COLECȚIA

Iubiri de poveste

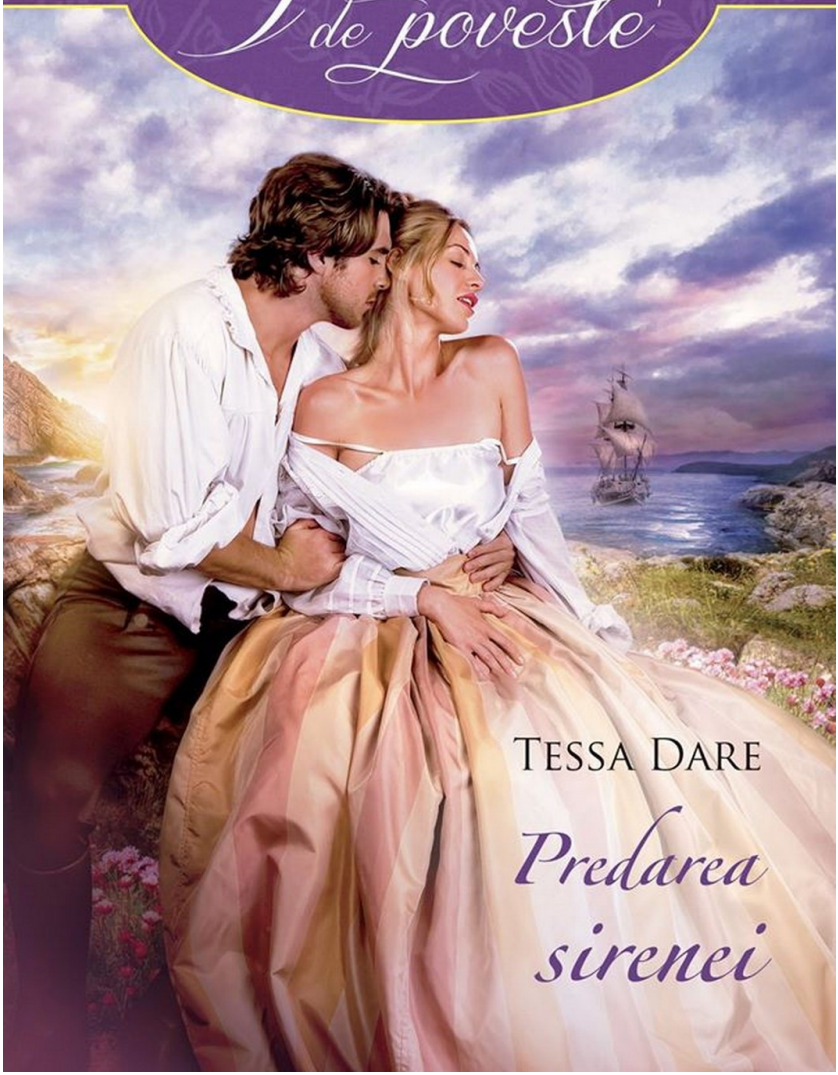

TESSA DARE

Predarea sirenei

TESSA DARE
Predarea sirenei

Seria The Wanton Dairymaid:
1. Zeița vânătorii,
2. Predarea sirenei,
3. A Lady of Persuasion

Colecţia Iubiri de poveste

Surrender of a Siren, 2009

Editura Litera/Alma, 2017

Capitolul 1

Gravesend, decembrie 1817

Sophia Hathaway ştia prea bine ce o aştepta când hotărâse să fugă de la nunta sa, evenimentul social al anului.

Dar nu se gândise la mirosul ruşinii.

Se opri în pragul uşii tavernei urât mirositoare din port. Simţea deja cum duhoarea amară de bere îi întorcea stomacul pe dos. Un bărbat solid o înghionti când ieşi pe uşă.

— Ai grijă, scumpo.

Se lipi de perete, uimită de familiaritatea formulei de adresare „scumpo”. Evident, comentariul bărbatului făcea referire la sânii ei.

Trase adânc aer în piept şi se furişă în agitaţia de oameni beţi şi înfriguraţi, ferindu-se să îşi atingă rochia cenuşie de ceva. Cu atât mai puţin de oameni. Din fiecare cotlon întunecat – iar, pentru o clădire improvizată, taverna avea o mulţime de cotloane întunecate – o urmăreau mai multe perechi de ochi. Priviri suspicioase, lacome pe chipuri aspre, nebărbierite. Orice femeie s-ar fi simţit intimidată. Mai ales o tânără respectabilă, neînsoţită, care se ascundea sub o pelerină împrumutată şi o identitate inventată…

Sophia aproape că îşi reconsideră situaţia.

Cineva o împinse de la spate. Instinctiv, duse mâna spre plicul ascuns în pelerină. Gândul îi fugi la rudele sale – la scrisorile pe care le trimisese în dimineaţa aceea, anulându-şi logodna, provocând un scandal demn de personajele lui Lord Byron. Seminţele unui dezastru eminent, împrăştiate în bătaia vântului.

I se puse un nod în stomac. Nu mai exista cale de

întoarcere. S-ar fi lăsat purtată prin locuri mult mai îngrozitoare decât cârciuma aceea ponosită, dacă acesta ar fi fost preţul renunţării la o viaţă plină de restricţii. Ar fi putut chiar să îndure privirile insistente ale bărbaţilor acelora blestemaţi spre pieptul ei, atât timp cât nu ar fi ghicit secretul care se ascundea acolo.

Cu hotărârea neclintită, Sophia zări un bărbat chel care ştergea o masă cu o cârpă soioasă. Părea destul de inofensiv – sau, cel puţin, prea bătrân ca să se mişte repede. Îi zâmbi. Omul îi întoarse gestul oferindu-i un rânjet complet ştirb.

— Îl caut pe căpitanul Grayson, îndrăzni Sophia să spună, cu zâmbet tremurător.

— Cred şi eu. Toate fetele drăgălaşe vor să-l vadă, rânji individul. Gray e în spate.

Ea se îndreptă spre direcţia indicată, croindu-şi pe vârfuri drum prin mulţime, încercând să nu şteargă podeaua cu tivul rochiei. Tălpile botinelor i se lipeau de pardoseala murdară. În partea din spate a încăperii, lângă bar, zări o adunătură gălăgioasă de bărbaţi şi femei. Un individ înalt se distingea printre ceilalţi, părul lui roşcovan părând mai curat decât al celorlalţi. Îşi lăsase pălăria elegantă pe masă, un accesoriu ciudat de rafinat pentru un decor atât de ponosit.

Sophia se apropie ca să vadă mai bine, moment în care cineva împinse un scaun ca să se ridice de la masă şi o lovi la genunchi. Ea se strădui să-şi recapete echilibrul, dar se împiedică. Tocul i se prinse în tivul pelerinei, iar aceasta se deschise, dezvăluindu-i pieptul şi gâtul în aerul rece şi stătut. Într-o încercare disperată de a se redresa, dădu să se prindă de perete.

În schimb, îşi înfipse degetele într-o bucată de cămaşă aspră.

Proprietarul cămăşii se întoarse spre ea.

— Ce faci, puicuţo? mormăi el, cu respiraţia duhnindu-i a alcool. Privirea lui sticloasă o cercetă din cap până-n picioare şi se opri asupra sânilor ei. Ce bucăţică bună eşti. La cum arăţi, n-aş fi zis că eşti de nasul meu, da’

dacă te-ai oferit…

Oare chiar credea că era o târfă din port? Sophia îl privi dezgustată. E drept, se deghizase în veşminte simple, dar cu siguranţă nu arăta ca o femeie uşoară.

— Nu m-am oferit, răspunse ea pe un ton ferm.

Încercă să se depărteze, însă individul reuşise să o încolţească la bar.

— Nu te grăbi, dulceaţă. Stai să ne hârjonim puţin.

Degetele lui murdare îi atinseră despicătura dintre sâni.

Sophia începu să ţipe.

— Dă-mi drumul… Brută… Brută dezgustătoare!

Bruta îi dădu drumul unui braţ ca să îşi continue mângâierile lascive, iar Sophia îl lovi cu mâna eliberată. Nu se întâmplă nimic. Degetele lui se mişcară printre sânii ei asemenea unor viermi grăsuni şi lacomi care se târau prin întuneric.

— Opreşte-te, urlă ea, lovindu-l în zadar cu pumnul în ureche.

Încercările sale de a se apăra nu făceau altceva decât să îl amuze pe atacator.

— Aşa, spuse el, rânjind. Îmi plac femeile îndărătnice.

O cuprinse disperarea. Atingerile nedorite din partea acelui bădăran nu erau singurele motive de panică. Din clipa în care fugise de acasă renunţase la reputaţie. Însă degetele lui se apropiau din ce în ce mai mult de singurul lucru la care nu putea să renunţe. Dacă animalul acela l-ar fi găsit, Sophia se îndoia că ar fi putut să scape din taverna aceea vie şi nevătămată, nu doar cu virtutea nepătată.

Atacatorul ei întoarse capul, încercând să vadă mai bine pe sub rochia ei. Urechea lui slinoasă era la doar câţiva centimetri de gura ei. Atât de aproape. Dacă l-ar fi muşcat suficient de tare, poate că ar fi reuşit să se elibereze. Aproape că se hotărâse să facă asta, când îi simţi din nou duhoarea şi se opri. Dacă ar fi trebuit să aleagă între a-şi lipi gura de bruta aceea şi moarte, ar fi preferat să moară.

În cele din urmă, nu fu nevoită să aleagă.

Bruta dezgustătoare zbieră de uimire când o pereche de braţe puternice îl apucară de la spate, ridicându-l în aer de parcă nu ar fi cântărit nimic, până ce rămase atârnând în faţa ei ca un peşte în cârlig.

— Hai, Bains, se auzi o voce plăcută, încrezătoare de bariton. Ştii că nu e voie.

Salvatorul său îl dădu la o parte pe Bains printr-o mişcare scurtă.

Bruta ateriză la câţiva metri, lovind cu zgomot pardoseala de lemn.

Sprijinindu-se de bar, uşurată, Sophia îşi privi salvatorul. Era domnul înalt, roşcovan pe care îl remarcase mai devreme. Cel puţin, presupuse că era vorba despre un domn. Vorbise cu un accent educat, iar paltonul său de un verde-închis, pantalonii maro şi cizmele înalte dovedeau eleganţă. Când îşi încordă braţele sub veşmintele frumos croite, acestea îi evidenţiară muşchii puternici de dedesubt.

Însă chipul lui nu avea nici urmă de fineţe. Avea trăsături aspre, iar tenul bronzat de soare. Era imposibil să nu priveşti cu uimire nuanţa aceea aurie fără să te întrebi – oare se întindea şi sub lavalieră? Până la talie? Peste tot?

Cu cât îl privea mai mult, cu atât era mai puţin lămurită. Av ţinuta unui gentleman, trupul unui muncitor… şi buzele cărnoase, senzuale ale unui crai.

— De câte ori să-ţi mai spun, Bains? Nu aşa te porţi cu o femeie, i se adresă el nemernicului care rămăsese întins pe podea, însă fără să îşi ia privirea de la ea.

Apoi zâmbi, iar rânjetul său leneş dezvălui o cicatrice subţire între bărbie şi gură.

Da, buzele acelea erau cu adevărat periculoase.

În clipa aceea, Sophia ar fi vrut să îl sărute.

— Dacă vrei să atingi o femeie, continuă el, apropiindu-se de ea, sprijinindu-şi cotul de bar, trebuie să vii uşor dintr-o parte, aşa.

Îşi lăsă greutatea corpului pe braţ şi îşi întinse cu nonşalanţă mâna pe bar, până ce încheieturile de la degete îi ajunseră la un fir de păr distanţă de sânii ei.

Oh, da, avea buzele unui crai! Recunoştinţa Sophiei se transformă brusc în indignare. Oare bărbatul acesta chiar o scăpase de atacator doar ca să înceapă el însuşi să o pipăie? Aşa se părea. Palma lui se afla atât de aproape de pieptul ei, încât trupul i se înfierbântă în umbra degetelor sale. Atât de aproape, că pielea i se înfioră, anticipând textura aspră a atingerii lui. Şi-ar fi dorit să o atingă odată, ca să încheie aşteptarea aceea îngrozitoare şi să aibă o scuză să îi acopere rânjetul acela încrezut cu o palmă peste obraz.

— Vezi? spuse el, mişcându-şi degetele în apropierea pieptului ei. Aşa nu se sperie prea tare.

Cei din jur începură să râdă batjocoritor.

Craiul îşi retrase mâna şi rosti cu voce tare:

— Nu am dreptate, Megs?

Toate privirile se aţintiră asupra unei roşcate voluptuoase care strângea halbele de bere. Megs nu se arătă foarte interesată, dar răspunse:

— Gray ştie cel mai bine cum se atinge o femeie.

Se auziră din nou râsete, chiar mai însufleţite de data aceasta. Chiar şi Bains chicoti.

Gray. Sophiei îi tresări inima. Ce îi spusese bărbatul chel când îl întrebase despre căpitanul Grayson? „Gray e în spate”.

— Şi încă ceva, Bains, continuă Gray. Trebuie să îi faci cinste domnişoarei cu ceva de băut, măcar atât. Ceilalţi începură să se întoarcă la treburile lor, iar el îşi îndreptă surâsul arogant spre ea. Aşadar, cu ce te servesc?

Sophia îl privi şocată.

„Cu ce te servesc?” Sophia ştia exact de ce avusese deja parte. De o porţie zdravănă de ghinion.

Acest munte de impertinenţă, bine îmbrăcat, din faţa ei, era căpitanul Grayson, căpitanul corăbiei *Aphrodite.* Iar corabia *Aphrodite* era singura ambarcaţiune care pleca spre Tortola până săptămâna următoare. Pentru Sophia, săptămâna următoare ar fi putut la fel de bine să fie peste un an. Trebuia să plece spre Tortola. Trebuia să plece numaidecât. Aşadar, avea nevoie ca acest bărbat – ca vasul

acestui bărbat, mai degrabă – să o primească la bord.

— Chiar aşa, nicio dovadă de recunoştinţă? Aruncă o privire spre Bains, care se chinuia să se ridice de pe podea. Cred că ai fi preferat să-l bat măr. Aş fi putut. Dar, vezi tu, nu-mi place violenţa. Mă face să pierd bani. Şi înainte să depun atât de mult efort pentru o domnişoară aşa frumoasă ca tine – spuse el, privind-o lung şi făcându-i semn chelnerului –, se cade să îţi ştiu măcar numele, domnişoara…?

Sophia scrâşni din dinţi, încercând să se stăpânească. Trebuia să plece, îşi spuse ea. Avea nevoie de ajutorul acestui bărbat.

— Turner. Domnişoara Jane Turner.

— Domnişoara… Jane… Turner.

Rosti fiecare silabă încet, ca şi cum ar fi savurat-o pe fiecare.

Întotdeauna i se păruse că celălalt prenume al ei era cel mai plictisitor, cel mai banal nume posibil. Însă până şi „Jane” suna indecent pe buzele lui.

— Foarte bine, domnişoară Jane Turner. Ce ai vrea să bei?

— Nu vreau să beau nimic. Te căutam, căpitane Grayson, pentru că vreau să mă îmbarc pe corabia ta.

— Pe *Aphrodite?* Spre Tortola? Să fiu al naibii, de ce vrei să mergi acolo?

— Sunt guvernantă. Angajatorul meu mă aşteaptă în apropiere de Road Town.

Minciunile începură să curgă din gura ei fără probleme. Ca de obicei.

O măsură din cap până-n picioare, trimiţându-i fiori nedoriţi pe şira spinării.

— Nu am mai văzut niciodată o guvernantă ca tine.

Se uită la mâinile ei, iar Sophia strânse pumnii.

„Mănuşile”. La naiba cu frivolitatea ei. Rochia şi pelerina veche a cameristei sale erau deghizarea ideală – faldurile întunecate, largi puteau ascunde orice ofensă. Dar în dimineaţa aceea, în timp ce se îmbrăcase singură pentru prima oară în viaţă, degetele începuseră să îi

tremure de teamă şi de frig, iar Sophia le alinase cu acest simplu răsfăţ – cu cea mai bună pereche de mănuşi negre din piele de ied, încheiate cu nasturi mici din perle negre şi cu blăniţă de samur pe margini.

Nu erau mănuşile unei guvernante.

Preţ de o clipă, Sophia se temu că bărbatul avea să ghicească adevărul.

Nicidecum, se mustră. Nimeni nu ar fi ghicit adevărul uitându-se la ea. Oamenii vedeau numai ce voiau să vadă… fiica ascultătoare, fecioara inocentă, frumoasa domnişoară din lumea bună, mireasa îmbujorată. Acest căpitan de corabie nu era cu nimic mai presus. Avea să o vadă ca pe o simplă pasageră, una dispusă să plătească.

Învăţase secretul înşelăciunii acum mult timp. Nu era greu să minţi odată ce înţelegeai că nimeni nu-şi doreşte cu tot dinadinsul să ştie adevărul.

— Nu-i aşa că sunt frumoase? Le-am primit cadou. Îi întinse scrisoarea cu mâna înmănuşată. Plicul era uşor mototolit, dovadă că traversase Atlanticul. Este oferta mea de lucru, dacă doreşti să o verifici. Spuse o scurtă rugăciune în speranţa că nu avea să o facă. De la un domn Waltham de pe plantaţia Eleanora.

— Waltham? întrebă el râzând, fără să ia scrisoarea.

Sophia se grăbi să o împăturească.

— Domnişoară Turner, habar n-ai ce încercări te aşteaptă. Şi nu mă refer la pericolul traversării oceanului, la sărăcia tropicală, la boală… Plozii lui George Waltham sunt o năpastă. Una căreia natura ta delicată şi mănuşile elegante nu i-ar putea ţine piept.

— Să înţeleg că îl cunoşti pe domnul Waltham? întrebă Sophia pe un ton calm, însă în gând slobozi o mulţime de blesteme. Nu-şi închipuise niciodată că acest căpitan ar fi putut cunoaşte familia Waltham.

— Oh, da, îl ştiu pe Waltham, continuă el. Am crescut împreună. Plantaţiile familiilor noastre erau învecinate. E mai mare decât mine cu câţiva ani, dar l-am prins din urmă la năzbâtii.

Sophia încercă să îşi păstreze cumpătul. Căpitanul

Grayson îl cunoştea pe domnul Waltham. Mai mult decât atât, erau prieteni şi vecini! Planul său şi toate minciunile acelea bine ticluite puteau fi zădărnicite de acest mic detaliu.

— Călătoreşti singură, fără însoţitoare? întrebă el.

— Sunt perfect capabilă să îmi port singură de grijă.

— Ah, cu siguranţă. Iar eu i-am venit de hac lui Bains pentru propriul amuzament. E un joc pe care noi, oamenii mării, îl jucăm cu plăcere.

— Pot să îmi port singură de grijă, insistă ea. Dacă ai mai fi aşteptat o clipă, bestia aceea dezgustătoare ar fi rămas fără o ureche.

El îi aruncă o privire intensă, cercetătoare care o făcu să se simtă expusă, ca o mănuşă întoarsă pe dos, cu toate cusăturile la vedere. Tânăra trase adânc aer în piept, încercând să nu roşească.

— Domnişoară Turner, zise el sec, sunt convins că în imaginaţia dumitale femeiască voiajul spre Indiile de Vest pare o aventură grandioasă şi romantică.

Chiar dacă îi vorbise pe un ton arogant, Sophia nu simţi că ar fi intenţionat să îşi bată joc de ea. De fapt, îşi spuse, era ca şi cum ar fi încercat să o avertizeze.

Cât de trist!

— Din fericire, continuă el, nu am cunoscut vreo fată pe care să nu reuşesc să o dezamăgesc, aşa că ascultă-mă cu atenţie: Te înşeli. Nu te aşteaptă nici aventură, nici romantism. În cel mai bun caz, o să ai parte de o plictiseală de neînchipuit. În cel mai rău caz, te aşteaptă o moarte timpurie.

Sophia clipi de câteva ori. Descrierea pe care o făcea insulei Tortola o lăsă pe gânduri, însă se grăbi să-şi înlăture grijile. La urma urmei, nu plănuia să rămână acolo.

Căpitanul îşi luă pălăria de pe tejghea.

— Te rog, zise Sophia, prinzându-l de braţ. Dumnezeule! Parcă pusese mâna pe un tun. Ignoră senzaţia de căldură din stomac, făcu ochii mari şi rosti cu voce rugătoare: Te implor, trebuie să mă iei cu tine. Nu am

unde să mă duc.

Rolul domnişoarei inocente şi neajutorate era unul pe care îl juca de mulţi ani.

— Oh, sunt singur că o să te descurci. O fată aşa frumoasă ca tine? La urma urmei, zise el, ridicând din sprâncene, eşti perfect capabilă să-ţi porţi singură de grijă.

— Căpitane Grayson…

— Domnişoară. Jane. Turner. Vocea lui deveni tot mai nerăbdătoare. Îţi baţi gura degeaba apelând la onoarea şi decenţa mea. Orice gentleman în locul meu te-ar invita să îl laşi în pace.

— Da, dar tu nu eşti un gentleman. Îşi înfipse din nou degetele în braţul său, privindu-l drept în ochi. Nu-i aşa?

Grayson încremeni. Toţi muşchii aceia fremătând de energie, profilul aspru însufleţit de insolenţă – preţ de o clipă, împietrire. Sophia îşi ţinu răsuflarea, ştiind prea bine că tocmai îşi juca întregul viitor pe această ultimă carte.

Dar era mult mai incitant decât un joc de whist.

— Nu, răspunse el în cele din urmă. Nu sunt un gentleman. Sunt negustor, aşa că trebuie să fac profit. Dacă ai bani să-ţi plăteşti călătoria, te aşteptăm la bordul corăbiei *Aphrodite.*

Sophia răsuflă uşurată.

— Mulţumesc.

— Ai bagaje?

— Două. Le-am lăsat afară cu un hamal.

— Foarte bine.

Buzele sale se curbară uşor într-un zâmbet lent, diabolic. Un zâmbet conspirativ. Genul de zâmbet pe care o tânără bine-crescută nu ar fi îndrăznit niciodată să îl ia în seamă, cu atât mai puţin să îi răspundă.

Aşa că, bineînţeles, păcătoasă cum era, Sophia îi zâmbi la rândul ei.

— Da, şopti el, o să fie o adevărată provocare.

— La ce te referi? întrebă ea, nemaisimţindu-se brusc înclinată să se împotrivească.

— Să îţi iau bagajele, cu tine atârnată de braţul meu.

— Oh.

Da, chiar rămăsese atârnată de braţul lui, nu-i aşa? La naiba. Şi cu toate astea – îi venea greu să îi dea drumul.

Poate că era disperarea de după incidentul cu Bains sau uşurarea profundă pe care o simţise odată ce fusese salvată. Poate că era vorba despre fascinaţia bolnăvicioasă faţă de acest bărbat enigmatic care poseda forţa brută de a arunca alţi bărbaţi la pământ, dar şi suficient farmec pentru a fi cu adevărat periculos. Sau poate că era pur şi simplu senzaţia braţului său musculos, faptul că ştia că îl făcuse să se încordeze.

Sophia nu ar fi putut spune cu exactitate despre ce era vorba. Dar să îl atingă o făcea să se simtă veselă. Puternică şi plină de viaţă. Era tot ce aşteptase întreaga viaţa să simtă. Pentru ce se pregătise să traverseze jumătate de glob ca să găsească.

Fuga de acasă însemna că era pregătită să accepte dezonoarea.

Şi îl întâlnise pe el.

*

Fata chiar trebuia să îi dea drumul.

Aceasta era călătoria în care Gray plănuia să devină un bărbat respectabil. Şi deja pornise cu stângul.

Era numai vina ei – guvernanta asta delicată, cu tenul ei de porţelan, cu ochii mari şi rotunzi care îl priveau asemenea unor ceşcuţe Wedgwood. Părea ca şi cum s-ar fi rupt în două la cea mai mică adiere, iar ochii aceia mari îl priveau rugători, implorându-l, cerându-i tot felul de lucruri. „Te rog, salvează-mă din ghearele acestei brute”. „Te rog, ia-mă pe vasul tău şi du-mă în Tortola”. „Te rog, rupe veşmintele acestea oribile de pe mine şi iniţiază-mă în plăcerile trupeşti chiar aici, pe scaunul ăsta”.

E adevărat, domnişoară inocentă fiind, poate n-ar fi formulat aşa ultima cerinţă. Iar Gray, bărbat umblat prin lume fiind, putea să interpreteze rugămintea aceea nerostită. Dar ar fi dorit să ştie cum să descurajeze răspunsul afirmativ, instinctiv al corpului său.

Nu avea nici cea mai mică idee ce să facă cu fata. S-ar fi cuvenit să procedeze într-o manieră respectabilă, având în vedere că această călătorie marca începutul carierei sale de om respectabil. Însă domnişoara Jane Turner îl punea în dificultate. Nu era un gentleman şi la naiba dacă ştia ce era respectabil. Probabil că nu se cuvenea să îi permită unei tinere domnişoare necăsătorite şi adorabile să călătorească neînsoţită. Dar dacă o refuza, cum putea să ştie că nu avea să sfârşească într-o situaţie şi mai neplăcută? Fetişcana nu era în stare să îşi poarte singură de grijă nici măcar cinci minute într-o tavernă. Cum să o lase singură pe cheul din Gravesend? Ce explicaţie i-ar fi dat lui George Waltham?

La naiba! După ani de trai desfrânat, Gray ajunsese la acel moment din viaţă când, dintr-un motiv sau altul, chiar voia să facă ceva onorabil. Problema era că, undeva, în acei ani de desfrâu, îşi pierduse simţul onoarei. Putea să navigheze prin furtună fără să piardă cursul. Putea să exploreze trupul unei femei pe întuneric. Însă busola sa morală ruginise pentru că nu se folosise de ea.

Cu toate astea… nu uita niciodată ceea ce era important. Aşa că, în timp ce guvernanta aceasta îl punea la încercare, Gray reveni la modalitatea sa obişnuită de a lua decizii – alese profitul. Domnişoara Jane Turner avea bani să îşi plătească biletul. El avea o corabie cu cabine neocupate. Decizia era simplă. Era un negustor, iar aceasta era o afacere. Doar o afacere.

Nu avea niciun motiv pentru care să admire strălucirea aceea minunată de alabastru a obrajilor ei.

Iar ea nu avea niciun motiv pentru care să se agaţe de braţul lui.

— Domnişoară Turner, spuse el ferm, pe acelaşi ton cu care dădea ordine echipajului său.

— Da?

— Dă-mi drumul.

Ea făcu întocmai, îmbujorându-se, privindu-l printre genele lungi. Gray oftă. Când nu era ceva, era altceva.

— În cazul ăsta, mai am un ultim lucru de făcut.

Rămâi aici.

După acel ordin arogant, traversă taverna. Bains se aşezase la o masă, cu o halbă de bere în mână. Gray se sprijini de umărul lui şi îi şopti ceva în urechea nespălată. Schimbară câteva vorbe, câteva monezi, iar profitul său avu din nou de câştigat.

— Şi acum, domnişoară Turner, putem pleca.

O luă de braţ şi ieşiră împreună din tavernă.

— I-ai dat bani? Se foi în strânsoarea lui, răsucindu-se să se uite la Bains. După ce mi-a făcut mie, după ce i-ai făcut tu lui… I-ai dat bani?

El îi ignoră întrebarea şi îşi îndreptă privirea spre hamal.

— Bagajele domnişoarei, porunci el scurt.

Hamalul îşi înfăşură braţele groase în jurul cufărului mai mare. Gray îl apucă pe cel mai mic, ridicându-l pe umăr, ţinându-l în echilibru cu o mână. Făcu câţiva paşi şi îşi dădu seama că ea nu îl urmă.

Se opri şi îi spuse peste umăr.

— Hai, vino. Te duc pe *Aphrodite.* Probabil că vrei să-l cunoşti pe căpitan.

Capitolul 2

„Pe căpitan?”

Sophia se holbă uimită după el. Tocmai îi spusese că avea să o prezinte căpitanului? Dacă altcineva era căpitanul, atunci cine naiba era bărbatul acesta?

Un lucru era limpede. Oricine ar fi fost, avea cuferele ei.

Şi se îndepărta de ea.

Înjurând în barbă, Sophia îşi ridică faldurile rochiei şi porni în urma lui, făcându-şi loc printre barcagii, butoaie şi colaci de frânghii în timp ce îl urma. O pădure de catarge se înălţau deasupra lor, aruncându-şi umbra pe docuri.

Abia răsuflând, reuşi să îl prindă din urmă spre

capătul cheiului.

— Dar… nu eşti tu căpitanul Grayson?

— Eu sunt domnul Grayson, spuse el, aşezându-i cufărul în bărcuţa care îi aştepta, proprietarul corăbiei *Aphrodite* şi principalul investitor pentru marfa pe care o transportăm.

„Proprietarul” Se simţi mai uşurată. Pesemne cârciumarul îl confundase.

Îşi puse un picior cu cizma bine lustruită în barcă şi îşi mută greutatea pe el, reducând distanţa dintre doc şi barcă. Îi întinse mâna, făcându-i semn nerăbdător.

— Domnişoară Turner?

Sophia se apropie uşor de marginea docului şi îi întinse mâna înmănuşată, întrebându-se cum avea să urce pe barca aceea care se mişca uşor pe apă, fără să îşi piardă demnitatea.

În clipa în care degetele ei îi atinseră palma, el o apucă strâns de mână. O trase brusc spre el, făcând-o să sară de pe mal şi să scoată un icnet de spaimă. Rămase o clipă în aer după care ateriză în barcă.

Braţul lui se strecurase cumva în jurul taliei ei, strângând o la pieptul lui puternic. Îi dădu drumul la fel de repede, însă mişcarea bărcii o aruncă pe Sophia înapoi în braţele sale.

— Stai liniştită, şopti el cu zâmbetul pe buze. Te-am prins.

O rafală bruscă de vânt îi fură pălăria. El nu observă, însă Sophiei nu îi scăpă. Ei nu-i scăpa nimic. Nu se mai simţise niciodată atât de alertă. Rămăsese cu nervii încordaţi la maximum, cu simţurile ascuţite.

Bărbatul radia căldură. De la efort, cel mai probabil. Sau poate de la un surplus de vigoare masculină clocotitoare. Aerul din jurul lor era rece, însă el emana căldură. Şi, în timp ce o ţinea strâns la pieptul lui, Sophia simţi căldura aceea delicioasă, ispititoare traversând fiecare strat de îmbrăcăminte – pelerina, rochia, corsetul, cămăşuţa, jupa, ciorapii, lenjeria – trezind dorinţă în ea.

Şi o urmă de teamă. Era, într-adevăr, o situaţie

primejdioasă. Cu cât se apăsa mai tare de pieptul ei, cu atât creşteau şansele să îi descopere secretul: punguţa rece şi tare plină cu bancnote şi monede pe care le ascundea în corset.

Îl împinse şi se lăsă să cadă pe banchetă, încrucişându-şi braţele la piept. În spatele lui, briza mării îi aruncă pălăria în valurile înspumate. El încă nu observase că o pierduse.

Observă însă gestul ei de modestie şi îi zâmbi superior.

— Nu-ţi face probleme, domnişoară Turner. Nu ai nimic din ce n-am mai văzut până acum.

Şi, tocmai din cauza asta, hotărî să nu îi spună. La revedere, pălărie.

Până la un anumit punct, avea dreptate. Cel mai probabil, chiar nu avea nimic din ce nu mai văzuse până atunci. Cu siguranţă că văzuse o monedă de 20 şilingi, o bancnotă sau două. Poate că văzuse chiar bancnote în valoare de şase sute de lire, aranjate ordonat. Însă, cel mai probabil, nu văzuse niciodată o guvernantă cu o sumă atât de mare asupra ei, pentru că nicio femeie care ar avea atâţia bani nu şi-ar căuta de lucru.

Încăierarea din tavernă cu Bains îi atrăsese şi mai mult atenţia asupra pericolului în care se afla. Trebuia să ia lucrurile pe rând. Trebuia să fugă din Anglia, să scape de căsătorie. Trebuia să-şi protejeze secretele şi banii. Să supravieţuiască până împlinea douăzeci şi unu de ani, când avea să se întoarcă pentru a revendica restul moştenirii. Şi, pentru ca toate acestea să se întâmple, trebuia să ţină bărbaţii departe de corsetul ei.

După ce dezlegă barca, domnul Grayson se aşeză pe scândura îngustă din faţa ei şi apucă vâslele.

— Nu ai un vâslaş? întrebă ea.

Îşi atingeau genunchii, atât de aproape stăteau unul de celălalt. Se dădu mai în spate, lăsând mai mult spaţiu între ei.

— Momentan, nu, răspunse el, începând să vâslească, îndepărtându-se de docuri.

Ea se încruntă. Cu siguranţă că nu se întâmpla adesea ca proprietarul unei corăbii şi totodată principalul investitor să vâslească de unul singur de la ţărm la vas. Cu toate astea, cu siguranţă că nu se întâmpla adesea ca proprietarul şi totodată principalul investitor să aibă umerii unui taur. În timp ce el vâslea, puterea aceea intensă, ritmică a mişcărilor sale o fermecă. Pleoscăitul uşor al vâslelor care tăiau apa, mişcarea încrezătoare a braţelor lui, energia care pulsa sub hainele lui din nou, din nou, din nou…

Sophia se scutură. Era exact genul de observaţie pe care trebuia să o evite.

Fără tragere de inimă, îşi mută privirea de la umerii lui laţi şi îşi îndreptă atenţia spre o perspectivă mai inofensivă.

Siena arsă. Ca să descrie culoarea părului său, trebuia să înceapă cu o bază de Siena arsă, combinată cu galben-brun – îşi spuse ea în gând, în timp ce barca plutea sub razele soarelui – şi cea mai vagă urmă de roşu vermillon. Mai mult galben-brun spre tâmple, acolo unde favoriţii pomădaţi fuseseră pieptănaţi spre urechile uşor pătrăţoase. Acolo era nevoie de o atingere controlată, însă onduleurile de pe creştet, răvăşite de briza mării, invitau la mişcări sinuoase, lente de pensulă, acoperite de urme de ambră. Galben indian, decise ea, luminat cu alb de titan.

Exerciţiul mental îi calmă starea de nervozitate. Aceste pasiuni sălbatice, răzvrătite care o conduceau – poate că nu avea să le stăpânească niciodată, dar măcar intenţiona să le canalizeze spre artă.

— Ai fugit de la mănăstire, domnişoară Turner?

Întoarse barca trăgând cu îndemânare de una dintre vâsle.

— Dacă am fugit? Inima începu să îi bată cu putere lângă săculeţul ascuns. Sunt guvernantă, după cum ţi-am spus deja. Nu am fugit de nicăieri. De ce m-ai întreba aşa ceva?

El începu să râdă.

— Pentru că te holbezi la mine de parcă nu ai mai fi

văzut în viaţa ta un bărbat.

Obrajii Sophiei ardeau. Chiar se holbase. Mai rău, descoperi că nu reuşea să se uite în altă parte. În taverna prost luminată şi în agitaţia de pe docuri, ca să nu mai pomenim de starea de nelinişte în care se aflase, nu apucase să îl privească în ochi.

Aceştia îi sfidară complet paleta mentală.

Pupilele erau înconjurate de un cerc subţire de albastru. O nuanţă mai închisă decât albastrul de Prusia, dar mai deschisă decât indigo.

Care se asemăna poate cu cel mai frumos pigment – cel pe care nu şi-l putea permite nici măcar cu alocaţia generoasă a tatălui său –, ultramarin. Totuşi, în circumferinţa aceea albastră se zărea o mare schimbătoare de culori – acum verde, apoi gri… în umbra unui clipit, o nuanţă de albastru.

El râse din nou, iar sclipiri răutăcioase de amuzament îi luminară ochii.

Da, încă se holba la el.

Forţându-se să îşi mute privirea, observă că barca lor se apropia de corabie. Îşi drese glasul şi simţi gustul de sare din aer.

— Îmi cer scuze, domnule Grayson. Doar încerc să îmi dau seama de ceva. Înţelesesem că eşti căpitanul vasului.

— Păi, răspunse el, apucând frânghia pe care i-o aruncaseră din corabie ca să lege barca. Acum ştii că nu sunt.

Îşi ridică privirea, iar Sophia se uită şi ea în sus. Deasupra lor atârna o scândură de lemn, susţinută de două frânghii. La semnalul lui Grayson, scândura începu să coboare.

— În cazul acesta, ai putea să îmi spui cum îl cheamă pe căpitanul vasului?

— Bineînţeles. Căpitanul Grayson.

Auzi tonul amuzat din glasul său chiar înainte să-şi înalţe capul ca să i se confirme. Încerca să o tachineze?

— Dar ai spus că…

Înainte ca Sophia să apuce să termine întrebarea – sau să decidă ce întrebare să îi adreseze –, scândura suspendată ajunse la nivelul bărcii. Domnul Grayson o ţinu în echilibru în timp ce Sophia se aşeză. Le strigă ceva oamenilor de pe corabie, iar Sophia începu să se ridice uşor. În secunda următoare, o scară de frânghie coborî de pe punte spre barcă, iar domnul Grayson o apucă şi începu să urce. Ascensiunea lui lină depăşi progresul ei anevoios şi ajunse sus cu câteva clipe înaintea ei.

Cu aceeaşi putere de care dăduse dovadă pe docuri, o apucă de talie şi o ridică pe deasupra balustradei, aducând-o cu picioarele pe punte, dându-i drumul prea repede. I se înmuiară genunchii. Se sprijini cu o mână de balustradă şi se uită în jos, văzându-şi cuierele ridicate într-o plasă de frânghii. Ea, împreună cu toate posesiunile sale, îşi făcuseră loc în construcţia aceea scârţâitoare din lemn şi smoală. Corabia se clătină uşor în valurile mării, iar starea de ameţeală o făcu să închidă ochii.

— Domnişoară Turner?

Se întoarse spre domnul Gra… sau căpitanul… spre *el,* oricine ar fi fost el.

În schimb, se trezi holbându-se la lavaliera apretată a unui alt bărbat. Un bărbat foarte diferit.

Nu era ca şi cum nu mai văzuse niciodată un bărbat ca acesta. Multe dintre cele mai de seamă familii britanice aveau angajaţi de culoare. De fapt, valeţii de culoare erau chiar la modă – prezenţa lor însemna că stăpânul avea afaceri prospere în străinătate, iar tenul negru ca abanosul făcea un contrast plăcut cu o perucă albă, pudrată.

Însă piele acelui bărbat nu era neagră ca abanosul. De fapt, nuanţa tenului său se asemăna mai degrabă cu strălucirea caldă a unei alune, un ceai intens îndulcit cu câteva picături de lapte. Nu purta perucă, ci o pălărie înaltă. Iar sub pălărie, părul lui şaten, foarte creţ era tuns scurt. Haina de un albastru-închis era la fel de elegantă şi bine croită precum cea a unui dandy. Ochii lui căprui-aurii o cercetau de pe o faţă cu trăsături frumoase.

Era chipeş şi – spre confuzia Sophiei – chipeş într-un

fel oarecum familiar.

— Domnişoară Turner. Domnul Grayson făcu un pas în faţă, între ei. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe căpitanul Josiah Grayson.

Sophia îşi luă ochii de la bărbatul de culoare ca să îi arunce o privire supărată.

— Ai spus că tu eşti domnul Grayson.

Ambii bărbaţi zâmbiră. Sophia rămase cu gura căscată.

— Eu sunt domnul Grayson. Iar acesta – îl bătu uşor pe umăr pe bărbatul de culoare – este căpitanul Grayson.

Sophia îşi mută de câteva ori privirea de la unul la altul.

— Aveţi acelaşi nume?

Ei zâmbiră larg.

— Bineînţeles, răspunse cu blândeţe domnul Grayson, iar cicatricea aceea subţire de pe bărbia lui îi zâmbi batjocoritor. De obicei fraţii poartă acelaşi nume.

*

Grayson privi cu încântare bujorii din obrajii ei. Poate că savura puţin prea mult nedumerirea domnişoarei Turner. La naiba, încă de când o scăpase de Bains în taverna aceea, savurase totul puţin prea mult. Felul în care circumferinţa taliei sale se încadra atât de bine în braţele sale. Senzaţia trupului ei delicat şi fragil lipit la pieptul său în barcă. Parfumul ei feminin, curat – miros vag de pudră, apă de trandafiri şi încă ceva ce nu reuşea să ghicească. Ceva dulceag.

Şi felul în care îl privea insistent. La naiba. Îl înfierbânta, făcându-l să se gândească la lucruri pe care nici măcar el nu le-ar fi considerat respectabile.

Aşa că se simţi uşurat când o văzu cercetându-l nedumerită pe fratele său.

— Fraţi.

Se uită de la Gray la Joss. Privirea i se ascuţi, părând să se concentreze undeva în spatele lor. Gray se abţinu cu

greu să nu se întoarcă să arunce o ocheadă peste umăr.

— Da, bineînţeles, şopti ea, aplecându-şi capul. Ar fi trebuit să-ţi dau seama mai devreme. Vârful pătrăţos, adâncitura de deasupra lobului…

Gray schimbă amuzat o privire cu Joss. Ce naiba zicea de adâncituri şi vârfuri?

— Aveţi aceleaşi urechi, concluzionă ea şi, cu zâmbetul pe buze, făcu o reverenţă elegantă.

Gray începu să râdă. Avea o graţie încrezătoare în mişcări pe care o găsise ciudat de încântătoare, iar acum înţelegea de ce. Era un gest de satisfacţie, nu de respect. Nu făcuse reverenţa aceea ca să le fie lor pe plac, ci pentru că era mulţumită de ea însăşi.

Pe scurt, fata făcea o plecăciune.

Şi la naiba dacă Gray nu ar fi vrut să o aplaude. Nu era făcută pentru munca de jos, ar fi pus pariu pe vasul său. Se trăgea dintr-o familie distinsă, cu siguranţă, chiar dacă purta veşmintele acelea ponosite. Probabil o familie bogată, îşi spuse el, care trecuse prin încercări grele. Acele mănuşi elegante erau un simplu indiciu; purtarea ei era cea care îl pusese pe gânduri. Gray ştia prea bine cum să recunoască adevărata valoare sub straturi de vopsea şi lac, iar domnişoara Turner… Domnişoara Turner era o piesă de calitate.

Ea se îndreptă.

— Mă bucur să am onoarea să vă cunosc, căpitane Grayson.

— Eu sunt onorat, răspunse Joss cu o scurtă plecăciune. Călătoriţi neînsoţită, domnişoară Turner?

— Da. Angajatorul meu mă aşteaptă, în apropiere de Road Town.

— O să fie guvernanta plozilor lui George Waltham, interveni Gray. E de la sine înţeles că deja am încercat să o avertizez să nu accepte această poziţie ingrată.

— Domnişoară Turner, spuse Joss pe un ton serios. În calitate de căpitan al acestui vas şi eu mă simt nevoit să vă informez că nu mi se pare o călătorie prudentă.

Domnişoara Turner începu să cotrobăie prin

buzunarele pelerinei

— Dar am… am o scrisoare din partea domnului Waltham.

— Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit, continuă Joss. Nu îmi fac griji în privinţa locului dumitale de muncă, ci în privinţa reputaţiei. Nu avem niciun alt pasager pe această corabie.

„Niciun alt pasager?” Gray îşi drese glasul.

Joss îi aruncă o privire scurtă.

— În afară de fratele meu, bineînţeles. Iar pentru o tânără necăsătorită ca dumneata să traverseze Atlanticul fără însoţitor…

Gray se foi nerăbdător. Despre ce vorbea Joss? Cu siguranţă că nu avea să o refuze!

— Poate că ar fi mai bine să mai aşteptaţi. *Peregrine* pleacă spre Tortola săptămâna viitoare.

„La naiba!” Chiar avea de gând să o refuze.

— Nu, se împotrivi ea. Nu, vă rog. Domnule căpitan, apreciez că vă preocupă reputaţia mea, dar nu este cazul. Dacă aş avea orice altă variantă, în afară de acest loc de muncă, dacă aş avea rude sau prieteni la care să apelez… atunci poate că aş fi de acord cu dumneata. Însă vă spun sincer că – făcu o pauză – nu am pe nimeni.

Gray încercă din greu să se prefacă că nu auzise ultima parte.

Dar ea continuă:

— Căpitane Grayson, dacă poţi să-mi garantezi siguranţa, promit să mă comport aşa cum se cuvine.

Joss oftă.

— Domnişoară Turner, îmi pare rău, dar…

— Vă implor, zise ea, luându-l uşor de braţ. Trebuie să mă luaţi la bord. Nu am unde să mă duc.

Joss o privi înduioşat. Gray se simţi uşurat să constate că nu era singurul bărbat care se pierdea în faţa acelor ochi mari. Fără un motiv anume, îl şi enerva că un alt bărbat putea reacţiona în acelaşi fel.

— Fie-ţi milă, căpitane Grayson. Cu siguranţă că domnişoara Turner este obosită. Gray îl zări cu coada

ochiului pe punte pe bătrânul steward. Stubb, te rog să o conduci pe domnişoara Turner în cabina doamnelor. Numărul şapte e neocupată.

Stubb începu să râdă.

— Toate sunt neocupate.

Oh, da. Dar aveau să se ocupe toate în drumul de întoarcere spre casă, datorită profiturilor din ce în ce mai mici de pe plantaţiile de zahăr. Nimeni nu mai călătorea spre Indiile de Vest, în afară de misionarii metodişti. Şi, din când în când, câte o guvernantă drăguţă.

Joss făcu o nouă plecăciune, acceptând înfrângerea.

— Bine aţi venit la bordul corăbiei *Aphrodite,* domnişoară Turner. Sper să aveţi parte de o călătorie plăcută.

Cu o ultimă reverenţă, domnişoara se lăsă condusă de Stubb spre scările înguste care duceau sub punte. Gray o urmări pe domnişoara Turner coborând în inima vasului, ştiind că, orice s-ar fi întâmplat, călătoria tocmai ce devenise cu mult mai interesantei.

— Unde e Bains? întrebă Joss brusc. De ce ai vâslit singur până la corabie? O să vină mai târziu cu o altă încărcătură?

— Nu. L-am lăsat să plece.

— L-ai lăsat să plece? De ce naiba ai făcut una ca asta?

— Nu mai vede bine. Oricine ar putea să o confunde pe domnişoara Turner cu o femeie de moravuri uşoare cu siguranţă că are probleme cu vederea.

În plus, Grayson nu voia un marinar care avea obiceiul de a lua ceea ce nu-i aparţinea. În călătoriile de altă dată poate că ar fi fost ceva de dorit, dar situaţia se schimbase. *Aphrodite* era acum un vas comercial respectabil.

Joss îşi încordă maxilarul.

— Nu poţi să-l dai afară. Este un membru al echipajului meu.

— Deja am făcut-o.

— Nu-mi vine să cred. Te duci pe ţărm pentru două

ore să faci negoţ şi cumva ai reuşit să dai la schimb un marinar cu experienţă pe o guvernantă.

— Păi, şi nişte capre. Am cumpărat câteva capre – barcagiul le va aduce curând.

— La naiba, nu încerca să schimbi subiectul. Echipajul şi pasagerii se presupun a fi responsabilitatea mea, nu? Sunt sau nu sunt căpitanul acestui vas?

— Da, Joss, tu eşti căpitanul. Dar eu sunt investitorul. Nu vreau să se ocupe Bains de marfa mea, şi m-aş bucura să avem măcar un pasager pe corabia asta care să-şi plătească cursa. Nu am transformat depozitul ăla în cabine de dormit doar pentru că nu aveam altceva mai bun de făcut.

— Dacă tu chiar vrei să mă faci să cred că interesul tău faţă de fata aceea constă în cele şase lire…

Gray ridică din umeri.

— Dacă tot ai adus vorba, nu mă deranjează că are bani să plătească.

— Ştii prea bine ce vreau să spun. O tânără neînsoţită… îl privi insistent. Îţi creezi singur probleme.

— Probleme? întrebă Gray, încercând să destindă atmosfera. De când ne preocupă faptul că s-ar putea să apară probleme la bordul lui *Aphrodite?* Am transportat mai multe probleme decât mărfuri pe corabia asta. Făcu un pas în spate, sprijinindu-se cu coatele de balustradă. Şi dacă tot veni vorba de probleme, domnişoara Turner pare o alternativă mai bună decât altele. Poate că n-ar strica să te bucuri şi tu de ceva probleme. Ştii, a trecut mai bine de un an.

Chipul lui Joss deveni încordat.

— A trecut un an, două luni şi şaptesprezece zile. Am destule probleme, Gray. Nu am nevoie de mai multe.

Se întoarse cu spatele la el şi privi spre orizont.

La naiba! Gray ştiu că nu ar fi trebuit să spună asta. Doar că îi era dor de petrecăreţul Joss. Îi era dor de fratele său.

Trăia cu speranţa că vechiul Joss avea să se întoarcă într-o bună zi, odată ce avea să se elibereze de durerea

care nu-i dădea pace. Însă şansele păreau din ce în ce mai slabe, mai ales după ce Gray îl numise căpitan. Călătoria pe mare era cea mai mică grijă a lui Joss, prima când se afla la comandă. Păstrarea echilibrului de putere între un căpitan novice şi cincisprezece bărbaţi care erau mai degrabă obişnuiţi să prade marfa decât să o protejeze – asta era adevărata provocare. De aici veneau problemele.

Iar Joss era preocupat – şi pe bună dreptate – că o tânără domnişoară drăguţă şi necăsătorită ar fi tulburat şi mai tare apele.

— O să stau eu cu ochii pe fată, spuse Gray, pe un ton care se voia mărinimos. O să am grijă de ea.

— Oh, nici nu mă îndoiam. Dar cine o să aibă grijă de tine?

Gray se încruntă. Aşadar, Joss nu îşi făcea griji în privinţa fetei. Nu, se aştepta ca Gray s-o dea în bară.

— E adevărat, Joss. Sunt un netrebnic fără principii.

Făcu o pauză, aşteptând ca fratele său să îl contrazică.

Acesta nu o făcu.

— La naiba, protestă Gray, este o guvernantă. Simplă, la locul ei, enervantă, plictisitoare.

„Drăguţă”, completă el în gând. „Delicată, dulce. Fascinantă”.

— Ah. Aşadar, te arunci în braţele oricărei cameriste sau servitoare care-şi ridică fusta în prezenţa ta, dar o guvernantă e prea mult pentru tine, nu?

— Da. Uită-te la mine. Gray îşi aranjă gulerul de catifea, după care îi făcu semn în sus spre pavilionul de la catarg. Uită-te la corabia asta. Ţi-am spus deja, am lăsat în urmă zilele acelea de desfrâu. Sunt un bărbat respectabil.

— E uşor să-ţi schimbi haina. Nu e la fel de simplu să-ţi schimbi moravurile.

Gray oftă. Nu fusese niciodată un frate model şi, Dumnezeu îi era martor, era departe de a fi vreun sfânt. Dar orice ar fi crezut Joss, muncise din greu să pună afacerea pe picioare. Muncise din greu pentru ei doi – pentru ca familia asta încropită a lor să se bucure de

siguranţă, de locul în societate pe care tatăl lor îl pierduse cu atâţia ani în urmă. Convinsese mai mulţi investitori să îi încredinţeze mii de lire; le promisese agenţilor de asigurări că putea transporta încărcătura în siguranţă.

Şi, cu toate aceste, propriul frate nu îl credea în stare să se ţină la distanţă de o fată.

Ironia i s-ar fi părut amuzantă, dacă nu l-ar fi mâhnit atât de tare. Dacă ar fi meritat-o în vreun fel. Gray se frecă la ochi şi încercă din nou, pe un ton din care dispăruse orice urmă de glumă:

— Ascultă la mine, Joss. Nu o să umblu după ea.

— E foarte frumoasă.

— Nu o să umblu după ea, repetă încet Gray. Şi am crezut că nu te interesează lucrurile de genul ăsta.

Joss privi din nou în zare.

— Sunt văduv, Gray. Nu orb.

„Nu, nu orb", îşi spuse Gray. „Ci… amorţit".

Când Joss se întoarse cu faţa spre el şi îl surprinse holbându-se, Gray zâmbi şi scutură din cap.

— Ştii, fata are dreptate. Avem amândoi urechile lui.

Se îndepărtă de balustradă şi îşi trecu mâna prin păr.

Prin părul neacoperit, răvăşit de vânt.

— La naiba, zise el. Când s-o fi întâmplat?

Joss ridică o sprânceană.

— Ce spui?

Gray îşi făcu ochii roată, cercetând puntea şi uitându-se peste balustradă.

— Mi-am pierdut pălăria.

Joss începu să râdă.

— Nu e amuzant. Abia o cumpărasem. Şi m-a costat o avere.

Joss râse din nou, şi, de data asta, Gray râse şi el. Da, pălăria aceea îl costase o avere. Iar acum, îi oferise un moment de veselie şi relaxare alături de fratele său, la bordul corăbiei *Aphrodite.* Un ecou, cumva, al unor vremuri fericite, de mult uitate.

Gray zâmbi în sinea lui. La naiba, aprecia întotdeauna un chilipir.

Capitolul 3

Cu siguranţă că exista un bărbat acolo undeva, îşi spuse Sophia.

Undeva sub claia aceea de păr.

Stewardul bătrân şi cocoşat se târa pe treptele înguste, fredonând un cântec vesel. Ea îl urmă, păşind cu grijă pe scândurile curbate.

Odată ce ochii ei se obişnuiră cu lumina slabă, observă părul încurcat, unsuros şi cărunt care cădea pe spatele bărbatului, barba aspră care atârna la fel de lungă şi în faţă, antebraţele uşor păroase care ieşeau de sub mânecile largi ale tunicii ecosez.

— Am ajuns, domnişoară, anunţă el. Cabina doamnelor.

Dădu la o parte o draperie subţire de material închis la culoare, şi intrară într-o încăpere micuţă, cu tavan jos, cu o masă şi o pereche de scaune în mijloc. Razele soarelui pătrundeau printr-un luminator de deasupra. Patru uşi duceau spre camerele mici, câte două de fiecare parte. Stewardul se îndreptă spre cea marcată cu numărul „Şapte” şi o deschise încântat.

— Cabina dumneavoastră, domnişoară.

— Mulţumesc, domnule…

— Stubb, domnişoară.

— Mulţumesc, Stubb.

— Toaleta este chiar aici, zise el, făcând semn spre o uşă mică. Dacă o luaţi pe acolo o să ajungeţi la cală – acolo ţinem toate proviziile – şi apoi la castelul de la proră. Dacă o luaţi în partea cealaltă, ajungeţi la apartamentul domnilor, la bucătărie, la cabina căpitanului şi la cele ale membrilor echipajului de la pupă. Dar dacă aveţi nevoie de ceva, puteţi să mă chemaţi pe mine, domnişoară.

— Mulţumesc, Stubb.

— Trimit imediat după bagajele dumneavoastră.

Făcu o plecăciune exagerată, măturând podeaua cu vârful bărbii.

Sophia intră şi închise uşa în urma sa, după care începu să se uite de jur-împrejur. Era o încăpere îngustă. Cămăruţa asta, nu găsea un cuvânt potrivit pentru ea – bufetele din casa familiei sale din Mayfair erau mai mari – era echipată cu un pat îngust care ieşea din perete la nivelul umărului, spaţiu de depozitare sub prici şi o masă micuţa care cobora din perete.

Niciun scaun.

Sophia îşi dădu boneta jos şi înnodă panglica, după care o atârnă într-un cui bătut în perete. Ar fi vrut să se aşeze, dar nu avea pe ce. Ar fi vrut să se întindă, dar nu ştia cum să se caţăre în patul înalt. Aşa că se întoarse în camera comună şi se aşeză la masă, odihnindu-şi capul în palme.

Deja i se făcuse rău? Balansul uşor al corăbiei ancorate nu părea suficient pentru a-i provoca starea aceea de ameţeală. Întregul vas părea un complex de contradicţii. Căpitanul nu era căpitan. Guvernanta nu era guvernantă. Doi bărbaţi – unul alb, altul negru – care pretindeau că erau fraţi.

Într-un mod ciudat, îi credea. Era ceva legat de urechile lor pătrăţoase, de felul cum bărbiile ascuţite se mişcau odată cu rânjetele acelea arogante… Erau asemenea unor veşminte croite după acelaşi tipar, însă din materiale diferite.

Ah, da. Bineînţeles, erau fraţi vitregi. Cu toate că îi luă ceva timp să îşi dea seama de acest lucru, Sophia se simţi mai liniştită. Se pare că mintea nu-i era complet blocată. Doar că-i încetinise parcă.

Ştia ce – mai degrabă, cine – era de vină pentru asta.

El şi jocurile lui enervante. Sărise în apărarea ei la tavernă, doar ca să o umilească după aceea. O indusese în eroare intenţionat în privinţa identităţii căpitanului doar ca să se amuze pe seama şocului de care avusese parte. Şi, pe lângă toate astea, avea tupeul să fie atât de chipeş, cu rânjetul acela ştrengăresc, cu cicatricea aceea de

dedesubt.

Oare cum se alesese cu cicatricea aceea? Atât de subţire, în linie dreaptă, de la mijlocul bărbiei până la colţul gurii. Era o tăietură, cel mai probabil. Poate un atac cu cuţitul într-o încăierare dintr-un bordel. Sau poate că un bărbat onorabil îl provocase la duel pentru a răzbuna gesturile sale infame la adresa unei doamne neştiutoare. O sabie putea lăsa o astfel de cicatrice. Dar dacă el scăpase din duel cu o simplă cicatrice, oare ce se alesese de adversarul său?

Imaginaţia i-o luă razna. Vedea în faţa ochilor braţul lui tensionat, ar fi putut desena tendonul încordat de la încheietura mâinii în timp ce se năpustea asupra rivalului temător, ridicând sabia pentru lovitura finală…

— Pe aici.

Sophia tresări.

Stubb reapăru într-o aură de păr cărunt, urmat de doi marinari care cărau cele două cufere. Stewardul îi ghidă:

— Cabina şapte e pentru domnişoara noastră încântătoare.

Odată ce cuierele ajunseră în cameră, Sophia se ridică să le mulţumească Dar chiar în clipa aceea, corabia se clătină brusc, iar ea fu aruncată din nou pe scaun.

— Am ridicat ancora! auzi ecoul prin luminatorul din tavan. Toţi oamenii pe punte! Toţi oamenii pe punte!

Cei trei bărbaţi se grăbiră să se întoarcă pe unde veniseră, iar Sophia îi urmă pe treptele înguste, până ajunseră pe punte.

Ce agitaţie minunată o aştepta acolo – marinarii ţipau nerăbdători, grăbiţi să se urce pe frânghiile greementului ca nişte păianjeni pe pânza lor. Sophia dădu capul pe spate ca să urmărească progresul, ferindu-şi cu o mână ochii de razele soarelui. Una câte una, toate velele se deschiseră, câte patru de o parte şi de alta a celor două catarge, iar vântul nu întârzie să le umfle.

Se apropie de balustradă şi rămase acolo ore întregi, privind râul lăţindu-se în urma lor, în timp ce zarva intensă

a oraşului Gravesend se potolea într-un calm pastoral. Mai devreme decât s-ar fi aşteptat.

Tamisa rămase în urma lor, aruncându-i într-un bazin de apă învolburată, verde-albăstruie. Încă nu ajunseseră în mare, însă fâşia de pământ care obişnuia să îi înconjoare se îndepărtă din ce în ce mai mult, în timp ce fluxul o eliberă pe *Aphrodite* de îmbrăţişarea Angliei.

Ziua era pe sfârşite, iar o perdea de ceaţă se întinse în faţa ei, nereuşind să mai zărească ţărmul jos, calcaros.

Sophia îşi stăpâni impulsul infantil de a face cu mâna în semn de rămas-bun. În schimb, nu se dezlipi de balustrada de lemn – pentru putere, cât şi pentru stabilitate, pentru că vasul începuse să se clatine din ce în ce mai tare. Corabia traversă un canal mare, după care se aventură într-o vale verde-cenuşie. Un jet rece şi sărat de picături se ridică şi îi acoperi ochii şi obrajii.

Probabil era ceaţă, îşi spuse ea, grăbindu-se să închidă ochii şi să-şi şteargă obrajii. Sau mişcarea constantă a corăbiei, ca de leagăn.

Nu ar fi ştiut să spună dacă era întunericul care începuse să se lase uşor, uşor sau poate murmurul mării, însă pentru prima oară în mulţi ani se simţi cu adevărat foarte mică.

Şi atât, atât de singură.

Şi, brusc, nu mai era singură.

— Deja ţi-e dor de casă? Sau e doar răul de mare?

Domnul Grayson i se alătură la balustradă.

Sophia încercă să nu se uite la el. Nu era deloc uşor.

După ce trecură câteva secunde fără niciun răspuns, el zise:

— Aş putea să-ţi spun câteva vorbe de alinare, dar ar fi numai minciuni. O să fie mai bine după ce-o să fie mai rău.

Nu îl întrebă dacă se referea la dorul de casă sau la răul de mare. Probabil că la amândouă.

— Valurile sunt mereu aşa de mari?

Dar când se întoarse spre el, deja dispăruse. Un ţipăt o făcu să-şi ridice privirea spre cer. Deasupra, marinarii

strigau unii la alţii, în timp se urcau din nou pe greement. I se făcu teamă urmărindu-i cum se legănau uşor pe fundalul cerului întunecat. Sophia se prinse de balustradă şi închise ochii.

— Fii serios. Sunt doar câţiva nori, murmură cineva în spatele ei.

— Da, câţiva nori mari şi negri se văd la vest. Ştii la fel de bine ca mine că vine furtuna.

— Un vânticel. *Aphrodite* a trecut prin încercări mai grele. Strângeţi vela gabier, fiţi pregătiţi.

Urmă o pauză încordată.

— Nu, se auzi o voce aspră. Nu o să risc să se rupă un catarg încă din prima noastră noapte pe mare. Vom coborî ancora, vom strânge pânzele şi vom aştepta să treacă.

— Joss, te porţi…

— Mă port de parcă aş fi căpitanul acestui vas, Gray. Dacă nu ai de gând să-mi acorzi respectul cuvenit, o să-ţi ordon să mergi sub punte. Vocea îi deveni şi mai gravă. Iar dacă îndrăzneşti să mă contrazici de faţă cu echipajul meu, te arunc în celula de pe vas.

Un nou val de stropi o lovi pe Sophia peste faţă, iar aceasta deschise ochii. Cu genele încărcate de picături de apă, îşi roti uşor gâtul până ce dădu cu ochii de cei doi fraţi.

Aceştia se uitau urât unul la altul, iar ceaţa care plutea în jurul lor semăna cu aburii de căldură. S-ar fi zis că fraţii Grayson nu aveau o relaţie mult mai bună decât cea dintre Sophia şi sora ei.

Căpitanul se întoarse către proră şi strigă:

— Domnule Brackett!

Un al treilea bărbat li se alătură. Sophia nu reuşi să îi desluşească trăsăturile feţei prin ceaţa deasă, dar observă că era înalt şi zvelt, şi că nu se clătina deloc pe picioare, în ciuda valurilor.

— Domnule Brackett, spuse căpitanul, te rog să te îngrijeşti ca toţi pasagerii – aruncă o nouă privire cu subînţeles către fratele său furios – să se întoarcă în

cabinele lor. Strânge pânzele şi pregăteşte-te să coborâm ancora.

— Da, căpitane.

Domnul Brackett porni de îndată, cu pometii lui uscăţivi şi cu nasul ascuţit cu care părea să taie ceaţa. Începu să dea ordine, iar echipajul se conformă întocmai.

— Haideţi, domnişoară Turner.

Stubb o prinse de braţ şi o îndrumă spre bocaport. Traversară puntea în grabă, în timp ce valurile se înteţeau.

Odată ajunşi la adăpost, sub punte, Stubb plecă – dar se întoarse câteva clipe mai târziu cu o găleată pe umăr. Îl urma un alt marinar – un negru incredibil de înalt şi de lat în umeri care fu nevoit să se cocoşeze şi să se întoarcă într-o parte ca să-şi poată strecura trupul pe uşă.

— Levi o să se ocupe de hublouri, zise Stubb, făcând semn spre bărbatul de culoare.

— De hublouri?

Sophia încremeni de teamă şi se sprijini de masă, aşteptându-se la ce era mai rău.

— Va pune obloanele la hublouri, explică stewardul. Ca să nu intre vântul şi apa mării.

Levi îşi făcu loc pe lângă ea, strecurându-se în cabina ei. Avea cu el o placă circulară, cu mai multe găuri pentru şuruburi.

Stubb îi întinse Sophiei găleata.

— O să aveţi nevoie de ea.

Sophia se uită la ea.

— Şi se presupune că trebuie să scot apa din cabină cu găleata?

Stubb începu să râdă în hohote.

— Levi! Domnişoara noastră crede că o punem la treabă!

Levi nu spuse nimic, însă Stubb râse şi mai tare, pentru amândoi.

— Nu, domnişoară. Dacă intră apa, avem o pompă în magazie.

— Şi atunci, pentru ce e găleata? întrebă Sophia. Corabia făcu o mişcare bruscă, iar stomacul ei o resimţi.

Oh, înţeleg.

— Să nu lăsaţi valurile să vă sperie, domnişoară. Mai bine să vă feriţi de fulgere.

— De fulgere? întrebă ea speriată.

— Da. Se întâmplă lucruri ciudate atunci când un fulger loveşte o corabie. Energia electrică trece prin toată coca, şi vai şi amar de orice marinar care are ceva din metal în mână, zise Stubb mângâindu-şi mustaţa. Cum credeaţi că a ajuns barba mea aşa de albă? adăugă el, cu un rânjet ştirb. Aveam un set întreg de dinţi de aur. S-au topit toţi.

— Râdeţi de mine.

— Nu, spuse bărbatul şi îi făcu cu ochiul. Levi, aici de faţă, poate să confirme.

Bărbatul de culoare nu zise nimic. Dar, aşa cum stătea, cu braţele încrucişate şi cu expresia împietrită, Levi ar fi părut în stare să sprijine Turnul Londrei. Sophia era neliniştită.

— Nu ştiaţi? continuă bătrânul. De-aia mi se spune Stubb. Înainte să ne fulgere, aveam un picior de lemn.

— Un picior… Sophia se uită nedumerită la piciorul lui desculţ şi păros, iar Stubb începu din nou să râdă zgomotos.

— Nu, să nu vă fie teamă de aşa un vânticel, domnişoară, spuse Stubb, dând să iasă din cabină. O să fie bine.

Odată ce bărbaţii plecară, luând lampa cu ei, Sophia începu să se mişte prin cabină. Era complet întuneric, şi chiar dacă ar fi avut vreo sursă de lumină care să îi permită să se schimbe sau să-şi despacheteze bagajele, de-abia dacă se putea ţine pe picioare din pricina balansului tumultuos al vasului.

Îşi dădu mănuşile jos, apoi pelerina, scoţând din buzunar „scrisoarea de angajare” pe care o îndesă în corset, alături de punguţa cu bani. Bâjbâi prin întuneric până găsi cuferele. Apoi se căţără pe ele, ţinându-se de marginea patului pentru echilibru, îşi întinse pelerina pe el şi – printre mişcările şi scârţâiturile corăbiei – reuşi să se

urce pe pat.

Scrisoarea aceea – avusese mare noroc că nici căpitanul şi nici domnul Grayson nu păruseră curioşi să o verifice. Scrisoarea ei ar fi reuşit foarte uşor să inducă în eroare un necunoscător, însă domnul Grayson îi ştia bine pe membrii familiei Waltham. Cu siguranţă ar fi observat că era ceva în neregulă.

Totul începuse ca o farsă, o glumă. În timpul unei petreceri, ca să îi facă pe plac prietenei sale Lucy Waltham, Sophia redactase o scrisoare fără nicio noimă pentru verii lui Lucy din Tortola, rude pe care aceasta nu le cunoscuse niciodată. La vremea respectivă, Sophia nu dorise decât să o şicaneze pe Lucy în legătură cu pretendentul ei, Jeremy Trescott, contele de Kendall. Însă fantezia aceea – ideea că scrisoarea ei avea să traverseze mări şi ţări ca să ajungă într-un climat tropical – o fascinase pe Sophia, refuzând să o mai părăsească. Trimisese scrisoarea în glumă, în numele lui Lucy, lăsând însă adresa ei din Londra. După care Lucy se căsătorise cu Jeremy, Sophia se logodise, iar Tortola fusese dată uitării.

Până acum o săptămână, când Sophia primise răspuns. Iată ce spunea scrisoarea:

Dragă verişoară Lucy.

Chiar dacă scrisoarea ta i-a fost adresată lui papa, el m-a rugat pe mine să îţi răspund, presupunând că suntem de vârste apropiate. Eu sunt Emily, fiica cea mare, tocmai am împlinit optsprezece ani, şi m-am bucurat să îl ascult şi să îţi scriu. În comparaţie cu toate corvezile la care sunt supusă de obicei, cum ar fi să le port de grijă celor patru fraţi ai mei neascultători, să scriu o scrisoare este o adevărată plăcere.

În orice caz, te felicit pe tine şi pe familia ta pentru căsătorie şi vă dorim tot binele din lume. Mi-aş dori să vă invit pe tine şi pe noul tău soţ să ne vizitaţi în Indiile de Vest, dar papa ne reaminteşte în fiecare zi că vom pleca în curând din America, de îndată ce o să găsească pe cineva

care să ne cumpere pământul. Când de trist va fi să îmi iau la revedere de la casa noastră iubită, Eleanora, casa în care m-am născut şi în care am trăit în toţi aceşti ani fericiţi.

Îmi pare rău, dar trebuie să mă apropii de sfârşit. Aud mai multe zgomote afară care îmi dau de înţeles că George şi Harry au început un nou concurs de scrimă pe verandă.

Cu drag, verişoara ta,

Domnişoara Emily Waltham

La prima lectură, scrisoarea fu o sursă de amuzament într-o săptămână deloc uşoară. Dar asta se întâmplase înainte ca Sophia să afle că zestrea ei era de fapt o sumă într-un cont bancar, şi că aniversarea vârstei de douăzeci şi unu de ani era singurul lucru care stătea între ea şi o completă independenţă financiară. Înainte să se aventureze în galeria de pe Queen Anne Street, să vadă tabloul acela minunat cu o corabie care înfrunta o furtună pe mare şi să îndrăznească să îşi imagineze că şi ea, la rândul ei, ar putea să înfrunte lumea largă.

Înainte ca totul să se schimbe – sau, mai corect spus înainte ca Sophia să îşi dea seama că ea nu avea să o facă.

În clipa aceea scrisoarea devenise un plan. O nouă coală de hârtie alături de scrisoarea iniţială, o adresă inventată, iar Sophia Hathaway – mai bine spus, domnişoara Jane Turner – avea o ofertă de muncă. O evadare.

Şi trebuia să evadeze. De ani tot evada prin minciuni bine gândite şi fantezii primejdioase. Bineînţeles că Sophia era singura fată din şcoală care ţinea ascunsă o serie de schiţe şocante sub peisajele obligatorii în acuarelă. Singura debutantă de la Almack care, în timp ce îşi sorbea lichiorul, dezbrăca din priviri mai mulţi domni neştiutori. Cu siguranţă că niciuna dintre celelalte domnişoare din asociaţia de binefacere din care făcea parte nu stătea noaptea în pat cu poalele suflecate până în talie, visând la

piraţi şi tâlhari la drumul mare cu maniere îndoielnice şi mâini aspre şi pricepute!

Era o mare impostoare. Şi nimeni nu bănuia adevărul. Cu atât mai puţin dragul, sărmanul bărbat amăgit care voia să se însoare cu ea.

Dar pusese piciorul în prag. Fugise de acasă în cel mai scandalos mod cu putinţă, asigurându-se că nu putea să se mai întoarcă vreodată. Datorită scrisorii de adio care probabil că circula deja prin jumătate de Londra, toţi credeau că fugise cu un pictor francez, pe nume Gervais. Minciună sau adevăr, era ruinată. Sophia nu mai era frumoasa cu o zestre de douăzeci de mii de lire, un bibelou de dat la schimb pentru conexiuni şi titlu. În sfârşit, era stăpâna propriului destin – liberă să-şi caute adevărata dragoste, să trăiască în lumea reală.

Prea bine. Îşi dorise să trăiască viaţa aşa cum era ea în realitate şi de asta avea parte. Era în mijlocul unei furtuni adevărate, tunetele se auzeau din ce în ce mai aproape, de parcă viaţa s-ar fi înverşunat să îi pună curajul la încercare. Se cuibări sub pelerină şi începu să respir încet, adânc, închipuindu-şi că dacă reuşea să-şi controleze furtuna de emoţii din suflet, putea cumva să domolească şi stihia de afară, în zadar însă.

*

Gray clocotea de furie.

Se îndreptă nervos spre cabinele bărbaţilor, după ce i se poruncise într-o manieră atât de jignitoare să părăsească puntea. Odată ajuns în cabina sa cea mică se grăbi să-şi dea haina jos. În camera aceea înghesuită şi în legănatul corăbiei, era ca şi cum şi-ar fi făcut de cap cu o cameristă în garderobă, dar mult mai puţin plăcut. Se alese cu o zgârietură după ce dădu cu pumnul în tavanul jos încercând să se elibereze de haină.

Atunci când poruncise ca *Aphrodite* să fie transformată pentru a putea transporta pasageri, constructorul îi oferise două variante.

Ce ar fi preferat? Patru cabine pentru bărbaţi, la fel ca în cazul celor pentru femei? Sau ar fi preferat să înghesuie şase cabine mai mici în acelaşi spaţiu?

Care fusese răspunsul lui Gray? Şase, bineînţeles. Nici nu se punea problema. Două paturi în plus însemnau două câştiguri în plus.

Nu îşi închipuise nicio clipă că, într-o bună zi, avea să ocupe una dintre aceste cabine îngrămădite.

Un bărbat furios de peste un metru optzeci legănându-se într-un spaţiu de un metru şi jumătate, în timpul unei furtuni înspăimântătoare – nu era reţeta unui somn odihnitor. Gray tânjea la spaţiul şi la confortul vechii sale camere de la bordul lui *Aphrodite* – cabina căpitanului. Însă fratele său avusese grijă să îi readucă aminte că nu mai era căpitanul vasului.

Am să te arunc în celulă – cu asta îl ameninţase Joss? Gray tresări indignat, lovindu-se cu pieptul de frânghiile care îl ţineau ţintuit în patul acela de copil. În clipa aceea, celula de pe corabie nu părea o variantă atât de îngrozitoare. Ar sta în spatele unor gratii din fier, cu şobolanii şi cu apa stătută, dacă asta ar însemna să-şi poată întinde picioarele. La naiba, spaţiul era atât de mic, încât nici nu putea să se descalţe de cizme.

Dădu cu piciorul în peretele cabinei, zgâriindu-şi, fără îndoială, pielea cizmelor noi. Oricum nu-i plăceau deloc. Îl jenau. Oare de unde îi venise minunata idee de a se dichisi în onoare acestei călătorii, se întrebă Gray. Pe cine încerca să impresioneze? Pe Stubb?

Nu. Nu pe Stubb.

Pe Bel. Tot ce făcea era pentru Bel.

Gray nu putea să îşi scoată din minte privirea ei când se hotărâse să plece anul trecut. Dezamăgirea din ochii aceia mari, la fel de negri şi melancolici ca ai unei picturi medievale. De ce nu se învăţase minte să nu ceară prea mult de la el? Nu reuşise niciodată să se ridice la nivelul aşteptărilor surorii sale mai mici. Se îndoia că exista vreun bărbat care ar fi fost în stare.

Însă acum Gray îi putea arăta că se schimbase. În

măsura în care ar fi fost posibil pentru el să o facă. Renunţase la viaţa nechibzuită deşi mult mai interesantă de corsar ca să devină negustor de succes. Proprietarul unei companii navale, cu două corăbii noi în construcţie, pe lângă *Aphrodite,* cu un şir lung de investitori dispuşi să lucreze cu el. Capabil să îi ofere o casă în Londra, o viaţă confortabili şi tot ce şi-ar fi putut dori.

Poate că Bel ar fi preferat ca fratele ei să capete o conştiinţă, decât să facă avere. Dar Gray ştia că nu era cazul să îşi piardă timpul. Daci un ticălos ca el avea cea mai mică şansă să ajungă în rai, se va datora exclusiv rugăciunilor lui Isabel Grayson.

Însă rugăciunile nu avea să-l ajute cu nimic în seara aceea. Din experienţa lui Grayson, cea mai bună soluţie împotriva răului de mare era să te gândeşti la lucruri păcătoase.

Aşadar, deloc surprinzător, mintea îi fugi la domnişoara Turner.

Crezuse că trecuse vremea în care femeile ca ea îi atrăgeau atenţia, acei trandafiri englezeşti delicaţi. S-ar fi orientat, mai degrabă, spre o orhidee exotică. O femeie voluptuoasă, cu părul despletit şi cu ochi negri, cutezători, care ştia exact ce voia. Îmbujorări feciorelnice, zâmbete sfioase – îşi pierduseră de mult farmecul pentru Gray.

Însă nu îşi putea lua gândul de la ea. Nu şi-o putea scoate din minte, aşa cum nu putea porunci furtunii să se oprească. Foindu-se în pat, îşi aminti frumuseţea ei sublimă, mirosul ei delicat. Felul în care trupurile lor se atinseseră preţ de câteva secunde în barcă. Era mai mult decât senzaţia minunată a sânilor ei senzuali, voluptuoşi lipiţi la pieptul lui, era felul în care îi simţise bătăile repezi ale inimii prin toate acele straturi de piele şi veşminte. De parcă era ceva în interiorul ei care era închis într-o colivie şi ar fi vrut să iasă la suprafaţă. Care îl implora să o elibereze.

Şi atunci îşi dădu seama că foitul său în pat avusese un efect nefericit. Una dintre frânghiile care îl ţineau lipit de pat se mutase – şi rămăsese într-o poziţie

inconfortabilă.

La naiba.

Desfăcu frânghiile şi se eliberă cu greu din pat. Ce naiba se întâmpla cu el? fratele său mai mic îl consemnase în cabină. O guvernantă cuviincioasă îl prinsese în laţ. Şi cel mai rău – era pe mare de atât de mult timp, încât începuse să îşi piardă instinctele. Joss avusese dreptate; furtuna se înteţise.

Sprijinindu-se de pereţi în timp ce înainta, Gray traversă cabina domnilor spre scara de tambuchi. Voia să vadă furtuna cu ochii lui, să verifice dacă noul greement şi vergile ţineau piept vântului puternic.

Dar odată ajuns la scări, planurile lui luară o nouă întorsătură.

O fată îi apăru în cale.

Domnişoara Turner stătea pe vârfuri pe a treia treaptă a scării, încercând să vadă prin bocaportul întredeschis. Dacă Gray ar fi fost genul superstiţios, ar fi crezut că vede o fantomă. Degetele îi erau albe, nişte pânze de păianjen delicate, cele de la o mână ţinând mânerul bocaportului şi cu cealaltă, marginea scării. Crâmpeie de frumuseţe strălucitoare alternau cu întunericul. Fiecare fulger lumina trăsăturile ei fine şi picături de apă i se agăţaseră în păr şi în gene.

Nu, nu era o fantomă. Dar era o viziune.

— Domnişoară Turner, zise el, sprijinindu-se de perete.

Ea nu se întoarse.

Gray îşi drese glasul şi spuse din nou.

— Domnişoară Turner.

Ea se sperie, iar mâna aproape că îi alunecă de pe mâner.

— Domnule Grayson… răspunse ea, ştergându-şi faţa cu mâneca. Am vrut să văd furtuna.

— Şi cum ţi se pare?

— Umedă.

Gray râse, surprins.

— Şi frumoasă, continuă ea, în timp ce un alt fulger îi

scoase trăsăturile în evidenţă. Aici, pe mare, fără o fâşie de pământ sub picioarele noastre – arată atât de diferit. Pe parcă nu ar exista nicio graniţă între cer şi mare… suntem pur şi simplu la mila naturii. E atât de sălbatic, de gotic.

— E periculos, aşa este.

— Da, exact.

Şi un alt fulger puternic dezvălui surâsul ei.

Gray se încruntă. De ce făcea asta, de ce îi zâmbea în mijlocul furtunii? Trimiţându-i fiori cu fiecare străfulgerare a frumuseţii ei luminoase, obsedante. Ar fi trebuit să rămână legată de patul ei, temându-se pentru propria viaţă.

Traversă grăbit încăperea micuţă, apucând balustrada scării cu o mână şi oferindu-i ei celălalt braţ, ca să o ajute să coboare.

— Pasagerii înţelepţi aşteaptă în cabinele lor până trece furtuna.

— Chiar aşa? şopti ea, luându-l de mână. Şi atunci, noi ce fel de pasageri suntem?

Acesta era adevăratul pericol. Nu-i scăpă tonul sfios din voce şi nici tremurul umerilor uzi de ploaie – un tremur involuntar care tânjea după îmbrăţişarea lui. Nu, nici măcar nu îşi dădea seama de invitaţia pe care o lansase, însă semnele erau clare pentru Gray. Mai văzuse aceeaşi reacţie, de multe ori, şi ştia că nu era cazul să se măgulească singur. Nu era altceva decât instinct.

Un instinct pe timp de furtună.

— Niciun fel de pasageri, răspunse el, ajutând-o să coboare. Senzaţia degetelor ei reci şi subţiri îi trezi toate instinctele. Eu sunt, pur şi simplu, un investitor preocupat. Iar tu eşti o fată cu o imaginaţie bogată. Întoarce-te în cabina ta.

Fulgerele încetaseră, însă sclipirea din ochii ei venea dinăuntrul său.

— Dar…

— Nu eşti în siguranţă aici. Deschise uşa care dădea spre cabina doamnelor şi îi făcu semn să intre. Du-te în pat, domnişoară Turner.

„Da, du-te în pat”, se gândi el, în timp ce ea se strecură pe uşă fără niciun cuvânt, iar el o închise în urma ei. „Du-te în pat, înainte să te târăsc eu în al meu”.

Capitolul 4

Sophia se trezi în întuneric, speriată, singură şi dezorientată. Pulsul ei răspunse primul, pompând panică prin venele într-un ritm alert. Îşi duse mâna la inimă, strângând punguţa între degete. Încet, încet, începu să se liniştească.

Văzu pe sub uşa cabinei o lumină slabă, argintie. Era dimineaţă. Iar dacă era dimineaţă, asta însemna că supravieţuise acelei nopţi.

Se întoarse pe o parte. Fiecare muşchi urla de durere. Fusta şi pelerina îi erau încă ude şi nu reuşi să stea în capul oaselor. La urma urmei, poate că nici nu era nevoie.

Oh, dar trebuia să o facă. Respiră adânc şi regretă numaidecât. Aerul era greu, umed şi încărcat de miros de boală şi putregai.

Se ridică în picioare, ignorând durerea din braţe şi coapse şi se grăbi să deschidă larg uşa de la cabină.

Se aruncă pe trepte, urcându-le în genunchi. O briză sărată o întâmpină când scoase capul în răsăritul mohorât. Inhală o gură zdravănă de aer curat. Nu ar fi vrut să se întoarcă sub punte pentru nimic în lume. La fel cum nu ar fi putut rămâne acolo, cu capul scos printr-o gaură în punte, de parcă ar fi fost o marmotă.

Urcă treptele şi încercă să se îndrepte, cu picioarele depărtate ca să îşi menţină echilibrul în legănatul corăbiei. Sophia închise ochii. Fie corabia era prinsă într-un vârtej, fie capul ei se învârtea în toate direcţiile. Se uită spre balustrada cea mai apropiată – era doar la câţiva paşi. La orizont, coasta britanică părea să se legene uşor. Lăsă privirea în jos, concentrându-se la puntea de sub picioarele

sale şi făcu un pas. Doi.

După care puntea se mişcă brusc, iar genunchii amorţiţi se împotriviră. Căzea, se învârtea în cerc, fără niciun control.

Cineva o prinse.

— Uşurel. Două palme mari o apucară de coate.

Degetele ei se agăţară instinctiv de braţele puternice. Sophia abia dacă avu timp să remarce lâna fină şi muşchii încordaţi de sub degetele ei – abia dacă observă ochii aceia verzi.

După care vomită peste cizmele Hessian, uşor uzate.

— Dă-mi…

Tuşi, încercând să vorbească.

Strânsoarea de fier a domnului Grayson refuză să îi dea drumul.

— Sir… Dă-mi drumul, te implor.

— Sub nicio formă. Nu eşti stăpână pe picioare. Pe aici. O ajută să meargă, cu paşi mărunţi, tot la dreapta – cel mai îngrozitor vals pe care Sophia îl îndurase vreodată. O apropie de o ladă micuţă.

— Aşează-te!

Ea se supuse, prăbuşindu-se recunoscătoare pe lada de lemn. Fără să îi dea drumul, el se lăsă pe vine în faţa ei. Ar fi dat orice să nu îi întâlnească privirea.

— Rămâi aici, îi porunci el. Mă întorc repede.

„Oh, nu, te rog”, îşi spuse Sophia, urmărindu-l în timp ce se îndepărta cu cizmele murdare. În clipa în care zgomotul paşilor lui se pierdu, ea scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse fruntea. Încercă să îşi forţeze capul să nu se mai învârtă, ca să se poată ridica singură în picioare şi să fugă. Dar el se mişcă mai repede. În mai puţin de două minute se întoarse, cu cizmele curăţate – cu apă de mare mai probabil – şi cu o cană aburindă în mână.

— Bea asta.

Îi puse cana în mâinile tremurânde, iar ea se bucură de căldura aceea minunată.

— Ce e?

— Ceai de melasă cu lămâie. Şi cu un pic de rom.

Văzând că nu făcea altceva decât să se holbeze în cană, adăugă: Bea. O să te simţi mai bine.

Sophia ridică ceaşca la gură şi sorbi încet. Aburul delicios o încălzi pe dinăuntru. Siropul acela dulce îi mângâie gâtul, mascând gustul acru de fiere. Sorbi din nou.

— Mulţumesc, spuse ea, în cele din urmă, fără să îşi ia ochii de la lichidul din cană. Îmi… îmi pare rău pentru cizmele tale.

El începu să râdă.

— Chiar ar trebui să-ţi pară rău.

Se aşeză lângă ea.

Sophia refuză, cu încăpăţânare, să îşi ridice ochii din cană.

— Urăsc cizmele astea, continuă el. Chiar mă gândeam să le arunc în mare ca să scap de ele. Dar acum se pare că sunt nevoit să le păstrez.

Ea îl privi surprinsă. El râânji.

— Din sentimentalism.

„Nu face asta”, îşi spuse ea. „Nu zâmbi”.

Prea târziu.

— Domnule Grayson…

— Te rog. O atinse uşor cu cotul pe coapsă. Din greşeală oare? Nu îşi ceru scuze. După toate astea, cred că-mi poţi spune Gray.

Văzu sclipirea din ochii lui verzi, iar Sophia îşi dădu brusc seama de propria înfăţişare. Murdară, cu o rochie boţită, cu tivul încă umed, cu părul răvăşit. Tenul palid, şters, bolnăvicios.

Şi cu toate astea…

Ochii lui priveau dincolo de aspectul fizic. Păreau să vadă dincolo de veşmintele pătate, până în lăuntrul ei, tulburând-o.

În ciuda aerului rece, simţi picături de transpiraţie pe coapse.

— Domnule Grayson. Îţi mulţumesc pentru ceai.

Sophia rămase cu cana în mână şi scuturăbatista pe care o ţinea în palmă. O adiere de vânt i-o smulse din

strânsoare.

El întinse mâna şi prinse numaidecât batista albă, de parcă ar fi fost un porumbel antrenat să aterizeze în palma sa.

Sophia o apucă.

— Îţi mulţumesc încă o dată.

El o luă din mâna ei.

— Nu e cazul să-mi mulţumeşti. Încă nu ţi-am înapoiat-o. Îşi plimbă degetele pe marginea dantelată a batistei. Poate că vreau s-o păstrez. Din sentimentalism.

Sophia simţi nevoia de a cocheta. Nu trebuia decât să se uite la ea, că precauţia ei dispărea numaidecât.

— Nu e frumos să mă tachinaţi, domnule Grayson. Nu e un gest mărinimos.

— Ah, dar eu sunt un negustor. Mă interesează profitul, nu mărinimia. Şi te-am rugat să-mi spui Gray. Se apropie de ea, şi acum – când îi despărţeau doar câţiva centimetri – Sophia ar fi putut să jure că ochii lui nu erau deloc verzi, ci un albastru-deschis.

Un albastru care o sfredelea.

— Ai bani, nu-i aşa?

Încremeni. Ştia. Îşi dăduse seama de la batistă? Probabil că era prea fină, prea frumos brodată. Evident, aparţinea unei tinere bogate. La naiba! Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie să îşi plănuiască fuga, ar fi gândit o deghizare mai bună. Îi fusese oricum îngrozitor de greu să lase în urmă trusoul selectat cu migală şi să îşi ia numai hainele de zi cu zi. Nu avusese timp să adune o garderobă mai simplă, neavând nici ce mai mică idee de unde îşi făceau cumpărăturile oamenii sărmani.

— Poftim?

Strânse în mâna cana care începuse să se răcească.

— Bani. Ai bani, nu-i aşa? Nu ai plătit biletul ieri. E şase lire şi opt şilingi.

Biletul. Sophia sorbi uşurată din ceai. Dacă domnul Grayson era atât de îngrijorat pentru şase lire, cu siguranţă că nu avea nici cea mai mică idee că adăpostea la bord o moştenitoare care fugise de acasă, ascunzând la

piept o sumă de bani de aproape o sută de ori mai mare. Înăbuşi un râs nervos.

— Da, bineînţeles că pot să plătesc. O să-ţi dau chiar azi banii, domnule Grayson.

— Gray.

— Domnule Grayson, zise ea cu o voce firavă. Chiar nu cred că episodul meu de… indispoziţie îţi dă dreptul să faci o cerere atât de intimă, să îţi spun pe numele de botez. Nu am de gând să fac asta.

El scoase un sunet dezaprobator, înfăşurându-şi batista în jurul degetelor. Cu o tandreţe hipnotică, se apropie de ea şi-i şterse fruntea cu ea.

— Scumpo, doar nu crezi că părinţii mei nu au avut pic de imaginaţie, nu? Chiar crezi că m-au botezat „Gray Grayson”? chicoti. Toţi de la bordul acestui vas îmi spui Gray. Îmi pare rău să te dezamăgesc însă nu e cine ştie ce privilegiu. O singură femeie din lume are dreptul să-mi spună pe numele de botez.

— Mama ta?

El rânji din nou.

— Nu.

Ea clipi.

— Oh, nu este cazul să te întristezi, spuse el. E vorba despre sora mea.

Sophia îşi coborî privirea în poală, blestemându-se că se lăsa sedusă de farmecul lui. Dacă de fiecare dată când îl privea simţea că cineva îi luă minţile, soluţia era simplă: Să nu se mai uite la el.

Dar el îi puse batista în mână, învelindu-i degetele în palma sa, iar Sophia nu se putu abţine să nu ofteze. Atingerea lui îi distrugea orice hotărâre. Mâna lui semăna cu el. Foarte puternică, atent îngrijită. Îşi dori din tot sufletul să se fi gândit să îşi pună mănuşile mai devreme.

Se apropie din nou de ea, mirosul lui amestecându-se cu mireasma pătrunzătoare a mării – extrem de masculină şi puţin piperată, de pomadă şi rom.

— Şi, scumpo, dacă ţi-aş fi făcut o cerere intimă – îşi plimbă degetul cu îndrăzneală pe pielea delicată a

încheieturii ei –, ai fi ştiut. Sophia rămase fără răsuflare.

— Aşa că spune-mi Gray, zise el, dându-i imediat drumul. Dezamăgirea – o emoţie neaşteptată, imprudentă, de neconceput – încolţi în sufletul Sophiei. Era tot ce-şi dorise, să pună distanţă între ea şi bărbatul acesta. La drept vorbind, nu era exact ceea ce-şi dorise, dar era lucrul de care avea nevoie. El o privi de parcă ar fi dezbrăcat-o de secrete, de veşminte.

Îi întinse cana, iar el nu avu de ales decât să o accepte.

— O să continui să mă adresez aşa cum se cuvine, domnule Grayson. Îi aruncă o privire rece. Iar tu nu ai niciun drept să-mi spui „scumpo”.

El o întâmpină cu o privire inocentă.

— Aşadar, nu de la asta vine?

Luând batista din pumnul ei încleştat, îşi plimbă degetul pe monograma ţesută.

„S.H.”[1]

— Vezi? Urmări fiecare literă cu vârful degetului. Scumpă. Himeră. M-am gândit că de la asta trebuie să vină. Pentru că ştiu prea bine că pe tine te cheamă Jane Turner.

Buzele lui se întinseră în acel rânjet obraznic.

— Sau… nu-mi spune. Ai primit-o cadou?

*

De data aceasta ajunsese măcar la balustradă.

Şi acolo rămase Sophia ţintuită, până ce simţi că ajunsese să vomite tot ce mâncase până şi la cina de Sfântul Mihail. Până ce paşii greoi în cizme murdare îi dădură de veste că el se îndepărtase.

De îndată ce se întoarse în cabina ei, îmbibă o batistă curată, simplă, într-un vas cu apă. Se dezbrăcă până rămase doar în pantalonaşi şi ciorapi, îşi şterse gâtul şi

1 Sweatheart - iubită, drăguţă, scumpă

fruntea cu apa rece, se curăţă între sâni şi la subsuoară. După ce se uscă, îşi dădu cu pudră parfumată de orez.

În continuare se simţea murdară.

Cu o mână tremurătoare, îşi fixă punguţa cu bani la piept. Se îmbrăcă cu o cămăşuţă curată şi îşi trase corsetul.

Continuă să se simtă expusă.

Se pieptănă trăgându-se tare de păr, de parcă ar fi vrut să pedepsească mintea slabă de înger de sub scalpul care o ustura. Tocmai acum se găsise să facă o pasiune pentru un bărbat! În sezonul în care debutase, fusese curtată de nu mai puţin de nouă dintre cei mai eligibili burlaci din înalta societate. Se logodise cu cel mai vânat dintre toţi – extrem de şarmantul Sir Toby Aldridge. Şi nu se întâmplase niciodată, nici măcar o singură dată în timpul tuturor acelor valsuri, plimbări prin grădină şi conversaţii timide, ca Sophia să îşi piardă stăpânirea de sine. Ştia să ţină în frâu bărbaţii atrăgători; sau, mai bine zis, ştia să se ţină pe ea în frâu în preajma lor.

De fapt, nu ştia nimic. Era o proastă, o imbecilă, o naivă, o nătăfleaţă. Cum de se gândise să se îmbarce pe corabie cu un nume fals şi apoi să scoată o batistă cu monogramă din buzunar?

Sophia îşi răsuci părul într-un coc sever, după care îl fixă cu mai multe ace.

O fată prostuţă, foarte prostuţă. Dacă domnul Grayson afla despre pungă, şi-ar da imediat seama că era o mincinoasă. Ar putea să fure banii sau să o ia prizonieră în speranţa că ar putea obţine măi mult de pe urma ei. Sau, şi mai rău, poate se dovedea a fi un adevărat gentleman şi ar duce-o înapoi la familia ei.

„Calmează-te”, încercă ea să se liniştească, trăgând adânc aer în piept.

Ţinând cont de prietenia lui cu familia Waltham, era inevitabil ca domnul Grayson să îi descopere secretul la un moment dat. Dar după ce ajungea în Tortola, o mai despărţeau doar câteva săptămâni până împlinea douăzeci şi unu de ani. Câteva săptămâni până la libertate. Dacă

domnul Grayson avea măcar o fărâmă de onoare care să-l facă să se simtă obligat să înapoieze o debutantă ruinată în Anglia – iar Sophia se îndoia că s-ar fi ajuns până acolo –, oricum avea să fie prea târziu. La data aceea, banii şi viitorul aveau să-i aparţină doar ei.

Puţin mai liniştită, Sophia îşi luă rochia. O durea să-şi pună aceeaşi rochie sifonată, dar nu avea de ales. Adusese cu ea alte patru rochii, în afară de cea cu care era îmbrăcată. Două dintre ele erau de vară, confecţionate din pânză subţire, pe care intenţiona să le poarte după ce ajungea la tropice. A treia nici măcar nu ar fi putut fi considerată o rochie, mai degrabă un şorţ pentru pictură, iar cea de-a patra… aceea era o adevărată nebunie.

Odată îmbrăcată, îşi îndreptă atenţia spre cufărul mai mic, care adăpostea comoara sa cea mai de preţ. Acuarele, cărbune pentru desen, palete, pensule – şi o sută de coli de hârtie groasă, împărţite în două pachete, ambele învelite în pânză uleiată. O sută de coli care trebuiau să-i ajungă pentru o lună, poate chiar mai mult.

Cu toate că şi-ar fi putut permite să folosească trei, Sophia scoase numai două coli de hârtie. Mai luă un mic şevalet şi o bucată de cărbune înainte să reîmpacheteze trusa de pictură. În timp ce punea la loc coletul înfăşurat în pânză uleiată, atinse cu mâna coperta din piele a unei mici cărţi. Zâmbind, Sophia o scoase din cufăr.

„Cartea”.

Un dar de la prietena ei Lucy Waltham, acum contesa de Kendall, acest volum se dovedise a fi o sursă inestimabilă de informaţii şi inspiraţie. *Memoriile unei lăptărese desfrânate,* spunea titlul. După cum era de aşteptat, cartea povestea aventurile desfrânate dintre o lăptăreasă şi stăpânul ei. În mare, *Sophia* considera cartea aceea şocantă, incitantă şi îi părea foarte rău că nu avea desene. Aşa că avea în plan să remedieze cel din urmă aspect.

Sophia frunzări prima jumătate a cărţii, care era acum minuţios decorată cu schiţe în peniţă cu lăptăreasa neruşinată şi cu domnul ei mai mult sau mai puţin

îmbrăcaţi. Intenţionase să i-o înapoieze lui Lucy odată ce avea să o termine de desenat, dar acum… Durerea singurătăţii o încolţi. Chiar dacă ar fi reîntâlnit-o pe Lucy, prietena ei ar fi fost nevoită să o renege. O contesă nu putea să fie prietenă cu o femeie dezonorată. În mintea Sophiei apăru brusc o imagine. O frenezie de culori, texturi şi arome o jupă albă ridicată până la brâu. Podeaua grajdului acoperită cu fân. Revărsarea caldă a unei găleţi răsturnate de lapte. Piele catifelată, bronzată. Un gust sărat pe buze şi atingerea aspră a unor favoriţi pe gâtul ei.

Azvârli cartea în cufăr şi se grăbi să-l închidă. Oricâte visuri nestăpânite ar fi avut. Sophia cu siguranţă nu era o lăptăreasă desfrânată iar domnul Grayson, după cum ţinea morţiş să îi amintească de fiecare dată, nu era un gentleman.

Aerul din cabină deveni de nerespirat. Trebuia să îşi limpezească mintea Simţea nevoia să deseneze. Să strângă toate aceste senzaţii difuze, obraznice în vârful creionului, ca să le elibereze pe hârtie, acolo unde puteau fi închise între patru margini. În siguranţă. Îşi luă cărbunele pentru desen şi hârtia la subsuoară şi urcă treptele, intenţionând să lucreze pe punte.

Totuşi, din clipa în care scoase capul pe uşă, planurile i se schimbară.

Dădu nas în nas cu o capră.

Cu un behăit nepoliticos, capra înhăţă cu gura o bucată de hârtie din strânsoarea ei. Sophia privi şocată cum capra mestecă şi înghiţi fără nicio grijă hârtia ei atât de preţioasă. Atunci când animalul întinse limba lungă şi îngustă dând de înţeles că poftea la cealaltă coală, Sophia se împotrivi. Apucă şevaletul cu mâinile şi lovi animalul impertinent drept în nas.

— Uşurel, scumpo, auzi ea vocea puternică a domnului Grayson. Îmi ataci investiţia.

Sophia se holbă la capră. Făcu o pauză ca să-şi imagineze trăsăturile frumoase ale domnului Grayson pe chipul acela păros, arogant. După care o lovi din nou în cap.

Vai, cum se simţi să facă asta!

Evident, capra nu era de aceeaşi părere. Apucă un colţ al şevalet lui Sophiei cu dinţii şi începu să tragă. Sophia se împotrivi cu puterile. Îşi pierdu echilibrul pe scări şi se rostogoli jos. Capra odată cu ea. De fapt, ateriză peste ea.

La naiba!

Behăind indignată, capra se chinui să se ridice, cu picioarele din faţă şi din spate de-o parte şi de alta a taliei Sophiei, care se luptă să se sprijine în coate. Rochia i se ridicase, expunându-i ciorapii. Duhoarea intensă de animal de ţară o năpădi ca o pătură din blană de capră. Două ugere atârnau în faţa ei, legănându-se uşor cu fiecare mişcare a vasului.

— Măi să fie!

Tonul sâcâitor al domnului Grayson se auzi până sub punte.

Cealaltă bucată de hârtie căzuse lângă cotul Sophiei. Capra o rumegă cu poftă.

— Ce mi-e dat să văd? Domnişoară Turner, ce lăptăreasă încântătoare eşti.

Capitolul 5

— Capre? urlă Joss. De ce tocmai capre?

— Nu se cade să avem loc liber pe un vas de marfă. Gray îşi îndepărtă privirea de la tabloul rustic de sub punte. O imagine pe care, cu siguranţă, nu avea să o uite uşor. Fata deja îi furase somnul în noaptea de dinainte. Un spaţiu gol înseamnă bani irosiţi. Şi o să avem lapte proaspăt până ajungem în Tortola. O să-mi mulţumeşti mai târziu.

— Şi când le-ai cumpărat te-ai gândit vreo clipă unde aveam să adăpostim creaturile acestea blestemate?

— Nu e cazul să dramatizezi, Joss. Gray mângâie capra cu blană maro cu pete albe. Aceste creaturi

blestemate sunt din cea mai bună rasă din Hampshire. O să scoatem un preţ bun. Şi am crezut că o să stea liniştite în cală.

— În mod evident, te-ai înşelat.

— Pesemne au ros funiile azi-noapte, spuse Gray. O să le băgăm în cabinele de bărbaţi. Care oricum sunt prea mici pentru un om normal.

— Aşa zici tu? Joss bătu cu piciorul în podea. Şi presupun că tot tu o să ai grijă de ele? O să faci curat după ele? O să le mulgi?

— Fii serios. Stubb şi Gabriel se vor ocupa de asta. Cât despre curăţenie… flăcăul ăla al tău a crescut la ţară, nu? Ah, uite-l, zise el, fluierându-l. Băiete!

Un tânăr cu chip palid traversă puntea, cu un colac de funie pe braţ.

— Cum ziceai că te cheamă?

— Davy Linnet, domnule.

— Şi câţi ani ai, Davy?

— Cincisprezece, domnule.

— Ai crescut la ţară, nu?

Băiatul se mută de pe un picior pe altul. Se uită speriat spre capre.

— Da, domnule.

— Bun. Atunci presupun că poţi să ai grijă de nişte capre.

Băiatul ezită, îndreptându-şi privirea spre Joss.

— Deci? întrebă Gray. Ştii unde e ţâţa caprei şi unde-i e coada, da sau nu? Băiatul rămase în continuare tăcut, aşa că Gray adăugă: Răspunde odată sau am să te întreb acelaşi lucru despre fete.

— Da, domnule, am mai avut grijă de capre. Doar că… nu mă aşteptam să mă mai ocup de asta pe mare. Am crezut că am terminat cu ele.

Gray începu să râdă.

— Niciun om nu se poate lepăda de trecutul său, Davy. Ştiu asta din experienţă. Atunci, du-le în cabinele de bărbaţi. Câte una în fiecare cabină. Îşi ridică vocea şi vorbi spre uşă. Şi salveaz-o pe domnişoara Turner de animalul

de sub fustele ei.

Davy aruncă deoparte colacul de funie şi apucă vergeaua din metal de pe balustradă. Lovi cu ea capra peste coaste.

— Hai.

— Bun. Şi dacă caprele o să stea în cabinele pentru bărbaţi, îl întrebă Joss, tu unde ai de gând să dormi? Presupun că nu o să te cuibăreşti cu turma ta, nu?

— Nu. M-aş putea muta în cabina doamne…

— În cabina doamnelor? îl întrerupse Joss, privindu-l încruntat. Nici să nu te gândeşti.

— Presupun că…

— Şi nici să nu crezi că poţi dormi în teugă. Nu am de gând să te las să complotezi cu restul echipajului, să îmi ştirbeşti autoritatea.

Gray ridică din umeri.

— În cazul ăsta, s-ar părea că singura variantă rămâne cala, sigur că Davy poate să-mi facă şi mie puţin loc printre lăzi.

Joss scutură din cap.

— La naiba, este corabia mea şi sunt nevoit să dorm în cală cu flăcăul!

— Să nu te aştepţi să te compătimesc, îi răspunse Joss. Nu te-a trimis nimeni să cumperi caprele astea blestemate. Sau laptele lor.

— Ah, ba o să le bei laptele. O să-l bei şi o să-mi mulţumeşti pentru asta, spuse Gray nervos, iar rânjetul fratelui său îl enervă la culme. La naiba, Joss, chiar mi-am asumat riscuri în afacerea asta. Am făcut sacrificii. Şi toate astea pentru ca familia noastră… ca tu să te bucuri de roadele muncii mele. M-aş bucura să nu-mi mai scoţi ochii cu asta.

Gray îşi dădu imediat seama că întrecuse măsura. În ultimul timp, orice discuţie cu Joss însemna să se scalde în ape tulburi. Iar focul din privirea fratelui său anunţa un pericol iminent.

— Tu? Tu îmi vorbeşti mie despre sacrificii? Joss făcu un pas spre el, vorbindu-i pe un ton aprins. Şi eu sunt cel

care culege roadele muncii tale? Familia mea e cea care a cules trestia de zahăr care a plătit pentru această corabie. Ei au trăit şi au murit pentru ea. Şi poate că eşti stăpân peste vasul ăsta blestemat, dar nu eşti stăpân peste viaţa mea.

La naiba! De câte ori credea că trecuseră peste discuţia despre inegalitatea naşterilor lor, Gray se trezea corectat cu asprime.

Nu era ca şi cum Gray ar fi putut schimba faptul că era fiul cel mare, fiul legitim. Ca frate mai mic, Joss nu ar fi putut avea niciodată aceleaşi oportunităţi ca Gray, fie că era născut de o amantă, de o soţie sau, în cazul său, de o sclavă.

— Joss, e nedrept să spui asta. Ştii prea bine că, deşi avem mame diferite, asta nu a contat niciodată pentru tata. Şi nici pentru mine.

— Dar pentru unii contează. Cicatricele mele sunt dovada.

— Şi ale mele.

Joss scutură din cap, privind spre arborele mare care se înălţa deasupra lor.

— Du-te să baţi la cap pe una dintre caprele tale, Gray.

— Joss!

Ignorându-l complet de Gray, Joss se întoarse cu faţa spre secundul său.

— Domnule Wiggins! Adunarea. Să ne pregătim să ridicăm ancora.

Gray se îndepărtă. Nu mai avea nimic de spus. Nici nu ştia ce ar fi putut să mai spună. Probabil că era mai bine să tacă. Să tacă şi să se gândească la bani. Nu avea cum să schimbe trecutul şi nu avea nicio idee despre cum să schimbe prezentul. Nu avusese niciodată vreo înclinaţie pentru moralitate – era perfect mulţumit să lase asta în mâinile lui Bel. Dar dacă avea să se ocupe de partea financiară, restul avea să vină de la sine.

Chiar şi caprele.

*

— Domnule, îmi sunteţi dator.

Sophia se feri de cotul domnului Grayson când acesta se întoarse cu faţa spre ea. Îl încolţise. Catargul era chiar în spatele lui, cu parâmele de o parte şi de cealaltă, nu avea unde să scape.

— Domnule Grayson. Trase adânc aer în piept şi îşi încleştă pumnul. Cu cealaltă mână îi întinse o bucată de hârtie. Dumneata – şi caprele dumitale – îmi datoraţi două coli de hârtie de bună calitate. Coli mai groase, curate. Mă aştept să îmi restitui banii.

El îşi frecă bărbia, apoi îşi duse mâna la ceafă.

— Hârtie? Îşi arcui o sprânceană şi îi cercetă înfăţişarea răvăşită. Eşti chiar atât de supărată din cauza unor coli?

Dintr-odată conştientă că o studia, Sophia îşi dădu repede o şuviţă de păr după ureche. După ce i se furase hârtia şi după umilinţa de a cădea cu capra peste ea, sperase că indignarea avea să o protejeze de farmecul domnului Grayson. Poate că supraestimase calitatea protectoare a supărării.

Chiar dacă ea era îmbrăcată cu aceleaşi veşminte ponosite pe care le purtase încă de când se cunoscuseră, el se schimbase. Haina bleumarin şi pantalonii din piele erau în ton cu moda. Buclele sale rebele fuseseră domolite cu un strop de pomadă, iar barba uşor crescută nu făcea decât să îi accentueze şi mai mult aspectul masculin. Singurul neajuns rămânea perechea de cizme, care trecuseră prin multe, de la apa mării la răul de mare.

Era îngrozitor de chipeş. Bucata de hârtie se mototoli în strânsoarea Sophiei. Să-l ia naiba, acum îi datora trei!

— Hârtie, repetă el.

— Da, hârtie. Poate că pentru tine e doar „hârtie”, dar pentru mine e… hârtie. Sophia ştia prea bine că vorbele ei nu aveau nicio noimă. Am foarte puţine coli, iar această hârtie este prea importantă pentru mine ca să ajungă hrană pentru animale.

— Înţeleg, zise el, privind lung spre hârtia din mâna ei.

— Nu, nu înţelegi. Sophia simţi lacrimile din colţul ochilor. Dintre toate ocaziile absurde în care ar fi putut să plângă. Îşi spusese că putea să lase totul în urmă – familie, prieteni, bunuri – atât timp cât îi rămânea arta ei. Doar că acum îşi dădu seama că le ducea lipsa tuturor, mai mult decât ar fi crezut, iar gândul că eliberarea sa creativă fusese ameninţată de această… această creatură cu capra lui cu tot… Continuă furioasă: Bineînţeles că nu înţelegi. Cum ai putea să înţelegi? Crezi că e o simplă bucată de hârtie, dar e mai mult de atât. E…

— Hârtie.

Sophia îşi stăpâni lacrimile şi se întoarse să se holbeze în zare.

— Da. Exact.

— Vai, scumpo, unde e batista aia de dantelă când ai nevoie de ea?

Sophia se grăbi să se şteargă la ochi şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Hei, băiete! O voce aspră le întrerupse conversaţia. Du-te sus să pui rândunica mică.

— Am înţeles, domnule Brackett.

Un tânăr cam de înălţimea Sophiei trecu grăbit printre ei şi se opri la baza catargului. Îl recunoscu pe băiatul care o scăpase de capră.

— E prima oară, Davy? îl întrebă domnul Grayson.

Tânărul înghiţi cu zgomot.

— Da, domnule, e prima oară pe mare.

Domnul Grayson îl bătu pe umăr.

— Nu te grăbi. Vela rândunică nu e nici pe departe la fel de complicată ca vârful – e mai înalt, dar nu-i nevoie să te duci până la margine. Stai cu picioarele pe frânghii şi cu ochii pe braţe şi o să fie bine.

Băiatul încuviinţă. Se urcă pe o parte a catargului care forma scară mică, îngustă şi începu să se caţăre, cu o expresie şovăitoare. Sophia îl privi, cu răsuflarea tăiată, în timp ce avansa pe prima bârnă perpendiculară care

susţinea fiecare dintre velele pătrate ale lui *Aphrodite.* Acolo, la mai bine de douăzeci de metri deasupra punţii, ajunse la un fel de balustradă care înconjura catargul şi se opri, după care începu din nou să înainteze.

— Aşa, Davy, îl încurajă domnul Grayson. E foarte bine.

Băiatul îşi continuă treaba, urcând tot mai sus.

— Până unde trebuie să se caţăre? întrebă Sophia cu mâinile la ochi.

— Până la vela rândunică. Domnul Grayson îi observă expresia nedumerită. Până sus de tot.

Sophia îşi dădu capul pe spate şi îşi lăsă privirea să urce pe catarg. Nu reuşea să îşi dea seama dacă vedea capătul lui sau dacă acesta se pierdea în văzduh. Începu să ameţească.

— Dar e atât de sus! spuse ea, fără să îşi ia ochii de la catarg. Şi asta încă din a doua lui zi pe mare?

— Exact. Dacă vrea să devină un marinar bun trebuie să înceapă să se obişnuiască să se urce pe catarg şi cu legănatul corăbiei. Nu-i face nimeni nicio favoare dacă îl ţine în puf.

Sophia îşi ridică din nou privirea. Davy ajunsese la următoarea vergă. Făcu o pauză, agăţându-se cu putere de catarg. De-abia dacă ajunsese la jumătatea distanţei, dar era atât de sus, că nu îi mai desluşea trăsăturile feţei. Catargul se legăna cu fiecare mişcare a vasului.

— Şi dacă o să cadă? întrebă ea îngrijorată.

Domnul Grayson ridică din umeri.

— De unde e acum? S-ar răni uşor, dar n-ar fi aşa o problemă.

— Şi dacă ar cădea de la verga rândunică?

— Păi, în cazul ăsta cel mai probabil n-o să scape cu viaţă. Fie că se prăbuşeşte în apă sau pe punte, cam tot aia e. Dar nu-ţi face griji, scumpo. N-o să cadă.

Chiar în clipa aceea, cizma lui Davy alunecă. Băiatul reacţionă repede, dar nu înainte ca Sophia să scoată un ţipăt de spaimă şi să-şi ducă mâna la gură. Bucata de hârtie mototolită căzu din pumnul ei. Dar nu atinse puntea.

Domnul Grayson o prinse graţios între degete, întinse hârtia pe haina frumos brodată, după care i-o înmână.

— Tare nu aş vrea să pierzi o nouă coală de hârtie, spuse el cu zâmbetul pe buze. Dar vezi tu, scumpo –, noi, marinarii, suntem rapizi. Un marinar fără reflexe este un marinar mort.

Sophia îşi îndreptă din nou privirea spre catarg. Ea şi domnul Grayson nu erau singurii care urmăreau progresul lui Davy. De la arborele mare, proră, cârmă – toate privirile erau îndreptate asupra lor. Întregul echipaj îi urmărea ascensiunea cu mare interes şi cu comentarii şoptite, de parcă ar fi fost o cursă hipică sau un meci de box.

Odată ce Davy ajunse la următoarea vergă, un val de entuziasm se auzi pe punte.

— Aproape că ai ajuns la arboret, băiete, urlă un marinar voinic. Încă puţin!

Când băiatul ezită, agăţându-se de catarg, domnul Grayson îşi duse mâinile la gură şi strigă:

— Hai, Davy! Caprele deja îţi duc dorul!

Tânărul începu să se caţăre pe ultima secţiune, cea mai periculoasă. Sophia nu mai suportă să privească scena. În schimb, îşi îndreptă atenţia spre scândurile de sub picioare, şi atunci – când suspansul deveni prea greu de suportat – îşi lăsă privirea să fugă spre mâna domnului Grayson, care îi atârna pe lângă corp.

Sophia îşi fixă privirea pe mâna aceea – pe degetele puternice şi lungi, pe palma bătătorită. Cu mâna aceea îi prinsese batista, hârtia şi chiar pe ea însăşi, în repetate ocazii. Dacă Davy s-ar împiedica, mâna aceea ar fi fost negreşit pregătită să îl prindă. Continuă să se uite la mâna aceea ştiind că atât timp cât atârna liniştită pe lângă domnul Grayson, băiatul era în siguranţă.

Ea era în siguranţă.

Oh, nu. De unde-i venise gândul acela? Era absurd. Era vorba despre un bărbat periculos, îşi spuse ea. Putea în orice clipă să îi afle secretele şi să o oblige să îşi reia existenţa tristă, iar ea, care era în stare să joace pe degete

orice duce sau portar, îşi pierdea orice voinţă în preajma lui. Şi totuşi, în ciuda tuturor acestor lucruri – sau oare tocmai datorită lor? —, stând în umbra lui impunătoare, Sophia începu să se simtă în siguranţă. Protejată.

Se cutremură. Poate că de la răul de mare sau de la jocurile domnului Grayson, sau cel mai probabil de la amândouă ajunsese să nu mai gândească logic. Logic ar fi fost să se întoarcă degrabă în cabina ei şi să se îndepărteze de influenţa acelui arogant şarmant.

Dar nu o făcu.

În schimb, veni mai aproape de el.

*

Iar el simţi apropierea aceea bruscă. O vecinătate caldă, feminină, care îi trezi toate simţurile. Nu era nevoie să se uite la ea.

Nu era nevoie, însă o făcu.

Dumnezeule, era desăvârşită.

O potrivire a trăsăturilor de pe faţa ei, o calitate care reverbera în el. Asemenea clinchetului unor pahare de cristal care se ciocnesc în zi de sărbătoare sau asemenea ecoului unei şoapte într-o catedrală.

O minunăţie.

Ţipete de bucurie încununară succesul tânărului Davy, iar Gray îşi îndreptă privirea spre verga rândunică şi văzu cum vela pătrată se deschise în aer, ca o batistă.

Zgomotul puternic al clopotului de bord răzbătu prin fluierăturile şi uralele echipajului. De pe platforma punţii, dinspre etrava corăbiei, domnul Brackett le vorbi pe un ton sever:

— Nu suntem la circ, netrebnicilor! La muncă!

Marinarii se întoarseră fiecare la treaba lui, mormăind între ei. Gray nu îl putea învinovăţi pe domnul Beckett pentru că îi trimisese pe ceilalţi la treabă, dar încercă să compenseze absenţa lor felicitându-l din suflet pe tânărul Davy pentru isprava sa.

— Te-ai descurcat foarte bine, băiete, spuse el,

bătându-l pe umărul care-i tremura. Cât de curând o să stai şi tu în teugă cu ceilalţi marinari. Poate chiar înainte să traversăm Tropicul.

— Mulţumesc, domnule.

Băiatul îşi şterse fruntea cu mâneca.

— Cum te simţi?

— De parcă am să vomit, domnule.

Gray râse şi se grăbi să facă un pas în spate.

— Un sigur lucru te rog, băiete. Cruţă-mi cizmele de un al doilea botez.

Înăbuşindu-şi un chicotit nervos, domnişoara Turner îi zâmbi călduros.

— Eşti un tânăr foarte curajos, domnule Linnet.

Gray observă pielea ei palidă şi încordată, acolo unde îşi încleştase pumnii pe marginea pelerinei. Ştia prea bine că stătuse cu sufletul la gură. Chiar şi acum îi era greu să îşi ascundă adevăratele sentimente în spatele acelui surâs graţios – pentru că înţelesese deja, aşa cum o făcuse şi Gray, cât de important era pentru încrederea în sine a lui Davy să nu o vadă niciodată speriată.

Însă Gray citi teama din ochii ei. O simţise, când venise lângă el. Chiar şi acum, erau atât de aproape unul de celălalt, încât umbrele lor se împreunau pe punte.

Vulnerabilitatea ei îl dezarmă cumva; zâmbetul acela îl făcu să invidieze un copilandru de cincisprezece ani, aşa cum nu invidiase niciodată nici măcar un prinţ. Gray simţi nevoia absurdă de a se căţăra şi el pe catarg, doar ca să se bucure de laudele ei.

Davy se năpusti spre balustradă, iar Gray îşi puse mâna pe spatele domnişoarei Turner, întorcând-o în direcţia opusă. În ciuda zâmbetului încântător, nici ea nu arăta prea bine. O apucă uşor, dar ferm şi o grăbi pe treptele care duceau spre platforma punţii, spre cârmă. Ea nu se împotrivi.

La naiba, cât de plăcut era să o simtă aproape. Gray calculă, palma lui acoperea perfect talia ei îngustă. Curios să îşi verifice socotelile, îşi întinse degetele pe spatele ei. Atingerea lui o înfioră, dar nu se îndepărtă.

De fapt, se dădu mai aproape.

— E în regulă, scumpo, îi şopti el la ureche. Băiatul s-a descurcat de minune. La fel ca tine.

Ea se întoarse cu faţa spre el, faldurile greoaie ale rochiei înfăşurându-i-se în jurul picioarelor lui. În sufletul lui încolţi dorinţa de a o proteja. Mânat de un impuls pe care nu-l putea înţelege, pe care nu-l putea nega, Gray îi ridică mâna la buze şi i-o sărută uşor.

— Acum… despre ce vorbeam? şopti el.

Oricât de mult ar fi încercat, nu putea să se concentreze la nimic

— Vorbeam despre hârtii. Încă… încă îmi datorezi două coli de hârtie.

— Iar tu încă îmi datorezi şase lire şi opt… răspunse el cu glas duios. Şi o nouă pereche de cizme. Socotesc că îmi datorezi mai mult decât îţi datorez eu ţie.

Într-adevăr, Gray începuse să se piardă cu firea. Acei ochi fermecători, pielea catifelată, mirosul suav care devenea mai intens pe măsură ce se apropiau unul de celălalt... Dacă mai aveau să rămână mult timp acolo, ar fi renunţat la orice şi ar fi strâns-o în braţe, sărutând-o pătimaş, răvăşindu-i buzele înflăcărate.

Nu, nu. Nu se putea lăsa influenţat de astfel de gânduri. Nu se cuvenea să răvăşeşti un trandafir englezesc de guvernantă. Ea era genul de fată care se aştepta să fie sărutată uşor. Cast. Tandru.

La naiba. Cuvântul „cast” nici măcar nu exista în vocabularul lui iar Gray nu făcea nimic cu tandreţe.

— Scumpo, trebuie să fiu sincer cu tine. Oricâte scrisori ai compune tu pentru cei de acasă… poşta n-o să vină niciodată.

— Nu, nu e vorba de scrisori. Nu ai cum să înţelegi.

— Atunci, explică-mi.

— Eu…

Se uită din nou la el, ochii ei mari cercetându-i pe ai lui.

În spatele acelei priviri disperate se ascundea o poveste. Una care nu avea cum să încapă pe două coli de

hârtie – probabil că nici pe două sute, îşi spuse el.

Gray îi strânse mâna. „Hai!”, urla o parte din el. „Povesteşte-mi totul!”

Dar ea nu mai apucă să răspundă.

— Mă scuzaţi, domnişoară Turner. Joss se afla în dreapta lui Gray cu o expresie nemulţumită pe chip. Aş vrea să vorbesc cu fratele meu, dacă nu vă supăraţi.

— Da. bineînţeles, domnule căpitan. Domnul Grayson tocmai îmi explica mai multe despre corabie.

Încercă să îşi elibereze mâna din strânsoarea lui Gray, aruncându-i o privire mâhnită atunci când el refuză să se despartă de trofeul său.

Gray vorbi pe un ton calm:

— De fapt, discutam despre datorii. Domnişoara Turner încă nu şi-a plătit călătoria, iar eu…

— Şi ţi-am spus că o să-ţi primeşti banii până la sfârşitul zilei.

Pe sub faldurile imposibile ale rochiei, îl călcă pe picior cu tocul pantofului, mutându-şi toate greutatea corpului pe călcâi. Cu putere. Gray regretă încă o dată că îşi dăduse vechile cizme rezistente pe acele monstruozităţi pretenţioase. Tocul ascuţit se simţi bine prin pielea subţire.

Gray îi dădu drumul cu o grimasă. Tocmai voia să spună „Trebuie să-i înapoiez şi batista”. Dar renunţă.

— O zi frumoasă în continuare. Îi aruncă un zâmbet dulce şi îşi înfipse şi mai adânc tocul în piciorul lui.

Apoi se întoarse cu spatele şi se îndepărtă.

Gray îi vorbi lui Joss pe un ton amuzat.

— Cred că îi place de mine.

— Vino în cabina mea, Gray.

Gray strânse din dinţi şi îl urmă pe Joss în bocaport. Fie că îi plăcea sau nu să fie fratele vitreg al lui Gray, în momentul acela Joss era al naibii de norocos că aşa se prezenta situaţia. Gray nu ar fi tolerat dovada aceea de superioritate din partea altcuiva.

— Mi-ai dat cuvântul tău, Gray.

— Chiar aşa? Şi ce am spus mai exact?

Joss îşi aruncă pălăria pe patul de lemn şi se dezbrăcă de haină cu mişcări agitate.

— Ştii prea bine la ce mă refer. Ai spus că n-o să-i faci curte domnişoarei Turner. Şi te prind că-i săruţi mâna şi că te dai în spectacol de faţă cu întregul echipaj. Bailey deja face tot felul de pariuri cu ceilalţi marinari despre câte zile vor mai trece înainte să te bagi în patul ei.

— Serios? spuse Gray, frecându-şi ceafa. Sper să meargă pe varianta de trei zile. Poate chiar două, dacă ai de gând să-l trimiţi din nou pe tânărul Davy pe catarg. Asta a impresionat-o destul de tare.

Joss îl privi lung.

— Chiar vrei să-ţi reamintesc că a fost numai ideea ta? Tu eşti cel care şi-a dorit un vas de mărfuri respectabil. Iar eu încerc să ţin lucrurile sub control, dar n-o să-mi fie uşor dacă ai de gând să dai un spectacol de bordel în fiecare zi.

Gray zâmbi în timp ce Joss se prăbuşi în scaunul căpitanului.

— Ai grijă, Joss. Mai că aş zice că tocmai ai făcut o glumă. Ceilalţi ar putea să creadă că ai simţul umorului.

— Nu mi se pare deloc amuzant. Asta nu e o croazieră de plăcere pe Mediterană.

— Şi crezi că eu nu ştiu? Gray se îndreptă spre ferestrele care dădeau spre pupa. Crede-mă, sunt perfect conştient de ce e în joc. La naiba, e miza jocului meu.

Joss pufni.

— Nu e nevoie să-mi reaminteşti cine a venit cu banii.

— Da, sunt banii mei, e corabia mea, dar ţi i-am încredinţat ţie.

— Nu-i adevărat. Continui să le dai ordine membrilor echipajului meu, să-mi ştirbeşti autoritatea…

— Despre asta era vorba? Despre furtuna de ieri?

— Despre furtună, despre capre, despre Bains, despre fată. Mi-ai pus beţe-n roate la fiecare pas şi de-abia am ieşit în larg. Ţi-am spus deja, dacă vrei un căpitan pe care să-l intereseze numai profitul, care să nu dea doi bani pe confortul şi siguranţa celor de la bord…

„Care să nu dea doi bani pe oameni?” Oh, deja Gray începuse şi se enerveze. Era vorba despre interesul faţă de oameni – doi oameni destul de importanţi, dintre care unul îl privea cu o expresie duşmănoasă. Celălalt era principalul motiv pentru care se afla în momentul acela pe vas. Să o aducă pe sora lui mai mică la Londra pentru a-şi face debutul în societate era ceva ce îşi dorea de câţiva ani. O sarcină pe care Gray nu ar fi delegat-o altcuiva în veci.

— Vreau un căpitan care să nu strângă pânzele şi care să nu arunce ancora de fiecare dată când apar câţiva nori pe cer, zise el. Şi da, la naiba, am nevoie de un căpitan care să aibă tăria de caracter de a suporta câteva capre şi o guvernantă, dacă de asta e nevoie ca să facem profit. Merse în jurul mesei până ajunse faţă-n faţă cu fratele său.

Ce s-a întâmplat cu tine? Obişnuiam să ne avântăm în apele astea ca nişte rechini. Înşfăcam orice, nu ne era frică de nimic.

— Eram tineri. Şi nesăbuiţi.

— Poate că da, dar eram magnifici. Navigam pe cea mai rapidă corabie din Atlantic. *Aphrodite* făcea mai mulţi bani decât oricare alt vas corsar din flota Coroanei, şi asta pentru că ne asumam riscuri. Gray îşi puse mâna pe umărul lui Joss şi îşi coborî glasul. Războiul a luat sfârşit. Şi nici nu e nevoie să-ţi spun câţi bani am băgat în afacerea asta. Acum trebuie să facem negoţ cinstit. Trebuie să dăm tot ce avem mai bun ca să ne asigurăm succesul.

— Noi? De unde şi până unde „noi”? Nu ştiam că acest cuvânt face parte din vocabularul tău.

— De când eşti tu atât de nesuferit? Întotdeauna a fost vorba despre „noi”. Era vorba să fim parteneri, până te-ai răzgândit tu.

— Oh, chiar vrei să stăm acum să vedem cine a păcălit pe cine? Chiar te rog, dar te avertizez… Nu cred că vrei să deschidem acest subiect.

Gray trase aer în piept, încercând să-şi păstreze cumpătul.

— Ce a fost, a fost. Am făcut ce am putut mai bine de unul singur, dar acum trebuie ne adunăm forţele, l-o datorăm lui Bel. Şi lui Jacob.

— Înţeleg. Sunt banii tăi, dar sunt obligaţiile noastre. Joss îşi scutură umărul de mâna lui Gray. Nu-mi spune tu mie ce îi datorez fiului meu. N-am să iau lecţii de conduită familială de la tine.

Gray nu îşi luă ochii de la fratele său. În afară de urechile tatălui lor, de-abia dacă îl mai recunoştea pe Joss. Când nu îşi juca rolul lamentabil de văduv îndurerat, era un adevărat nemernic. Cum de nu reuşea să vadă că totul era pentru binele familiei? Că Gray muncise în toţi aceşti ani, că îşi asumase toate acele riscuri – pentru el, pentru Bel şi acum şi pentru Jacob?

— Poate că domnişoara Turner este o fetişcană frumuşică, mai spuse Joss, dar trebuie să-ţi iei gândul de la ea. Pe lângă faptul că e responsabilitatea mea în calitate de căpitan să am grijă de siguranţa ei, nu-mi permit melodramele care însoţesc aventurile tale, Gray. Ştii prea bine cum vor reacţiona ceilalţi dacă află că te culci cu ea chiar sub nasul lor. Şi ce ne facem când te saturi de ea? Chiar vrei să-ţi reamintesc de văduva căpitanului francez? Jalea aceea nesfârşită n-a făcut minuni pentru moralul echipajului.

— Poate că n-o să mă satur de ea, protestă Gray, doar de dragul de a-l contrazice.

Pentru că, se pare, acesta era felul cum vorbeau fraţii între ei

— Sau poate că o să-ţi iasă un delfin din fund. Şi îţi mai dau un argument pe care nu-l poţi respinge. Nu vrem ca vasul nostru să capete reputaţia că transportă bunuri deteriorate. Vrei să-i predau lui George Waltham o guvernantă însărcinată?

— Aş avea grijă să n-o las însărcinată. Măcar atâta lucru ar trebui să ştii.

— Nu ştiu nimic când vine vorba despre tine. Repet, bine? Tu m-ai numit căpitanul acestui vas. Dacă eu sunt căpitanul, cuvântul meu e lege. Şi eu îţi spun că nu te

atingi de ea. Dacă nu eşti în stare să-mi asculţi ordinele, preia comanda corăbiei şi lasă-mă să mă întorc acasă.

— Şi ce să faci acasă? Să-ţi iroseşti averea şi talentul pentru agricultură?

— Să am grijă de propria familie. Să fac şi eu o dată în viaţa mea ce-mi trece prin cap.

Gray începu să înjure şi se sprijini de perete. Ştia că Joss era în stare să-ţi respecte promisiunea. Nu fusese uşor să îl scoată pe fratele său din doliu. Gray chiar îl obligase cu forţa să preia comanda lui *Aphrodite.* Dar avea nevoie de Joss, dacă scopul final era să menţină afacerea de transport maritim pe linia de plutire. Muncise prea mult, investise prea mult ca să dea greş.

Iar dacă Joss nu devenea de bunăvoie partener, totul era în zadar.

— Stai departe de fata aia, Gray.

Gray oftă.

— Suntem pe acelaşi vas. Nu am cum să stau departe de ea. Nu pot nici să-ţi promit că n-am s-o ating, pentru că fata asta pare că se împiedică de fiecare dată când sunt în preajma ei. Dar îţi dau cuvântul meu că n-am s-o mai sărut niciodată. Mulţumit?

Joss scutură din cap.

— Dă-mi cuvântul tău că n-o să te culci cu ea.

— Ai o părere prea bună despre mine! Cum poţi să insinuezi că m-aş putea culca cu ea fără să o sărut? Gray rămase gânditor. De fapt, sugestia ta ar putea fi o provocare interesantă.

Joss îi aruncă o privire sceptică.

— Cu o altă domnişoară, pe o altă corabie. Gray ridică palmele. N-o să mă culc cu ea. Îţi dau cuvântul meu. Şi să nu crezi că nu e un mare sacrificiu, pentru că e. În două, cel mult trei zile aş fi reuşit să o cuceresc.

— Repet – nu eşti deloc amuzant.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Joss, e o glumă. Ce vrei de la mine? Vrei să-mi cer scuze? Te rog să mă ierţi pentru că i-am sărutat mâna domnişoarei Turner, în regulă?

Joss scutură din cap şi deschise jurnalul de bord.

— Nu.

— Ba da.

Mai ciudat era că Gray chiar spunea adevărul. Ştia că fusese un ticălos, dar îi venea mai uşor să glumească decât să vorbească sincer.

Cu toate jocurile lui, nu îi sărutase mâna încercând să o seducă sau ca să vadă dacă era la fel de dulce pe cât şi-o imaginase el. Îi sărutase degetele cu un singur motiv. Pentru că îi tremura mâna şi pentru că voia să o facă se oprească. Sărutul acela nu era un lucru care să îi stea în fire. Era un gest pe care ştia că nu s-ar fi cuvenit să-l repete. Fata asta avea o influenţă ciudată asupra lui.

Gray încercă din nou:

— Te rog să mă ierţi pentru că i-am sărutat mâna domnişoarei Turner. Se apropie de scaunul fratelui său. Îmi pare rău că ne-am certat din cauza furtunii. Îmi pare rău că l-am concediat pe Bains. La naiba, îmi cer iertare şi pentru capre. Îmi pare rău că ai avut marele ghinion să fii conceput de tatăl meu degenerat şi îmi pare rău că te-ai procopsit cu un frate vitreg la fel de degenerat.

Joss îi aruncă o privire usturătoare.

— Îmi pare rău că Mara a murit, continuă Gray.

Joss îşi coborî privirea.

Gray se aşează lângă el.

— Dar nu îmi pare rău că te-am numit căpitanul acestui vas, Joss. Joss! Aşteptă până ce fratele său îl privi din nou. Tu eşti singurul în care pot să am încredere. Am nevoie de tine la comanda acestui vas şi n-am să mai fac nimic greşit. N-o să-ţi mai ştirbesc autoritatea. N-o să-ţi mai fac probleme. Întinse degetele pe masă şi îi veni în minte talia subţire a domnişoarei Turner. După care îşi încleştă pumnul. Ţi-am promis că n-o s-o curtez pe domnişoara Turner. Şi n-o s-o fac.

Joss pufni.

— La naiba, sper să ajungi cândva să ai încredere în minte. Fratele său îl privi drept în ochi.

— Şi eu tot sper să-mi dai motive să o fac.

Capitolul 6

Sophiei îi era foame. Brusc, îi era îngrozitor de foame.

O astfel de experienţă fatală nu avea cum să nu îţi stârnească apetitul.

Coborî treptele până ajunse în măruntaiele corăbiei. Oare nu îi spusese Stubb că bucătăria era undeva pe acolo? Nu reuşea să îşi amintească unde mai exact.

Se opri la capătul scării şi se sprijini de balustradă. Inima îi bătea cu putere. Aerul era prea încărcat. Respira greu, iar foamea o *slăbise.*

Fusese pe punctul de a-i mărturisi tot.

Dacă n-ar fi atât de enervant şi de grijuliu în acelaşi timp. Ar fi putut să reziste, dacă ar fi fost una sau cealaltă, însă obrăznicia şi farmecul făceau o combinaţie ameninţătoare. Felul în care o liniştise cu degetele lui aspre, chiar în timp ce vorbele lui erau menite să o şicaneze. Felul în care o condusese printr-o atingere fugară pe spate, felul în care îi sărutase mâna cu atâta tandreţe… De parcă s-ar fi aflat într-o sală elegantă de bal, gata să danseze.

Toate dovezile – veşmintele sale festive, accentul cultivat, atitudinea mândră, scăpările fugare de politeţe – păreau să indice faptul că domnul Grayson era genul de bărbat care s-ar fi descurcat de minune în cercurile înalte din Londra, dar care prefera să nu o facă. Un gând îi trecu prin minte: Dacă îi mărturisesc tot, poate mă va înţelege.

Poate că şi el era un fugar.

„Ce prostuţă, ce fată prostuţă”. El era un bărbat care urmărea profitul. Urmărea şase lire şi opt şilingi. Domnul Grayson era la fel ca toţi ceilalţi peţitori mânaţi de dorinţa de a se îmbogăţi. De fapt, era la fel ca restul familiei ei. Singurul lucru pe care îl vedea când se uita la ea era un lingou de aur, împachetat frumos. Iar ea ar fi fost în stare

să-i dea tot aurul acela blestemat ca să scape de el – de îndată ce avea să mănânce.

În loc să o ia la stânga spre cabinele doamnelor, Sophia porni spre dreapta. Ajunse într-o cabină destul de asemănătoare cu a ei, dar în care mirosea puternic a capră. Îşi acoperi nasul cu mâneca şi se grăbi să traverseze camera comună, ieşind pe uşa de pe peretele opus.

— Închide dracu' uşa aia! urlă o voce printr-un nor de aburi.

Sophia se supuse de îndată.

Un bărbat negru înalt şi zvelt stătea lângă o oală cu apă clocotită, tăind cu un cuţit mare câţiva cartofi descojiţi.

— Încă nu e gata, bine? spuse el, fără să ridice privirea. Am auzit şase clopote şi nu-s atât de bătrân, cât să n-aud şi nici atât de prost, cât să nu ştiu să număr. Aşa că valea, nenorocit lacom ce eşti, şi întoarce-te peste o oră.

Sophia ar fi făcut întocmai, doar că rămăsese paralizată. În cei douăzeci de ani ai săi de viaţă nobilă, nimeni nu i se mai adresase într-o manieră atât de grosolană. Cu atât mai puţin un bucătar de culoare. Nu ar fi ştiut să spună ce sentimente o încercau. Nu era furie, nici ruşine. Ci mai degrabă o senzaţie de confuzie totală. De parcă Dumnezeu, din pură plictiseală, se hotărâse să întoarcă pământul cu susul în jos.

Bucătarul aruncă cuţitul pe masă şi îşi şterse mâinile pe prosop.

— Ţi-am zis să pleci naibii. Nu pupi nimic până nu… se întoarse, o zări pe Sophia şi înlemni.

Rămaseră pe loc, holbându-se unul la celălalt, fără să-şi vorbească, până ce oala dădu în clocot.

— Pe toţi dracii!

Bucătarul apucă un vătrai şi deschise repede cuptorul, încercând să domolească focul. Ieşiră câţiva scântei printre aburi.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Sophia. Am vrut doar să cer puţină pâine. Poate că…

Bucătarul începu din nou să înjure şi trânti uşa cuptorului, iar ea făcu un pas în spate.

— Poate o gură de ceai.

— Nu, eu vă rog să mă iertaţi, domnişoară. Îşi şterse din nou mâinile pe şorţ, lăsând urme de funingine. Vă rog să luaţi un loc, domnişoara…?

— Domnişoara Turner.

— Atunci vă rog să luaţi un loc, domnişoara Turner. Trase un scaun jos cu trei picioare la o masă pătrăţoasă cu blat gros şi îi făcu semn să se aşeze. Numele meu este Gabriel.

Sophia se grăbi să se aşeze. Era un scaun confortabil şi o încăpere la fel. O cameră micuţă, pătrată, cu mai multe bufete şi cu un cuptor. Deasupra lor, tavanul era cu un metru peste nivelul punţii, aşa că aerul curat şi lumina soarelui intra din toate părţile. Începu să îi chiorăie stomacul la mirosul mâncării gătite.

— O să vă aduc nişte pâine şi ceai, spuse bărbatul. Nu sunt obişnuit să avem pasageri la bord. O privi lung şi îi zâmbi cu dinţii lui albi. Pentru o clipă am crezut că sunteţi un înger şi că aţi venit să mă luaţi la ceruri.

Sophia tresări.

— Nu, nu sunt un înger. Ştia prea bine că bărbatul încerca să îşi ceară iertare, dar ar fi putut la fel de bine să o compare cu un gândac, cu tot ce-ar fi implicat asta. Sunt guvernantă.

Îngerul său, aşa obişnuia să îi spună Toby. Porumbiţa lui inocentă. Vorbea cu atâta duioşie despre cât de perfectă era, despre cât de frumoasă şi pură.

Habar n-avea el.

„Să mă ierţi”, şoptea el după fiecare sărut, cu răsuflarea întretăiată. „Eşti atât de încântătoare, că nu mă pot stăpâni. Dar să nu-ţi fie teamă, îngerul meu. N-o să te mai ating. Îmi pare rău”.

Dar Sophiei nu îi păruse rău şi nu îi fusese nici teamă. Recită mulţumirile sfioase pe care orice lady cu pretenţii le cunoştea la fel de bine ca broderia, însă la sfârşitul unor astfel de întâlniri rămânea întotdeauna

frustrată şi curioasă. Tânjea să fie atinsă mai mult. Mai mult, mai tare, în cele mai intime locuri.

Să joace o viaţă întreagă rolul îngerului perfect al lui Toby i se părea un adevărat coşmar. Puritatea nu o eră pentru ea; Sophia tânjea după pasiune. Aşa că fugise. Fugise de căsătoria de vis – de mirele de vis – a oricărei tinere lady din Anglia, în speranţa că avea să o găsească.

Dar, pentru moment, se mulţumea cu puţin ceai şi cu o bucată de pâine.

— Îmi pare rău că v-am vorbit aşa urât, zise el, punând ceainicul pe plită. Am crezut că era unul dintre băieţi care venise să caute de mâncare. Nu-i las pe lacomii ăia să ia mai mult decât raţia. Le dai o bucată în plus şi apoi se aşteptă să le tot dai în fiecare zi până rămânem fără nimic. Îi întinse o bucată mare de pâine. E tot ce-a mai rămas, domnişoară. Să aveţi poftă.

Sophia mâncă recunoscătoare. Nu mai gustase niciodată o pâine uscată atât de delicioasă.

— Vă iert cu drag pentru o cană de ceai. Dar ce ai fi făcut, întrebă ea, înghiţindu-şi pâinea, dacă aş fi fost căpitanul Grayson? Sau domnul Grayson?

Gabriel păru amuzat.

— Îi tot dau afară din bucătăria mea pe Gray şi pe Joss de când erau copii. Ştiu ei să nu se pună cu bătrânul Gabriel. Luă cutia cu ceai şi se opri. Dar ar fi putut fi domnul Brackett ăla în locul dumitale. Şi ceva-mi spune că pe el nu aş fi reuşit să-l gonesc cu una cu două. Ridică din umeri, scoţând câteva fire de ceai în cutia de tablă. Prea multe schimbări pentru un bătrân ca mine. Nu-s obişnuit cu bărbaţi ca Brackett la bordul acestui vas. Sau cu domnişoare aşa frumoase ca dumneata.

— Dar sunt sigură că nu eşti atât de bătrân, insistă Sophia.

Gabriel începu să râdă, iar ea încercă să-i desluşească trăsăturile feţei printre aburi. Avea un ten catifelat, fără riduri, lucios ca mahonul lustruit, cu pometi înalţi şi un nas turtit. Zâmbetul lui dezvălui dinţii albi şi drepţi. Câteva fire încărunţite erau singurele indicii ale

unei vârstei mai înaintate.

Ceainicul începu să fluiere.

— Cum adică nu eşti obişnuit cu pasageri? Sophia îşi rezemă coatele pe masă şi îşi odihni bărbia în palme, fermecată de apa care curgea din ceainic în cană. Să înţeleg că toate cabinele sunt, de regulă, ocupate de capre?

Gabriel râse cu poftă.

— Să nu râdeţi pe seama caprelor, domnişoara Turner. Datorită lor veţi avea lapte pentru ceai şi pentru supa de duminică. Puse o cană de cositor pe masă şi îi turnă o cantitate generoasă de ceai. Dar cabinele astea sunt noi, domnişoară. Înainte era numai spaţiu de depozitare, de la bucătărie şi până la proră. *Aphrodite* este o corabie complet nouă la interior. E călătoria ei de fecioară. Pe timp de război am avut nevoie de spaţiul acela, continuă el, oferindu-i ceaiul. Pentru ceilalţi membrii ai echipajului şi pentru armament. Pentru praf de puşcă şi ghiulele. Şi trebuia să plecăm din port cu corabia pe jumătate goală, ca să avem loc pentru câştiguri şi pentru prizonieri.

Sophia îl privi nedumerită, ignorând ceaiul delicios din faţa ei.

— Ghiulele? Prizonieri? *Aphrodite* a fost corabie de război?

— Nu, domnişoară, răspunse el zâmbind, după care se întoarse spre oala cu cartofi de pe plită. Vi-i imaginaţi pe marinarii ăştia în flota britanică? Nu, *Aphrodite* a fost un vas corsar. Am capturat şaizeci şi trei de comori – nave franţuzeşti, americane. Iar Gray a făcut în cinci ani mai multă avere pe mare decât a reuşit să piardă bătrânul domn Grayson în treizeci de ani cultivând trestie-de-zahăr.

Sophia îşi întinse braţele pe masă.

— Dar corsarii… nu sunt şi ei tot piraţi?

— Nu, domnişoară. E o diferenţă de la cer la pământ între un corsar şi un pirat.

— Sunt mai puţin violenţi?

Gabriel scutură din cap.

— Sunt cam la fel.

— Atunci sunt mai cinstiţi.

— Nu neapărat. Depinde de corsar şi depinde şi de pirat.

— Şi atunci ce e aşa diferit?

— Păi, e legal să fii corsar, bineînţeles. Ai aprobarea reginei. Nu te spânzură nimeni dacă eşti corsar.

— Înţeleg.

— Normal, acum războiul a luat sfârşit. Gabriel condimentă mâncarea înainte să o ia de pe plită. Nu mai putem să ducem viaţă de corsari. Iar Gray ne-a zis că trebuie să devenim negustori cinstiţi. Ori asta, ori să ne facem piraţi, spuse Gabriel, făcându-i cu ochiul. Şi n-aş prea vrea să rămân fără gât.

Sophia îşi bău ceaiul, fascinată. Era singurul pasager de sex feminin – de fapt, singurul pasager – la bordul unei corăbii pline de bărbaţi care ar fi putut la fel de bine să fie piraţi, doar că nu puteau fi spânzuraţi. Iar domnul Grayson, cu felul lui trufaş de a fi şi cu pretenţii de negustor cinstit, era regele lor pirat de odinioară, cel pe care nimeni nu l-ar fi putut spânzura.

Îndurare.

Sorbi restul de ceai dintr-o singură înghiţitură, terminând cu un plescăit zgomotos.

— Mulţumesc pentru ceai, zise ea, ridicându-se în picioare. Simţi cum i se urcă sângele la cap şi că o ia cu ameţeală. Aburii deveniseră brusc prea denşi ca să mai poată respira. Cred că… Cred că ar trebui să ies la aer curat.

Se grăbi să iasă pe punte, încercând să-şi adune gândurile. Fiecare atingere a lui Grayson, fiecare remarcă… în tot acest timp se *asocia* cu un pirat. Dacă acesta ar fi avut chiar şi cea mai mică bănuială că ascundea la pieptul ei câteva sute de lire, cu siguranţă că nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să obţină banii. Şi, cu toate astea, nu reuşea să îşi domolească entuziasmul acela sălbatic. Pentru numele lui Dumnezeu, un pirat!

Ar putea fi în pericol, încercă ea să îşi spună.

Ar putea să o jefuiască în orice clipă.

Gândul acesta ar fi trebuit să o sperie mai mult decât o făcea.

Poate că nu avea cum să scape de bărbatul ăsta, dar trebuia să tempereze efectul pe care îl avea asupra ei. Iar singura modalitatea prin care ar fi putut face acest lucru era să se întoarcă în cabina ei şi să deseneze. Ceva simplu, inocent. Boboci de trandafir, mere, buşteni. Orice, numai să nu se gândească la el.

În secunda următoare ceva greu căzu pe punte, cu un zgomot puternic care o făcu pe Sophia să tresară violent. Era o bucată înnodată de frânghie, lungă de câţiva metri, care ateriză la picioarele ei. Un obiect destul de mic care nu ar fi trebuit să facă un zgomot atât de puternic. Probabil căzuse de sus.

Ferindu-şi ochii de razele soarelui, Sophia îşi lăsă capul pe spate şi ridică privirea. Davy Linnet cobora pe greement ca o maimuţă. Pe cât de agitat păruse mai devreme, acum părea în elementul lui. Ateriză la picioarele ei cu o săritură uşoară.

— Vă rog să mă iertaţi, domnişoară.

Luă colacul de frânghie şi făcu o plecăciune stângace, cu un zâmbet timid.

Sophia îi răspunse cu cel mai plăcut surâs de debutantă, bucurându-se să observe bujorii din obrajii băiatului. Măcar era cineva pe corabia asta care ştia cum să se poarte cu o lady.

— Domnule Linnet, mă întrebam dacă v-aş putea ruga să mă ajutaţi cu ceva.

Tânărul înghiţi în sec, cu o expresie serioasă pe chip.

— Sigur, domnişoară. Sigur.

Capitolul 7

În următoarele zile Gray se simţi ca şi ar fi luat parte la un cadril absurd. Domnişoara Turner era întotdeauna în raza lui vizuală, însă rareori aproape. Iar în cele câteva

dăţi în care drumurile lor se intersectaseră, accidental mai degrabă decât intenţionat – aceasta se grăbea să se îndepărteze de el, continuându-şi dansul.

Mai bine.

Învăţă curând rânduiala activităţilor ei. După micul dejun obişnuia să iasă pe punte, chipurile ca să se bucure de aerul curat. După care dispărea din nou, de regulă până la amiază la cartul 4–6. Partea preferată a zilei oricărui marinar – atunci când munca era pe sfârşite, iar soarele atârna uşor spre orizont, iar cina îi ademenea pe toţi. Era momentul acela al zilei când cei care aveau voce începeau să cânte, cei care aveau cărţi de joc începeau să joace, iar cei fără talent la muzică şi jocuri de noroc îşi aprindeau pipa. Aşadar, nu era de mirare că domnişoara Turner se lăsa ademenită pe punte la ora aceea – mânată fiind de spiritul de tovărăşie, de râsete şi de cântece.

Se întreba ce făcea între prânz şi amurg. Cu ce îşi umpleau domnişoarele timpul într-o călătorie transatlantică? Oare broda? Poate citea? Pe Gray, lipsa de activitatea îl irita. Nu avea prea multe de făcut, în afară de a calcula cu rigurozitatea latitudinea şi de a traversa puntea în lung şi-n lat, schimbând câte o vorbă cu marinarii. Din când în când, mai vedeau câte o corabie la orizont. Şi, în calitatea sa de căpitan mofturos, Joss ar fi putut la fel de bine să hotărască să pornească în întâmpinarea corăbiei şi să îi permită zeiţei sculptate care împodobea prora lui *Aphrodite* să facă o reverenţă în faţa unei figuri asemănătoare.

Era ciudat să vezi că acum corăbiile se apropiau de bunăvoie, în loc să fugă în direcţia opusă.

— Tu!

Strigătul acela îi atrase atenţia lui Gray. Mai mulţi marinari se strânseseră în jurul tânărul Davy, care părea la fel de arţăgos ca oricare alt băieţandru de cincisprezece ani.

Davy stătea faţă-n piept cu O’Shea, împungându-l cu degetul pe irlandez.

— Dă-mi-l înapoi, brută mare şi urâtă…

— Ai grijă, băiete! Nu uita cu cine vorbeşti.

O'Shea îl împinse uşor, iar Davy ateriză în Quinn, unul dintre membrii noi ai echipajului. Quinn urlă şi îl lovi pe Davy cu cotul aruncându-l la pământ.

Gray se grăbi să li se alăture. Orice băiat nou trebuia tachinat puţin. Ca să îşi înveţe locul printre ceilalţi. Însă Gray nu tolerase niciodată violenţa la bordul corăbiei sale. Şi, la urma urmei, e în continuare corabia sa. Fără să spună un cuvânt, îi întinse mâna lui Davy, ajutându-l să se ridice în picioare. Marinarii îşi dădură coate, iar râsetele încetară.

— Care-i problema, O'Shea?

Gray ştia că nu trebuia să îl întrebe mai întâi pe Davy care era versiunea lui. Ierarhia la bordul unui vas era un lucru sfânt.

Irlandezul ridică din umeri.

— Băiatul e supărat tare pentru o bucată de hârtie.

— Hârtie?

Gray îl prinse pe Davy de braţ.

Davy încercă să se elibereze.

— E hârtia mea, ticălosule.

— Şi nu ţi-am zis că ţi-o dau înapoi, prostănacule? O'Shea îşi încleştă pumnii şi se întoarse spre Gray. Mă laşi să-i dau una, Gray? Hai, lasă-mă. M-a înjurat de mama, raha…

Se auzi clopotul de la timonă. Cu toţii îşi îndreptară privirile spre domnul Brackett, care era îmbrăcat cu aceeaşi manta neagră, cu o expresie la fel de întunecată pe chip.

— Fiecare la treaba lui! Lovi cu piciorul în fereastra de deasupra bucătăriei şi spuse: Bucătar! Nimeni cu primeşte rachiu diseară!

— Da, să trăiţi, domnule Brackett, se auzi glasul lui Gabriel printr-un nor de aburi.

Bărbaţii începură să protesteze în cor, iar Davy încasă câteva lovituri uşoare.

— Au!

— Dă-mi mie hârtia, O'Shea, zise Gray. Vorbesc eu cu

băiatul ăsta să-i explic cum stă treaba.

O’Shea îi dădu o coală şifonată de hârtie, după care se întoarse spre proră.

Gray îşi îndreptă atenţia spre băiat. Îşi drese glasul, pregătindu-se să folosească tonul serios pe care îl păstra pentru mustrări, pentru înmormântări şi pentru alte astfel de ocazii rare.

— Davy, nu se cade să te cerţi cu O’Shea şi nici nu-i o idee bună. Sau cu oricare dintre ceilalţi marinari. Ştii deja că o să convieţuiţi pe corabia asta în următoarea lună. Viaţa pe mare nu-i numai despre rachiu şi statul cu burta la soare. Viaţa ta stă în mâinile camarazilor tăi şi nu e cazul să le dai motive ca să slăbească strânsoarea.

— Da, domnule, răspunse băiatul ursuz. Doar că… Arătă cu degetul spre hârtia mototolită din mâna lui Gray. Uitaţi-vă şi dumneavoastră, domnule.

Gray zâmbi.

— Ce e? O scrisoare de dragoste de la iubita ta rămasă la fermă?

Îi dădu drumul şi întinse hârtie pe pieptul său înainte de a o examina.

Aproape că o scăpă din mână.

Era o schiţă în creion a tânărului Davy Linnet. O adevărată revelaţie.

— Domnişoara Turner a desenat-o, spuse Davy.

Chiar aşa. Imaginea băiatului fusese realizată din linii iscusite, delicate, cu un extraordinar simţ al detaliului. Nu se compara cu desenele simpliste făcute de Bel şi de prietenele ei – chipuri generice, necizelate care se deosebeau numai prin culoarea părului sau prin linia nasului. Fiecare părticică din această schiţă era Davy. Neastâmpărul prezenţei sale, claia de păr castaniu. Urechile ciudăţele şi palmele prea mari. Sclipirea de optimism tineresc din ochii lui, însoţită de zâmbetul lui stângaci, jucăuş, cu umbra de viitoare ironie. Într-o simplă schiţă, artistul – căci era cu siguranţă opera unui adevărat artist – reuşise să capteze imaginea băiatului Davy din prezent şi a bărbatului care avea să devină. Era mai mult

decât o simplă asemănare; era un portret.

Îl făcu pe Gray să se gândească cu nostalgie la propria copilărie. Îl făcu să se simtă ciudat de umil şi de singur. Ar fi vrut s-o stranguleze pe capra aceea nenorocită care mâncase cele două coli de hârtie ale domnişoarei Turner şi să întoarcă corabia din drum numai ca să-i cumpere mai multă hârtie.

Şi, mai mult decât atât, îl făcu extrem de curios – şi de temător – să ştie ce vedea domnişoara Turner când se uita la el.

— Am vrut să-l păstrez pentru mama, spuse Davy, ca să nu uite cum arăt. Domnişoara Turner m-a desenat numai când eram în pauză, domnule Grayson. Mi-a zis că-i fac o favoare, că e ca un exerciţiu pentru ea. Băiatul îşi şterse fruntea cu mâneca şi îşi lungi gâtul ca să arunce o privire peste umărul lui Gray. Nu mi-a mai făcut nimeni portretul până acum. Seamănă cu mine?

— Foarte mult, răspunse Gray. Apoi îşi drese din nou glasul şi se forţă să rânjească. Eşti chiar chipeş, domnule Linnet. Peste câţiva ani o să frângi inimi pe două continente.

— Oh, nu, strigă Quinn din cuibul ciorii. Puştanul este îndrăgostit până peste cap de domnişoara Turner. Nu-i aşa, băiete? Numai despre ea vorbeşte, Gray. N-are rost să-i spui de alte fete. N-are ochi pentru altcineva – cel puţin, nu în călătoria asta.

Davy roşi şi începu să se bâlbâie:

— Eu… Nu-i…

Gray izbucni în râs şi îl bătu pe umăr.

— Te înţeleg, Davy. Este o femeie foarte frumoasă şi cu adevărat talentată.

Davy se mută de pe un picior pe altul.

— Da, şi n-o să se uite ea la mine. Ştiu şi eu, domnule. Doar că…

— E normal, eşti un băiat de cincisprezece ani. Am fost şi eu cândva ca tine. Şi nu am pus niciodată ochii pe o femeie atât de delicată ca domnişoara Turner.

Aruncă o ultimă privire peste desen şi i-l înapoie lui

Davy.

— Probabil că are o părere foarte bună despre tine, Davy, zise el chicotind. A consumat o coală întreagă de hârtie pentru tine.

*

Când Sophia ieşi prin bocaport, recunoscu imediat râsul ştrengăresc al domnului Grayson, care venea de undeva din dreapta ei.

O luă la stânga.

Ploaia de noaptea trecută curăţase cerul care era acum senin, fără nicio urmă de nori. Soarele strălucea puternic şi creasta fiecărui val licărea. Sclipirea lor colectivă era aproape ceva dureros de privit, ca o mare de diamante.

Acesta ar fi trebuit să fie ziua nunţii ei.

Sophia se întrebă dacă soarele strălucea şi într-o capelă micuţă, pitorească din Kent. Oare ce se întâmplase, se întrebă ea, cu sutele de flori de seră plantate special pentru această ocazie? se gândi la micul dejun de după cununie, plănuit în detaliu până la ultima linguriţă aurită. Oare piramida de îngheţată pastel, cu aromă de migdale şi apă de trandafir încă aştepta cu stoicism întoarcerea ei, acel elegant monument egiptean la modă al trădării ei?

Chiar dacă familia ei reuşise să ţină secretă dispariţia ei până acum… în clipa în care nu avea să-şi facă apariţia la propria nuntă, secretul era compromis. Zvonuri despre fuga ei cu misteriosul Gervais aveau să circule ca puricii în strana bisericii de la o doamnă la alta. Avea să ajungă principalul subiect de bârfă al lumii bune – şi nu tocmai aşa cum ar fi sperat părinţii ei interesaţi să urce scara socială.

Ce farsă elaborată reuşise să le întindă. Ce glumă.

Şi atunci, de ce îi venea să plângă?

Se ridică pe vârfuri, se prinse bine de balustradă şi se aplecă uşor, uitându-se la valurile verzi-albăstrui, la urmele învârtejite de spumă.

O lacrimă îi curse pe obraz şi căzu în mare, cu acelaşi efect ca al unui fir de nisip în deşert.

O străfulgerare sub valuri îi atrase atenţia. O suliţă subţire ţâşni din adâncurile verzi-albăstrii, după care se scufundă din nou. Sophia aşteptă, cu răsuflarea tăiată. Şi ieşi din nou la iveală, o licărire de argint viu care tăia valurile, ţinând piept cu înaintarea rapidă a lui *Aphrodite.*

Un marinar strigă spre un altul, iar cei doi bărbaţi i se alăturară lângă balustrade, urmărind mişcarea creaturii aceleia elegante.

— Ce e? întrebă Sophia cu voce tare, fără să îşi desprindă ochii de la apă.

— E doar un delfin, domnişoară, răspunse unul dintre marinari. Creatura sări din apă, iar silueta sa elegantă, strălucitoare pluti în aer înainte de a dispărea din nou printre valuri. Sări din nou şi din nou – cu mişcări jucăuşe, rapide, lăsând un curcubeu lucios în urma sa.

Traiectoria delfinului se schimbă brusc, apropiindu-se şi mai mult de coca vasului. Sophia admiră capul drept al creaturii şi partea ascuţită a aripioarei care se întindea pe întregul spate. Însă rămase absolut fascinat de umbrele aprinse, fluorescente care îi decorau solzii.

— Este atât de frumos, zise ea.

O suliţă ţâşni din harponul marinarului, străpungând peştele cu o lovitură nimicitoare.

— E cina noastră, spuse marinarul bucuros.

Cei doi bărbaţi aruncară plase în apă şi ridicară prada pe punte. Sophia simţi că i se face rău, îşi duse repede mâna la gură şi se întoarse cu spatele.

— Nu fiţi mofturoasă, domnişoară, spuse marinarul. Nu vreţi să vedeţi toate culorile?

Culorile? Sophia aruncă o privire după umăr. Bărbaţii reuşiseră să urce delfinul pe punte, iar trupul lui se zbătea inutil.

— Vedeţi, domnişoară? Îşi schimbă culorile, în timp ce marinarul rosti aceste cuvinte, nuanţele puternice ale solzilor începură să strălucească şi să se schimbe. Sophia se apropie fascinată. Pântecul albastru-deschis se închise

într-o nuanţă de cobalt. O dungă de verde aprins se transformă într-un galben electric. Sophia nu mai văzuse niciodată culori atât de vii – nici în natură, nici în picturi. Nici măcar în vise. Peştele era un adevărat curcubeu viu.

De fapt, un curcubeu care murea. Trupul său arcuit deveni curând moale şi inert, fără culoare. Marinarii îşi luară harponul şi se întoarseră la balustradă, sperând să prindă şi alţi peşti. Iar delfinul rămase acolo, tăiat şi fără viaţă.

Sophia nu fusese niciodată mai tristă. Realitatea crudă a vieţii şi a morţii o lovi ca valurile mării. Brusc, îşi dădu seama că toată viaţa fusese învăţată să privească viaţa ca pe o colecţie de obiecte adunate pentru propriul amuzament, ca să le admire, ca să se folosească de ele. Dar acum înţelese că nimic nu exista numai de dragul de a fi. Chiar şi un peşte frumos mort era hrană.

Plecase de acasă din dorinţa de a descoperi viaţa reală, pasiunea adevărată, aventuri măreţe. Da, asta era viaţa reală, şi nu era frumoasă. Şi fiecare clipă în care rămânea acolo, privind pierdută spre punte, plângând inutil, era o clipă irosită din viaţa reală.

— Uite altul, strigă unul dintre marinari, aruncându-şi din nou harponul în valurile mării. O secundă mai târziu îi auzi strigătul triumfător. L-am prins din prima.

Sophia se grăbi spre balustradă să vadă peştele rănit care se agita în spuma mării. Un entuziasm ameţitor o cuprinse.

Marinarii începură să tragă plasa cu peşte.

— Pot să vă ajut? întrebă ea.

— Ce? mormăi marinarul, fără să încetinească ritmul.

— Pot? făcu semne spre peştele care se agita în plasă şi apucă frânghiile. Mai prinsese cândva un peşte – e adevărat, fusese un păstrăv micuţ, capturat dintr-un râu de ţară din Anglia. Totuşi, principiul părea a fi acelaşi.

Bărbatul o privi nedumerit, după care ridică din umeri.

— Nu văd de ce nu.

Sophia apucă frânghia cu mâinile, iar bărbatul îi

arătă cum să se aşeze cu un picior pe parapet şi să tragă cu putere, lăsând sfoara să se aşeze colac la picioarele lor.

— Vreţi să încercaţi singură? întrebă el.

Ea încuviinţă, iar el dădu drumul la sfoară.

— Ah!

Sophia scoase un ţipăt pentru că frânghia alunecă din strânsoarea ei. Peştele era mai iute decât s-ar fi aşteptat şi mai puternic. Înrăutăţise şi mai tare situaţia, dându-i mai mult loc să se agite.

— Să vă ajut, domnişoară? întrebă marinarul.

— Nu, mulţumesc. Mă descurc.

Înfipse piciorul în parapet, apucă strâns funia, îşi încleştă dinţii şi trase cu mai multă forţă. În timp ce trăgea, peştele părea să dea înapoi. Cu toată zbaterea aceea, peştele probabil că avea să ajungă carne tocată până să îl ridice ea pe punte.

Dar era hotărâtă să îl aducă pe punte. Şi avea să se bucure să vadă tocătură de peşte în farfuria ei la cină, în loc de porc sărat.

Un minut mai târziu, efortul părea mai scăzut – probabil pentru că peştele era mai slăbit. Dar tocmai când crezu că se apropiau de final, peştele făcu o ultimă încercare disperată de a se elibera, târând-o câţiva paşi spre proră. Îşi prinse piciorul în colacul de frânghie şi aproape că alunecă. Totuşi, reuşi să se ridice repede şi să preia controlul. Eforturile sale fură răsplătite cu un ropot de strigăte de entuziasm.

— Aşa, domnişoară!

— L-aţi prins!

Întorcându-şi privirea spre ei, Sophia văzu să reuşise să adune un adevărat public. În mod evident, lupta ei cu peştele era un adevărat spectacol. Bine, fie. Lasă-i să râdă. Şi ea se distra.

Zâmbi şi începu să tragă din nou.

De fapt, niciodată nu se simţise atât de bine.

*

Dumnezeule! Fetişcana avea de gând să se omoare.

Gray rămase la pupă, privind şocat cum domnişoara Turner se lupta cu un peşte în timp ce întregul echipaj îi urmărea cu încântare. Ce naiba era în capul lor?

— Ce naiba e în capul lor? spuse Joss, apropiindu-se de Gray. Domnule Wiggins, porunci el, spune-le oamenilor să…

— Nu te obosi, îl întrerupse Gray, aventurându-se spre balustrada care despărţea timona de puntea superioară de la pupa. Mă duc eu.

Traversă puntea în grabă, încercând să-şi păstreze cumpătul. La naiba, când devenise *Aphrodite* atât de lungă? În apropiere de proră domnişoara Turner îşi pierdu echilibrul, împiedicându-se de colacul de frânghie, iar lui Gray aproape că i se tăie respiraţia.

— Ai dracu' tâmpiţi, mormăi el o primă înjurătură din lungul şir la care se gândea.

Numai un prost ar fi lăsat peştele să se zbată aşa la capătul frânghiilor, învolburând marea, umplând apa cu sânge şi maţe. Era o strategie cretină şi o modalitatea sigură de a atrage un…

— Rechin!

Din clipa aceea, totul se întâmplă foarte repede. Şi atât de încet în acelaşi timp.

Dacă fata ar fi avut un pic de minte, ar fi dat imediat drumul frânghiei. Dar nu avea minte. Nimic din ce făcea nu era normal. Era o simplă guvernantă, un trandafir englezesc, care plutea pe ape învolburate, care avea să accepte un loc de muncă îngrozitor pe o insulă uitată de lume, când oricine i-ar fi spus că o femeie atât de frumoasă nu avea de ce să muncească.

Dacă bărbaţii din jurul ei ar fi avut orice urmă de judecată, s-ar fi grăbit să taie frânghiile. Dar erau toţi nişte idioţi, fără minte, prea fermecaţi de tânăra în pericol ca să se mai gândească să-şi scoată cuţitele.

Dacă ar fi avut cuţitul la el, Gray l-ar fi folosit. Dar nu îl avea, pentru că nu era căpitanul vasului, nu? Nu era conducătorul, nici măcar nu făcea parte din echipaj. Era

un simplu pasager tâmpit, îmbrăcat în haine elegante care nu-şi luase afurisitul ăla de cuţit în dimineaţa aceea de teamă să nu-i străpungă buzunarul afurisitei ăsteia de haine noi.

Nu, nu avea cuţitul la el. Dar avea picioare, care îl împinseră pe ultima sută de metri până la pupă. Avea braţe, în care o cuprinse pe domnişoara Turner tocmai când rechinul înşfăcă delfinul mort în fălci, trăgându-l sub valuri. Şi avea vocea, tonul acela poruncitor. Vocea acea care se auzea peste mări şi peste ţări.

— Dă-i drumul.

Îi apucă braţele şi i le scuturã. Dumnezeule, se ţinuse de frânghia aceea de atât timp, încât primul său instinct fu să îşi încleşteze şi mai tare degetele. Tocmai ce nu ar fi trebuit să facă. Când rechinul fugi, frânghia ţâşni printre degetele ei, fără îndoială jupuindu-i pielea de pe palme.

— Dă-i drumul! porunci el. Acum!

O făcu. Degetele ei slăbite erau albe ca ceara; palmele îi erau carne vie.

Şi, la naiba, se uită la palmele acelea rănite o clipă prea mult.

Până să încerce să o tragă de lângă balustradă, rechinul mai trăsese în urma lui câţiva metri de frânghie. Funia care se încolăcise în jurul piciorul ei.

— Taie dracu’ frânghia aia! urlă el, strângând-o şi mai tare în braţe, imobilizându-i picioarele cu ale lui.

Frânghia se înfăşură în jurul gleznelor celor doi, trăgându-i la pământ. Ea ţipă când căzură, alunecând pe lângă balustradă, traşi fiind de picioarele legate. În doar câteva secunde fie aveau să fie traşi peste balustradă, fie aveau să li se smulgă picioarele. Niciuna dintre aceste variante nu era de dorit. Gray îşi înfipse piciorul liber în parapet, pregătindu-se pentru ce ştia deja că avea să fie o luptă inutilă şi scurtă cu un rechin. Şuieră:

— Să taie. Careva. Frânghia. Aia.

Se auzi un zgomot.

Cineva tăie frânghia.

Gray ridică capul şi îl văzu pe Levi cu un topor înfipt

în balustradă

— Mulţumesc, pufni el, lăsându-şi capul să cadă pe spate.

Şi acum stătea pe teugă ţinând-o în braţe pe domnişoara Turner de parcă ar fi fost două linguriţe într-un sertar. Creştetul ei se odihnea frumos sub bărbia lui, iar posteriorul micuţ se cuibărise între coapsele lui. Era udă de transpiraţie şi de-abia mai respira. Gray îşi dădu seama cu stupoare că avusese un vis foarte asemănător noaptea trecută. Doar că purtau mai puţine haine. Şi nu aveau atâţia marinari în jur holbându-se la ei.

Şi ce spuse ea, fata visurilor lui? Ce spuse această sirenă încântătoare, mirosind a trandafiri, cu zâmbetul pe buze după ce aproape că-l aruncase în ghearele morţii?

— Ei bine, asta chiar că a fost interesant.

Capitolul 8

— Asta a fost cea mai uimitoare dovadă de prostie pe care am văzut-o în toată viaţa mea, spuse domnul Grayson, intrând în cabina căpitanului şi trântind uşa în urma sa.

Sophia tresări pe scaun în timp ce el trânti un lighean cu apă pe masă. Câţiva stropi săriră peste tot. Cu mişcări repezite, scoase o ploscă din buzunarul de la piept, o deschise şi turnă şi puţin brandy. După care luă şi el o înghiţitură sănătoasă.

Nu-l văzuse niciodată atât de agitat. Totul era o glumă pentru el, se ferea de certuri, ignora insultele cu un zâmbet ştrengăresc.

— Eşti supărat, zise ea.

— Normal că sunt supărat. Aş vrea să-i aliniez pe toţi tâmpiţii ăia şi să-i împuşc.

— Şi atunci de ce eşti aici, ţipând la mine?

El deschise cu zgomot un sertar şi scoase o cutie. Când o aruncă pe masă şi o deschise, Sophia observă că era o trusă medicală, plină cu sticluţe, plasturi şi câteva

role de pânză pentru bandajat.

— Pentru că... oftă şi se aşează pe celălalt scaun. Căpitanul este cel care se bucură de privilegiul de a urla la echipaj. Iar eu nu sunt căpitanul. Aşa că sunt aici cu tine, făcând pe infirmierul. Dă-mi palmele.

Ea puse palmele strânse pe masă şi îşi deschise uşor degetele. Pe fiecare palmă erau răni mari şi roşii.

Gray trase o înjurătură şi îi luă uşor una dintre palme în mâna lui. Degetele lui bronzate, aspre o cuprinseră.

Cu cealaltă mână umezi o bucată de pânză în ligheanul cu apă.

— O să te doară.

— Deja mă doare.

— O să te doară şi mai tare.

Sophia suspină când îi atinse rana. Da, chiar durea mai tare. O durea şi mai tare când se uita la palma sa, aşa că se uită la el. Nu mai fuseseră aşa aproape unul de celălalt de câteva zile bune, de când îl urmăriseră pe Davy Linnet căţărându-se pe catarg. Acum studie fiecare detaliu al chipului său aspru, chipeş: bărbia ascuţită cu barba care începuse să-i crească, cicatricea aceea subţire care ducea spre buzele lui senzuale, ridurile fine de la colţul ochilor, lăsate de vreme, de râs sau de amândouă. Avea un chip sculptat de viaţa reală, şi nu fusese o viaţă uşoară.

Era fermecător.

— Îţi dai seama că ai fi putut să mori? întrebă el supărat.

Sophia îşi muşcă buzele. Într-un fel ştia că amândoi tocmai ce păcăliseră moartea. Poate că ar fi trebuit să fie tulburată, să tremure de spaimă – totuşi, se simţea plină de viaţă. Plină de viaţă şi cumva conectată cu acest bărbat, de parcă încă erau legaţi de picioare cu o frânghie.

El înmuie din nou pânza.

— De ce nu ai dat drumul frânghiei când ţi-am spus eu?

— Nu ştiu. Nu gândeam.

— Asta e clar. Nu prea arăţi ca o guvernantă.

Suflă uşor în palma ei, iar Sophia simţi că i se ridică

părul pe braţe. Îi întâlni privirea şi ochii aceia verzi.

— Chiar deloc nu arăţi ca o guvernantă.

Simţi fiori în întregul corp.

El îi luă cealaltă mână, pregătind o nouă bucată de pânză.

— Eşti o enigmă, domnişoară Turner, dar nimic nu se potriveşte, zise el, în timp ce îi curăţa rana. Rochia asta urâtă nu pare să fi fost croită pentru tine. Mănuşile spui că le-ai primit cadou. Ai început să plângi pentru că ai pierdut două coli de hârtie şi chiar şi batista ta poartă monograma altcuiva.

O cuprinse un sentiment de panică trezindu-i fiecare simţ la viaţă. Îi suflă din nou în palmă şi, de data asta, aproape că leşină.

— M-ai tot evitat zilele astea, spuse el.

— Şi tu m-ai evitat.

— Nu schimba subiectul.

— Nu am făcut-o. Inima îi bătea cu putere în timp ce el îi bandaja rănile. Ţi-am spus că…

— Mi-ai spus că o să-mi dai banii pentru cursă şi de atunci m-ai tot evitat. Ştiu de ce, domnişoară Turner.

— Ştii?

— Da, zise el, bandajându-i cealaltă palmă.

Oh, Dumnezeule. Oare ce ştia? Oare să îşi păstreze vechea poveste? Sau să inventeze alta? În mod normal, Sophia ar fi putut să ţească o adevărată pânză de minciuni cu îndemânarea unui păianjen iscusit. Însă întotdeauna fusese neliniştită în preajma lui, încă de la prima lor întâlnire, iar acum… acum era rănită şi îndurerată, iar el avea grijă de ea cu atâta blândeţe. Când închise ochii, văzu înşfăcarea îngrozitoare, lacomă a unui rechin – dar simţi braţele lui în jurul ei, strângând-o la piept. Protejând-o. Tot ce ştia era că fusese un sentiment minunat şi că ar fi vrut să se bucure din nou de el.

— M-ai minţit de la bun început, nu?

Ea nu răspunse. Pur şi simplu nu o ajuta vocea.

— Uită-te la tine, spuse el, studiind-o. Eşti albă ca varul. Ştiu eu. N-ai avut niciodată de gând să plăteşti

cursa. N-ai niciun bai nu-i aşa?

Sophia îi aruncă o privire pierdută. Ce să răspundă? Avea nevoie să-ţi păstreze banii – ceea ce însemna că trebuia să-i ţină secret. El îi oferea un cadou, cu presupunerile lui ridicole, greşite, atât de masculine. Ar fi fost o prostie din partea ei să nu profite.

— Nu-i aşa? repetă el, strângându-i încheietura.

Sophia îşi coborî privirea, oftând dramatic.

— Ce-ai de gând să-mi faci?

— Nu ştiu, spuse el, vorbind din nou pe un ton aspru. Obrăznicătură mică. Îmi vine să te pun la treabă, să mulgi caprele. Dar acum n-avem nicio şansă cu mâinile astea, nu? Îi îndoi şi îi îndreptă degetele de câteva ori, verificând bandajul. Am să-i spun lui Stubb să-ţi schimbe pansamentul de două ori pe zi. Trebuie să avem grijă să nu se infecteze rănile. Şi nu-ţi folosi mâinile câteva zile.

— Să nu-mi folosesc mâinile? Presupun că ai să-mi dai să mănânc cu lingura? C-o să mă îmbraci? C-o să mă speli?

El închise ochii, trase adânc aer în piept şi răspunse:

— Nu-ţi forţa mâinile mai mult decât e nevoie. Spre exemplu, nu ai voie să desenezi, spuse el, deschizând brusc ochii.

Ea îşi trase mâinile din strânsoarea lui.

— Poţi să-mi tai mâinile şi să le dai mâncare la rechini, dar n-o să mă opresc niciodată din desenat. O să-mi ţin creionul între dinţi dacă e nevoie. Sunt artistă.

— Chiar aşa? Am crezut că eşti o guvernantă.

— Păi, da. Sunt amândouă.

Gray strânse trusa medicală, aruncând furios instrumentele în cutie.

— Atunci e cazul să începi să te comporţi ca atare. O guvernantă ştie unde îi e locul. Vorbeşte când este întrebată. Şi nu face probleme. Se ridică în picioare, deschise sertarul şi aruncă trusa înăuntru. Din momentul ăsta nu ai voie să atingi o pânză, un ac, o frânghie, o amărâtă de aşchie pe corabia asta. Nu ai voie să vorbeşti cu membrii echipajului când sunt la cart. Îţi interzic să

treci de trinchet şi nici să nu te aventurezi pe la timonă.

— Şi atunci ce-mi rămâne de făcut? Să mă plimb de colo colo pe puntea superioară?

— Da, răspunse el, trântind sertarul. Şi numai în anumite intervale orare. La prânz şi la cartul 4–6. În rest, vei rămâne în cabina ta.

Sophia sări în picioare, scandalizată. Doar nu fugise de un program restrictiv de conduită să se supună altuia asemănător.

— Cine te crezi să-mi spui unde am voie să mă duc, când şi pentru ce? Nu eşti căpitanul acestui vas.

— Cine mă cred? Se apropie de ea, până ajunseră faţă-n faţă, căldura lui masculină îi înfierbântă *sângele în* vene făcând-o să se prindă de marginea mesei ca să nu se arunce în braţele lui. Îţi spun eu cine mă cred. Sunt bărbatul care nu vrea să te lase să mori, m-ai înţeles?

Sophia simţi că i se înmoaie genunchii.

— Vorbeşti serios?

— Da. Pentru că poate că n-oi fi eu căpitanul acestui vas, dar sunt un investitor. Sunt bărbatul căruia îi datorezi şase lire şi opt şilingi. Şi acum că ştiu că n-ai cum să-ţi plăteşti cursa, sunt bărbatul care e perfect conştient de faptul că n-o să vadă niciun ban până nu-i predă lui George Waltham o guvernantă teafără şi nevătămată.

Sophia îl privi mâhnită. De ce se purta aşa cu ea? O clipă era tandru şi senzual – şi apoi un netrebnic calculat. Încă din clipa în care îl văzuse în taverna aceea din Gravesend simţise atracţia dintre ei doi.

Şi ştia că şi el o simţise.

— Înţeleg, zise ea. Deci, e vorba de opt lire şi şase şilingi. Din cauza asta ai tot stat cu ochii pe…

— Nu am stat cu ochii pe tine, pufni el iritat.

— Te-ai holbat la mine în fiecare zi, în fiecare clipă, atât de tare încât… mă înfior de fiecare dată, iar banii sunt sigurul lucru care te interesează. Eşti în stare să ţii piept unui rechin pentru şase lire şi opt şilingi. Banii sunt tot ce contează pentru tine.

— Da, răbufni el, lovind cu pumnul în masă. Întreaga

cabină se cutremură, de la gemurile dulapului la dinţii Sophiei. Puterea brută din acel gest fu întrucâtva înfricoşătoare, dar teribil de excitantă, iar el îi privi buzele cu atâta ardoare, că ea ar fi jurat că avea să o sărute

Cât de mult şi-ar fi dorit să o sărute!

Dar el făcu un pas în spate, mărind distanţa dintre ei, şi ridică indiferent din umeri. Zâmbetul acela – rânjetul acela al naibii de arogant – îi împodobi chipul şi alungă fantoma sărutului. Ticălosul insolent se întorsese.

— Totul se rezumă la bani, scumpo. Oricine îţi spune că nu-i aşa, e un mare mincinos. Dacă nu s-ar rezuma totul la bani, ai mai fi tu acum în drum spre Tortola pentru a ocupa un post de guvernantă.

O încolţise.

— Nu, presupun că nu.

— E o afacere. Atât. Ai grijă să nu-mi mai faci şi alte probleme sau o să te trezeşti într-un sat pescăresc de pe o insulă pustie.

— Nu ai îndrăzni să faci una ca asta.

— Nu mă crezi în stare? Se opri în pragul uşii şi îi aruncă o privire cu subînţeles. Scumpo, pot să-ţi spun că undeva în oceanul ăsta e văduva unui căpitan francez care ţi-ar spune că te înşeli amarnic.

*

Gray petrecu întreaga după-amiază în cală, întorcând paginile unei cărţi pe care nu avea răbdarea să o citească. Oricât de mult s-ar fi holbat la rândurile negre înşirate pe acele pagini, nu reuşea să desluşească cuvintele.

Nu reuşea să-şi scoată din minte chipul ei.

Când lumina după-amiezii începu să piară, lăsă cartea să îi cadă pe piept. Închise ochii şi încercă să adoarmă.

Nu reuşea să-şi scoată din minte chipul ei.

Când auzi clopotul sunând pentru cel de-al doilea cart 4-6, se lăsă păgubaş. Azvârli cartea, se ridică din hamac şi se pregăti să urce pe punte. Dacă imaginea

chipului ei frumos avea oricum să-l bântuie, măcar să sufere cu ea alături.

Ah, dar chipul ei frumos nu era singurul care îl bântuia. Şi nici trupul acela delicat, senzual pe care ar fi dat orice să-l vadă dezbrăcat de acel cocon de lână. Ci felul în care îi vorbise atât de sincer. Felul în care ei se înflăcărase în clipa în care el îi spusese să-şi lase la o parte arta. Felul în care făcuse dragoste gingaş, inocent cu ochii lui când îi spusese că nu avea de gând să o lase să moară.

Dumnezeule! Ce ironie! În adolescenţă irosise săptămâni întregi memorând sonete, petrecuse ani perfecţionându-şi replici cu dublu înţeles. Doar ca să afle că cele mai seducătoare vorbe din limba engleză erau ceva în genul: Toate ca toate, dar aş prefera să nu te înhaţe un rechin.

Afaceri, îşi spuse el în timp ce îşi îmbrăca haina. Era vorba numai de afaceri. Îi promisese lui Joss că avea să-i poarte de grijă fetei. După incidentul din acea zi, nu era nici urmă de îndoială că avea nevoie de asta. Şi era mult mai uşor să fie cu ochii pe ea când o avea în preajmă.

Totuşi, când ajunse pe puntea superioară constată că nu era acolo. Toţi marinarii erau adunaţi la proră. Volumul râsetelor acestora îi dădu lui Gray de înţeles că romul curgea din belşug. Ofiţerii erau la timonă, nebăuţi. În mijloc nu era nimeni. Ea rămăsese în cabina ei.

Gray i se alătură fratelui său la pupă, proptindu-şi braţul pe balustradă.

— Avem vânt bun în seara asta.

— Da. Se simte mai bine domnişoara Turner?

— Era destul de bine mai devreme.

Priviră în tăcere apusul. La capătul corăbiei se auzeau strigăte entuziaste.

Gray scuturã nemulţumit din cap.

— Nu-mi vine să cred că îi laşi să bea după păţania de azi.

— E sâmbătă. Le stă gândul la neveste şi iubite.

— Poate să le stea gândul şi la dracu’, nu mă interesează. Dacă ar fi după mine, nu ar avea voie să bea

un strop până la Tropice.

Joss începu să râdă batjocoritor.

— Atunci, norocul lor că nu e după tine. Ştii la fel de bine ca mine că ar fi o decizie proastă. De fapt, după isprava ta de azi ar trebui să li te alături.

Gray oftă. Ştia că fratele său avea dreptate. Astfel de pericole erau lucruri fireşti pe mare, iar un marinar adevărat învăţa să le dea uitării cu zâmbetul pe buze. Acum puteai să te caţări pe catarg – iar în secunda următoare, o mişcare greşită, cazi în apă şi s-a terminat. Viaţa lor era un pariu cu soarta. Când soarta era de partea ta şi scăpai cu câteva zgârieturi, nu era cazul să te întristezi. Echipajul se agita, şi apăreau alte accidente.

Nu, tot ce-ţi rămânea de făcut era să-ţi continui viaţa. Să zâmbeşti, să râzi, să bei, să te bucuri. Să închini un pahar în cinstea nevestelor şi iubitelor, cum făceau sâmbătă de sâmbătă.

Era ciudat ca tocmai Joss să-i reamintească asta. Dintre toţi bărbaţii care ar fi trebuit să zâmbească, să râdă, să-şi vadă de viaţa lor.

— Atunci vino să bei cu mine, spuse Gray, înghiontindu-l.

Joss refuză.

— N-am iubită. Nici soţie.

— Atunci închină un pahar în memoria ei.

— Nu în seara asta. Joss se îndepărtă de balustradă şi se duse spre bocaport, oprindu-se numai pentru o ultimă remarcă – una care ar fi rezumat fiecare discuţie dintre Joss şi Gray din ziua în care murise Mara: Mergi tu, fără mine.

Iar Gray tot nu ştia ce să-i răspundă.

De îndată ce fratele lui cobori sub punte, Gray se îndreptă spre proră, ca să se alăture celorlalţi. De fapt, începu petrecerea mai devreme, îşi scoase plosca din buzunar şi luă o duşcă zdravănă.

Înlemni, cu plosca la gură, când muzica se opri şi auzi un râs vesel, gingaş, feminin venind dinspre grupul de la proră.

Trebuia să fie ea. Îşi dădea seama din simplul fapt că era singura femeie de la bord, nu pentru că îi recunoscuse râsul. Trase încă o duşcă la gândul că era deja de câteva zile în preajma unei femei frumoase şi încă nu o făcuse să râdă. Cât de neobişnuit!

Cât de trist!

După alţi câţiva paşi, i se confirmă suspiciunea. O văzu pe domnişoara Turner cu o cană în mână, aşezată pe o ladă, faldurile rochiei ei urâte drapate peste o ladă răsturnată. La naiba, nu fusese suficient de clar când îi spusese că nu avea ce căuta dincolo de trinchet?

Bailey scoase câteva note la cimpoi, iar echipajul începu un cântec antrenant. Gray aşteptă câteva clipe până să se apropie, învârtindu-se în jurul ei, oprindu-se în cele din urmă în dreapta ei. Unii dintre bărbaţi îl salutară politicos, dar majoritatea erau prea absorbiţi de băutură şi de cântec ca să-i dea atenţie.

— Ce faci? întrebă ea, aruncându-i o privire prin lumina pâlpâitoare a lămpii.

— Cine, eu? şopti el. Pur şi simplu mă sprijin de arborele trinchet. Ştii, stâlpul acesta de lemn de care se presupunea că nu ai voie să treci.

Ea duse cana la gură.

Gray trecu de catarg şi se ghemui lângă ea. Dacă ea ar fi întors capul, ochii lor ar fi fost la acelaşi nivel. Dar ea nu o făcu.

— Întrebarea mai bună este ce naiba faci tu aici?

— Mă distrez, spuse ea, şi mai luă o înghiţitură. Îţi sugerez să faci şi tu la fel.

Îi întinse cana şi începu să aplaude cu entuziasm când melodia se termină.

Gray privi cana pe jumătate goală, o ridică la nas şi mirosi. Fata bea rom simplu, nediluat. Asta explica entuziasmul. După ce termină de aplaudat, înşfăcă din nou cana şi o dădu pe gât ca orice marinar care se respecta.

La naiba! Gray îşi spuse că singurul lucru mai groaznic decât a-i purta de grijă unei guvernante inocente era să-i poarte de grijă uneia ameţite.

— Gray! O’Shea îşi făcu loc prin mulţime şi îi întinse o cană plină ochi. Ai venit la ţanc pentru a ciocni cu noi. O’Shea îşi ridică propria cană şi spuse: Pentru mândra mea Maureen. Cu fundul ei ferm şi…

— În cap, îl întrerupse Gray, înghiontindu-l uşor pe irlandez. Sigur are tărâţe-n cap dacă s-a încurcat cu unul ca tine.

— Pentru mândra Maureen, ziseră ceilalţi bărbaţi, bând şi râzând.

Gray o apucă pe domnişoara Turner de braţ.

— Hai. Nu ai ce să cauţi aici.

— Am fost invitată, răspunse ea răspicat. Nu plec nicăieri.

— O lady nu era ce căuta aici.

O trase de braţ şi o ridică în picioare.

— E rândul tău, Gray, spuse O’Shea.

El scutură din cap.

— Nu am venit să beau. Am venit s-o iau pe domnişoara Turner şi să o duc în cabina ei. E trecut de ora ei de culcare.

Ea se uită urât la el. El îi întoarse privirea.

— Hai, Gray, zise un alt marinar. Închină şi tu un pahar cu noi.

Domnişoara Turner ridică din sprâncene şi se apropie de el.

— Hai, domnule Grayson. Un pahar, îl tachină ea, cu vocea subţire, seducătoare a unei femei de moravuri uşoare. Era o voce pe care trupul lui o cunoştea prea bine, iar anumite părţi ale corpului se grăbiră se răspundă.

Ce femeie fatală!

— Prea bine. Ridică atunci cana şi glasul, fără să-şi ia privirea de la ochii ei mari, pătrunzători. Pentru cea mai frumoasă femeie din lume, singura femeie din viaţa mea.

Obrăznicătura aceea mică rămase fără răsuflare.

Gray savură tăcerea încordată, cu un rânjet satisfăcut pe chip.

— Pentru sora mea, Isabel.

Ea îşi miji ochii. Bărbaţii mormăiră.

— Nu eşti amuzant, Gray, zise O’Shea.

— Nu, nu sunt. Acum sunt un bărbat onorabil. O apucă pe domnişoara Turner de braţ. Iar micuţele guvernantele ascultătoare ca tine trebuie să meargă la culcare.

— Nu aşa repede. Se smuci din strânsoarea lui şi se întoarse faţa spre ceilalţi. Eu încă nu am închinat. Ştiţi, şi noi, femeile, aveam iubiţii noştri.

Mai multe şoapte deocheate se încheiară cu un râs colorat, *vi* făcu un pas în spate, ridicându-şi cana la buze. Dacă fata era hotărâtă se umilească singură, cine era el ca s-o oprească? Cine?

Legănându-se de pe un picior pe celălalt, Sophia ridică cana.

— Pentru Gervais. Singurul meu iubit, *mon cher petit lapin.*

„Dragul meu iepuraş?” Gray se înecă cu romul. Ce imaginaţie bogată avea fetişcana asta.

— Maestrul meu francez de pictură, continuă ea, rostind cuvintele fără grabă, şi profesorul meu de arta pasiunii.

Bărbaţii începură să fluiere şi să chiuie. Gray trânti cana pe ladă şi se apropie de ea.

— Bine, domnişoară Turner. Eşti foarte amuzantă. Dar ajunge pentru seara asta, fără alte glume.

— Dar cine a zis că-i o glumă? întrebă ea, ducându-şi cana la buze, privindu-l ispititor. M-a iubit. Cu disperare.

— Francezii fac orice cu disperare, mormăi el, enervându-se din ce în ce mai tare. Ştia prea bine că erau numai poveşti adolescentine, dar ceilalţi nu aveau de unde să ştie. Dispoziţia întregului grup se schimbă de la o stare generală de veselie la aşteptări deocheate. La urma urmei, erau marinari. Bărbaţi singuri, beţi, fără femei prin preajmă, disperaţi. Pentru o fată inocentă erau mai periculoşi decât un grup de rechini.

— Totuşi, nu cred că te-a iubit aşa de mult, nu? zise Gray, apucând-o din nou de braţ. Dacă te-a lăsat să pleci.

— Presupun că nu, răspunse ea, aruncându-le

bărbaţilor un surâs cochet. Presupun că sunt în căutarea unui nou iubit.

Gata. Sceneta ei ajunsese la final.

Gray se aplecă, o apucă pe guvernanta lui capricioasă de picioare şi o aruncă peste umăr. Ea scoase un ţipăt, iar el simţi cum îi vărsă romul pe spatele hainei.

— Dă-mi drumul, brută! urlă ea, lovindu-l cu pumnii în spate.

Gray îi prinse picioarele la piept cu o mână şi îi dădu o palmă peste fundul bine căptuşit.

— Aşadar, li se adresă el celorlalţi, cu un rânjet forţat, noi mergem la culcare.

Auziră mai multe fluierături şi râsete în urma lor în timp ce Gray îşi purtă prada agitată pe scări, până ajunseră în cabina ei.

Chiar dacă probabil ea nu simţea nimic prin toate acele straturi de rochie şi jupă, Gray o plesni uşor peste fund şi o lăsă să alunece de pe umărul lui direct pe pat. Ea dădu să se întoarcă cu faţa, iar el îi prinse braţul, încercând s-o oprească. Ea se împiedică şi căzu la pieptul lui, cu braţele în jurul gâtului său. Gray rămase acolo, cu braţele pe lângă corp.

Oh, la naiba.

Ea ridică privirea şi îl sfredeli cu ochii aceia mari, cercetători. Ochi îmbătaţi de rom, dar la fel de frumoşi. Şi acele buze – moi, cărnoase, îmbufnate, care îl implorau să o sărute. Dumnezeule, cât şi-ar fi dorit să o sărute. Lung, pătimaş, intens ca să se îmbete şi el cu răsuflarea ei dulce, de rom.

Ea îşi ţuguie buzele acelea minunate…

Şi începu să râdă. Îşi îngropă capul la pieptul lui şi râse mult şi zgomotos.

— Nu e amuzant, spuse el cu o voce slabă.

Deloc convingător pentru că nu voia cu adevărat să se oprească. O victorie atât de stupidă, atât de insignifiantă. Măcar o făcuse să râdă.

— Oh, ba este. Bărbaţii aceia… Ce crezi că presupun că facem noi aici?

Gray stătu puţin să cugete la întrebarea ei enigmatică.

— Cred că suntem amanţi, şopti ea, izbucnind din nou în râs.

— Scumpo, pentru binele tău chiar sper să creadă asta. O prinse de talie şi o împinse. Dar ea nu îi dădu drumul. Era ca şi cum dansau un ciudat dans rusesc, ea păşind în spate, până se lovi de perete. O ţintui acolo, odihnindu-şi palmele de coapsele ei, cu o privire intensă în ochi. Pentru binele tău sper să creadă că sunt aici cu tine, iubindu-ne pătimaş. Pentru că asta e sigurul motiv pentru care o să dormi liniştită în noaptea asta. N-o să încerce nimic dacă ei cred că eşti a mea.

Ea îşi plimbă degetele prin şuviţele de păr de la ceafă. Se juca uşor cu ele, plimbându-şi unghiile pe pielea lui. Palma ei bandajată îi mângâie gâtul.

— Opreşte-te, spuse el, cu glas răguşit.

Dar ea nu se opri. Un muşchi din coapsa lui se înfioră.

— Opreşte-te, repetă el. N-ar trebui să-ţi foloseşti mâinile.

— Nu le folosesc prea mult, zise ea, rezemându-şi bărbia în pieptul lui, privindu-l lung. Oare câţi dinţi are un rechin? Parcă ar avea o sută.

— Nu… ştiu, şopti el în timp ce degetul ei îi mângâie zona sensibil din spatele urechii.

Închise ochii de plăcere.

— Nu, nu închide ochii, zise ea. Îmi place cum mă priveşti. Lacom Periculos. De parcă ai fi un pirat… de parcă aş fi un premiu care valorează mai mult de şase lire şi opt şilingi.

— Eşti beată.

— Mmm. Iar tu eşti bărbat. Un bărbat mare, puternic, cu cel mai mătăsos şi frumos păr.

Degetele ei se plimbară prin părul lui, mângâindu-i scalpul până deveni incredibil de excitat.

Ea începu din nou să râdă. Lui Gray nu-i plăcuseră niciodată prea mult femeile care chicoteau, dar la naiba

dacă râsul ei dulce, fermecător nu îl înnebuni şi mai tare. Ar fi putut să oprească râsul acela. Ar fi putut să îi închidă gura cu un sărut, să o lase fără suflare.

— Vrei să ştii de ce râd?

— Nu.

— Hai, Gray, imită ea cu neruşinare, unduindu-şi şoldurile. Nu mai eşti amuzant.

— Nu, mormăi el. Nu sunt.

„Am devenit un bărbat onorabil”, îşi zise el, „începând cu această călătorie „La naiba dacă putea să-şi aducă aminte de ce sau ce dracu’ era cu toată graba aia. De ce nu mai aşteptase o lună înainte de a decide să se schimbe? Începutul noului an ar fi fost o alegere logică. Ce prost lua astfel de decizii importante în decembrie?

— Am să-ţi spun oricum, şopti ea. E părul tău. Are o culoare atât de frumoasă, nuanţa aceasta bogată de castaniu-închis, cu tonuri de arămiu. Şi aici – degetele ei se mutară spre tâmplele lui – câteva sclipiri de auriu. Se încruntă de concentrare, de parcă îi venea greu să-ţi fixeze privirea. Îmi aminteşte că, de prima oară când te-am văzut, am vrut să…

Începu din nou să râdă.

La naiba, acum chiar voia să ştie de ce râdea. Voia cu disperare să ştie de ce. Pentru că pe Gray nu-l amuza deloc această situaţie. Simţea fiori în tot trupul. Orice încercare de a se controla nu avea să aibă sorţi de izbândă, iar degetele lui tremurătoare nu mai puteau – sau pur şi simplu nu mai voiau – să o ţină la distanţă. Îşi luă palmele de pe şoldurile ei şi le împinse în perete, încolţind-o în braţele lui.

Bun, acum nici măcar nu o mai atingea.

Dar ea îl atingea pe el. Continuă să se joace cu degetele prin părul lui, frecându-şi trupul cald de al lui. Erecţia lui tensionată atinse în cele din urmă pântecul ei, şi se întrebă cât avea să mai reziste. Ar fi trebuit să plece. Ar fi trebuit să iasă imediat din încăpere, fără să privească înapoi.

Dar nu putea. Dumnezeule, pur şi simplu nu putea.

Era prea bine lângă ea. Ea îl dorea, şi se simţea bine cu ea. Avea să o urmeze pe micuţa lui sirenă până la moarte, până în chinurile iadului. Era pe punctul de a i se dărui.

— De când te-am văzut, zise ea cu răsuflarea tăiată, mi-am dorit atât de mult… să te desenez.

„Să îl deseneze?”

El începu să râdă. Oh, cât de amuzant avea să fie.

— Scumpo, eu…

Se întrerupse pentru că o imagine i se ivi în minte. Nu era domnişoara Turner dezbrăcată, unduindu-şi trupul sub greutatea lui – cu toate că şi imaginea aceea avea să-i bântuie gândurile, cu siguranţă.

Nu, îi veni în minte felul cum îl desenase pe tânărul Davy Linnet. Intuiţia ei, atenţia la detalii. Şi, brusc, Gray îşi văzu propriul chip prin ochii acelui artist cunoscător.

Văzu un tâlhar la drumul mare, neîngrijit, gata să ia pradă o guvernantă inocentă care era departe de casă şi ameţită de băutură. Un bărbat gata să încalce promisiunea pe care i-o făcuse singurului său frate, din nou – de parcă şi-ar fi făcut un obicei din asta. Un şarlatan în cizme pretenţioase, care încerca să cumpere aprecierea surorii sale şi a întregii societăţi – pentru că nu avea meritele necesare prin care să le câştige respectul.

Într-o fracţiune de secundă, Gray îşi zări propriul portret, şi nu îi plăcu ce văzu. Poate că nu avea să fie niciodată întruchiparea vie a onorabilităţii, dar lumea nu avea să-şi amintească de el în felul acela, pentru nimic în lume.

Se îndepărtă de ea iritat. Ea rămase lipită de perete, cu mâinile bandajate pe lângă corp.

— Dar asta n-o să se întâmple, spuse el, mai mult pentru sine decât pentru ea. Făcu câţiva paşi, agitat, şi îşi trecu degetele prin păr de parcă ar fi încercat să îndepărteze amintirea atingerii ei delicate

— De ce? Nu vrei să…

— Nu. Nu vreau nimic. Nu vreau să mă desenezi. Nu vreau să mă atingi. Nu vreau să-ţi pierzi timpul cu membrii echipajului meu Nu vreau să te lupţi cu rechini. Nu vreau

să te văd. Deloc.

Ea clipi nedumerită. Fără să râdă.

Dar Gray nu terminase.

— Tu, zise el împungând-o cu degetul, eşti atât de proastă. Ha n-ai cât eşti de norocoasă. Te-ai gândit vreodată cât e de Per iU să traversezi oceanul singură, fără bani şi fără însoţitor? Nu vezi că te joci cu focul, îmbătându-te cu rom, plimbându-te prin faţa echipajului ca o târfă oarecare?

Ea nu reuşi să spună nimic.

— Dacă te-aş fi vrut pentru mine, spuse el, sprijinindu-şi braţul de perete, tronând ameninţător deasupra ei, te-aş fi avut de la bun început, din prima noapte. Probabil că m-aş fi săturat deja de tine până acum. Ţi-ai fi bătut joc de inocenţa ta. Pentru nimic. Poate dacă ai fi fost deosebit de iscusită, ţi-aş fi redus preţul biletului cu câţiva şilingi.

Sophia făcu ochii mari. Ameţeala din privirea ei dispăruse.

Foarte bine. Poate că acum avea să se comporte aşa cum se cuvine. Nu o avertizase de la bun început? Nu cunoscuse niciodată vreo fată pe care să nu reuşească să o dezamăgească.

Gray făcu un pas în spate, apoi un altul. Îndreptându-se spre uşă.

— Aşa că fii o guvernantă cuminte, domnişoară Turner. Mergi în cabina ta, închide uşa, cuibăreşte-te în patul tău şi spune-ţi rugăciunea. Şi mulţumeşte-i Celui de Sus că nu te vreau.

Capitolul 9

La naiba cu soarele ăsta!

Sophia deschise uşor ochii. O rază îngustă de lumină o salută, strecurându-se pe sub uşă. Îşi închise repede ochii, văitându-se de durere. Capul îi bubuia. Palmele îi

ardeau. Tot corpul o durea, fără îndoială de la înfruntările din ziua precedentă cu peşti şi bărbaţi.

„Dumnezeule, bărbaţii!”

Amintiri disparate pluteau la suprafaţa subconştientului ei, începând să se adune ca într-o imagine. O imagine care o dezgustă.

Se repezi la ligheanul cu apă şi vomă în el.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce făcuse? Se lăudase în faţa unor marinari de rând că tocmai încheiase o aventură toridă cu un francez şi că era în căutarea unui înlocuitor. După care se lipise de domnul Grayson, căruia îi şoptise tot felul de prostii, jucându-se cu degetele prin părul acela întunecat şi des.

Oh, ce mătăsos era!

Nu ştia ce era mai umilitor: faptul că i se oferise cu toată eleganţa şi entuziasmul unei târfe oarecare? Sau faptul că el o refuzase?

„Nu te vreau”, îi spusese el.

Nu, ăsta era cel mai umilitor lucru cu toate durerile trupului, cea mai rănită era mândria ei. O tânără cuviincioasă, bine-crescută i-ar fi mulţumit lui Dumnezeu pentru asta: în ciuda imprudenţei ei şi a comportamentului scandalos, se trezise totuşi în dimineaţa aceea cu virtutea intactă. Însă Sophia deja hotărâse să dea uitării viaţa sa cuviincioasă şi bine-crescută pentru a îmbrăţişa dezonoarea.

Şi acum, nici măcar dezonoarea nu o voia.

„Nu te vreau”.

Cuvintele lui o tăiaseră precum un cuţit. De fiecare dată când îi auzea glasul, cuţitul se învârtea şi mai tare în rană.

Cine avea s-o mai dorească, după felul cum se comportase? Dumnezeule, dacă nu s-ar fi născut într-o familie bogată şi nu ar fi fost supravegheată îndeaproape în toţi aceşti ani, ce viaţă sordidă ar fi avut? Una care chiar şi pe o lăptăreasă uşuratică ar fi făcut-o să roşească. Dacă Toby ar vedea-o acum, s-ar felicita singur că avusese norocul să scape de ea.

Cineva bătu uşor la uşă. Sophia tresări.

— Cine e?

Vocea ei era confuză şi firavă.

— Micul dejun, îi răspunse Stubb râzând. Cu complimente din partea iubitului tău, Germaine.

— Gervais, şopti ea, vârându-se din nou sub pătură.

Dumnezeule, cum putea să dea ochii cu el? Cu oricine de pe vasul acesta?

Şi, pentru câteva zile, nici nu o făcu.

Petrecu următoarele trei zile închisă în cabina ei, mâncând singură, profitând de lumina soarelui ca să deseneze, aventurându-se doar până la closet şi înapoi.

În cele din urmă, plictiseala învinse jena. După calculele ei, călătoria avea să mai dureze încă trei săptămâni, poate chiar mai mult Nu putea să rămână închisă în cabină tot timpul ăsta. Avea nevoie de aer curat, de lumină, de inspiraţie pentru ochiul ei de artist.

În cea de-a patra zi, Sophia îşi dădu jos bandajele. Îşi luă planşa de desen şi cărbunele – şi orice ultimă fărâmă de curaj – şi ieşi pe punte.

Corabia era neobişnuit de tăcută. Chiar dacă nu ridică ochii din pământ, simţi cum toate privirile se îndreptară spre ea. Dar nu şi privirea domnului Grayson. Ar fi simţit-o, dacă ar fi fost acolo.

Sophia cunoştea deja ardoarea privirii lui.

Trase adânc aer în piept, ridică ochii, îşi îndreptă umerii şi făcu câţiva paşi până ajunse la un scăunel şi se aşeză. Gata, nu fusese foarte greu.

Era vag conştientă că marinarii şuşoteau şi râdeau între ei. Fără îndoială că destăinuirile ei de acum patru nopţi erau sursa amuzamentului. Sophia nu ştia ce să facă dacă vreunul dintre ei ar fi intrat în vorbă cu ea, sperând să devină noul „Gervais”. În ciuda umilinţei de a fi târâtă de pe punte într-un mod de-a dreptul barbar, nădăjduia că domnul Grayson avusese dreptate când îi spusese că nu aveau să îndrăznească să îi facă avansuri atât timp cât credeau că era a lui.

Bineînţeles, dacă credeau asta, se înşelau amarnic.

„Nu te vreau”.

Gata. Retrăise acele momente în aceste zile, gândindu-se la toate implicaţiile, certându-se singură – şi, când regretele începuseră să devină obositoare, savură amintirea părului său ondulat printre degetele ei sau senzaţia palmelor lui puternice în jurul taliei sale…

Gata. Trebuia să treacă la treabă. Odată ce puse cărbunele pe hârtie, o bulă de concentrare se formă în jurul ei, blocând orice altceva.

Dintre toate lucrurile, desenă o pisicuţă. O pisicuţă cu ochi mari şi gheare ascuţite, care se legăna pe picioruşele din spate, de parcă s-ar fi pregătit să sară. Încă nu se hotărâse pe ce avea să sară.

O umbră căzu peste hârtia ei, şi auzi un fluierat lung în spatele ei.

Sophia îngheţă, neîndrăznind să se întoarcă.

— Ce să vezi? A pus ochii pe un şoricel, nu?

Era O’Shea. Sophia răsuflă uşurată. Nu-i cunoştea pe toţi marinarii după nume, însă accentul puternic al lui O’Shea – şi statura lui impunătoare – îl deosebeau de ceilalţi.

— Încă nu m-am hotărât, îi răspunse ea, privindu-şi desenul. Poate o să fie un greier. Sau poate un şarpe.

— Ce pisicuţă curajoasă.

Sophia îşi puse mâna pavăză la ochi şi se uită la irlandez. Privirea lui dură se plimbă de la mâna ei la chipul şi la desenul din poală.

Scoase un zgomot răguşit din gât – genul de zgomot pe care îl fac bărbaţii când ar dori să întrebe ceva, dar nu ştiu cum, încercând să păstreze aura de masculinitate brută chiar nehotărâţi fiind.

Sophia deveni din ce în ce mai neliniştită. El îşi făcea curaj să o întrebe ceva, şi îi era teamă să afle despre ce era vorba.

— Da? zise ea.

— Noi toţi… Ne-am înţeles între noi, domnişoară Turner. Ne-am şi încăierat puţin, dar eu am câştigat. Se aşează pe vine în faţa ei, transformându-se imediat dintr-un

trunchi înalt de copac într-un bolovan. Pe chipul lui zbârcit apăru un rânjet obraznic. Eu sunt primul.

*

— Am tras la sorţi, domnişoară Turner. Acum e rândul meu.

Sophia ridică privirea de la planşa de desen. Quinn stătea în faţa ei, jucându-se agitat cu bereta lui de marinar în palmele acelea enorme, cu o expresie pe chip de parcă s-ar fi pregătit mai degrabă să meargă la o înmormântare, şi nu să pozeze pentru un portret.

— Luaţi un loc, domnule Quinn.

Bărbatul se aşează pe lada din faţa ei, cu mâinile în poală.

— Şi cum să stau?

Sophia îşi ascuţi bucata de cărbune cu unghia.

— Nu trebuie să faci nimic, zise ea, zâmbindu-i uşor şi grăbindu-se să îşi coboare privirea pentru că zâmbetul ei îl făcea să se simtă inconfortabil. Spune-mi câte ceva despre tine, bine? îl îndemnă ea, fără să-şi ia ochii de la coala de hârtie, începând să-l deseneze.

Quinn îşi frecă bărbia.

— N-am prea multe de zis. M-am născut în Yorkshire. Tata ne-a mutat la Londra când eram băieţandru. M-am înrolat în marină la şaisprezece ani şi de atunci n-am mai ajuns pe acasă.

— Deci, nu eşti însurat? Nu ai copii? întrebă Sophia pe un ton simplu, aruncând câteva priviri fugare spre nasul acvilin al lui Quinn şi spre sprâncenele pronunţate, printre întrebări.

— Încă nu, domnişoară.

— Dar sunt sigură că ai o iubită în cinstea căreia închini un pahar sâmbăta, nu?

— Oh, am câte una pentru fiecare zi din săptămână, domnişoară Turner, răspunse el râzând.

Sophia se opri din desenat şi ridică din sprâncene.

— Mă bucur să aud că nu duceţi lipsă de iubite,

domnule Quinn. Şi vă avertizez, eu n-o să fiu tentată să mă depărtez de Gervais.

Bărbatul începu din nou să râdă, relaxându-şi poziţia corpului şi Sophia era uşurată. În săptămâna de după noaptea de pomină, discursul ei la beţie devenise doar încă o glumă. Domnul Graysone se întorsese prea repede pe puntea pentru ca echipajul să presupună că se întâmplase ceva între ei. Din fericire, nici nu luaseră în serios povestea ei cu Gervais, şi începu să înţeleagă de ce. Majoritatea discursurilor lor nu erau nici ele bazate pe realitate. Viaţa pe mare era o aventură periculoasă. Bărbaţii dădeau nas în nas cu moartea în fiecare zi şi învăţaseră să facă haz de necaz. Dar chiar şi dacă reuşeau să scape din ghearele morţii, nu puteau scăpa de singurătate. Era o umbră care îi urmărea mereu şi de care încercau să scape – prin muzică, băutură şi poveşti înflorite.

Sophia îi înţelegea pe deplin. Şi ea cunoştea prea bine sentimentul acela de singurătate. Să aibă un iubit imaginar – pentru prima oară în viaţa ei, nu se mai simţea izolată. Aici era la fel ca toţi ceilalţi.

Tânăra continuă să lucreze la schiţa ei, punându-i întrebări lui Quinn despre copilărie, despre acasă, despre perioada războiului.

Când îi pui cuiva întrebări despre trecutul său, îl faci cumva să se uite în zare, de parcă amintirile sale sunt înşirate la orizont. Iar în timp ce Quinn privea în zare, Sophia avu răgaz să-i studieze trăsăturile cu atenţie, fără să îl facă să se simtă stânjenit. Observă linia dintre sprâncene care, în timp, probabil că avea să devină un rid adânc. Observă negreala de sub unghii şi de printre degete; pete care probabil că nu aveau să se ducă niciodată. Iar când Quinn începu să-i povestească despre nepotul lui, Sophia observă sclipirea din ochii lui.

Cât de diferit era să desenezi oameni – oameni *adevăraţi* care trudeau şi asudau, fiecare o provocare unică. O diferenţă de la cer la pământ între aceste portrete şi veşnicele desene de vase cu flori şi reproduceri după

reproduceri ale marilor capodopere. Sophia se bucură nespus să stea pur şi simplu de vorbă cu aceşti bărbaţi, să le câştige încrederea. Aşezându-se în faţa ei, aveau încredere că ea avea să le capteze fiecare trăsătură, fiecare mică imperfecţiune şi să le transpună pe hârtie, să le facă portretul pentru soţiile şi iubitele lor, pentru ei înşişi. Era ceva important. Când le întindea schiţa finală, era ca şi cum făcea ceva valoros cu talentul ei – şi nu cu averea sau cu chipul ei frumos.

Aşa şi timpul trecea mai repede. Timp de câteva ore, Sophia nu se mai gândi la el.

Gray era peste tot; nu avea cum să scape de el. Chiar şi dacă ar fi fost să rămână în cabina ei tot restul zilei, geamurile dinspre punte, erau mereu deschise şi pe acolo intrau razele soarelui, aerul curat şi sunetul vocii lui.

Domnul Grayson, după cum ştia deja, nu era un bărbat tăcut. Vorbea mult. Vorbea tare. Iar când vorbea, oamenii îl ascultau. Inclusiv Sophia.

Vocile aspre ale marinarilor, înjurăturile lor şoptite… clopotul, zăngănitul lanţurilor trase pe punte, scârţâitul încheieturilor de lemn ale corăbiei… Toate aceste zgomote se amestecaseră repede într-un sunet comun care plutea în subconştientul ei. Însă niciodată vocea lui. Glasul de bariton al domnului Grayson le acoperea pe toate, asaltând-o în cele mai nepotrivite momente.

Când se îmbrăca, goală până în talie, şi îşi strângea corsetul cu o îndemânare nou dobândită, iar domnul Grayson alegea să păşească deasupra cabinei sale tocmai în momentul acela şi să-l scandalizeze pe tânărul Davy Linner cu o glumă deocheată. Pe Sophia o enerva la culme că bărbatul reuşea să-i întărească sfârcurile fără ca măcar să fie în aceeaşi încăpere. Fără ca măcar să ştie că o făcea.

Sau cel puţin spera că nu ştia. Deşi se întreba uneori dacă o ştia.

Poate că era singura persoană pe care domnul Grayson reuşea să o excite cu un simplu râs, cu doar câteva vorbe, însă, cu siguranţă, nu era singura care îi simţea prezenţa. În după-amiezile liniştite, când membrii

echipajului se odihneau plictisiţi, iar tăcerea enervantă devenea de nesuportat, domnul Grayson începea să cânte.

De parcă ar fi aşteptat ca însăşi natura să ia o pauză înainte de reprezentaţia lui.

Începea brusc să cânte – un cântec marinăresc deocheat, vesel, pe care îl interpreta de parcă ar fi fost un imn iar înainte că ajungă la finalul primului vers, întregul echipaj i se alătura. Refrenul se auzea prin fiecare crăpătură, până în cabina ei, iar Sophia nu se putea abţine să nu zâmbească.

Alteori, încheia o scurtă încăierare cu o glumă prostească, spusă pe un ton calm, şarmant. Sau o simplă remarcă despre viteza vântului era urmată de câteva mişcări rapide ale cârmei. Cu vocea aceea clară, plăcută de bariton, domnul Grayson reuşea să dirijeze echipajul la fel de eficient pe cât cârma conducea corabia.

— Ştiu la ce te gândeşti, Gray, se auzi accentul puternic al lui O'Shea într-o dimineaţă călduroasă, în timp ce Sophia lucra de zor.

Domnul Grayson răspunse, cu dor în glas:

— Da. Mi-ar fi aşa de uşor să o cuceresc.

Sophia aproape că scăpă creionul.

— Avem avantajul vântului, spuse O'Shea.

— Şi avem o corabie mai rapidă, răspunse Gray. Am putea s-o prindem imediat din urmă.

„Corăbii". Sophia răsuflă uşurată. „Vorbeau despre corăbii".

— Ca altă dată, oftă O'Shea. O ghiulea la cârmă…

— Nici măcar nu s-ar ajunge la asta. S-ar preda după o lovitură de tun şi un zâmbet.

Simţi surâsul din vocea lui.

— Ghiulelele sunt pentru amatori, continuă el. Dacă vrei ca vasul să rămână intact… e vorba de abordarea corectă. Din clipa în care pânzele se zăresc la orizont, trebuie să te porţi de parcă vasul acela e deja al tău. Tot ce-ţi rămâne de făcut este să-l anunţi şi pe celălalt căpitan.

Acum Sophia zâmbi şi ea. Ştia prea bine ce voia să spună. Era aceeaşi atitudine cu care intrase şi ea în bancă

în ziua aceea. După o jumătate de oră plecase cu cinci sute de lire. Şi-ar fi dorit să îi poată povesti domnului Grayson despre această ispravă. Cu siguranţă, l-ar fi făcut să râdă. Aproape că şi-l imagină râzând în timp ce îi povestea ce faţă făcuse funcţionarul de la bancă şi felul în care ea…

Cât de ciudat.

Nu mai vorbise cu domnul Grayson de aproape o săptămână. Cu ce obraz să vorbească cu el după noapte aceea? Dar cumva, printre aceste frânturi de conversaţii şi glume deplasate, ajunsese să-l cunoască mai bine. Ajunsese să îi placă de el.

Ajunsese să se gândească la el ca la un prieten.

Bineînţeles că da. Ziua aceea îi salvase mai mult decât viaţa.

Sophia nu mai avea cum să nege, după conversaţia pe care tocmai o auzise. Trebuia să înfrunte adevărul pe care îl evitase.

I-ar fi fost atât de uşor să se culce cu ea în noaptea aceea. Îi plăcea să cucerească, tocmai ce o spusese. Corăbii, femei… pe orice punea ochii, reuşea să cucerească. Şi o dorea, cel puţin în sensul carnal al cuvântului, oricât de mult încerca el să nege acest lucru. Când se lipise cu atâta neruşinare de el, ştiuse fără urmă de îndoială că o dorea. I se oferise, iar el alesese să plece.

Bineînţeles, el nu era primul care îi ocrotise virtutea. Familia ei, profesoarele, prietenele – chiar şi logodnicul ei –, fusese înconjurată toată viaţa ei de o fortăreaţă de oameni, fiecare îngrijindu-se să nu fie atinsă. Pentru că virtutea ei era la schimb, un bun care trebuia oferit pentru relaţii sociale. Oare ar mai fi dat ei doi bani pe virginitatea ei, dacă Sophia ar fi fost o orfană săracă, amărâtă? Probabil că nu.

Dar domnul Grayson o făcuse. Chiar dacă o credea o guvernanta sărmană, fără prieteni, fără niciun fel de relaţii, fără nimeni care să îi poarte de grijă. Cu toate astea îi ocrotise virtutea când, într-un moment de prostie la beţie, ea ar fi fost dispusă i se dăruiască.

Fuga ei de acasă însemna că Sophia devenise

stăpână peste propria avere. Însă devenise stăpână şi peste propriul trup. Părinţii ei *nouveau-riche* îşi doriseră cu disperare ca una dintre fiicele lor să se mărite cu un aristocrat. După ce Kitty, sora ei mai mare, nu reuşise să facă acest lucru, toate speranţele lor se îndreptaseră spre Sophia. Dar dacă s-ar fi căsătorit fără pasiune şi iubire, doar pentru bani şi din interes – atunci ar fi devenit o târfă de cea mai joasă speţă. Sophia nu voia ca virginitatea ei să fie o simplă tranzacţie. Visa la o altfel de experienţă – una plină de pasiune, emoţie şi iubire romantică.

Şi ar fi pierdut acel vis, dacă n-ar fi fost el.

Poate că avusese dreptate. Poate că ar trebui să-i mulţumească Dumnezeului Atotputernic că el nu o voia pentru el.

Şi atunci, de ce nu putea să facă asta?

Sophia se ridică în picioare şi îşi puse deoparte pana şi călimara Poate că nu-i putea spune domnului Grayson povestea propriei cuceriri. Poate că el nu mai avea de gând să îi vorbească. Dar era o zi frumoasă, o nouă corabie apăruse la orizont şi nu mai putea rămâne în cabină. Voia să fie în centrul acţiunii, să se bucure de razele călduroase are soarelui.

Oh, pe cine încerca ea să păcălească?

Voia să fie alături de el.

*

Gray înlemni când o văzu pe domnişoara Turner păşind pe punte. De săptămâni întregi imaginea ei îl bântuia – pe timp de zi îi zărea din când în când chipul frumos; noapte amintirea atingerii ei îl tulbura. Şi tocmai când crezuse că reuşise să-şi stăpânească dorinţa arzătoare, ea zădărnici totul.

Îşi schimbase rochia.

Înlocuise rochia aceea ponosită, veşmintele acelea îngrozitoare pe care le căutase cu coada ochiului săptămâni întregi. Astăzi purta o rochie cu mâneci scurte, din muselină.

Păşi uşor pe punte, cu zâmbetul pe buze, bucurându-se de vântul plăcut. O floare care îşi deschidea petalele în razele soarelui. Se ridică pe vârfuri, de parcă s-ar fi abţinut să nu se învârte, ca o copilă. Materialul subţire, uşor transparent al rochiei sale se umflă în briza mării, scoţându-i în evidenţă conturul unduios al gambelor, coapselor, şoldurilor.

Gray îşi spuse că era cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse vreodată.

Aşa că ştiu că trebuie să îşi ia privirea departe de ea.

Şi făcu întocmai preţ de o clipă. Încercă să cerceteze cerul, să se uite după nori. Îşi scoase ceasul de buzunar, verifică ora, întoarse butonul odată, de două ori, de trei ori, de patru ori. Îşi şterse chipul de sarea mării. Se gândi la Anglia. La Franţa, la Cuba şi la Spania. Se gândi la fratele lui, la sora lui şi la mătuşa Rosamond cea foarte urâtă pe care nu o mai văzuse de câteva decenii. Iar acest întreg efort herculean nu făcu altceva decât să îl tulbure şi mai tare şi să întârzie inevitabilul cu exact treizeci de secunde.

O privi din nou.

Simţi cum pasiunea crescu în sufletul lui. Iar sub acea explozie de dorinţă carnală, încolţi o emoţie mai puternică. Nu una pe care Gray să-şi fi dorit să o analizeze. Prefera să o lase să se afunde în adâncurile întunecate ale fiinţei sale. O astfel de creatură întunecată trebuie examinată de un călător mai cutezător decât el.

În schimb, începu să studieze noua rochie a domnişoarei Turner. Materialul era de bună calitate, cu detalii frumos brodate, fără variaţiuni în formă sau culoare. Croitoreasa lucrase din greu să se asigure că toate cusăturile se aliniau întocmai. Mânecile se potriveau perfect pe umerii ei; într-o clipă liniştită, volanul rochiei îmbrăţişă şiretul încălţărilor. Spre deosebire de monstruozitatea aceea cenuşie din serj, rochia aceasta era scumpă şi fusese croită special pentru ea.

Dar nu i se mai potrivea. Când se întoarse, Gray observă că linia de la bust era puţin mai largă şi că

materialul care ar fi trebuit să se muleze pe şoldurile ei plutea uşor în aer.

Se încruntă. Şi exact în clipa aceea, ea se întoarse cu faţa spre el. Privirile li se întâlniră. Surâsul ei timid dispăru. Iar pentru că Gray nu ştia cum să răspunsă întrebării nerostite din ochii ei, şi pentru că ura că îi furase încântarea de pe chip, o salută scurt cu o mişcare din cap şi un simplu:

— Bună dimineaţa.

După care se îndepărtă.

— Domnişoara Turner nu mănâncă, zise Gray, dând buzna în bucătărie.

Spaţiul acela închis şi micuţ, căldura sufocantă – părea locul ideal pentru o descătuşare de furie atât de iraţională. Ce bine ar fi fost dacă şi nervozitatea lui ar fi putut să iasă prin gura de ventilaţie, la fel ca aburii.

— Bună dimineaţa şi ţie, zise Gabriel, ştergându-şi mâinile pe şorţ, fără să ridice privirea.

— Nu mănâncă, repetă Gray. Slăbeşte pe zi ce trece.

Nici nu-şi dădu seama că îşi încleştase pumnii până când auzi încheieturile trosnindu-i uşor. Îşi flexă degetele, neliniştit.

— Slăbeşte? se miră Gabriel cu un zâmbet şiret pe buze, în timp ce apucă un ciocănel şi începu să atace o halcă de carne de porc sărată. De ce spui asta?

— Rochia nu-i mai vine aşa cum trebuie. E prea largă la piept.

Gabriel se opri şi ridică privirea, întâlnind ochii lui Gray pentru prima oară de când intrase în bucătărie. Gray îşi încleştă dinţii când văzu zâmbetul cu subînţeles al bătrânului. Se uitară unul la altul preţ de câteva clipe. Apoi Gray pufni şi îşi mută privirea, iar Gabriel izbucni în hohote de râs.

— N-am crezut niciodată că o să aud una ca asta, spuse în cele din urmă bătrânul bucătar, să te plângi că decolteul unei femei frumoase este prea larg.

— Nu e vorba că ar fi o femeie frumoasă…

Gabriel îl privi lung.

— Nu e numai vorba că este o femeie frumoasă, se corectă Gray. Este pasagera acestei vas, şi e de datoria mea să mă asigur că nu păţeşte nimic.

— Nu e asta datoria căpitanului?

Gray se încruntă.

— Iar eu ştiu care e datoria mea, continuă Gabriel. Nu e ca şi cum refuz să-i dau de mâncare, nu? Cred, pur şi simplu, că domnişoara Turner nu e obişnuită cu viaţa grea pe de mare. Probabil e obişnuită cu ceva mai bun.

Gray se uită spre bucata de carne sărată pe care Gabriel o bătea cu ciocanul şi la cartofii încolţiţi care se tot legănau cu fiecare mişcare a corăbiei.

— Asta e masa de prânz?

— Asta şi pâine.

— O să le spun celorlalţi să prindă nişte peşte.

— Asta nu-i tot treaba căpitanului? întrebă Gabriel pe un ton ironic.

Gray nu ar fi putut să spună dacă dâra de fum care plutea prin bucătărie venea de la plită sau din urechile lui. Nu aprecie tonul obraznic al lui Gabriel. Nu era deloc încântat nici de perspectiva ca şoldurile voluptuoase ale domnişoarei Turner să dispară când el nici măcar nu avusese ocazia să le aprecieze cu adevărat.

Extrem de frustrat, Gray dădu să plece, deschizând cu atâta forţă uşa bucătăriei că balamalele scârţâiră puternic. Respiră adânc ca să se liniştească, hotărât să nu trântească uşa după el.

În spatele lui, Gabriel se opri din bătut carnea.

— Ia loc, Gray. Trageţi sufletul.

Gray se conformă, oftând din toţi rărunchii. Făcu doi paşi în spate, se aşeză pe un scaun şi îl privi pe bucătar care luă o cană atârnată pe perete şi o umplu cu un lichid dintr-o găletuşă mică din piele. Apoi Gabriel îi puse cana pe masă, în faţa lui.

Lapte.

Gray se holbă la el.

— Ce Dumnezeu, Gabriel? Nu mai am şase ani.

Bărbatul ridică din sprâncene.

— Nu ştiu, se pare că tot la bucătărie vii când eşti supărat, aşa că am zis că poate încă nu te-ai săturat de lapte. Tu ai fost cel care a cumpărat caprele alea.

Gray scutură din cap. Duse cana la gură, sorbi uşor la început, făcu o pauză, după care dădu cana pe gât – de parcă ar fi fost plină cu rom, şi nu cu lapte de capră. Îl gâdilă pe gât, având un gust dulce şi cremos. Inocent. Gray privi cu tristeţe cana goală. Îşi dori să-l fi băut mai încet.

Gabriel ridică ciocănelul şi începu din nou să bată carnea, iar Gray îl privi supărat, gata să-i ceară bătrânului să plece, să-şi găsească altă activitate mai puţin zgomotoasă. O activitate care să nu-l facă pe Gray să… să cadă pe gânduri, să tânjească, să regrete sau orice altceva se aşezase aici să facă.

Însă zări ceva în spatele bucătarului, ceva care îi fură vorba din gură.

O altă schiţă – una a lui Gabriel –, atârnată pe peretele de deasupra butoiului cu apă. Se legăna uşor, prinsă în cui; sau poate că hârtia stătea nemişcată în timp ce întreaga corabie se legăna în jurul ei. Reuşise să surprindă rânjetul larg, inofensiv al lui Gabriel şi strălucirea năzdrăvană din ochii lui, iar legănatul constant, subtil al hârtiei făcea imaginea să prindă şi mai mult viaţă. În mod ciudat, armonios – portretul lui Gabriel râdea.

Gray încercă să iasă din transă. Era ca şi cum îi zâmbea chiar lui.

— Obişnuieşte să vină aici? întrebă el.

— Da. În fiecare dimineaţă. Gabriel îşi îndreptă cocoaşa şi vorbi pe un ton elegant. Luăm ceaiul împreună.

Gray se încruntă. Încă un loc pe care trebuia să-l evite – bucătăria, dimineaţa la ceai.

— Te rog să ai grijă să mănânce. Pune-i mai multe lapte în ceai. Fă-i prăjitură cu melasă în fiecare zi, dacă asta-i place. Îi dai în fiecare zi porţia de suc de limetă?

— Da, domnule, răspunse Gabriel, cu zâmbetul pe buze.

— Dublează-i porţia.

— Da, domnule, zise din nou Gabriel, cu un rânjet şi

mai amuzat.

— Şi nu mai rânji, la naiba!

— Da, domnule. Bărbatul aproape că fredona acele cuvinte în timp ce bătea carnea. N-am crezut niciodată că o să aud una ca asta.

Capitolul 10

Era dimineaţa din Ajunul Crăciunului, iar starea ei de spirit putea fi descrisă ca fiind ursuză. Stătea în cabina ei, unde era ridicol de cald având în vedere ce sărbătoreau. Pe masă îşi ordonase hârtia, călimara cu cerneală şi pana de scris. Reuşise deja să-şi adapteze tehnica artistică cu legănatul constant al oceanului. Îşi fixase călimara pe masă într-o bucată mare de ceară topită, ca să nu îi cadă în poală Hârtia era fixată cu cureluşe din piele pe care le scosese de pe cufărul ei şi le întinsese pe masă. Iar când scria cu pana, ţinea lejer articulaţiile braţului şi ale încheieturii ca să contracareze orice clătinat brusc al corăbiei.

Deja reuşise să ilustreze trei pătrimi din Carte, înfăţişându-i cu meticulozitate pe lăptăreasa neruşinată şi pe iubitul ei în toate atitudinile amoroase. Cu toate astea, în dimineaţa aceea pofta trupească nu o incită. Frunzări epilogul, în care domnul o cerea în căsătorie pe iubita sa, urmând să îşi petreacă împreună tot restul vieţii. Fără prea multă concentrare, Sophia începu să schiţeze un episod în care cuplul lua prânzul la umbra unei sălcii. Lăptăreasa, care purta acum o rochie elegantă, stătea pe pătură cu picioarele întinse, cu gleznele încrucişate, uitându-se în zare. Domnul stătea cu capul în poala ei, holbându-se la cer. Chiar dacă nu se priveau, intimitatea trupurilor lor te ducea cu gândul la un cuplu foarte îndrăgostit.

— Atenţie! Atenţie, marinari! Corabie la orizont.

Vasul izbucni în activitate, iar Sophia recunoscu

sunetele familiare ale marinarilor care coborau din teugă, strângând vela mare pe catarg. Corabia îşi încetini mersul, legănându-se uşor.

Se grăbi să pună capacul călimării şi să îşi şteargă mâinile pe prosop. „Conversaţia” cu cealaltă corabie putea să ţină minute, chiar şi ore întregi, în funcţie de circumstanţe. Uneori căpitanii pur şi simplu se prezentau şi menţionau încotro se îndreptau, în mod elegant, ca două domnişoare care îşi intersectau drumurile în parc. Alteori, se purtau conversaţii mai lungi, se făcea chiar şi negoţ. Acum câteva zile, domnul Grayson se dusese la bordul unui vas portughez şi se întorsese cu o ladă de bunuri.

Dar fie că întâlnirea dura câteva minute sau câteva ore, Sophia – la fel ca toţi membrii echipajului – nu ar fi vrut să o rateze. Nimic nu se compara cu a zări o corabie la orizont. Le reamintea că *Aphrodite* nu plutea singură pe apele globului. Le promitea că, acolo undeva, o civilizaţie şi o societate îi aştepta la sfârşitul acelei călătorii.

Se grăbi să urce pe punte, protejându-şi cu mâna ochii de razele soarelui, uitându-se în larg. Dar nu zări niciun vas, nici măcar o corabie micuţă care să plutească la orizont. Cu toate astea, toţii bărbaţii erau adunaţi pe punte, nerăbdători. Cel puţin marinarii erau acolo. Domnul Grayson lipsea, la fel şi căpitanul, ofiţerii şi Stubb.

Intrigată, Sophia se apropie de Quinn.

— Am crezut că o să vorbim cu o altă corabie.

Un zâmbet larg se ivi pe chipul obosit al lui Quinn.

— Tocmai asta facem, domnişoară.

— Dar…

Sophia privi din nou în depărtare, iar vocea ei se pierdu în vuietul valurilor.

— Oh, nu e vorba despre o corabie care să vină pe mare, spuse Quinn. Nu, aşteptăm un oaspete al mării. Tocmai am traversat Tropicul Racului. Şi asta înseamnă că trebuie să-l astâmpărăm pe bătrânul Triton înainte de a înainta.

Sophia privi spre întregul echipaj.

— Triton? Oaspete al mării? Nu înţeleg.

— Este o tradiţie marinărească, domnişoară, spuse O’Shea cu accentul lui irlandez. Însuşi Regele Mării vine la bordul vasului nostru ca să se amuze puţin pe seama celor care traversează tropicele pentru prima oară, cum e cazul băieţaşului nostru.

Făcu semn spre Davy, care rămăsese deoparte, la fel de confuz ca şi Sophia, fără să vrea însă să recunoască acest lucru.

Quinn îşi împreună la piept braţele masive, ca două buturugi.

— Iar Triton îşi cere întotdeauna răsplata, bineînţeles.

— Răsplata? întrebă Sophia.

O’Shea îi aruncă o privire şireată.

— Mai bine să ai câţiva bănuţi la tine, domnişoară Turner. Dacă nu-i dai răsplata, bătrânul Triton e în stare să te ia cu el în adâncurile mării şi să nu-ţi mai dea niciodată drumul.

Quinn începu să râdă, privindu-l atotştiutor pe irlandez.

— La cum îl cunosc eu pe bătrânul Triton, nu m-aş mira să o facă.

— Şi n-aş putea să-l învinovăţesc, răspunse O’Shea, făcându-le cu ochiul celorlalţi.

Sophia simţi cum fiecare bătaie a inimii pulsa în punguţa pe care o ţinea ascunsă la piept. Oare acest „Triton” era echivalentul maritim al unui tâlhar de drumul mare? Un fel de pirat?

— Unde sunt ofiţerii? întrebă Quinn. Căpitanul n-ar trebui să întâmpine orice corabie?

— Căpitanul şi ofiţerii lui tind să se ţină departe de Triton. Astea-s treburi de marinari.

Ei bine, dacă Sophia aşteptase un motiv pentru care să se retragă sub punte, tocmai i se oferise unul. Însă înainte să apuce să facă un pas, se auzi o voce.

— Atenţie toată lumea! Pregătiţi-vă să-l întâmpinăm pe Rege! Însuşi conducătorul din adâncul oceanului, însoţit de iubita lui, Regina!

Echipajul începu să râdă în hohote. Nimeni nu părea preocupat să-l întâmpine pe acest oaspete, observă Sophia. Bineînţeles, ei nu aveau ce pierde.

Doi marinari apucară frânghiile, aducând iola în dreptul vasului, înfăţişând două figuri mitologice care stăteau în mijlocul micuţei bărci. La început, Sophia studie silueta mai scundă, o creatură înfiorătoare cu păr lung şi încâlcit, cu chipul pictat, îmbrăcată cu o fustă strâmtă de pânză şi cu un corset confecţionat din frânghii şi scol de mare. Regina Mării, îşi spuse Sophia, zâmbind larg în timp ce marinarii aplaudau încântaţi. O Regină a Mării cu barbă chiar, o regină care semăna izbitor cu marinarul cărunt de pe *Aphrodite.*

Stubb.

Sophia îşi întinse gâtul încercând să îl vadă pe partenerul lui Stubb, căci arborele trinchet o împiedica să vadă „chipul” lui Triton.

Zări o clipă toga albă care cădea lin pe umerii goi, bronzaţi. Făcu un pas în dreapta, aproape împiedicându-se de un colac de funie.

— Muritori nesăbuiţi! Îngenuncheaţi în faţa regelui vostru!

Întregul echipaj se supuse, iar Sophia reuşi să îl studieze pe Regele Mării. Şi chiar dacă vopseaua albastră mânjită pe fruntea lui şi fâşiile de alge de mare care îi atârnau la brâu ar fi reuşit să-i păcălească pe ceilalţi, ar fi fost imposibil să nu recunoască vocea aceea de bariton.

Domnul Grayson.

Acolo, înalt şi mândru, la vreo douăzeci de metri de ea. Cu pieptul gol, mai puţin bucata de pânză albă care îi atârna de pe umăr pe şold. Şuviţele umede îi încadrau chipul bronzat, iar lumina soarelui îi accentua fiecare contur al umerilor şi al pieptului său sculptat. Un zeu păgân care poposise pe pământ.

Îi întâlni privirea, iar pe buzele lui se întrezări un surâs viclean.

Oricât ar fi vrut, Sophia nu reuşi să îşi ia ochii de la el. Nu se mai uitase aşa la ea din… din noaptea aceea. De-

abia dacă se mai uitase de fel în direcţia ei, şi categoric fără zâmbetul acela pe chip. Privirea lui pătrunzătoare o făcu să se simtă complet deznădăjduită şi dezbrăcată.

Până ce actul acela de a menţine contactul vizual deveni o experienţă intimă, aproape indecentă.

Dacă continua să-l privească, avea să i se înmoaie genunchii. Dacă îşi muta privirea, era ca şi cum l-ar lăsa să câştige. Avea o singură variantă, în situaţia de faţă. Sophia îi făcu cu ochiul, semn că înţelesese gluma, după care îşi coborî privirea şi făcu o plecăciune în faţa Regelui.

Domnul Grayson începu să râdă mulţumit. Plecăciunea ei, gestul de loialitate al echipajului – le acceptă obedienţa drept răsplată. Şi de ce n-ar fi făcut-o? I se părea cumva firesc, ca un pact nerostit. Acesta era adevăratul lor conducător: bărbatul căruia aveau să i se supună fără să cârtească, bărbatul în faţa căruia juraseră credinţă, chiar îngenunchind în faţa lui.

Aceasta era corabia sa.

— Cine este stăpânul acestui vas? întrebă el. Oh, da. Cineva mi zis că nu mai e amuzant ca altă dată.

În timp ce bărbaţii începură să râdă, „Regele Mării” se năpusti peste balustradă, scoţând ceea ce părea a fi băţul unei mături, dar care se voia a fi un trident.

— Aduceţi-mi călătorul virgin!

Sophia simţi un gol în stomac. Pentru numele lui Dumnezeu, ce avea de gând să facă cu ea? Era pe jumătate temătoare, pe jumătate dornică să descopere. După care neliniştea se înclină uşor, iar balanţa căzu în dreptul dorinţei.

Însă marinarii nici nu se uitară în direcţia ei. În schimb, îl împinseră de la spate pe tânărul Davy Linnet.

— El este, Maiestate! strigă Quinn. E nou, este prima oară când traversează Tropicul.

Domnul Grayson îşi coborî „tridentul” în dreptul băiatului.

— Tinere, dacă vrei să traversezi apele mele trebuie să accepţi să răspunzi întrebărilor mele. Şi trebuie să spui adevărul, m-ai înţeles? Nimeni nu-l minte pe Regele Mării.

Dacă încerci să mă păcăleşti, voi şti. Şi o să te târăsc până în adâncurile mării ca să trăieşti cu ţiparii şi să nu te mai întorci niciodată.

Davy privi în jur, neştiind dacă să râdă sau să tremure de frică.

— Da, domnule.

— Da, Maiestate, îl corectă Triton.

— Da, Maiestate, răspunse Davy, foindu-se uşor.

Doi marinari împinseră o ladă înspre catarg, iar Davy fu zorit să se urce pe ea. Undeva în mulţime, un marinar făcu o glumă proastă Ceilalţi bărbaţi izbucniră în hohote de râs.

Domnul Grayson bătu cu tridentul în punte ca să-i reducă la tăcere – o dată, de două ori. Bărbaţii se liniştiră, iar el se întoarse spre Davy.

— Băiete, spune-mi care este numele tău.

— Davy Linnet, domnule.

Acesta bătu din nou cu tridentul în punte.

— Maiestate.

— Davy Linnet, Maiestate.

— Câţi ani ai, Davy Linnet?

— Cincisprezece, domnule.

Poc, lovi el din nou cu tridentul.

— Cincisprezece, Maiestate, zise Davy tresărind.

Domnul Grayson îl încercui pe băiat, fără să se grăbească.

— De unde te tragi, Davy Linnet?

— Din Sussex. Oraşul Dunswold. Maiestate.

— Câţi fraţi ai?

— Cinci, Maiestate. Patru surori şi un frate.

— Părinţii tăi sunt încă în viaţă?

— Da, domnule, amândoi. Adică Maiestate.

Domnul Grayson se întoarse repede pe vârful picioarelor, flexându-şi muşchii braţelor în timp ce mută tridentul improvizat pe umăr. Toga îi alunecă uşor, iar el rearanjă materialul cu mâna liberă. Dar nu înainte ca Sophia să zărească o cicatrice şocantă pe clavicula lui – un cerc rozaliu inegal, o bucată de piele încreţită, aproape cât

palma ei. Îşi duse mâna la gât.

— Spune-mi, Davy Linnet, continuă domnul Grayson, dacă ar fi să alegi între pâine neagră sau albă, ce ai alege?

— Albă, Maiestate.

— Bere sau rachiu?

— Rachiu, Maiestate.

Davy începuse să se relaxeze şi chiar să schiţeze un zâmbet. În mod cert, se aşteptase la un interogatoriu mult mai aspru.

Anticipase corect.

— Ai furat vreodată, Davy Linnet?

Surâsul băiatului dispăru şi făcu ochii mari.

— Pot… poftim?

— Ai furat vreodată? repetă domnul Grayson, îndreptându-şi tridentul spre băiat. Eşti hoţ?

Davy ezită.

— Păi, am mai luat şi eu câte una, alta. Mâncare, cel mai adesea.

— Cel mai adesea?

Davy îl privi speriat.

— Cel mai adesea.

Domnul Grayson nu spuse nimic, dar băiatul nu oferi amănunte, în cele din urmă, adăugă:

— Nu prea aveam ce mânca acasă.

— Deci, vrei să spui că foamea justifică furtul? întrebă domnul Grayson pe un ton sever.

— Nu, domnule. Nu, Maiestate.

— Ai fi în stare să furi de la colegii tăi de echipaj?

— Nu, răspunse el numaidecât. Se uită în jur la ceilalţi marinari şi repetă: Nu.

Poc.

— Nu, Maiestate.

Domnul Grayson merse din nou în cerc în jurul lui.

— Şi dacă ţi-ar fi foame?

— Nu, Maiestate. Nu aş fura de la camarazii mei. Nu pot fura de la cei cu care împart totul. Dacă eu sunt flămând, înseamnă că toţi suntem.

Domnul Grayson dădu scurt din cap, vădit mulţumit

de răspunsul lui Davy. Făcu o pauză lungă. Apoi îşi schimbă brusc poziţia corpului şi se sprijini de balustradă.

— Eşti însurat, Davy Linnet?

Băiatul începu să râdă, vizibil uşurat de schimbarea subiectului.

— Nu, Maiestate.

— Nu? Sper că nu e pentru că n-ai încercat. Câte iubite ai avut?

— Niciuna, Maiestate, răspunse Davy cu obrajii îmbujoraţi.

— Te-ai culcat cu vreo fată, Davy Linnet?

Davy se înroşi ca racul la faţă.

— Nu… şopti el.

Poc.

— Nu, Maiestate, se corectă băiatul repede. Încă nu.

Ultima remarcă îi făcu pe ceilalţi marinari să râdă şi lipi un rânjet pe chipul Regelui Mării. Davy îşi relaxă umerii.

— Dar ai iubit? Davy Linnet, ai fost vreodată îndrăgostit?

Băiatul înlemni din nou. Îi aruncă o scurtă privire Sophiei, iar ea simţi un junghi în inimă. Ştia că băiatul o simpatiza – toată lumea ştia asta – şi ştia la fel de bine că nu avea niciun termen de comparaţie cu iubirea pe care avea să i-o poarte într-o bună zi soţiei sale. Dar nu puteai să-i spui unui băiat de cincisprezece ani că sentimentele lui nu erau reale.

Tăcerea nu se rupse în timp ce întregul echipaj rămase în aşteptarea răspunsului său. Quinn rânji şi îi făcu cu ochiul Sophiei. Davy înghiţi în sec.

Domnul Grayson lovi cu tridentul în butoi, făcându-l pe Davy să se clatine pe picioare.

— Spune adevărul, băiete. Sau te dau la ţipari.

Băiatul rămase cu privirea în pământ câteva clipe. După care îi că brusc capul şi îl privi drept în ochi pe domnul Grayson.

— Da, domnule. Sunt îndrăgostit.

Bărbaţii izbucniră în hohote puternice de râs, care se

transformară într-un cântec obscen. Davy era roşu ca racul. Sophia îşi muşcă buzele, suferind pentru el. Nici măcar în prima lui zi pe mare, când se căţărase pe catarg, palid, tremurând de frică, nici măcar atunci nu dăduse dovadă de atâta curaj. Ironia o făcu să simtă lacrimi înţepătoare în ochi. Nu-şi amintea să fi auzit vreodată acele cuvinte şi chiar să le dea crezare – din partea familiei, nici măcar din partea prietenilor ei. Fusese curtată de o armată de pretendenţi, fusese chiar logodită, însă prima ei declaraţie sinceră de dragoste venise din partea acestui băiat curajos, onest.

Sinceritatea lui Davy părea să îl şi afectat şi pe Regele Mării. Chiar dacă nu i se citea nimic pe chip, domnul Grayson uitase că pocnească cu tridentul în punte ca să solicite necesarul „Da, Maiestate”.

Sophia şi-ar fi dorit să continue să studieze reacţia domnului Grayson, însă nu îşi luă ochii de la băiat. Davy rămase cu spatele drept, în ciuda ofenselor camarazilor să-i era pregătită să îl recompenseze cu un zâmbet cald, dacă s-ar fi uitat în direcţia ei – cu toate că bănuia că era prea mândru să o facă.

Şi chiar era. Băiatul se holbă cu încăpăţânare la domnul Grayson.

— Mai aveţi şi alte întrebări, Maiestate?

Altă furtună de râsete izbucni printre membrii echipajului.

Poc.

Tăcere.

— Doar una, Davy Linnet. Ai bani să-ţi plăteşti taxa?

— Taxa? întrebă băiatul nedumerit.

— Da, taxa. Trebuie să plăteşti dacă vrei să traversezi nevătămat apele acestea. Şi dacă nu ai bani, trebuie să suferi consecinţele. Domnul Grayson îi făcu semn lui Stubb care împinse un alt butoi spre ei.

Acesta era deschis şi umplut cu un lichid care mirosea urât – o duhoare de peşte putrezit, amestecat cu izul ascuţit de lemn vechi.

Davy se strâmbă când văzu de sus lichidul

dezgustător.

— Nu. Nu am niciun ban, Maiestate.

— Atunci, Davy Linnet, continuă domnul Grayson, dacă n-ai cum să-ţi plăteşti taxa, trebuie să te scufunzi în butoi.

Stubb ridică o bară ruginită de metal deasupra capului şi zise:

— Scufundat şi bărbierit!

Bărbaţii începură să urle de încântare. Levi şi O'Shea îl apucară pe Davy de câte un picior, purtându-l spre butoiul plin ochi.

Sophia ştia că nu trebuia să intervină. Băiatul nu avea să păţească nimic, îşi spuse ea. Era doar nişte apă împuţită. Era clar că fiecare marinar trecuse prin ceva asemănător la prima lor călătorie pe mare, altfel nu ar fi râs atât pe seama lui Davy. Însă tânărul fusese umilit îndeajuns de mult, îndurase prea multe din cauza ei.

— Opriţi-vă! strigă ea.

Toţi bărbaţii înlemniră şi îşi îndreptară privirile spre ea.

Sophia îşi drese glasul şi se uită la domnul Grayson.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi cu mine? Şi eu sunt un călător virgin.

O măsură din cap până-n picioare, cu zâmbetul pe buze.

— Chiar aşa?

— Da. Şi nici eu n-am niciun ban. Aveţi de gând să mă scufundaţi şi pe mine? Să mă radeţi?

— E şi asta o idee, răspunse el, arcuindu-şi zâmbetul. Poate. Însă, mai întâi de toate, trebuie să te supui unui interogatoriu.

Sophia simţi un nod în gât, care nu o lăsă să vorbească.

Domnul Grayson vorbi tare şi răspicat cu vocea lui de bariton.

— Aşadar, care e numele tău, domnişoară? Când Sophia ridică semeţ privirea, el o avertiză dramatic: Spune adevărul sau te dau la ţipari.

Poc.

Marinarii începură să şuşotească încântaţi. Davy fusese dat complet uitării, fusese aruncat la pământ cu o uşoară bufnitură. Chiar şi vântul părea să îşi ţină răsuflarea, iar Sophia tresări când vela se lovi de catarg.

Chiar dacă inima îi bătea cu disperare, încercă să vorbească pe un ton normal:

— Nu am nici cea mai mică intenţie să mă supun unui interogatoriu nici în faţa unui zeu, nici în faţa unui bărbat. Ridică bărbia şi îşi arcui sprâncenele. Şi nu sunt impresionată de tridentul tău.

Făcu o pauză de câteva secunde, aşteptând hohote de râs.

Domnul Grayson o sfredeli cu privirea lui rece, neiertătoare.

— Îndrăzneşti să-mi vorbeşti în felul acesta? Eu sunt Triton. Cu fiecare cuvânt, venea tot mai aproape de ea. Regele Mării. Un zeu printre oameni. Acum erau la doar câţiva paşi unul de celălalt Foamea strălucea ochii lui. Şi cer un sacrificiu.

Ea rămase cu mâna la piept, prinzându-se cu teamă de decolteul rochiei. De la distanţa aceea îi văzu pielea arămie pe muşchii încordaţi. Câteva picături de apă curgeau pe pieptul lui, pe lângă marginile acelei cicatrice înfiorătoare, de-abia vizibile pe sub togă.

— Un sacrificiu? şopti ea.

Simţi cum i se înmoaie picioarele.

— Un sacrificiu.

Învârti tridentul, flexându-şi bicepşii în timp ce întinse capătul lui spre ea, ducându-l la subsuoară. Ridică mânerul, luându-i mâna de la gât ca să-i studieze încheietura.

Sophia ar fi putut la fel de bine să se elibereze din strânsoarea lui, dar aştepta cu răsuflarea tăiată, la fel ca toţi ceilalţi. Devenise un simplu observator în propria scenetă, neputincioasă să intervină în drama aceea, nerăbdătoare să vadă ce avea să se întâmple mai departe.

El îi cercetă braţul.

— Eşti un specimen de femeie deosebit de delicat, spuse el. Tânără. Frumoasă. Neatinsă. Apoi retrase băţul, iar braţul Sophiei căzu pe lângă corp. Dar nesatisfăcător.

Sophia îşi simţi lezată mândria. „Nesatisfăcătoare?” Auzi ecoul acelor cuvinte în minte. „Nu te vreau”.

— Nesatisfăcător. Mult prea slăbănoagă. Îşi îndreptă privirea spre echipaj, învârtindu-şi tridentul improvizat într-un cerc amplu. Cer o jertfă. Cer…

Sophia încremeni când băţul se opri la picioarele ei. Domnul Grayson îi făcu cu ochiul, punându-şi mâinile în şolduri şi arborând o postură de aroganţă divină.

— O capră.

Capitolul 11

Duhoarea caprelor vii acaparase corabia *Aphrodite* săptămâni întregi. Acum, aroma mult mai plăcută de carne de capră gătită îi făcea concurenţă. Pentru Gray era o schimbare binemeritată, însă celelalte animale nu păreau să fie de acord. Behăiau zgomotos în cabinele lor, protestând faţă de reducerea bruscă a numărului lor.

Gray îşi făcu loc prin grajdul care fusese anterior cabina domnilor, atent să nu se atingă de nimic. Tocmai se spălase şi se îmbrăcase şi nu se cuvenea să sosească la cina din Ajunul Crăciunului cu bălegar de capră pe cizme.

Intră în bucătărie şi fu întâmpinat de un nor de abur frumos mirositor. Aroma condimentelor exotice se amesteca cu sfârâitul cărnii care se prăjea. Speriat, Gabriel se înecă bând dintr-o sticlă. Într-un colţ era Stubb care se grăbi să ascundă ceva la spate. Ochii bătrânului licăreau, iar acest fapt nu se datora numai entuziasmului sărbătorilor de iarnă.

— Crăciun fericit, Gray, zise Gabriel, întinzându-i sticla. Poftim. Ţi-am pus nişte vin.

Gray îi făcu semn că nu voia.

— Ăla e vinul meu de Madeira?

Gabriel încuviinţă şi mai luă o gură.

— Am zis să-l gust înainte să-l oferim oamenilor. Ca să ne asigurăm că nu-i otrăvit, desigur. Goli cana şi o puse pe masă zâmbind. Nu, domnule. Nu-i otrăvit.

— Şi smochinele? Măslinele? Condimentele? Să presupun că şi pe acestea le-ai încercat? Ca să fim prevăzători, bineînţeles.

— Bineînţeles, răspunse Stubb, care scoase cana de la spate şi luă o înghiţitură zdravănă. Toată lumea ştie că nu poţi să ai încredere în negustorii portughezi.

Gray începu să râdă. Luă o măslină de pe platoul de pe masă şi o mâncă. Uleiul bogat îi mângâie limba.

— Te-ai descurcat? întrebă Stubb şi luă o măslină.

Bătrânul steward încuviinţă.

— E totul aranjat. Am pus şi lumânări.

— O adevărată masă de Crăciun. Domnişoara Turner mi-a dat şi un cadou, zise Gabriel, făcând semn spre dulap.

Gray se uită în direcţia indicată, încercând să vadă prin aburi.

La naiba.

Un tablou mic era rezemat de dulap. Pictura înfăţişa un peisaj marin. Artista reuşise să capteze mişcarea învolburată a apei şi dansul brizei. Lumina apusului săruta valurile maiestuos.

Iar Gray descoperi că era extrem de impresionat de opera domnişoarei Turner, ca de fiecare dată – nu doar de frumuseţea picturii, ci de grija din spatele acelei creaţii. Îi oferise lui Gabriel o fereastră în bucătăria sa, de parcă ar fi tăiat o gaură în peretele corăbiei casă instaleze un geam. Era un cadou perfect.

— Lui Bailey i-a făcut portretul pentru soţia lui. Iar el îi confecţionează aceste pânze mici înrămate din bucăţi de lemn şi bucăţi de velă.

— Dar Bailey nu are trebui să repare velele astea? mormăi el. Nu-l plătesc ca să stea să confecţioneze tablouri.

Gabriel ridică din umeri, aruncându-i o privire ofensată.

— Eu pur şi simplu îi dau de mâncare de trei ori pe zi. Nu stau să văd ce face restul zilei.

Gray ştia că era un mitocan, dar îl deranja nespus că era în permanenţă asaltat de spiritul ei artistic. Aceste mici licăriri de frumuseţe se găseau peste tot pe corabie. Fermecându-i privirea, înfiorându-l. Efectul acela îl umplu de resentimente pe Gray. Dar nu atât de nemulţumit, încât să înceteze să le mai caute cu privirea – la naiba, încât să înceteze să mai spere să le zărească – ca într-un obicei ciudat.

Şi nu era ca şi cum vreuna dintre acele schiţe sau picturi ar fi fost pentru el.

Se întoarse spre Stubb şi îl întrebă:

— Ai primit şi tu un cadou?

Bărbatul zâmbi prin barba deasă.

— Da. E în depozit. Un tablou superb cu o sirenă.

— Dumnezeule, zise Gray, frecându-şi bărbia.

Stewardul apucă o lingură de lemn şi îl împunse pe Gray.

— Ştii, după tine stau. Du-te odată, ca să servesc mâncarea.

Gray se grăbi să plece înainte ca Stubb să apuce să-l împungă din nou. Traversă coridorul îngust de lângă camerele ofiţerilor şi intră în cabina căpitanului. Bărbaţii se ridicară în picioare, cu Joss la capătul mesei înguste, flancat de ceilalţi ofiţeri.

— Crăciun fericit, mormăi el, jenat că toate privirile erau aţintite asupra lui.

Îi salută cu o mişcare scurtă din cap, după care se întoarse şi făcu o plecăciune în faţa domnişoarei Turner, apoi se aşeză pe scaunul din faţa ei.

În dungi.

Din obişnuinţă, Gray primi imediat răspunsul la întrebarea sa. Întrebarea aceea obositoare, constantă care îi bântuia zilele, încolţea în mintea lui de fiecare dată când o vedea, de fiecare dată când se aştepta să o vadă. Adică cel mai adesea.

Cu ce rochie era îmbrăcată? Cea cu imprimeu floral

sau cea în dungi?

Lui Gray îi plăcea mai mult cea în dungi. Pe lângă faptul că nuanţa mai închisă se potrivea mai bine cu pielea ei, decolteul era mai adânc, lăsând să se vadă marginea cămăşuţei subţiri. Cealaltă rochie avea un decolteu mai ridicat, mai pătrăţos şi un singur volan, în timp ce rochia în dungi avea două.

Totuşi… Rochia înflorată avea nasturi mici pe laturi – paisprezece mai exact, şi, chiar dacă simplul gând de a-i desface îl frustra teribil pe Gray, şirul acela de perle minuscule îl liniştea. Spre exemplu, încuietoarea rochiei în dungi era complet invizibilă. Oare avea nişte copci sub mâneci? Ascunse undeva în cusături?

Domnişoara Turner tuşi şi se foi pe scaunul ei.

Dumnezeule! Gray îşi reveni în simţiri, dându-şi seama că petrecuse secunde în şir holbându-se cu insistenţă la decolteul ei. La doar câţiva paşi de ea. Şi ce era mai rău – pierduse acele secunde blestemate gândindu-se obsesiv la copci şi nasturi, când ar fi putut să încerce să descopere umbra unei areole, forma unui sfârc.

La naiba! Şi acum nu avea altă soluţie decât să îşi coboare privirea şi să studieze vesela.

Ce-i drept, porţelanul era frumos. Modelul grecesc se potrivea cu argintăria. Era ciudat să bei vin de Madeira dintr-o ceşcuţă de ceai, dar mai bine aşa decât din ceşti de cositor. Pânza albă care trecea drept faţă de masă nu era neapărat fină, însă lumina din încăpere era difuză, aşa că mergea.

Gray îşi îndreptă furculiţa.

— Masa e foarte frumos aranjată, zise ea.

Dumnezeule! Încă o dată îl trezi la realitate şi îşi dădu seama că petrecuse minute în şir cu gândul la veselă şi la faţa de masă. Mai întâi rochii, acum decoraţiuni… Dacă vocea ei nu Tar fi făcut să se excite, poate că Gray ar fi începu să îşi pună la îndoială masculinitatea.

Ce naiba se întâmpla cu el?

O dorea. În mod evident, îi dorea trupul. Dar ce era mai îngrijorător, deja nu mai putea nega că îşi dorea şi

aprobarea ei. Şi le voia pe amândouă cu o intensitate aproape paralizantă, cu toate că ştia că nu s-ar fi putut bucura niciodată de una, fără să o sacrifice pe cealaltă.

În clipa în care ea îşi întinse încheietura fină pentru a ridica cea? ca de ceai, Gray îşi aminti scopul întregii seri.

Voia să o vadă mâncând.

— Unde e Stubb? mormăi el, cu poftă.

Cu tot felul de pofte.

— Acum vin, domnilor şi doamnă, răspunse Stubb, aducând cu el o supieră aburindă. Supa este primul fel de mâncare.

Merse în jurul mesei, începând cu domnişoara Turner, umplându-le castroanele cu porţii generoase de supă cremoasă.

Se făcu linişte la masă, singurul zgomot fiind clinchetul veselei. Gray îşi mâncă supa în grabă, de-abia gustând-o, arzându-şi limba. Apoi se întinse pe scaun, savurându-şi vinul, încercând să nu o privească insistent în timp ce îşi ducea lingura cu supă la gură.

Poate că începuse să înnebunească.

Wiggins, cel care stătea lângă el, îşi dese glasul:

— Domnişoară Turner, sper să ne ierţi. Mi-e teamă că noi, oamenii mării, nu suntem cea mai bună companie la masă. Suntem obişnuiţi să mâncăm repede, eficient, fără să stăm prea mult la vorbă. Şi categoric nu suntem obişnuiţi să fim însoţiţi de o femeie atât de frumoasă.

Gray tuşi şi îşi puse cu zgomot ceaşca de ceai pe farfurioară.

Domnişoara Turner îşi termină înghiţitura şi îşi lăsă lingura pe masă.

— Sunt extrem de recunoscătoare pentru compania din seara aceasta, chiar dacă e mai tăcută. Nici eu nu sunt prea iscusită în arta conversaţiei.

Gray pufni. Neinstruită în arta conversaţiei. Fata reuşise să scoată de la fiecare marinar povestea vieţii lor.

Îşi ridică din nou lingura, iar Joss spuse:

— Nu vi se pare o călătorie obositoare, domnişoară Turner? întrebă el. Îmi pare rău că nu aveţi prea multă

companie, fiind singurul pasager.

Ea lăsă lingura pe masă.

— Mulţumesc, căpitane, dar am destule activităţi care să-mi ocupe mâinile şi mintea. Citesc, schiţez, mă plimb pe punte când vreau să mă bucur de aerul curat şi să fac mişcare. În mod surprinzător, îmi place viaţa pe mare.

Gray simţi un fior în inimă.

— Dar e Crăciunul, domnişoară Turner. Eşti departe de casă, spuse Brackett pe un ton rece. Cu siguranţă că ţi-e dor de familia ta, nu?

— Oh, da, bineînţeles. Îşi împreună mâinile în spatele castronului de supă pe jumătate plin. Mi-e dor de… Sincer, mi-e dor de portocale. Când eram copil întotdeauna aveam portocale de Crăciun.

— Da, zise Joss, zâmbind uşor. Şi noi la fel. Nu-i aşa, Gray?

Portocale. Tânjeau după portocale. De parcă ar fi fost atât de uşor să te întorci la vremurile acelea în care fericirea venea într-un pacheţel rotund, împăturit în grabă, unul care încăpea într-o palmă. Cu toate astea, în clipa aceea, Gray ar fi fost în stare să-şi dea corabia pentru o ladă cu portocale. O privi pe domnişoara Turner ridicându-şi lingura cu supă la gură, îngrozitor de încet. Se uită lung, fascinat, în timp ce buzele ei se depărtară uşor, dezvăluindu-i vârful limbii…

— Domnişoară Turner, ce… începu din nou Wiggins.

Lingura ei se opri în aer.

Gray dădu cu pumnul în masă.

— Omule, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vezi că domnişoara încearcă să mănânce?

Îşi împreună braţele la piept şi se întinse din nou pe scaunul care scârţâi în semn de protest.

Şi toată lumea puse lingurile pe masă.

Gray simţi toate privirile îndreptate asupra lui. Dădu cu piciorul în masă, nervos pe sine însuşi, pe ea, pe cizmele acelea blestemate. Care încă îl jenau.

Stubb intră în cameră, urmat de data aceasta de

Gabriel.

— Felul principal, spuse bătrânul steward.

— Plăcintă de carne şi ficat, anunţă Gabriel mândru, aranjând platoul în mijlocul mesei. Am făcut crusta din firimituri de biscuiţi. Deşi cred că o să-mi cadă mâna de la cât am bătut la ei.

— Şi iată şi friptura! zise Stubb, venind spre meseni cu o pulpă bine rumenită, frumos mirositoare.

Carnea era decorată cu măsline şi cu bucăţi mici şi albe de brânză de capră.

— Vă mulţumim, domnilor.

Joss înfipse cuţitul în friptură, iar un sos suculent se prelinse din ea.

Printr-o înţelegere unanimă, conversaţia luă o pauză.

Câteva porţii sănătoase de carne şi plăcintă, alături de mai multe ceşti de vin de Madeira, iar atmosfera se transformă. Încercat de nostalgia sărbătorilor, Wiggins începu să povestească despre copiii lui. În timpul unui monolog fără haz despre afinitatea micuţului Wiggins pentru profesoara lui, Brackett se ridică de la masă şi anunţă că datoria îl chema din nou pe punte. Gray mai luă o porţie de friptură şi profită de ocazie să mai pună o felie de carne în farfuria domnişoarei Turner.

Ea îl privi cu o combinaţie de şoc şi reproş.

Aceasta era recompensa lui pentru generozitatea de care dăduse dovadă.

Ridică nervos din umeri, schimbă tacâmurile, după care îşi făcu de lucru cu propria mâncare. Simţea că ea îl privea insistent.

Gata. Dacă ea avea dreptul să se holbeze la el, la naiba dacă nu avea de gând să facă acelaşi lucru. Iar dacă guvernanta avea să îl certe ca pe orice al copil rău, atunci Gray avea de gând să facă prostii.

Lăsă tacâmurile să cadă în farfurie, îşi încleştă pumnii şi îi aşeză pe masă, de o parte şi de alta a farfuriei.

— Spui că ţi-e dor de familia ta, domnişoară Turner. Mă întreb dacă chiar aşa e.

— Într-adevăr? întrebă ea cu o voce rece.

— Da. Se aplecă spre ea şi îi vorbi în şoaptă, chiar dacă oricine ar fi vrut să tragă cu urechea l-ar fi auzit. Ce rude sunt acelea care trimit o tânără să traverseze oceanul, neînsoţită, ca să lucreze ca guvernantă pe o plantaţie? În locul tău, m-aş bucura să scap de ei.

Ea clipi.

El îşi ridică furculiţa şi prinse o bucată de carne. Adresă următoarea întrebare într-o şoaptă joasă, fără să îşi ridice privirea din farfurie:

— Sau poate tu eşti cea care se bucură să scape de ei?

Ceva îi zdrobi piciorul sub masă. O cizmă cu vârf ascuţit. Apoi, la fel de repede, presiunea se opri. Dar piciorul ei rămase peste al lui. Gestul era exasperant şi, cumva, extrem de erotic.

El îi întâlni privirea, dar de data aceasta nu citi răceală sau reproş în ochii ei. În schimb, îl privi cu doi ochi mari, rugători. Iar ceva în interiorul lui se înduioşă, ceva ce nu ştia că era acolo.

„Te rog”, citi pe buzele ei. „Nu spune nimic”.

Ea îşi muşcă buzele, iar el se înfiora. Partea aceea nefolosită a trupului său se întinse şi îl împunse. Iar în secunda aceea, Gray ar fi putut să jure că erau singurele suflete din încăpere. Din lume.

Dar Wiggins vorbi din nou, zăpăcindu-i:

— Domnişoară Turner, probabil că vi se pare foarte ciudat să sărbătoriţi Crăciunul într-o climă tropicală, zise Wiggins. Nu e tocmai un Crăciun tipic englezesc, nu-i aşa?

Sophia îşi drese glasul:

— Nu, chiar deloc. Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru domnul Wiggins. Se eliberă de privirea enigmatică a domnului Grayson şi întinse mâna spre ceaşca de vin. Încercând să scape de orice alte întrebări, dădu mai departe povara conversaţiei ca pe un platou aburind. Nu sunteţi de acord, căpitane Grayson?

Sub masă, îşi retrase piciorul pe podea. Făcuse o greşeală. În secunda următoare, cizma lui o încolţi ca într-o capcană.

Sophia nu îşi luă ochii de la căpitan. Acesta ridică din sprâncenele lui subţiri şi negre.

— Nu aş şti ce să vă spun, domnişoară Turner. Mi-am petrecut fiecare Crăciun pe mare sau în Tortola.

Sophia încercă cu disperare să îşi elibereze piciorul, însă fără sorţi de izbândă. Cizma domnului Grayson îi ţintuise piciorul de podeaua cabinei. Îi aruncă o privire furioasă, dar el devenise brusc foarte interesat să cerceteze în adâncurile ceştii de vin.

— Da, bineînţeles, răspunse Sophia. Am înţeles de la domnul Grayson, zise ea, accentuându-i numele, în speranţa că avea să capete atenţia ticălosului, că tatăl vostru deţine o plantaţie acolo. Ce îmi spuneai că cultivă tatăl dumitale, domnule Grayson?

Gray refuză să se uite la ea. Ridică din umeri, lăsă ceaşca pe masă şi începu să se joace cu degetele.

— Nu ţi-am spus.

— Trestie-de-zahăr, răspunse căpitanul. Era o plantaţie de trestie-de-zahăr, domnişoară Turner, însă tatăl nostru a murit acum câţiva ani.

— Oh! Sophia se forţă să îşi redirecţioneze privirea spre căpitan, chiar dacă ar fi vrut să continue să cerceteze chipul domnului Grayson, să studieze umbrele care începuseră să tresară. Îmi pare rău să aud asta.

— Chiar aşa? se auzi o şoaptă joasă, fugară.

Atât de fugară, încât Sophia se întrebă dacă nu cumva şi-o imaginase. Aruncă o privire în jurul mesei. Chiar dacă mai auzise cineva remarca aceea, nimeni nu răspunse.

Piciorul ei încetă a se mai lupta sub greutatea cizmei lui, iar presiunea slăbi. Contactul rămase.

— Cine se îngrijeşte acum de proprietate? întrebă ea, jucându-se cu o măslină în farfurie. Aveţi un frate mai mare, un administrator?

Cei doi fraţi schimbară o privire ciudată.

— Pământul nu mai face parte din proprietatea familiei, răspunse tensionat căpitanul Grayson. A fost vândut.

— Oh. Presupun că nu a fost o decizie uşoară să vindeţi casa în care aţi copilărit.

Căpitanul Grayson îşi odihni cotul pe masă.

— Din nou, domnişoară Turner, nu aş şti ce să vă spun. A fost uşor, Gray?

— Ce să fie?

În mod evident, domnul Grayson încerca să evite întrebarea. Sophia ştia că urmărise conversaţia şi tresări de durere în timp ce piciorul lui tensionat apăsă din nou pe degetele ei.

— Budincă!

Agitat, aşa cum îi stătea în fire, Stubb intră în cabină şi puse oala pe masă. Când luă capacul de la oala cu budincă, aromele de smochine, condimente şi coniac se amestecară cu mângâierea familiară a aburului cu mireasmă de melasă. Un adevărat miracol de Crăciun. Sophia simţi că îi lasă gura apă.

— Gray, domnişoara ţi-a adresat o întrebare, zise căpitanul, ignorându-l de Stubb şi budinca. Vocea lui era tăioasă. Ţi-a fost greu să vinzi casa în care am copilărit? I-am spus că n-am cum să-i răspund, având în vedere că nu am fost inclus în această decizie. Aşa că întrebarea îţi este adresată ţie. Ţi-a fost greu?

Domnul Grayson îşi încleştă maxilarul. Îl privi pe fratele său cu ochi mici.

— Nu, nu a fost deloc greu. Era singura soluţie profitabilă.

Pe chipul căpitanului apăru un zâmbet slab, neconvingător.

— Ţi-ai primit răspunsul, domnişoară Turner. Pentru fratele meu nu e deloc dificil să ia o astfel de decizie, atât timp cât e o variantă profitabilă. Conştiinţa lui e depozitată în contul de la bancă.

Sophia îşi plimbă privirea între cei doi fraţi. Bărbaţii rămaseră tăcuţi, era un război între priviri de gheaţă, maxilare încleştate şi pumni strânşi. Apoi, postura domnului Grayson se relaxă brusc, şi la fel cum îl mai văzuse Sophia de mai multe ori, preluă avantajul cu un

zâmbet şiret. Şarmul era întotdeauna principala sa armă.

— Deci, de-aia nu s-a căsătorit Gray niciodată, râse domnul Wiggins. Se aplecă spre masă ca să servească din budincă, ca să risipească tensiunea dintre cei doi fraţi. Un bărbat bogat poate să-şi ţină conştiinţa în bancă, dar noi, ăştia sărmani, trebuie să ne căsătorim cu ale noastre.

Domnul Grayson luă remarca pe o glumă. Însă rânjetul lui dispăru uşor-uşor, iar preţ de o clipă Sophia văzu ceva ce nu mai observase până atunci. Zâmbetul acela zglobiu lua ceva din el. În spatele lui părea… obosit. Înainte să se poată abţine, o cuprinse un sentiment de milă. Petrecuse multe seri, în multe săli de bal, luptându-se sub povara minciunii cu un aer relaxat. Păcălindu-i pe ceilalţi, însă nu şi pe sine însăşi.

El ridică brusc privirea şi văzu că se holba la el. Sophia se îmbujoră, de parcă ar fi intrat peste el în cadă.

Iar gândul acela o jenă şi mai tare.

Domnul Wiggins o salvă din nou.

— Nu aş şti ce să fac fără soţia mea. Nici nu sunt în stare să-mi aleg culoarea paltonului când merg la croitor. Îi aruncă Sophiei o privire jucăuşă, înveselită de vin. Spune-mi, domnişoară Turner, cum se face că sexul frumos se pricepe atât de bine să ia astfel de decizii?

Sophia zâmbi.

— Pentru dumneata, domnule Wiggins, alegerea este una singură. Cu pielea ta închisă la culoare, un pardesiu ivoriu ţi s-ar potrivi cel mai bine.

Bărbatul surâse încântat, savurându-şi budinca. Îi curse puţin sos de coniac pe rever. Începu să înjure şi se şterse cu mâneca.

— Totuşi, pe ivoriu petele se observă foarte uşor, zise ea, uitându-se în farfuria ei, testând textura budincii cu furculiţa. Ştiţi, domnule, pentru unele dintre noi astfel de decizii nu sunt dificile. Dar să trăieşti cu alegerile tale… asta este povara noastră.

Îi aruncă domnului Grayson o privire prevăzătoare.

Cizma lui o eliberă, iar Sophia se simţi ciudat de tristă. Îşi mişcă degetele în pantof. După atâta durere, îi

era teamă că nu mai avea să şi le mai simtă vreodată.

Nu avea de ce să îşi facă griji. Pentru că domnul Grayson nu îşi retrase talpa. Pur şi simplu o mută pe podea, lângă a ei. După care îşi întinse piciorul şi lăsă talpa să alunece în faţă, astfel încât vârful cizmei să o mângâie de la vârf la călcâi.

Oh, da. Nu îşi pierduse senzaţia din degete. Şi nu numai din degete. Un fior cald se împrăştie ca un foc în interiorul ei, iar inima începu să îi bată tare în piept. Sophia înlemni, cu furculiţa în aer. Îşi coborî privirea în farfurie, nedorind ca el să vadă bujorii din obrajii ei.

Şi atunci glezna lui o mângâie pe a ei. Inima îi sări din piept. Şi înainte să îşi revină în simţiri, greutatea caldă a gambei lui era lipită de a ei, iar piciorul lui se înfăşură cu al ei, într-o îmbrăţişare intimă. Postura lor îi aminti de îndată de lupta cu rechinul – cizmele împreunate, trupurile îmbrăţişate, simţind în piept entuziasmul victoriei.

Oh, iar acum Sophia simţi că se înroşeşte peste tot. Buzele, sfârcurile, despicătura dintre coapse – simţi că fiecare părticică roz a trupului ei începu să se umfle şi să se facă roşie.

— Nu vă place budinca, domnişoară Turner?

La naiba cu şarmul acela arogant din glasul lui. Blestemată fie reacţia trupului ei la auzul lui. Închise ochi şi îi deschise.

— Nu.

Se juca cu ea. Deja o refuzase o dată; numai o proastă s-ar fi aruncat din nou în braţele lui. Ar fi trebuit să îşi retragă piciorul, îşi spuse ea. Să îl lovească în fluierul piciorului; să îi înfigă furculiţa în coapsă de parcă ar fi fost o bucată de friptură de capră. Dar nu voia să facă nimic din toate astea. Ar fi vrut să rămână acolo ore întregi, odihnindu-şi talpa pe piciorul ei puternic. Simţindu-se vie, exaltată şi dorită… deloc singură.

Şi în afară de cina asta, de noapte asta, de îmbrăţişarea secretă – Sophia îşi dorea mai mult. Voia să fie cât mai omeneşte posibil aproape de el. Îl dorea pe el. Noaptea aceasta era şansa ei, iar de data asta nu era

speriată, nesigură sau ameţită de rom. De data asta nu avea de gând să îl lase să plece.

Decizia era simplă. Cum avea să trăiască mai departe cu această decizie, asta era o altă problemă.

— Nu, repetă ea cu îndrăzneală, ridicându-şi privirea. Fără să o mai intereseze dacă avea să-i vadă îmbujorarea, să observe răsuflarea ei precipitată sau pulsul care bătea cu putere. Ochii lui îi aruncară o provocare, iar ea o acceptă fără să clipească, răspunzând zâmbetului lui cu un alt zâmbet. Totul este pe placul meu.

Capitolul 12

— Ce naiba a fost asta?

Joss se întoarse spre el de îndată ce Gabriel termină de strâns masa.

— La ce naiba te referi? întrebă Gray, după care scoase o ploscă din buzunarul de la piept şi i-o oferi fratelui său.

Joss îl ignoră.

— Ştii prea bine la ce mă refer. E ceva între tine şi domnişoara Turner, sunt sigur de asta.

Gray deschise plosca şi luă o înghiţitură.

— De ce spui asta?

Înconjură masa, examinând discret unghiul feţei de masă şi a priveliştii din scaunul căpitanului. Cu siguranţă că Joss nu putuse să vadă ce se întâmplase sub masă. Chiar dacă fratele său nu observase ceva, putea foarte bine să îl ia la întrebări. Gray nu avea nici cea mai mică dorinţă – nici cuvintele potrivite – ca să îi explice.

Pentru prima oară de când plecase din Anglia, Gray îi mulţumi pielii subţiri, deloc practice din care erau confecţionate acele cizme Hessian pretenţioase. Senzaţia piciorului ei mlădios, fin… Acceptase atingerea atât de dornică, de îmbujorată, de senzuală.

Nu intenţionase să o îmbrăţişeze – dacă s-ar fi putut

numi o îmbrăţişare. La urma urmei, ea fusese agresorul în acel mic război al picioarelor, iar Gray nu făcuse altceva decât să se apere. În clipa următoare ceva neaşteptat şi ciudat de minunat se întâmplase: ea venise în apărarea lui. După toate cuvintele acelea îngrozitoare cu care o rănise, după toate acele săptămâni în care o evitase, după comentariile lui copilăreşti, capricioase, îi luase apărarea în cearta de familie, o dispută care nici măcar nu o privea în mod direct. Pe sub masa, formaseră un fel de alianţă.

După care îi oferise o invitaţie verbală, clară.

Dacă Gray s-ar fi dus chiar acum în cabina ei, cu siguranţă ar fi găsit-o doritoare. Ar fi avut în sfârşit ocazie să descopere cum se dezbrăca rochia aceea în dungi. Sau… ar fi putut pur şi simplu să o rupă de pe ea.

Gray îşi opri imaginaţia înainte ca sexul lui să reacţioneze în consecinţă.

Joss îl ajută să îşi ia gândul de la ea.

— De unde ştie despre plantaţie?

— I-am spus când eram în Gravesend, înainte să ne îmbarcăm. Când mi-a spus de Waltham.

Cei doi bărbaţi se priviră intens.

— Şi, dacă tot veni vorba despre asta, continuă Gray, ce naiba e în capul tău? Cum de ţi-a venit să mă interoghezi în legătură cu vânzarea pământului?

— Domnişoara Turner a adus vorba.

— Iar tu i-ai dat apă la moară. De unde toate resentimentele acestea, Joss? Au trecut aproape opt ani şi până că Mă… Gray nu-şi mai termină vorba. Joss nu avea nevoie să i se aducă aminte de moartea soţiei sale. Până de curând, nu te-ai plâns nici măcar o dată. La vremea respectivă, ai spus că ai înţeles situaţia.

— La vremea respectivă, aveam nouăsprezece ani.

— Iar eu douăzeci şi trei. Nu eram chiar un om de lume. Am făcut cum am ştiut mai bine. De atunci fac mereu tot ce-mi stă în puteri.

Iar dacă efortul meu nu e la nivelul aşteptărilor tale ridicate, nu ştiu ce să mai spun. Doar că nu mă miră.

— Nu face pe martirul cu mine. Tu eşti cel care nu şi-

a ţinut cuvântul. Şi dacă tot vorbim de cuvântul tău şi de valoarea sa îndoielnică, nu schimba subiectul. Am văzut ce priviri ai schimbat cu domnişoara Turner. Se înroşeşte de fiecare dată când vorbeşte cu tine. Pentru numele lui Dumnezeu, i-ai pus mâncare în farfurie fără ca măcar să-ţi ceară s-o faci.

— Şi ce e greşit în asta? întrebă Gary, într-adevăr curios să afle.

Nu uitase privirea aceea şocată de pe chipul ei.

— Fii serios, Gray. Ştii prea bine că nu-ţi permiţi aşa ceva cu o simplă cunoştinţă. E ceva… intim. Voi doi aveţi o relaţie intimă.

Nu nega.

— Dar neg. Pentru că nu este adevărat. Gray mai luă o înghiţitură din ploscă şi se şterse la gură cu podul palmei. La naiba, Joss. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să înveţi să ai încredere în mine. Ţi-am dat cuvântul meu. Am să mi-l ţin.

Şi era adevărul, îşi spuse Gray. Da, o atinsese în seara asta, dar nu jurase niciodată să nu o atingă. Îşi ţinuse promisiunea. Nu se culcase cu ea. Nu o sărutase.

Dumnezeule, ar fi dat orice să o sărute…

Îşi duse mâna la piept. Aceeaşi durere la inimă – înţepătura aceea ascuţită pe care o simţise când el îşi pusese talpa pe piciorul ei, murmurând cu buzele o rugă tăcută. „Te rog”, spusese ea. „Nu spune nimic”. De parcă ar fi încercat să ajungă la conştiinţa lui.

La conştiinţa lui. De unde îi venise o astfel de idee, că ar fi avut o conştiinţă? Categoric nu o pusese pe gânduri felul în care se purtase el faţă de ea.

Gray râse cu amărăciune, iar Joss îi aruncă o privire sceptică.

— Crede-mă, de-abia dacă am mai vorbit cu ea în ultimele săptămâni. Habar n-ai câte n-am făcut ca să o evit. Şi nu e uşor, pentru că nici nu are obiceiul să rămână în cabina ei, nu? Nu, se plimbă pe toată corabia, flirtează cu echipajul, îşi lasă micile ei tablouri prin fiecare colţ, îşi bea ceaiul în bucătărie cu Gabriel. Nu am cum să evit să o

văd. Şi n-am cum să nu observ că e al naibii de slabă. Trebuie *şi* mănânce; aşa că i-am pus mâncare în farfurie. Atât.

Joss nu mai spuse nimic – rămase holbându-se la el de parcă i-ar mai fi apărut un cap.

— La naiba, ce mai e acum? Nu mă crezi?

— Cred ce spui, răspunse fratele său. Doar că nu pot să-mi cred urechilor.

Gray îşi împreună braţele la piept şi se sprijini de perete.

— Adică?

— Mă întrebam de ce ai făcut toate acele lucruri… la cină. Acum ştiu.

— Ce ştii?

Gray era din ce în ce mai nervos. Mai ales, pentru că el nu ştia.

— Ţii la fata asta, spuse Joss. Ţii la ea. Nu?

— Să ţin la ea?

— Nu-i aşa? întrebă Joss cu o expresie încrezută.

Simpla idee era de ne imaginat, însă pe Gray îl lovi inspiraţia.

— Să spunem că ţin la ea. M-ai elibera de promisiune? Dacă răspunsul meu este da, pot să-i fac curte?

Joss încuviinţă.

— Dacă răspunsul tău este da, poţi – şi ar trebui – să mai aştepţi o săptămână. Nu e ca şi cum o să dispară în clipa în care ajungem la ţărm. Dacă răspunsul tău este da, cred că o să fii de acord cu mine că merită măcar atâta lucru.

Greşit, îşi spuse Gray, aruncându-se din nou pe scaunul său. Oricare ar fi fost răspunsul lui, ştia că ea merita ceva mult mai bun. La naiba, nici măcar nu se putea bucura de fantezia în care îi răvăşea rochia. Pentru că ştia că i-ar mai fi rămas una singură, şi ar fi fost prea îngrijorat să se gândească dacă avea ac şi aţă să o cârpească. Pentru că era puţin probabil ca modelul să se mai alinieze; dungile s-ar fi aşezat strâmb, iar rochia şi-ar fi pierdut din

efectul minunat. Pentru că asta ar fi însemnat că ar fi luat ceva de la ea, că ar fi distrus ceva frumos şi perfect… iar ea nu l-ar mai fi privit niciodată cu ochii aceia sinceri, încrezători, ochi care îi făceau inima să tresară.

„Te rog. Nu spune nimic”.

Gray se lovi cu pumnul în coapsă. Tocmai din acest motiv, atunci când îi plăcea o femeie, o curta, o gusta şi trecea la următoarea. Era o greşeală să ajungi s-o cunoşti.

Îşi slăbi lavaliera de la gât, agitat. Ţinea la ea.

— Cum de e posibil aşa ceva? De-abia dacă m-am mai apropiat de ea în ultimele săptămâni.

— Nu ştiu cum de s-a întâmplat, dar se pare că acesta este adevărul. De fapt, aş spune că eşti pe punctul de a te îndrăgosti de ea. Sau că deja eşti îndrăgostit.

Gray se ridică în picioare, demn.

— Nu. Recunosc, tânjesc după ea. Poate prea mult. Dar, cu siguranţă, nu sunt îndrăgostit de fata asta. Nu uita cu cine stai de vorbă.

Joss. Eu sunt acela care-şi ţine conştiinţa într-un cont bancar, nu?

Nici măcar nu ştiu ce înseamnă să fii îndrăgostit.

Joss rămase la biroul lui.

— Eu ştiu cum se manifestă dragostea. E atunci când foloseşti toate condimentele acelea portugheze la o singură masă, când omori o capră valoroasă, când scoţi vesela din depozit… Dacă s-ar fi spart o farfurie, ai fi pierdut jumătate din preţul serviciului. Doar ca să o serveşti cu friptură. Ridică din umeri. Cam asta e dragostea.

Gray îşi trecu degetele prin păr, încercând să scape de gândul acela înainte să încolţească în mintea sa.

— Ţi-am spus deja, nu sunt îndrăgostit. Sunt doar al naibii de plictisit. Nu am altceva de făcut decât să planific mese elegante. Şi o să fie din ce în ce mai rău. Nu-i nicio şansă să sparg o farfurie în seara asta. Făcu semn spre lampa care atârna în cui, care în oricare altă noapte s-ar fi legănat în ritmul valurilor. În caz că n-ai observat, nu ne mişcăm.

— Am observat, zise Joss rânjind şi făcându-i semn spre ploscă.

Gray i-o aruncă. E bine că le-am dat să mănânce şi să bea bine. Acostatul nu face niciodată bine la moralul echipajului.

— Nu face bine nici pentru moralul investitorului, răspunse Gray, masându-şi tâmplele. Să sperăm că n-o să dureze mult.

*

Marea rămase calmă câteva zile. Toată ziua de Crăciun, cât şi ziua de după. Liniştea care începuse ca o pauză binemeritată se transformă curând într-o neplăcere pentru toţi cei care erau la bordul lui *Aphrodite.* Până în dimineaţa celei de a treia zile, aceiaşi bărbaţi care petrecuseră ziua de Crăciun cântând şi glumind, se înghionteau şi se certau între ei la fiecare pas. Fără bătaia vântului nu aveau altceva de făcut decât să repare funia de ancorare a catargului şi să cureţe lanţurile. Echivalentul masculin al lucrului de mână, îşi spuse Sophia, privind spre cavilele de matisit pe care le foloseau marinarii ca să repare frânghiile. I se făcu milă de ei. Nu-i plăcuse niciodată să brodeze.

Cerul era lipsit de nori, aerul era apăsător, iar oamenii agitaţi. Şi, mai mult decât orice, era cald. Mai cald decât şi-ar fi putut imagina vreodată Sophia. Aerul tropical o sufocă ca o pătură groasă de lână.

Fără niciun pic de briză, cabina deveni un cuptor. Sophia nu avea nici cea mai mică intenţie de a rămâne în camera ei. Bărbaţii improvizaseră un baldachin dintr-o pânză nefolositoare, iar ea stătea sub el, pe o ladă, făcându-şi vânt cu planşa de desen, schiţând din când în când. Privind umbra catargului târându-se pe punte. Stând perfect, absolut nemişcată.

Prin comparaţie, domnul Grayson era în permanentă mişcare. Îşi făcea traseul între cală şi punte, între proră şi pupă, părea cel mai neobosit bărbatul de la bordul navei.

Sophia nu ştiuse la ce să se aştepte după atingerile fugitive de sub masă. În noaptea aceea rămăsese trează în patul ei, numărând bătăile clopotului care marcau fiecare jumătate de oră. La început, fiecare clinchet o umplea de entuziasm senzual. Odată cu trecerea orelor, bătăile inimii începuseră să se transforme în convulsii de îngrijorare. Apoi, spre răsărit, se aruncă în braţele disperării. Ce bărbat capricios, viclean. De ce nu venise? Cu siguranţă nu ar fi putut lansa o invitaţie mai clară.

Dar nu venise la ea în noaptea aceea. Şi nici în dimineaţa următoare. Când îl întâlni în cele din urmă în cealaltă după-amiază, un „Crăciun fericit” spus în grabă fu singura remarcă.

Se părea că tăcerea trona din nou între ei.

„Nu te vreau”.

Încercă să ignore cuvintele pe care le auzea ca un ecou în minte. Nu era adevărat, îşi spuse ea. Era expertă în arta înşelăciunii; ştia când cineva o minţea.

Şi totuşi. Ce altceva să crezi când el o evita într-un mod atât de evident?

Chiar dacă de-abia îi adresă câteva vorbe în următoarele două zile, Sophia îl auzi adesea vorbind despre ea. Chiar şi acele comentarii veneau ca o poruncă aspră: „Du-i nişte apă domnişoarei Turner” sau „Ai grijă să nu alunece baldachinul”. Se simţea ca şi cum ar fi fost îngrijită, asemenea unei capre. Hrănită, adăpată, găzduită Poate că nu ar fi trebuit să se plângă. Mâncare, apă şi adăpost erau lucruri bine-venite.

Dar Sophia nu era un animal domestic şi avea alte nevoi, mult mai profunde. Nevoi pe care se încăpăţâna să le neglijeze, bărbatul acela îngrozitor.

În cea de-a treia dimineaţă de linişte, căpitanul Grayson porunci echipajului să pregătească barca lungă. Ordinul fu întâmpinat de împotriviri din partea echipajului.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Sophia pe O’Shea.

— Căpitanul ne-a poruncit să coborâm barca lungă şi să vâslim în jurul corăbiei. Speră că dacă ne mişcăm în cerc, o să prindem puţin vânt. Dar să stai să vâsleşti în

căldura asta… spuse irlandezul ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu mâneca. E ca dracu’.

O’Shea plecă, fără ca măcar să îşi ceară scuze pentru limbajul folosit. Sophia nu-l putea învinovăţi. Şi ea ar fi înjurat dacă ar fi trebuit să efectueze o muncă fizică şi obositoare sub soarele acela nemilos.

Bărbaţii se împărţiră în trei ture, fiecare cu câte un ofiţer şi patru bărbaţi în barcă, vâslind din toate puterile timp de o oră, însă fără prea mari rezultate. Sophia îi urmări cu milă, dar şi cu fascinaţie. În timp ce erau în barcă, bărbaţii se dezbrăcară de cămăşi, iar ea profită de ocazie ca să îi schiţeze. Chiar şi de la distanta aceea, reuşi să le observe muşchii încordaţi, cicatricele, tatuajele exotice. Bărbaţii aceştia erau departe de statuetele greceşti fără vlagă pe care fusese învăţată să le copieze. Erau imperfecţi, asudaţi, muncitori şi, mai presus decât orice, reali.

Însă, în cele din urmă, creionul alunecă din mâna ei transpirată şi căzu pe punte, iar căldura o făcu să renunţe şi la această activitate.

Fir-ar să fie.

Nu se obosi să se întindă după creion.

Orele se scurseră una după cealaltă. Bărbaţii îşi continuară rotaţia, în timp ce o echipă vâslea, una lucra la funia de ancorare a catargului, iar cea din urmă se odihnea. Domnul Grayson dispăruse sub punte.

Davy Linnet trecu pe lângă ea, iar Sophia îl salută.

— Bună, Davy, zise ea, zâmbindu-i.

De când cu episodul de la Tropic, făcuse un efort suplimentar de a-l favoriza pe Davy în faţa camarazilor săi. Chiar şi în căldura aceasta sufocantă, curajul trebuia răsplătit.

— Bună ziua, domnişoară Turner, răspunse el şi îşi feri chipul ca să ascundă surâsul timid.

— Arăţi foarte bine, Davy. Te-ai mai înălţat de când am părăsit Anglia. N-o să mai treci drept „băiat” prea mult timp, zise ea, privindu-l drăgăstos. Te-au primit în castelul de la proră?

Băiatul dădu din cap că nu şi se scărpină la ceafă.

— Încă mai am multe de învăţat, domnişoară. Dar o să ajung acolo cât de curând.

— Sunt sigură de asta.

Îi zâmbi din nou, iar băiatul roşi. Sophia ştia cât de mult şi-ar fi dorit să fie primit la castel, acolo unde dormeau toţi marinarii. El dormise în depozit de la începutul călătoriei şi urma să rămână acolo până când avea să îşi demonstreze abilitatea şi caracterul.

— Am nevoie de un bărbat care să urce să matiseze balansina arborelui-gabier trinchet!

Quinn începu să bombăne din spatele arborelui trinchet, îndreptându-şi spatele.

— Mă ocup eu.

Davy trecu repede prin faţa marinarului, făcându-l să-şi piardă echilibrul.

Quinn îşi încleştă maxilarul, dar nu se opri din vorbă.

— Piei din calea mea, băiete, sau te arunc la rechini.

— Am spus că mă ocup eu, spuse Davy şi îi întinse mâna. Împrumută-mi cavila de matisit.

Quinn îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Asta este treabă de marinar, băiete. Ai mai matisat o frânghie până acum?

— Am exersat pe punte.

Bărbatul mai în vârstă se strâmbă şi îl împinse pe băiat.

Davy aruncă o scurtă privire spre Sophia, după care se puse din nou în faţa bărbatului. Rămase nemişcat când Quinn se umflă în pene şi îşi îndreptă spatele, fiind cu un cap mai înalt decât tânărul.

— Lasă-mă pe mine, insistă Davy. Cum să învăţ dacă nu-mi daţi ocazia să pun în practică?

Quinn se opri, privind spre catarg. Apoi îşi şterse fruntea şi se uită din nou la băiat.

— Dacă ţii morţiş să te caţări până acolo pe căldura asta, n-am să te opresc. Luă cavila de matisit de la curea şi aruncă acul în palma întinsă a lui Davy. Să n-o faci de oaie sau vezi tu ce o să păţeşti.

Cu aceste cuvinte încurajatoare, Davy se îndreptă spre greerment. Sophia îi urmări urcarea câteva clipe, până când ieşi din raz ei vizuală, în spatele baldachinului, apoi se hotărî că loialitatea ei faţă de Davy avea o limită şi că nu era cazul să zacă sub soarele tropical în timp ce el repara o bucată de frânghie. Avea de gând să îşi păstreze energia ca să îl felicite după ce avea să termine.

Aşteptă, odihnindu-şi bărbia în palme. Pleoapele îi atârnau greu. Plutea departe… departe…

Poc.

Zgomotul puternic o trezi din visare.

— Opreşte-te! Coboară, băiete!

Recunoscu vocea aspră a domnului Brackett.

Sophia se grăbi să iasă de sub baldachin. Echipajul se adună în jurul catargului, privindu-l în tăcere pe Davy care cobora încet, în mijlocul grupului stătea domnul Brackett, cu mâinile în şold şi cu picioarele larg depărtate, într-o atitudinea de pericol iminent.

— Ahoi! Toată lumea!

Sophia se agită, încercând să scape de starea de somnolenţă. Oare ce făcuse Davy atât de grav, încât să fie nevoie să se adune toţi la ceea ce părea a fi un proces, cu domnul Brackett care părea şi judecător şi călău în acelaşi timp?

După care o observă, înfiptă în punte asemenea unei suliţe – cavila trecuse direct prin lemn. Probabil acela fusese zgomotul puternic pe care îl auzise. Davy o scăpase de sus, de pe catarg. Dacă ar fi lovit pe cineva… În ciuda valului de căldură, Sophia se înfioră. Era un miracol că nimeni nu fusese ucis.

Dar poate că se grăbise să se bucure.

Când Davy puse în cele din urmă piciorul pe punte, expresia domnului Brackett era una înfiorătoare. Merse spre cavilă, înfipse piciorul în scândura pe care o străpunsese, apoi apucă cavila cu mâinile, şi o trase cu putere. O flutură în faţa lui Davy, făcând semn spre pieptul acestuia.

— Neatent, Linnet. Foarte neatent.

Băiatul încercă să stea cu spatele drept, dar Sophia observă că genunchiul stâng începuse să îi tremure.

— Îmi pare rău, domnule. Mi-a transpirat mâna. Mi-a alunecat. N-o să se mai întâmple, domnule, spuse Davy cu vocea tremurândă.

— Aş vrea să cred asta, Linnet. Dar cred că ar fi mai bine să-ţi dau o lecţie. Doar ca să fiu sigur.

Să-l înveţe o lecţie? Ce voia să spună? Sophia cercetă puntea în lung şi-n lat. Căpitanul era în barca lungă. Domnul Wiggins probabil că era în cabina lui, la odihnă. În clipa aceea, domnul Brackett era la conducerea corăbiei.

Iar Sophia ar fi putut să jure că urma să îşi impună autoritatea.

Aerul şi marea erau atât de calme, atât de liniştite, încât fiecare cuvânt se auzea ca un ecou, de parcă ar fi fost pe scenă. Iar Brackett avea cu siguranţă un aer teatral. Merse în cerc în jurul bărbaţilor, examinându-i cu privirea pe fiecare în parte, în timp ce zgomotul cizmelor sale se auzea pas cu pas. Spectatorii aşteptau în suspans.

— Echipajul acesta era format din cei mai netrebnici oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Am tot aşteptat să vă disciplinez. Brackett se întoarse cu faţa spre Davy. Chiar vrei să te faci marinar, băiete? Crezi că eşti în stare de asta?

Davy încuviinţă din cap, o dată.

— Totuşi, nu eşti în stare să foloseşti o cavilă, nu-i aşa? Dar poate că suporţi o bătaie cu biciul.

Sophia făcu un salt în faţă.

— Nu!

Domnul Brackett se întoarse spre ea.

— Domnişoară Turner, acesta nu este un spectacol potrivit pentru o doamnă. Te rog să te întorci în cabina dumitale.

— Nu. Nu poţi să faci una ca asta. N-am să te las.

Din clipa în care rosti acele cuvinte, Sophia ştiu că făcuse o mare greşeală. Dacă Davy ar fi avut orice şansă de scăpare, ea tocmai îi pecetluise soarta. Ochii negri ai lui Brackett o încolţiră, la fel de întunecaţi şi neiertători ca o

rocă neagră. Nu avea să se mai răzgândească acum. Dacă l-ar fi cruţat pe Davy la cererea ei, ar fi fost ca şi cum şi-ar fi adjudecat autoritatea în faţa întregului echipaj. De neconceput.

— Îmi cer scuze că v-am jignit sensibilitatea, domnişoară Turner. Dreptatea se câştigă greu. Insist să mergi în cabina dumitale.

— Du-te, domnişoară Turner, zise Davy. Am mai fost bătut la viaţa mea. N-are ce să fie mai rău.

Şi bineînţeles că nu voia să îl vadă, băiatul acela curajos. Sophia îi aruncă o privire tristă. După care ridică privirea şi îi spuse lui Brackett:

— Mulţumesc, dar rămân aici. Dacă eşti în stare de o cruzime ca asta, poţi să o faci de faţă cu mine.

Poate că avea să fie mai puţin violent faţă de Davy cu ea acolo. Sau poate că ar fi putut leşina într-un moment propice şi să oprească circul acela.

— Cum doriţi. Brackett se întoarse pe vârfuri, învârtind cavila de matisit de parcă ar fi fost acul unei busole, alegându-l în cele din urmă pe Quinn ca fiind nordul său. Tu. Leagă-l pe Linnet de stâlp.

Se auziră mai multe şoapte înfundate printre marinari. Quinn păşi nesigur. Brackett se învârti din nou, ameninţându-i din nou cu cavila, iar pălăria îi căzu de pe cap. Bărbaţii rămaseră în tăcere.

Sudoarea pe de gâtul Sophiei era rece.

— Daţi cămaşa jos, Linnet. Când băiatul nu se mişcă, Brackett înfipse vârful cavilei în gulerul lui Davy şi trase cu putere, rupând tunica de la guler şi până la talie. Apoi întinse mâna şi smulse cămaşa băiatului, dezvăluind un piept slăbuţ, palid.

Brackett îşi aşeză cavila pe umăr, asemenea unui pistol de duel şi se întoarse spre Quinn.

— Leagă-l. Acum.

Quinn nu se mişcă. Stătea cu picioarele depărtate, cu braţele împreunate la piept, un adevărat munte de muşchi. Şi primi porunca lui Brackett cu toată indiferenţa de piatră a unui munte care tocmai primise ordin să sară. Obligă-

mă. Părea să spună privirea lui. Mi-ar plăcea să te văd încercând.

Sophia ar fi vrut să creadă că bărbatul simţea o oarecare loialitate faţă de Davy, dar suspectă că, de fapt, căldura cântărise greu în decizia lui. Dacă Quinn nu voise să se caţăre pe catarg acum zece minute, cu siguranţă că n-ar fi vrut să care acum după el un băiat.

Domnul Brackett nu păru enervat de refuzul mut al lui Quinn. În schimb, Sophia ar fi spus că părea ciudat de mulţumit. Chipul lui se lumină cu un rânjet încrezut, neaşteptat.

— Quinn, să înţeleg că nu vrei să dai ascultare unui ordin direct? Quinn nu se mişcă.

— Insubordonarea, spuse Brackett, îndreptându-se cu paşi înceţi spre Quinn, este o ofensă gravă. Te sfătuiesc să te gândeşti mai bine. Îţi mai spun o dată, Quinn. Brackett accentua fiecare cuvânt cu o împunsătură în pieptul marinarului. Leagă-l. Acum.

Quinn împinse cavila, asemenea unui cal ce dă din coadă ca să scape de o muscă.

Brackett pufni, cu chipul transpirat. Părul lui negru era năclăit de sudoare, lipit de scalpul lui la fel ca penele unui corb. Fie că era vorba de căldură, de puterea de comandă sau de amândouă – scena aceea scosese la iveală ceva întunecat în bărbatul acela. Ceva înfiorător. Quinn avea o privire sălbatică şi mânui cavila aşa cum diavolul mânuieşte obiectul lui de pedeapsă.

— Intenţionam să-l dau drept exemplu pe băiatul acesta, dar acum cred că tu – spuse el, împungându-l din nou pe Quinn – o să fii un exemplu şi mai bun.

Mânat de o furie bruscă, agilă, Brackett flutură suliţa grea de metal şi îl lovi pe Quinn chiar în spatele genunchiului. Piciorul bărbatului se cutremură sub greutatea lui şi căzu la pământ cu un zgomot puternic.

Sophia scoase un ţipăt şi îşi duse mâna la gură.

Quinn se văită şi se ridică în genunchi. Brackett se jucă cu cavila printre degete şi îl împunse între umeri dintr-o singură mişcare, iar acesta căzu pe burtă pe punte.

Înainte ca marinarul să apuce să îşi revină în simţiri, Brackett îl calcă cu piciorul pe ceafă, ţinându-l la pământ.

Întregul echipaj înlemni, uitându-se disperaţi unii la alţii. Sophia înţelese ezitarea lor. Chiar dacă căpitanul lor nu ar fi tolerat un act atât de violent – iar Sophia era sigură că nu ar fi făcut-o –, un atac asupra lui Brackett ar fi însemnat o răzvrătire.

Quinn încercă să se ridice. Brackett îşi înfipse talpa în gâtul bărbatului, oprind orice protest.

Sophia privi spre proră. Era imposibil să vadă barca lungă de acolo. Ar fi vrut să emită un fel de semnal… să strige după căpitan.

— Adu-mi biciul, porunci Brackett, arătând cu suliţa spre Davy. Şi ar fi bine să te grăbeşti sau îţi dublez loviturile.

Sophia nu mai aşteptă răspunsul lui Davy. Se întoarse pe vârfuri şi se năpusti pe scara care ducea sub punte, gonind prin cabina doamnelor şi prin depozit.

— Domnule Grayson! Sări peste lăzile aruncate peste tot. El avea să rezolve situaţia, era sigură de asta. Trebuia să o facă. Domnule Grayson! Gray!

O mână o prinse de braţ.

— Ai venit la mine, în cele din urmă?

Era apăsător de cald în cabină, iar Sophia rămase cu răsuflarea tăiată. La auzul tonului de bariton şi la atingerea lui, aproape că se topi. Se aplecă peste lăzile împrăştiate, frecându-se somnoros la ochi.

— Ce e, scumpo?

— Vino repede, spuse ea, eliberându-şi braţul şi împingându-l pe Gray spre scări.

Auzind agitaţia din vocea ei, Gray îşi reveni în simţiri. Ea încercă să-l tragă de braţ, dar el nu se mişcă.

— Ce e? repetă el, privind-o în ochi.

— E Davy. Şi Quinn… vrea să-i biciuiască.

— Cine?

— Domnul Brackett.

Gray începu să înjure, se eliberă din strânsoare şi porni în faţa ei, traversând în grabă cabina doamnelor,

sărind mai multe trepte. Sophia porni după el.

— Ce naiba se întâmplă aici? urlă domnul Grayson.

Scena rămăsese, în mare, aşa cum o lăsase Sophia. Oare chiar trecuse numai un minut? Brackett încă îl ţinea pe Quinn sub piciorul lui, ameninţându-l cu cavila. Ceilalţi membrii ai echipajului stăteau în cerc în jurul lor, transpiraţi sub soarele de prânz. Se relaxară de îndată ce îl văzură pe domnul Grayson. Singurul care lipsea era Davy.

— Ah, domnule Grayson. Bună ziua.

Domnul Brackett îl întâmpină pe un ton calm, cu o privire de piatră.

— Unde e băiatul?

— L-am trimis după bici. Ăsta – îşi mută greutatea corpului pe gâtul lui Quinn – trebuie să înveţe să îşi respecte superiorii.

— Nu-i niciun bici pe corabia asta, Brackett. Nu permit să fie cineva biciuit. Nu am făcut-o niciodată.

— Atunci nici nu mă mir că toţi marinarii ăştia sunt vai de ei, spuse Brackett, rânjind. Trebuiau de mult să fie disciplinaţi. Şi dacă n-avem bici… sunt sigur că putem să improvizăm ceva.

— Ahoi!

Chemarea se auzi din partea din faţă a corăbiei. Barca lungă se întorsese. Câţiva dintre marinari începuseră să se îndepărteze din jurul lor, îndreptându-se spre proră. Îi cerură voie din priviri domnului Grayson, iar el încuviinţă din cap.

— A sosit şi căpitanul tău, Brackett. Poţi să te opreşti.

Vocea domnului Grayson rămase foarte calmă şi autoritară, iar postura aproape relaxată. Haina şi pantalonii lui atârnau dezordonat pe el, în contract cu şirul ordonat de nasturi al domnului Brackett, care străluceau în bătaia soarelui. Era neînarmat, şleampăt, calm. Cu toate acestea, toţi ştiau cine era în avantaj. Domnul Grayson reuşise din nou să preia controlul situaţiei cu minim de efort.

În schimb, Sophia tremura din toate încheieturile.

Simţi că cineva o apucă de braţ, încercând să o liniştească. Când întoarse privirea, îl văzu pe Stubb lângă ea.

— Băiatul e sub punte, şopti el. Când a venit să caute biciul, i-am spus să se ascundă.

Sophia înghiţi în sec şi încuviinţă din cap.

Domnul Grayson îşi împreună braţele la piept.

— Opreşte-te, Brackett. Dacă trebuie disciplinat, căpitanul se va ocupa de asta.

Brackett îşi retrase piciorul de pe gâtul lui Quinn, doar ca să îl lovească scurt în coaste. Marinarul suspină de durere la picioarele lui, iar ofiţerul zâmbi cu răutate.

— Sunt ofiţerul secund. Nu lucrez pentru căpitan. Lucrez pentru tine.

— Ba nu mai lucrezi pentru mine, zise domnul Grayson, sfredelindu-l cu privirea.

Căpitanul păşi pe punte, îşi şterse fruntea, după care îşi puse pălăria pe cap. Era urmat de patru marinari, încă fără cămăşi pe ei după vâslitul în ocean.

— Ce se întâmplă aici? Am auzit agitaţie. Căpitanul îl văzu pe Quinn zăcând în agonie pe punte şi îngenunche lângă el. Dumnezeule. A căzut de pe catarg?

— Nu. Domnul Grayson făcu semn spre Brackett. Căpitane Grayson, te anunţ că, din clipa aceasta, domnul Brackett nu mai lucrează ca ofiţer secund la bordul vasului *Aphrodite.* Rămâne la latitudinea ta unde alegi să îl cazezi pe perioada care a mai rămas din călătorie. Eu recomand celula.

— Înţeleg. Joss se uită la fiecare marinar în parte, cu o înfăţişare sumbră. Se ridică în picioare, îndreptându-şi manşetele. Stubb, te rog să te îngrijeşti de Quinn. Se întoarse către marinarii la bustul gol. Levi, O'Shea. Însoţiţi-l pe domnul Brackett la noul său birou din celulă. Gray. Făcu semn cu capul spre Sophia. Du-o în cabina ei. Şi ţine-o acolo.

Domnul Grayson încuviinţă cu o mişcare scurtă din cap.

Levi şi O'Shea îl apucară pe Brackett, fiecare de câte un braţ, şi duseră împreună spre celulă. Când trecură pe

lângă ea, Sophia scoase un icnet de teamă. Spatele lui Levi era plin de cicatrici vinete, împletindu-se unele peste altele în mijloc, întinzându-se şi umeri. Erau oare rezultatul sau motivul tăcerii sale permanente, se întrebă ea?

— Vino, scumpo. Trebuie să te odihneşti.

Mâna domnului Grayson se odihni pe spatele ei.

Sophia se împotrivi. Nu reuşea să îşi ia privirea de la groaza de pe spatele lui Levi. Nu înainte ca acesta să dispară sub punte.

— Ai spus că nu permiţi ca oamenii să fie biciuiţi pe corabia ta.

— Nu permit. Tocmai din cauza asta.

Capitolul 13

Domnişoara Turner se topi în braţele lui. La început crezu că leşinase. Dar când îi privi chipul, Gray citi în ochii ei confuzie şi lacrimi nevărsate. Nu leşinase. Pur şi simplu căzuse în braţele lui, sperând că avea să o prindă.

Lângă el, îl auzi pe Joss care dădea ordine în stânga şi-n dreapta echipajului şi domnului Wiggins, care era acum ofiţerul secund. Bărbaţii se grăbiră să ajungă la posturile lor. Şi totuşi, ei doi rămăseseră acolo, ea lipindu-şi spatele pe pieptul lui cald. Gray o cuprinse în braţe şi o conduse spre scara de tambuchi. O luă de după talie şi o însoţi pe scări, până ajunseră în cabina doamnelor.

Acolo o aşeză pe un scaun. Gray îşi dădu seama că nu ar fi vrut să-i dea drumul. Sophia stătea atât de bine în braţele lui. În cele din urmă Gray îşi permise să conştientizeze cât de mult îşi dorise acest lucru. Să o ţină la pieptul lui. Strâns. Să nu-i mai dea drumul.

Se lipiră amândoi de tocul uşii. Unul din ei tremura din toate încheieturile, iar Gray spera că nu era vorba despre el.

Ea îşi odihni capul pe braţul lui.

— Ştiam că la tine trebuia să vin. Am încercat şi eu

să-l opresc, dar am înrăutăţit şi mai mult situaţia. Dar ştiam că de tine o să asculte. Toţi ascultă de tine. Şi ştiam că nu ai să permiţi aşa ceva.

Dumnezeule, îşi spuse Gray. O ţinea pe femeia aceasta în braţele lui, în timp ce ea îl descria drept un fel de… nu tocmai un sfânt, dar un bărbat de onoare. Iar în tot acest timp, ea tremura la pieptul lui, fără vlagă, transpirată, caldă, fără ca măcar să bănuiască toate modalităţile prin care şi-ar fi dorit el să-i dezonoreze pe amândoi.

L-ar mai fi lăsat oare să o ţină aşa, cuprinsă în braţele lui, cu spatele lipit de vintrea lui înfierbântată, dacă i-ar fi putut citi gândurile? Dacă ar fi ştiut că atunci când îşi mişca capul ca să-şi îngroape chipul în mâneca lui, îi oferea o priveliştе minunată a curbei de alabastru a gâtului ei, a ivoriului frumos sculptat al claviculei şi imaginea aceea încântătoare care îi bântuia visele – valea delicată, trandafirie dintre sânii ei?

Dumnezeule, ce ticălos.

Îi fusese ruşine de multe lucruri la viaţa lui, dar niciodată nu-i fusese atât de ruşine că era bărbat, că făcea parte din speţa aceasta de creaturi violente şi brutale care se biciuiau unii pe alţii, care băteau băieţi neajutoraţi cu cavile de matisit şi care tânjeau după guvernante neştiutoare, răvăşite de emoţie. Femeia aceasta fusese făcută pentru ceva mai bun, merita ceva mai bun. Ceva mai bun decât corabia asta, decât viaţa asta. Ceva mai bun decât creatura aceasta mârşavă, lacomă.

— Ar trebui să iei loc.

Îşi puse palmele pe umerii ei şi o îndrumă spre scaun.

Ea se prăbuşi pe el, odihnindu-şi mâinile pe masa din faţa sa. Bun, şi acum? Cu siguranţă nu o putea lăsa singură în starea în care era. Avea cearcăne sub ochi, chipul palid; buzele tremurătoare.

Gray luă cabina la pas. Nu o putea consola fără să o răvăşească. Nu putea urca pe punte şi să pună echipajul la punct pentru că nu el era căpitanul.

Impotent. Fusese catalogat drept impotent, din mai multe puncte de vedere. Gray aproape că începu să râdă când îşi dădu seama. Nu era o senzaţie pe care s-ar fi aşteptat să o trăiască, din niciun punct de vedere. Iar căldura aceea… avea să înnebunească de frustrare. Îşi frecă bărbia, după care îşi încleştă pumnul şi lovi în perete.

— Ce se va întâmpla cu domnul Brackett? întrebă Sophia cu un glas slab, plăpând.

— Va rămâne în celulă până ancorăm.

Ea îi aruncă o privire nedumerită.

— E închisoarea de pe vapor, explică el. De fapt, e mai mult o temniţă. În cală.

— O temniţă? E îngrozitor.

— Este pentru binele lui, mai mult decât orice. Pentru tot ce a făcut… nu e neapărat mai rău decât ceea ce fac alţi ofiţeri, pe alte vase. Dar acum că nu mai e ofiţer, poate că marinarii ar fi fost tentaţi să se răzbune.

— Şi atunci, de ce l-ai concediat? De ce să nu-l laşi să rămână ofiţer până ajungem în Tortola?

— Chiar dacă acţiunile lui Brackett ar fi avut o justificare, nu i-aş fi putut permite să-şi păstreze postul. Şi-a pierdut orice autoritate în faţa echipajului. Decizia mea nu a făcut altceva decât s-o confirme.

— Este numai vina mea, zise ea cu o voce tremurătoare. Îmi pare foarte rău.

— Nu. Ea tresări pe scaun, iar Gray îşi muşcă obrazul. La naiba! Oare nu fusese martoră la suficiente acte de brutalitate, fără să-şi mai piardă şi el cumpătul? Încercă din greu să-şi stăpânească emoţiile. Nu ai de ce să-ţi ceri scuze. Ai avut dreptate să vrei să ajuţi. Ai făcut bine că m-ai chemat.

Ea se relaxă, iar Gray începu din nou să traverseze cabina în lung şi-n lat.

— Ce naiba căuta Davy acolo cu cavila? Asta vreau eu să ştiu. E datoria marinarului.

Ea îşi odihni capul în palme.

— Mi-e teamă că e tot vina mea. L-am întrebat dacă

s-a mutat în teugă şi cred că… cred că a vrut să mă impresioneze.

— Bineînţeles că a vrut să te impresioneze, răspunse Gray, râzând. Ar trebui să ai mai multă grijă cum dai din genele alea, scumpo, într-una din zilele astea o să arunci un bărbat peste bord.

Picioarele scaunului zgâriară podeaua când se ridică. Culoarea se întorsese în obrajii ei.

— Dacă Davy încerca să mă impresioneze nu e numai vina mea, e şi a ta.

— Cum adică?

Frustrările lui Gray începură din nou să fiarbă. Ura faptul că se răstise la ea, dar nu părea capabil să se controleze.

— Tu eşti cel care l-a umilit de faţă cu întregul echipaj, cu toate întrebările tale. Tu l-ai obligat să spună că… ştii tu.

— Da, ştiu ce a zis. Gray se apropie de ea, până ce numai masa rămase între ei. Ştiu ce a zis. Şi nu te preface că nu ţi-a plăcut. Nu te preface că nu te foloseşti de bărbaţii ăştia ca să-ţi mângâi vanitatea.

— Vanitatea? Ce ştii tu despre vanitatea mea? Tu care nici măcar nu te uiţi în direcţia mea. Marinarii măcar vorbesc cu mine. Iar dacă întreaga scenetă cu „Regele Mării” nu e un exerciţiu menit să-ţi mângâie vanitatea, nu ştiu ce e. Lovi cu pumnul în masă şi vorbi cu o voce joasă. Poate că bărbaţii ăştia flirtează cu mine, dar pe tine te venerează. O ştii prea bine. Ai vrut să simţi admiraţia asta. Să te scalzi în ea. Şi ai făcut asta pe spinarea lui Davy.

— Măcar eu n-am făcut altceva decât să-l tachinez. Nu eu sunt cel hotărât să-i frângă inima.

— E doar o simpatie. Nu e cu adevărat îndrăgostit de mine.

— Bineînţeles că e îndrăgostit de tine! urlă el, bătând cu pumnul în masă. Toţi sunt îndrăgostiţi de tine. Vorbeşti cu ei, le asculţi poveştile – chiar şi aiurelile lui Wiggins, numai Dumnezeu ştie de ce. Îi desenezi, le faci tablouri de Crăciun. Le aminteşti de tot ce-au lăsat în urma lor, de

lucrurile la care speră să se întoarcă într-o bună zi. Şi pe lângă asta, mai arăţi şi ca o zeiţă a lui Botticelli, cea mai frumoasă femeie pe care au văzut-o vreodată. La naiba, cum să se abţină să nu se îndrăgostească de tine?

Tăcere.

Ea îl privi lung.

Clipi.

Îşi deschise uşor buzele şi trase aer în piept.

„Spune ceva”, o imploră Gray în tăcere. „Orice”.

Dar ea rămase acolo, uitându-se la el. Ce naiba spusese? Fusese ceva chiar atât de îngrozitor? Se încrunta, derulând ultimul minut în mintea sa.

Oh, Dumnezeule! Gray se frecă la ochi, după care îşi trecu repede degetele prin păr. Fusese ceva îngrozitor. La naiba! Dacă Joss ar fi fost acolo, ar fi râs copios pe seama lui.

— Ai văzut…

— Ce să văd? întrebă repede Gray, detestându-se pentru asta.

Oare ce avea să-l mai întrebe acum? Oare ce altă prostie avea el să-i răspundă?

— Ai văzut vreodată un Botticelli? O pictură, mă refer. Una adevărată?

— Da, răspunse el răsuflând uşurat.

— Oh, spuse ea, muşcându-şi buzele. Şi cum a fost?

— Nu… Gesticulă inutil cu mâna. Nu ştiu cum să descriu în cuvinte.

— Încearcă.

Îl privi cu doi ochi mari, curioşi. El înghiţi şi îşi mută privirea spre o şuviţă de păr creţ care îi atârna la tâmple.

— Perfectă. Luminoasă. Atât de frumoasă, că m-a durut sufletul. Şi lină, ca o fereastră. Aş fi vrut s-o ating.

— Dar n-ai putut.

— Nu, răspunse el, privind-o din nou în ochi. Nu am avut voie.

— Doar pentru că aşa ţi-a poruncit cineva? făcu un pas spre el, mângâind masa cu degetele ei. Şi dacă ai fi singur, dacă nu te-ar vedea nimeni? Ai atinge-o?

Gray dădu din cap că nu şi îşi coborî repede privirea.

— Nu… Se opri, alegându-şi cuvintele cu grijă, de parcă ar fi fost fructe la piaţă. Le încercă pe toate şi alese numai câteva. Vezi tu, e acoperită cu un lac. Un fel de luciu. Dacă aş fi atins-o cu degetele mele aspre, aş fi mânjit-o cumva. I-aş fi luat ceva din frumuseţe. Şi nu mi-aş fi putut ierta niciodată acest lucru.

— Atunci… îşi sprijini şoldul de marginea mesei, transformându-şi întregul corp într-o curbă şerpuită, ispititoare.

Gray se înfioră.

— Înseamnă că nu regula e cea care te împiedică să o atingi.

— Nu chiar. Nu.

Tăcere, din nou. Profundă, răzleaţă, asemenea galeriilor Uffizi lungi, placate cu marmură.

Spuse în cele din urmă:

— Şi e tot vina ta.

— Ce?

— Totul. Davy. Bineînţeles că vrea să dovedească ceva. Cum te aşteptai să reacţioneze, după ce i-ai pus toate acele întrebări? După ce l-ai supus unui interogatoriu de faţă cu întregul echipaj, de faţă cu mine? Se aşează pe scaun. Ar fi trebuit să ştii mai bine de atât. Nu ar fi trebuit să faci asta.

Da, încercase din nou să apeleze la presupusa lui onoare. Ducându-şi mâna la piept, înfierbântându-l şi mai tare. Dovedindu-i că nu avea nicio urmă de onoare în el.

— Sincer, cum te-ai simţi dacă cineva ţi-ar fi expus întreaga viaţă în faţa acelor bărbaţi?

— Bărbaţii mă respectă tocmai pentru că ştiu că şi eu am trecut prin asta. Fiecare dintre ei a trecut prin asta la un moment dat. Între marinari nu e loc de secrete, domnişoara Turner. Spre deosebire de alţii – spuse el, cu o privire atotştiutoare eu nu am nimic de ascuns.

— Chiar aşa? întrebă ea, fără să-şi ia ochii de la el.

El încuviinţă.

— Bun. În cazul ăsta, cum te cheamă?

El îşi împreună braţele la piept. Deci, ăsta era jocul ei, nu? Foarte bine. Dacă voia să îl ia la întrebări, avea de gând să-i răspundă. Era liberă să afle fiecare detaliu josnic, sălbatic despre el. Poate asta avea să o înveţe să nu mai creadă într-o decenţă închipuită.

— Benedict Adolphus Percival Grayson. Ca pe tata.

— Mi-ai spus că o singură femeie are voie să îţi spună pe numele de botez.

— Aşa e. Nu te entuziasma, scumpo. Nu ţi-am dat voie să-mi spui pe nume. Totuşi, poţi să-mi spui Gray. Te rog, adăugă el în tăcere.

Ea scutură din cap.

— Câţi ani ai, domnule Grayson?

— Împlinesc treizeci şi doi anul viitor, domnişoară Turner.

— De unde vii?

Gray se instală confortabil în scaun.

— M-am născut şi am crescut în Tortola, după cum ştii deja. Neamul Grayson se trage din Wiltshire. Bunicul meu se trăgea dintr-o familie bună, dar tatăl meu a fost clasicul fiu mai mic risipitor. Pentru toate păcatele lui, care au fost cu sutele, tatăl meu a fost exilat în Clarendon – aşa se numea plantaţia noastră ca să revină pe calea ce bună.

— Şi a reuşit să o facă?

— Tu ce crezi?

Se dădu pe spate în scaun, întinzându-şi picioarele pe masa dintre ei.

Sophia îi zâmbi.

— Câţi fraţi ai, domnule Grayson?

— Sincer să fiu, n-aş putea spune cu exactitate. Tata şi-a recunoscut trei copii. Am un frate, pe care l-ai cunoscut deja, şi o soră, pe care n-o ştii. Toţi trei avem mame diferite. Aşadar, ca răspuns la întrebarea ta de dinainte, s-ar părea că exilul în Indiile de Vest nu a fost o soluţie.

Îi privi chipul, încercând să citească orice semn de şoc sau ofensă. Totuşi, expresia ei rămase la fel de calmă

ca marea aceea blestemată.

— Ştiu că tatăl tău este…

— Mort.

— Da, mort, răspunse ea, dregându-şi glasul. Mama mai trăieşte?

— Nu. A murit când eram copil. Nu mi-o amintesc.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Da?

Cuvintele îi ieşiră pur şi simplu pe gură, pe un ton perfect banal. Dar domnişoara Turner tresări. Gray ţinu piept impulsului de a nu se foi sub privirea ei cercetătoare.

— Da, zise ea, uşor sfidătoare. Îmi pare rău. Presupun că e îngrozitor să nu-ţi aminteşti mama.

Gray ridică din umeri.

— E mai bine decât să ţi-o aminteşti şi să fii măcinat de durerea pierderii.

— Chiar crezi că e mai bine aşa?

El se încruntă şi se trase de ureche.

— Mă gândeam eu.

Gray îşi odihni braţul de mâner şi îşi mută greutatea corpului. Poate că acest interogatoriu nu fusese o idee chiar atât de bună. Domnişoara Turner ar fi trebuit să fie cea care să se simtă stânjenită, nu el.

— Neagră sau albă? întrebă ea, odihnindu-şi bărbia în palme, fără să îşi ia privirea de la el.

— Poftim?

— Pâine, domnule Grayson. Dacă ar fi să alegi între pâine neagră sau albă, ce ai alege?

— Neagră, dacă am şi unt, răspunse el râzând. Dacă nu, albă.

— Bere sau rachiu?

— Bere. Un strop de coniac. Deloc o idee proastă, îşi spuse el, scoţându-şi plosca din buzunarul de la haină.

O desfăcu şi o ridică la gură.

— Ai furat vreodată, domnule Grayson?

El înlemni. Dădu plosca pe gât, fără să se grăbească. Apoi se şterse la gură, închise plosca şi o puse din nou în buzunarul de la piept.

— Bineînţeles.

Ea îşi plecă capul şi ridică din sprâncene, invitându-l să dezvolte asupra subiectului.

— Cu ce să încep? Cu micile pozne specifice copilăriei? Ananas, pui, acul de lavalieră al tatălui meu… Aş putea să-ţi povestesc minute în şir. Să-ţi spun şi despre toate corăbiile pe care le-am asaltat, despre toate mărfurile pe care mi le-am însuşit? Chiar dacă unui vas corsar îi este permis să fure, la urma urmei, tot hoţie e şi asta. Bătu uşor cu degetele în masă. Am făcut din furt un stil de viaţă, domnişoară Turner. Am putea să stăm la poveşti ore întregi. Ce fel de detalii te interesează?

Ea căzu pe gânduri.

— Să înţeleg că nu ţi-e ruşine să recunoşti. Că ai furat.

— De cele mai multe ori, nu. Nu mi-e ruşine.

— Aşadar, au fost şi situaţii pe care le regreţi? Ce ai furat şi de ce ţi-e ruşine cu asta, domnule Grayson?

Gray îi înfruntă privirea calmă, neclintită. Să îndrăznească săi mărturisească? Ar fi reuşit să-şi atingă scopul, să-i dezvăluie cât era de mârşav. Fata trebuie să ştie cu ce bărbat avea de-a face. Şi poate că ar fi încetat să-l privească cu ochii aceia încrezători, să aştepte din partea lui lucruri la care nu ar fi trebuit să se aştepte. Lucruri pe care el nu i le-ar fi putut oferi niciodată.

Gray îşi coborî privirea şi îşi trec degetul cel mare peste buza de jos.

— Am furat moştenirea fratelui meu, rosti el cu o voce ciudata, fără vlagă. Îşi simţea întregul corp fără vlagă. De două ori.

— Înţeleg, răspunse ea.

Ridică ochii şi observă că în privirea ei nu era repulsie sau şoc, aşa cum s-ar fi aşteptat. Aşa cum s-ar fi cuvenit după o astfel de dezvăluire. În schimb, părea intrigată.

— Ananas, găini, corăbii… Desenă o linie dreaptă de masă, cu degetul. Acestea nu sunt deloc greu de imaginat. Dar să furi o moştenire… de două ori? Cum ai reuşit una ca

asta?

— E mult de povestit.

— Nu mă grăbesc.

— Eram în Anglia, în vacanţă de la Oxford, îmi petreceam vara în Wiltshire, la moşia bunicului meu. Am primit de veste că tata murise. Bunicul meu nu a reacţionat bine deloc. Cred că bătrânul a sperat mereu că fiul risipitor avea să o ia pe calea cea bună într-o bună zi şi să se întoarcă acasă. Odată ce şi-a pierdut acea speranţă… Gray îşi drese glasul. După câteva zile a avut un atac de apoplexie şi nu şi-a mai revenit niciodată.

— Ţi-ai pierdut tatăl şi bunicul la distanţă de câteva zile? întrebă ea, afectată.

— Nu. Tata murise deja de două luni.

— Da. Dar totuşi, de-abia aflaseşi, zise ea, îmbrăţişându-se.

Gray se încruntă privind-o cum îşi mângâia umărul, întristându-l şi mai tare în timp ce ea se consola. La naiba, ar fi trebuit să scoată la iveală lucruri despre el, nu să-i plângă de milă. Şi categoric nu era cazul să îl consoleze.

— Vrei sau nu să termin povestea?

— Îmi cer scuze. Continuă.

El începu să vorbească mai repede, de parcă ar fi fost vorba despre o afacere.

— Bunicul meu i-a lăsat moşia Clarendon tatălui meu. La moartea tatălui meu, pământul urma să fie împărţit între moştenitorii de sex masculin ai tatălui meu.

— Tu şi căpitanul Grayson.

— Da, răspunse el, rezemându-şi coatele pe masă. Dar vezi tu, scumpo, ei nu ştiau despre Joss. Presupun că tatăl meu a uitat să-şi menţioneze fiul nelegitim, pe jumătate african, în raportul anual. Avocaţii nu aveau nici cea mai mică idee.

— Dar dacă este fiu ilegitim… Ar fi avut vreo şansă să-şi primească moştenirea?

Gray îşi privi palma, analizând vârfurile tăiate ale unghiilor.

— Poate că nu. Nu aveam de unde să ştiu până nu le

explicam situaţia.

— Şi nu ai făcut-o. Privirea ei se transformă din curioasă în străpungătoare. Ai acceptat pământurile, după care le-ai vândut. Fără să-l întrebi şi pe fratele tău.

Gray încuviinţă.

— Ai împărţit câştigurile cu el?

— Nu. Am cumpărat corabia asta şi am pregătit-o să devină un vas corsar. Totul era pe numele meu, dar i-am promis că urma să împărţim câştigurile după război.

— Şi ai făcut-o?

Gray dădu din cap că nu.

— Nu. I-am dat ce câştigase drept ofiţer secund, nimic în plus. Am păstrat restul de bani, am cumpărat o casă în Londra şi am înfiinţat Compania Navală Grayson.

— Compania Navală Grayson, repetă ea. Nu Compania Navală a Fraţilor Grayson.

— Compania Navală Grayson. Vasele, investiţia, riscurile, profitul – sunt numai ale mele. Sunt angajatorul fratelui meu, nu partenerul lui.

— Dumnezeule. Se prăbuşi pe scaun, fără să îşi ia privirea de la el. Da, aş spune că ai de ce să-ţi fie ruşine.

Iat-o. Privirea şocată pe care o aşteptase. Îl cuprinse o satisfacţia ciudată. Poate că era justiţie divină. Alţi oameni, oameni mai buni decât el îşi mărturiseau păcatele în faţa unui preot, unor sfinţi, dar Gray alesese că o facă în faţa unei guvernante. Cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată, în toţi anii aceia în care căutase numai plăcere, în lung şi-n lat. Singura femeie care trezise în el dorinţa aceea arzătoare. Iar aceasta era pedeapsa sa – să o vadă prăbuşindu-se pe scaun, să citească neîncrederea din ochii aceia mari pentru că văzuse, în cele din urmă, adevărata lui faţă.

Da, asta era pedeapsa lui. Şi încă nu terminase inchizitorul său sumbru. Nu, încă mai avea atâta păcate de dezvăluit.

— Continuă, zise el.

Ea îi aruncă o privire nedumerită.

— Termină-ţi interogatoriu, scumpo. Mai ai şi alte

întrebări.

Ea rămase cu privirea fixată într-un colţ al încăperii.

— Eşti căsătorit, domnule Grayson?

— Nu. Nu sunt genul de bărbat căsătorit.

— Ai avut multe în… Se opri. Multe iubite?

— Da. Multe.

Ea tresări, aproape neobservat, dar el o resimţi ca pe o lovitură de bici. Cu toate acestea, ea întoarse capul, întâlnindu-i din nou privirea. O fată curajoasă.

Întreabă-mă, o imploră el. Fă-mă să mărturisesc.

— Şi câte amante, domnule Grayson?

Capitolul 14

— N-aş putea spune.

— Mi-e teamă că nu se acceptă acest răspuns, zise Sophia, zâmbitoare, mulţumită că acum avea şi ea ocazia să îl tachineze. Spune adevărul sau te arunc la ţipari, domnule Grayson.

El nu îi zâmbi.

— Ăsta e adevărul, domnişoară Turner… Nu aş putea să-ţi spun cu exactitate. Am pierdut numărătoarea acum mulţi ani. Au trecut cincisprezece ani de când am încălecat prima târfă într-o tavernă. Iar în aceşti cincisprezece ani am călătorit pe trei mări şi patru continente, savurând femei în fiecare port. Dacă ţii neapărat să ştii un număr, numără tu. Eu nu pot.

Sophia clipi, în aşteptarea acelui surâs răutăcios, sâcâitor. Dar nu zâmbi. Nu o şicana deloc.

Categoric nu trăise cu impresia că dusese o viaţă pură. Dar un negustor iscusit, care îşi organiza viaţa după numere şi profit, să piardă numărătoarea… asta însemna că numărul era cu adevărat unul mare.

Bărbatul din faţa ei încălecase nenumărate femei, din fiecare colţ al lumii. Gândul o dezgustă şi, într-un fel ruşinos, o excită. Dar, mai mult decât orice, o dezamăgi.

Regretul o înţepă între omoplaţi, iar coloana ei vertebrală înlemni.

— În cazul acesta, zise ea în cele din urmă, neputând să ascundă amărăciunea din glasul său, e un adevărat miracol că n-ai murit de sifilis.

— Nu e un miracol. Este o combinaţie de precauţie şi intestin de oaie.

— Atunci, chiar meriţi să te felicit. Şi iată că ai rămas sănătos şi voios, chiar şi după cincisprezece ani de efort fizic constant. O adevărată reuşită. Nu e de mirare că eşti atât de mândru de isprăvile tale.

— Chiar aşa? întrebă el, cu maxilarul încordat.

— Dacă sănătatea ţi-o va permite, sunt sigură că te vei bucura de mai multe decenii de viaţă depravată.

— Scumpo, asta e teama mea cea mai mare.

— Care anume? Sănătatea sau viaţa depravată?

— Deceniile.

Sophia îi studie chipul. Agitat, ştiind că era analizat, el îşi coborî privirea şi frecă bărbia. Se înşelase, îşi spuse ea. Nu era deloc mândru de isprăvile sale.

— Şi iubirea?

— Ce e cu iubirea? întrebă el, fără să-şi ridice privirea.

— Dintre toate acele iubite, dintre toate acele amante… Pe câte dintre ele le-ai iubit, domnule Grayson?

El îşi împreună palmele la ceafă, ridicându-şi privirea spre tavan.

— Pe toate, scumpo. Până la ultima.

— Asta e ca şi cum ai spune pe niciuna, răspunse ea, dând ochii peste cap.

El ridică din umeri, fără să-şi ia privirea de la tavan.

— Chiar aşa?

O altă întrebare îi stătea pe vârful limbii. Sophia ezită, dar întrebă:

— Iar ele te-au iubit?

— Doar cele naive, răspunse el, aruncându-i o privire rece. Sophia citi mândria şi durerea din ochii lui.

Şi apoi, brusc, dădu cu pumnul în masă. Tânăra sări

de pe scaun.

— Cred că e timpul să pun şi eu întrebările, nu? Se ridică în picioare, începând să ia cabina la pas. Îţi ştiu deja numele, domnişoară Jane Turner.

Sophia simţi un impuls de a-l întrerupe, de a-l corecta. Dar nu o făcu. Sentimentul de vinovăţie o încolţi. El tocmai ce îşi deschisese viaţa în faţa ei. Oare ea de ce nu avea curajul să facă acelaşi lucru?

— Şi câţi ani ai?

— Douăzeci.

Măcar asta era adevărat.

— Douăzeci, repetă el, pe un ton arogant. Numai douăzeci. Eşti atât de tânără. Ce să ştii tu despre lumea asta?

— Mai multe decât ai crede. Ce ştii tu despre mine ca să tragi concluzia asta?

El se întoarse cu faţa spre ea şi puse mâna pe masă.

— Într-adevăr, ce ştiu eu despre tine? Spune-mi, domnişoară Turner, cât ai văzut din lumea largă? De unde vii?

Se aplecă asupra ei, cu o prezenţă intimidantă. Însă intensitatea din ochii lui era chiar mai neliniştitoare.

— Din Kent.

El începu să râdă şi îşi îndreptă din nou spatele.

— Oh, domnişoara Turner se trage din jungla din Kent, nu? Ţinut recunoscut pentru sălbaticele sale petreceri în grădină. Părinţii sunt încă în viaţă?

— Da, amândoi.

— Ai fraţi sau surori?

— O soră.

— Ce familie încântătoare. Sophia dori să intervină, dar el vorbi peste ea. Pâine neagră sau albă?

— Albă.

— Bineînţeles. Tot ce e mai bun pentru domnişoara Turner. Presupun că pot să sar şi peste următoarea întrebare. Ştiu deja cât de mult îţi place romul.

Sophia tresări la răutatea din tonul vocii sale, şi la felul brutal în care mâna lui tăie aerul.

— De fapt, prefer vinul de Bordeaux.

— Vinul de Bordeaux, rânji el. Ei bine, îmi pare rău că nu-ţi pot face pe plac, domnişoară Turner, şi să-ţi ofer pâine albă şi vin de Bordeaux la fiecare masă.

— Ştii prea bine că nu am astfel de aşteptări. Îşi apăsă mai puternic palmele pe masă şi se ridică în picioare. De ce te porţi astfel?

El se aplecă peste masă, aşezându-şi palmele în faţa ei, în oglindă.

— Şi cum ai vrea să mă port? Nu pot să fiu altfel decât sunt, scumpo. Ai ştiut de la bun început că nu sunt un gentleman. Sunt un mincinos, un hoţ, un libertin… şi chiar mai rău.

Gray se aplecă şi mai aproape de ea, iar ea veni mai aproape, de parcă ar fi tras-o spre el. Erau la doar câţiva centimetri distantă. Suficient de aproape cât să se sărute.

Bărbatul îi privi buzele şi vorbi într-o şoaptă:

— Spui că nu te aştepţi la pâine albă şi la vin de Bordeaux? Scumpo… Şopti cuvântul acela lângă buzele ei, iar Sophia închise ochii. Ar fi mai bine să nu-ţi faci niciun fel de aşteptări.

Fata deschise larg ochii. El se împinse în masă şi îşi îndreptă spatele până ce părul lui negru mângâie tavanul cabinei. Sophia se retrase uşor, în timp ce inima îi bătea tare în piept. Pe chipul lui se ivi o expresie tristă, dar satisfăcută, şi îşi împreună braţele la piept.

Voia să o ţină la distanţă de el. Înţelegea acum acest lucru. Aşa că îi povestise despre fratele lui, se lăudase cu şirul lung de femei.

Şi apoi o supusese acestui interogatoriu nemilos. Era acelaşi bărbat care o ţinuse atât de tandru în braţele sale cu jumătate de oră mai devreme, aproape declarându-şi dragostea pe care i-o purta într-un moment de furie oarbă. Bărbatul care o dorea cu atâta ardoare, încât aproape o simţea în respiraţia lui. Bărbatul la care visa cu atât patos, că o durea trupul, sufletul. Iar acum o ţinea departe de el. Folosindu-se de trecutu-i murdar ca să pună distanţă între ei.

Ei bine, şi Sophia avea propriul trecut murdar. Poate că păcatele ei nu fuseseră la fel de numeroase şi desfrânate, dar erau la fel de întunecate ca ale lui. Şi nu avea de gând să lase încă un bărbat să o vadă drept îngerul perfect, mai presus de dorinţă, prea pură ca să fie atinsă.

Sophia ocoli masa, micşorând distanţa dintre ei.

— Nu am terminat.

— Scumpo, cred că am terminat înainte să începem.

Ea dădu din cap că nu, apucându-l de braţ.

— Încă mai ai întrebări pentru mine.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet neconvingător. Îşi deschise braţele şi o luă de mână.

Sophia şi-ar fi dorit ca valurile mării să se legene sub ei, să o arunce în braţele lui. Dar marea rămase calmă.

— Nu-mi spune, începu el, mângâindu-i degetele, că mâinile acestea catifelate, delicate au fost în stare să fure.

— Ba da.

— Ce? Funde? Poate puţină dantelă? Îi închise pumnul şi îi puse braţul pe lângă corp. Poate câteva coli de hârtie?

— Un fel de hârtie. Bancnotele sunt şi ele făcute din hârtie, nu?

— Oricare ar fi păcatele tale neînsemnate, scumpo, sunt sigur că pot să le vând cu cele câteva monede din buzunar.

Nu avea nici cea mai mică idee. Sophia îşi coborî privirea şi atinse punguţa pe care o ascundea la piept. E adevărat, banii erau pe numele ei. Dar prin drept, aproape că ar fi trebuit să-i aparţină lui Toby, nu? Chiar şi acum, ar fi avut tot dreptul să îi dea în judecată pe părinţii ei, pentru zestrea pe care ea i-o refuzase când fugise de acasă. Fapta ei… Nu era chiar atât de diferită de înşelăciunea domnului Grayson. Îşi furase propria moştenire.

— Sir, ai fi surprins de toate păcatelor mele.

Dar înainte să apuce să-i povestească, el o apucă uşor de bărbie, aducându-i chipul mai aproape. Îi dădu

drumul la fel de repede.

— Nu-mi spune că eşti căsătorită.

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse ea, râzând.

Dar un val de vinovăţie o făcu să se oprească. Până acum, ar fi trebuit să fie căsătorită.

Totuşi, zâmbi. Se părea că râsul ei fusese pe placul lui, la fel ca şi răspunsul. Începuse din nou că arate ca el însuşi, iar Sophia se bucură.

— Şi câţi iubiţi ai avut?

— Mulţi.

— Nu-i punem la socoteală şi pe bărbaţii de pe vasul acesta, zise el încruntat.

— Chiar şi fără ei… îi aruncă un zâmbet cochet. Tot sunt mulţi.

— Şi ai avut şi amanţi?

Dispreţul din glasul lui, rânjetul arogant… Sophia ştia că se aştepta la un nu răsunător. Dar se înşela. Nu avea de gând să-i confirme impresia pe care o avea despre ea ca fiind neatinsă, inocentă. Trebuia să înţeleagă că nu era mai rău decât ea. Nimic nu era mai presus pentru ea, nici hoţia, nici înşelăciunea. Şi nici pasiunea.

Era o singură modalitatea prin care să-i dezvăluie adevărata sa faţă.

Printr-o minciună.

— Da. Unul.

El trase aer în piept. Sophia se întoarse cu spatele la el, făcând doi paşi în faţă. Îşi încleştă pumnii până ce unghiile îi străpunseră palma, încercând cu disperare să se calmeze. La urma urmei, era o minciună pe care o spusese de atâtea ori.

— Pari atât de surprins, începu ea, privindu-l de după umăr. Ţi-am povestit acum câteva săptămâni despre Gervais. Maestrul meu de pictură, şi profesorul meu în arta…

— În arta pasiunii, termină el propoziţia. O privi cu suspiciune.

Da, îmi amintesc. Nici atunci nu te-am crezut.

— Nu contează dacă mă crezi sau nu, minţi ea,

traversând cabina. Era înalt, zvelt, deosebit de chipeş, cu păr negru ca abanosul, ochi albaştri şi degetele lungi. Şi m-a iubit cu disperare.

— Oh, ca întotdeauna, rânji el.

— M-a iubit, insistă ea. Cu disperare. Îşi dădu părul după ureche şi continuă. Oh, dar nu afecţiunea a fost cea care ne-a adus împreună. Ci pasiunea intensă, animalică.

— Pasiunea animalică? Ce ştii tu despre pasiune animalică?

Sophia se îmbujoră sub privirea lui intensă. Nu îi era deloc greu să inventeze. După toate lecţiile primite de la lăptăreasa uşuratică, după apropierea ei de acest bărbat extraordinar de atrăgător, învăţase câte ceva despre pasiune animalică.

— Am început cu schimburi de priviri arzătoare, în camere aglomerate. Se plimbă cu degetele pe masă, în timp ce se apropia de el. Şi apoi găseam tot felul de scuze ca să ne atingem. Fiecare atingere a lui îi atinse în treacăt braţul – mă făcea să tremur de dorinţă.

El îi prinse încheietura mâinii. Sophia rămase cu răsuflarea tăiată.

— Da, spuse ea, presupun că poţi să-ţi imaginezi ce s-a întâmplat mai departe.

— Presupun că da. Îi dădu drumul şi observă o sclipire în ochii lui. Începuse să o creadă. Deci aceasta este motivul pentru care ai pornit spre Tortola ca să devii guvernantă. Ai fost ruinată.

Sophia încuviinţă cu o mişcare scurtă din cap. Cât de drăguţ din partea lui, să o ajute cu minciuna. Prinse curaj şi continuă.

— Am devenit prea nesăbuiţi. Odată ce Gervais m-a adus pe culmile plăcerii, nimic nu ne mai putea ţine la distanţă. Fugeam de însoţitoarea mea de fiecare dată când puteam, mă furişam să mă întâlnesc cu el în mijlocul nopţii. În dulapuri, în garajul în care ţineam trăsura, chiar şi în birjă – pasiunea noastră nu avea limite. Gervais a venit chiar să mă vadă în Kent, la una dintre petrecerile noastre.

— Petreceri? Ştiam eu că vii dintr-o familie bună. Nu ai fost crescută ca să devii guvernantă.

— Nu am fost crescută nici ca să devin o uşuratică, zise Sophia, aruncându-i o privire obraznică. Dar asta am ajuns.

— O uşuratică. Tu.

Sophia căută printre amintiri, răsfoind printre paginile cărţii. Detalii, îşi spuse ea. Mai multe detalii l-ar putea convinge.

— Am stabilit să ne întâlnim în grajduri. Era prea riscant pentru Gervais să fie văzut în apropierea casei. Am furat straiele unei lăptărese şi mi-am ascuns părul sub o pălărie din paie cu bor lat. Cât timp nu ridicam privirea din pământ, nimeni nu avea cum să mă recunoască. Când am intrat în grajd, el m-a speriat, era ascuns în spatele uşii. M-a luat în braţe, fără niciun cuvânt, şi m-a dus în pod. Aprinsese câteva lumânări şi împrăştiase câteva petale de trandafiri şi o pătură peste un pat din fân, frumos mirositor.

— Lumânări într-un grajd cu fân uscat? Scumpo, ai noroc că n-ai murit acolo. Ai fi putut ajunge scrum.

Sophia ridică din sprâncene şi îşi încordă spatele.

Iubirea noastră era un infern. Am crezut că o să ard în flăcările pasiunii, atât de intensă a fost plăcerea noastră în noaptea aceea.

El îşi acoperi ochii şi începu să râdă în hohote.

— Ai o imaginaţie cu adevărat bogată.

— Nu e imaginaţia mea. Îţi spun adevărul!

Panica o cuprinse. Dacă nu reuşea să-l convingă, cu siguranţă avea să îl piardă. Părerea lui despre ea avea să îi fie confirmată, şi avea să o creadă chiar mai naivă decât înainte. Disperarea o mână mai aproape de el. Poate că apropierea fizică avea să-l convingă mai mult decât cuvintele.

— Nu mă crezi?

Îşi încrucişă braţele la piept, oferindu-i priveliştea sânilor săi. Ochii lui muşcară momeala. Apoi, ca să-i facă în ciudă, se îndepărtă intenţionat de el. Bărbaţii preferau să

vâneze, Sophia ştia prea bine asta. Chiar dacă era virgină, ştia cum să aducă un bărbat la picioarele sale.

Bătăile inimii sale umplură tăcerea umedă. Camera se întunecase.

Era ciudat cum aici, la tropice, noaptea venea pe neaşteptate. Fără înserare, fără misterul apusului. Lumină, şi apoi întuneric.

— Petale de trandafiri, spuse el în şoaptă, iar Sophia numără paşii până ajunse în spatele ei. Îi simţi răsuflarea în ceafă, îi simţi ochii doritori care îi priveau sânii. Iar el se apropie şi mai mult, la doar câţiva centimetri de umărul ei şi trase adânc aer în piept. Gray suspină seducător, iar ea simţi fiori pe şira spinării. Te cred când spui despre petalele de trandafiri.

Uşor, îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe umăr. Degetele lui nici măcar nu-i atinseră pielea, însă senzaţia şuviţei mătăsoase care alunecă pe gâtul ei o făcu pe Sophia să tresară. Închise ochii, simţind atingerea catifelată prin toţi porii.

— L-ai iubit? o întrebă el. Pe acest Gervais?

Cea din urmă întrebare. Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva, dar o luă prin surprindere.

— Da, bineînţeles, răspunse ea, fără să stea pe gânduri.

Se întoarse cu faţa spre el, în întuneric. Domnul Grayson îşi ascunse reacţia înainte ca ea să-l observe, însă Sophia ştia că făcuse o greşeală. Dacă ar fi intenţionat să împartă patul cu ea în noaptea aceea, acum probabil că avea să se răzgândească. În mod ironic, nimic nu astâmpără mai repede pasiunea unui bărbat decât să-i vorbeşti de iubire.

Ce avea să o mai întrebe acum? Micul lor scenariu ajunsese la final. Sophia aşteptă în întuneric, cu răsuflarea tăiată, sperând ca o întrebare, o rugă – un sărut – să se ivească de pe buzele lui.

Uşa cabinei se deschise, iar o lampă aruncă câteva licăriri. El făcu un pas în spate.

Stubb făcu câţiva paşi, luptându-se cu o tavă grea.

— V-am adus cina, anunţă el, atârnând lampa deasupra lor. Îmi cer scuze pentru întârziere, dar a fost o zi lungă.

— Vă las să mâncaţi, domnişoară Turner.

— Am adus mâncare pentru amândoi, zise Stubb, aranjând farfuriile şi mâncarea pe masă. Toţi pasagerii vor servi masa în cabina doamnelor de acum înainte. Aşa a poruncit căpitanul. Bătrânul îi aruncă o privire lui Gray. Căpitanul vrea ca amândoi să rămâneţi sub punte până prindem o nouă rafală de vânt. A spus că vei înţelege, Gray.

— Da, răspunse domnul Grayson. Înţeleg. Îi aruncă Sophiei o privire precaută. Oricum, te las să mănânci.

— Nu ţi-e foame? întrebă Stubb, servind masa.

La mirosul tocăniţei de vită, stomacul Sophiei reacţionă zgomotos.

— Cred ca domnişoara Turner îşi va savura mai bine cina fără prezenţa mea, zise domnul Grayson, îndreptându-se spre uşă. Eu aştept micul dejun. Nu mi-e foame acum.

Şi plecă Dar nu înainte să-i arunce o ultimă privire cercetătoare, înfometată.

Sophia zâmbi. Nu ştia să mintă.

Capitolul 15

Trupul lui Gray i se plânse toată noaptea. Stomacul chiorăia, când l-ar fi putut hrăni la cină. Încheieturile protestară în faţa hamacului îngrămădit în care se înfăşurase, când ar fi putut să împartă o saltea delicată cu o parteneră chiar mai delicată. Şi, bineînţeles, mai era şi acea durere constată în vintrele lui, a unei dorinţe neîndeplinite.

Însă, mai mult decât orice, în mintea lui se dădea o luptă – inima lui deja plutea. Se eliberase de ancoră şi deja pornise pe valurile mării. Şi nu avea nici cea mai mică idee cum să o prindă din nou.

Nu era virgină. Asta susţinea ea.

Nu-i pusese cuvântul la îndoială.

Cel puţin, acum lucrurile aveau mai mult sens. Hainele elegante, aerul rafinat, postul de guvernantă. Sclipirea din ochii ei, felul în care răspunsese atingerii lui. Felul în care îl atinsese. Ştia ce însemna pasiunea; ştia pasiunea pe care ar fi putut-o împărtăşi.

Şi, cu toate acestea, petrecuse noaptea de unul singur.

Pentru că ea îi oferea mai mult decât pasiune. Îi oferea inima sa. Îi oferea încredere. Dumnezeule, aproape că i-o aruncare în braţe, iar Gray nu o voia. Avea deja prea mulţi oameni cărora să le poarte de grijă şi deja reuşise să îi dezamăgească. Era numai o chestiune de timp până să o dezamăgească şi pe ea.

Chiar şi aşa, până la răsăritul soarelui Gray deja *se* spălase şi se îmbrăcase. Se aşează pe o ladă, dând din picior, jucându-se cu ceasul de buzunar, până ce clopoţelul sună de opt ori pentru cartul de dimineaţă. Era ora micului dejun. Nu mai putea ignora nevoile stomacului său. Nu mai putea ignora nici cealaltă durere sâcâitoare din inima sa – nevoie de a o vedea.

Nu avea nici cea mai mică idee ce avea să-i spună – cât mai puţine. Gray luă o carte, o duse la subsuoară şi porni spre cabina doamnelor.

Îl întâmpină o aromă de ceai. Domnişoara Turner era la masă, aranjând câteva borcane lângă tava pentru dejun. După evenimentele dramatice din ziua precedentă şi după o noapte agitată, Gray fu surprins să constate că părea atât de… normală. Aproape domestică. Neliniştea din sufletul lui crescu.

— Bună dimineaţa, zise ea, fără să ridice privirea.

Desfăcu capacul unui borcan şi examină conţinutul cu vârful degetului.

— Ai de gând să-mi otrăveşti ceaiul?

Gray îşi trase un scaun şi se aşează, puse cartea pe masă şi luă un biscuit.

— Nicidecum. Ridică privirea, iar sclipirea cochetă

din ochii ei îl făcu să se înece cu mâncarea. Da, totul era ca de obicei. Era suficient numai să o vadă, atât de frumoasă, atât de aproape de el – şi i se tăia respiraţia. Ceea ce îl lăsă complet nepregătit pentru următoarele ei cuvinte. Am să te pictez.

— Vrei să mă pictezi?

Îi veniră în minte amintiri intense, senzuale. Cum îşi trecuse degetele prin părul lui, cum îşi lipise corpul de trupul lui. Gray se îndoia că ea îşi mai aducea aminte de noaptea aceea, aşa beată cum fusese. Bineînţeles, el nu o putea uita.

— Nu te deranjează, nu? Trebuie să exersez şi să-mi ocup timpul. Mută o cană cu ceai şi începu să desfacă un mic şevalet. Decât dacă vrei tu să facem altceva?

Gray îşi drese glasul şi îşi coborî privirea în carte. Da, ar fi vrut să facă altceva.

— Aveam de gând să citesc.

— Nu văd de ce n-ai putea să o faci, spuse ea, punându-şi şorţul. Doar lasă-mă să schiţez trăsăturile chipului şi apoi poţi să citeşti în timp ce eu completez restul.

— Nu sunt sigur…

Ea puse pe masă câteva pensule, aranjându-le de la cea mai mică la cea mai mare.

— Vezi tu, nu prea mai am pe cine să pictez. I-am schiţat sau pictat aproape pe toţi cei de la bordul navei.

— Am observat.

— Ai observat? întrebă ea, privindu-şi pensulele.

— Da.

— Şi…? zise ea, întâlnindu-i privirea.

Şi ce? Ce se aştepta să-i răspundă? Că desenele ei îl umpleau de invidie şi dorinţă? Că reuşeau să îi dezvăluie calităţi ascunse în oameni cu care lucrase cot la cot ani de zile, să îi arate mult mai mult decât ar fi vrut să cunoască din sufletul ei? Că refuzase cu dispreţ aceeaşi cerere – că o refuzase pe ea însăşi – acum multe săptămâni, tocmai pentru că îi era groază de clipa în care avea să-şi îndrepte viziunea de artist asupra lui şi să descopere adevărata

natură a sufletului său? Ironia situaţiei îl făcu să zâmbească trist. Fie, atunci să descopere. Avea să îi folosească întregul stoc de pigment negru. Nu avea să-l mai împovăreze niciodată cu privirea aceea de încredere.

Gray îşi termină cana de ceai şi o aruncă pe masă.

— Fie.

— Foarte bine, răspunse ea zâmbind, aranjându-şi pânza pe şevalet.

— Şi ce să fac?

— Fii în largul tău, zise ea, aruncându-i o privire amuzată. Oricât m-aş bucura să simt marea legănându-se sub nou, nu cred că eşti în pericol să fii aruncat pe podea.

Gray îi urmări privirea spre mâna sa care rămăsese încleştată pe mânerul scaunului. Frustrat pe propria sa transparenţă, îşi împături palmele la piept, întinzându-şi piciorul pe podea, în timp ce se aşează comod în scaun.

— Sunt perfect în largul meu.

— Cum se face că, întrebă ea, începând să schiţeze cu un creion în timp ce privirea ei concentrată se muta de la chipul lui, la pânză, unui gentleman desfrânat, crescut pe o plantaţie de zahăr din Indiile de Vest şi educat la Oxford, odată ce a moştenit pământ şi avere, hotărăşte să îşi trăiască viaţa pe mare?

Gray se uită lung la ea.

Ea se opri din desenat şi îl privi răbdătoare, dându-şi părul după ureche.

— Ce? Vrei să vorbesc? Nu mi-ai spus să stau la locul meu?

— Aş vrea să fii în largul tău. Şi am observat că depănatul amintirilor ne ajută în acest sens.

Nu şi pe el.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra schiţei sale.

— În copilărie ţi-ai dorit să devii marinar?

— Nu, răspunse Gray, râzând. Până să merg la Oxford nu mai fusesem niciodată pe o corabie. În prima săptămână pe mare mi-a fost rău. Nu puteam să mănânc nimic. Totuşi, am avut noroc pentru că marinarii au prins şi au mâncat un peşte otrăvit cu cupru. Aproape întregul

echipaj s-a îmbolnăvit; patru dintre ei au murit.

— Dumnezeule!

— L-am ajutat cu tot ce am putut pe căpitan. M-a pus la treabă şi am acceptat, cumva. Până am traversat Tropicul, întindeam şi strângeam velele ca orice marinar priceput. Printre schimburi, am învăţat tot ce mi-a explicat căpitanul despre puterea vântului şi despre navigare. Odată ajunşi în Anglia, l-am întrebat dacă pot să rămân în echipaj şi m-a numit ofiţer de punte. De-abia după un an şi jumătate am ajuns la Oxford.

— Mă mir că te-ai mai dus.

Aproape că n-am făcut-o, spuse el, scărpinându-şi barba. Însă războiul era în floare. Şi am primit, în cele din urmă, o scrisoare în care am aflat că tata se îmbolnăvise – asta m-a trezit la realitate. Joss şi Bel erau încă minori, şi ştiam că nu ar fi avut cine să aibă grijă de ei dacă el ar fi murit. M-am gândit că ar trebui să stau locului o perioadă, să ştie cum să dea de mine. Oxford mi-a părut o variantă bună la vremea aceea. Dar am terminat numai trei semestre.

— Pentru că tatăl tău a murit.

Sophia prinse creionul între dinţi, şi îşi şterse mâinile pe şorţ.

— Da.

Scoase creionul din gură şi îşi îndreptă privirea spre el. Totuşi, nu îl privi în ochi. Gray avu impresia că îi analiza urechea sau linia maxilarului. Îşi scărpină gâtul, jenat, simţind că roşeşte sub evaluarea ei trufaşă. La naiba, cabina aceea era un cuptor.

— Moment în care ai vândut pământul, zise ea, reîndreptându-şi atenţia spre pânză. Şi ai devenit corsar?

El încuviinţă.

— Dar dacă erai preocupat de situaţia fratelui şi a surorii tale, de ce nu te-ai întors acasă? Ca să ai grijă de plantaţie?

Gray oftă.

— Din mai multe motive. Toate aveau legătură cu banii. Preţul zahărului era în scădere; iar tarifele în

creştere. Plantaţiile din Indiile de Vest nu mai erau afacerile profitabile care fuseseră cândva. Într-un an am fi fost îngropaţi în datorii. Nu ar fi mers niciodată. Dacă le-aş fi spus avocaţilor despre Joss, asta ar fi însemnat luni buni de întârziere, şi nici nu eram sigur că el ar fi fost de acord să vândă. Am găsit un cumpărător şi am avut şansa de a cumpăra acest vas, alături de autorizaţie, aşa că am profitat de ocazie. După care am capturat şaizeci de corăbii în numele Coroanei, spuse Gray, cu mândrie în glas. Nu am regretat niciodată decizia pe care am luat-o. Era singura soluţie profitabilă.

Ea îi aruncă o nouă privire cercetătoare, de data aceasta spre păr. Gray dădu ochii peste cap, de parcă ar fi încercat să-i urmeze privirea.

— Se întâmplă adesea ca marea să se potolească?

— Nu în fiecare călătorie. Dar destul de des, răspunse el, ridicând din umeri.

— Cât durează, de regulă?

— Nu avem de unde să ştim. Câteva ore. Zile. O săptămână.

Ea îşi dădu părul după ureche.

— O săptămână de întârziere? Probabil că profitul tău are de suferit.

— Într-adevăr.

El privi rugător spre cer. Probabil că trăia un calvar. Pierdea bani cu fiecare oră ce trecea, trebuia să sufere tentaţia imposibilă în faţa celei mai frumoase femei pe care o întâlnise vreodată şi era groaznic de cald Fără niciun fel de briză, aerul din cabină era îngrozitor de încărcat, pe măsură ce soarele strălucea pe cer. De-abia dacă se făcuse dimineaţă, iar Gray simţea deja stropi de sudoare sub lavalieră. O privi din nou pe domnişoara Turner, admirând curba graţioasă, înviorată a gâtului ei, în timp ce apleca capul. Temperatura din încăpere crescu.

Ea se dădu pe spate şi îşi aplecă capul într-o parte, studiind pânza.

— Cu siguranţă că aceasta nu era singura variantă profitabilă, să conduci un vas corsar. Sunt atâtea riscuri,

atâtea aspecte imprevizibile. Spre exemplu, te-ai fi putut căsători.

— Să mă căsătoresc?

— Da, bineînţeles. Asta fac majoritatea domnilor cu un anumit statut financiar, nu? Vii dintr-o familie bună şi aveai ceva pământ pe numele tău… cu siguranţă că ai fi putut să găseşti o tânără moştenitoare sau o văduvă tânără cu care să te căsătoreşti, şi ai fi putut face orice ţi-ar fi trecut prin minte. La urma urmei, spuse ea, întâlnindu-i privirea, nu e ca şi cum nu ai şarmul necesar ca să cucereşti o femeie. Şi eşti destul de chipeş, în felul tău.

— Destul de chipeş. În felul meu.

Ea aplecă din nou capul.

— Oh, nu mai fi aşa încrezut. Nu încerc să te flatez, pur şi simplu spun adevărul. Vasul corsar nu era singura soluţie profitabilă. Te-ai fi putut căsători dacă ai fi vrut.

— Ah, tocmai asta e problema. Nu voiam.

Ea apucă o pensulă şi lovi uşor paleta.

— Nu, nu asta voiai. Tu voiai să fii pe mare. Voiai să pleci în căutarea unei aventuri, să capturezi şaizeci de corăbii în numele Coroanei şi să cucereşti nenumărate femei pe patru continente. Aşa că ai ales să-ţi vinzi pământul, domnule Grayson. Pentru că asta îţi doreai cu adevărat să faci. Profitul a fost un plus.

Gray se trase de manşeta cămăşii. Îl deranja cât de uşor îi era ei să vorbească despre nişte adevăruri la care el evitase să se gândească în toţi aceşti ani. Acum era mai rău decât un hoţ. Era un hoţ egoist, mincinos. Dar ea rămase în continuare cu el, filtrând cu el, numindu-l „fermecător” şi „destul de chipeş”. Câte alte defecte trebuia să scoată la lumină ca să fugă de el?

— Dar tu, domnişoară Turner? întrebă el, venind mai în faţă. De ce eşti aici, în drum spre Indiile de Vest, ca să lucrezi drept guvernantă? Şi tu ai fi putut să te căsătoreşti. Te tragi dintr-o familie bună; asta e clar. Şi chiar dacă n-ai avea zestre, scumpo… Aşteptă să o vadă ridicând privirea. Frumuseţea ta poate să vrăjească orice bărbat.

Ea nu păru impresionată. Cu toate acestea, Gray

observă bujorii din obrajii ei şi îşi şterse fruntea cu spatele încheieturii.

— Hai, nu e cazul să faci pe modesta. Nu încerc să te flatez, pur şi simplu spun adevărul, zise el şi se întinse din nou pe scaun. Deci, de ce nu te-ai căsătorit?

— Ţi-am explicat ieri motivul pentru care căsătoria nu mai reprezenta o variantă pentru mine. Eram compromisă.

— Ah, da, răspunse el ducându-şi mâinile la piept. Pictorul francez. Cum spuneai că îl cheamă? Germaine?

— Gervais, spuse ea, oftând dramatic. Ah, dar plăcerea pe care am trăit-o alături de el a meritat orice cost. Nu m-am simţit niciodată mai vie decât în braţele lui. Fiecare clipă petrecută împreună a fost un minut furat din paradis.

Gray pufni şi dădu cu cizma în piciorul mesei. Dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi zis că fata încerca să îl facă gelos. Şi la naiba dacă nu funcţiona. De ce să se bucure un profesor mieros de plăcerile care lui îi erau refuzate? Doar nu luptase în război pentru ca cea mai frumoasă lady din Anglia să-şi ridice fusta în faţa unui afurisit de francez.

Ea începu să amestece pigment şi ulei pe paleta sa.

— Odată, m-a prins în cămară şi ne-am iubit pătimaş printre cartofi şi napi. M-a împins în rafturi şi…

— Pot să-mi citesc cartea?

Dumnezeule, nu mai putea suporta.

Ea zâmbi şi luă o altă pensulă.

— Dacă vrei tu.

Gray ridică cartea şi se uită lung la ea, incapabil să se concentreze să o citească. Din când în când, dădea pagina. Imagini intense, erotice îi treceau prin minte, însă tot sângele lui coborî în vintre.

În timp ce soarele se ridica pe cer, umbra haşurată a capacului de spiral de deasupra lor începu să coboare pe peretele cabinei, alunecând uşor pe podea. Curând, soarele era exact deasupra lor, pictând masa cu o tablă de şah de umbre.

Era groaznic de cald.

Simţindu-se moleşit şi inert, Gray îşi slăbi lavaliera îmbibată cu sudoare. Fură o privire spre domnişoara Turner pe deasupra cărţii. Rochia ei simplă de muselină pălise în faţa căldurii, lipindu-se de trupul ei, într-un mod seducător. Ea îşi roti încet gâtul, întinzându-şi muşchii cu o graţie mlădioasă, senzuală.

— A mai rămas puţin ceai? întrebă Gray.

— Nu, răspunse ea, ştergându-şi fruntea cu o batistă, continuând apoi cu decolteul lucios, înfierbântat.

El se foi jenat, simţind din nou durerea din vintre.

— O să-l rog pe Stubb să aducă puţină apă. Imediat.

Îşi aplecă capul, încercând să se gândească la lucruri reci. Precum îngheţatele acelea delicioase din Mayfair, cele pe care cu siguranţă ar fi dus-o pe Bel să le încerce. Râul cu păstrăvi din Wiltshire unde petrecuse vara aceea pe când era la Oxford. Bere, proaspăt scoasă din pivniţă în toiul iernii. Zăpadă.

Îi veni brusc în minte o imagine cu domnişoara Turner într-un peisaj de iarnă, îmbrăcată în catifea, acoperită cu fulgi albi de zăpadă. Mici cristale de gheaţă îi atârnau de mănuşile decorate cu blăniţă, de pelerină, în păr, pe gene. Pielea ei palidă contrasta cu buzele pline, roşii. O apariţie angelică.

Doar că nu-i puteai face unui înger tot ce-şi imagina Gray făcând cu sirena acoperită de zăpadă. Se imagină lingând un fulg de nea de pe obrazul ei, iar limba lui se înfioră în vântul rece. În mintea lui, gustă un alt fulg de nea şi un altul – şi erau dulci. Era o îngheţată cu gust de trandafiri, o delicateţe cu mult mai dulce decât orice altceva gustase în viaţa lui, iar el o devora, cu sărutări mici, imposibil de mici. Cu fiecare fulg de nea în parte. Până ce se aruncă cu ea în zăpadă şi dezveli sânii ei plini, fructele dulci ale sfârcurilor ei, curbele suculente ale trupului său delicios – şi se înfruptă din toate.

Capitolul 16

Sophia numără şase clinchete de clopoţel înainte ca domnul Grayson să se trezească la realitate. O privi speriat şi îmbujorat. De parcă l-ar fi prins făcut ceva nesăbuit.

Ea zâmbi.

El se frecă la ochi şi se ridică în picioare.

— Domnişoară Turner, te voi şoca dacă îmi dau jos haina?

Sophia rămase uşor dezamăgită. Când avea de gând să înceteze să îi vorbească cu acea politeţe forţată, păstrând distanţa dintre ei? Câte alte poveşti despre întâlniri pătimaşe trebuie să-i mai povestească ca să-l facă să înţeleagă că nu era cu nimic mai prejos decât el, doar mai puţin experimentată? Poate că venise momentul să ia măsuri mai drastice.

— Chiar te rog, răspunse ea cu o privire doritoare. Domnule Grayson, nu sunt o şcolăriţă nevinovată. Va trebui să încerci altceva dacă vrei să mă şochezi.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet subtil.

— O să mă gândesc la asta.

Îl privi în timp ce se dezbrăcă de haină. O întinse pe spătarul scaunului înainte să se aşeze din nou. Cămaşa transpirată îi atârna pe umeri şi pe braţe. Pe Sophia o trecu un fior plăcut.

— Oricum, nu ţi se potriveşte, zise ea, pregătindu-şi pensula cu vopsea.

El îi aruncă o privire amuzată în timp ce îşi desfăcu nodul lavalierei ca să o mai slăbească puţin. Ea se bucură, în sinea sa. Dacă ar fi reuşit să-l convingă să renunţe şi la vestă…

— Haina, explică ea, văzând că el o privea în continuare ridicând din sprâncene. Nu ţi se potriveşte.

— De ce? Nu e culoarea potrivită?

Seriozitatea bruscă din tonul vocii lui o surprinse.

— Nu, culoarea este perfect în regulă. Modelul nu este unul tocmai potrivit. Stilul acesta este pentru un gentleman bogat, înalt şi zvelt. Dar, după cum ţii morţiş să-mi tot reaminteşti, domnule Grayson, tu nu eşti un

gentleman. Umerii tăi sunt prea laţi pentru hainele la modă.

— Chiar aşa? râse el, deschizându-şi butonii. Sophia îl urmări în timp ce îşi sumecă mânecile, dezvelindu-şi antebraţele tonifiate. Şi atunci, ce fel de haine mi s-ar potrivi cel mai bine?

— În afară de o togă? El îi întâmpină gluma cu un surâs. Sophia continuă să decoreze pânza, fericită că începuse să facă progrese. Cred că ai nevoie de ceva mai puţin constrâns. Ceva precum uniforma unui marinar. Sau cea a unui căpitan.

— Aşa crezi? întrebă el, căzând parcă pe gânduri. Şi ai mai crede despre mine că sunt destul de chipeş, chiar şi în veşminte de marinar? În felul meu?

— Nu. Îl lăsă să ridice uşor din sprâncene, înainte să continue. Aş crede că eşti deosebit de chipeş. Din toate punctele de vedere. Amestecă culorile pe paleta sa, aruncându-i o privire sfioasă. Şi ce părere ai despre ţinuta mea? Dacă ar fi după tine, cum m-ai îmbrăca?

— Dacă ar fi după mine… nu te-aş îmbrăca.

Sophia se înfioră de dorinţă. Simţi bujorii din obraji şi îşi coborî ochii. Totuşi, se forţă să îi întâlnească privirea. Nu era momentul să îşi piardă curajul.

Nimic nu stârnea mai mult intenţiile unui bărbat decât gelozia.

— Gervais m-a ţinut odată goală o zi întreagă ca să mă picteze.

— Te-a pictat nud? întrebă el.

— Nu. M-a pictat pe mine. M-am dezbrăcat de haine şi m-am întins pe pat în timp ce el mă îmbrăca cu pigmenţi. Gervais îmi spunea că sunt pânza lui perfectă, goală. A pictat orhidee violete aici – desenă cu degetul un cerc mic, chiar deasupra sânului – şi viţă-de-vie înspre… îşi coborî mâna şi observă cu încântare că privirea lui urmărea calea trasată. Am inventat că sunt răcită şi am refuzat să mă spăl o săptămână întreagă.

Gray fu năpădit de dorinţă şi furie geloasă, dar rămase nemişcat, asemenea unei sculpturi de marmură a

lui Lord Elgin. Ce mai putea să facă ca să îl oblige să acţioneze? Frustrată, îşi suflă o şuviţă de păr de pe faţă şi făcu semn spre braţul lui. Îmi dai cutiuţa cu roşu?

Ea se încruntă spre cutiuţele cu pigmenţi.

— Care este cea cu roşu?

— Cea roşu aprins Acolo, lângă umărul tău. N-ai cum să n-o vezi.

— Asta? întrebă el, întinzându-i un maro Van Dyke.

Ea trânti paleta pe masă şi luă singură pigmentul roşu.

— Dacă nu vrei să mă ajuţi, spune aşa. Nu este nevoie să mă tachinezi.

— Calmează-te, scumpo. Nu te tachinez deloc. Se pare că eu nu văd culorile la fel ca ceilalţi.

— Ce vrei să spui?

— Văd unele culori, spuse el. Dar nu la fel de multe cum s-ar părea că văd alţii. Voi spuneţi „roşu, verde maro”… iar mie mi se pare că arată toate la fel. Dacă am un safir lângă un ametist, nu pot să le deosebesc. Se pare că am avut un unchi care avea aceeaşi problemă ca mine. Odată ce profesorul meu a încetat să mă mai bată pentru că nu reuşeam să etichetez exerciţiile de latină, nu m-a mai deranjat. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra cărţii sale.

— Dar… asta e tragic! Să treci prin viaţă fără culoare? Fără să ai posibilitatea de aprecia arta, sau frumuseţea?

Gray începu să râdă.

— Scumpo, nu te grăbi să-mi pictezi o aureolă de martir. Nu e ca şi cum aş fi orb. Îmi place foarte mult arta, după cum am mai discutat deja. Cât despre frumuseţe… Nu-mi trebuie să ştiu dacă ochii tăi sunt albaştri, verzi sau lila ca să ştiu că sunt deosebit de încântători.

— Nimeni nu are ochi lila.

— Nu? zise el, refuzând să-şi ia ochii de la ea. Se aplecă în scaun şi continuă. Spune-mi, ţi-a spus vreodată profesorul ăla al tău că ochii tăi sunt încercuiţi de un cerc perfect cu câteva nuanţe mai închise decât restul… parcă

iris se numeşte, nu?

Sophia dădu din cap că da.

— Irisului. Îşi propti cotul pe masă şi se apropie şi mai mult de ea, cercetând-o cu privirea. Un termen potrivit. Sunt razele acestea mai palide care se deschid din centru, la fel ca petalele. Iar atunci când pupilele tale se măresc – exact cum o fac acum ochii tăi par nişte bujori care înfloresc. Proaspeţi. Inocenţi.

Sophia îşi coborî privirea, amestecând o picătură de alb de titan în nuanţele de verzui de pe paleta sa. El se dădu şi mai aproape, vorbindu-i într-o şoaptă hipnotică.

— Dar când capeţi plăcere în a mă tachina, uitându-te la mine pe sub genele acelea lungi, atât de cochet, cu atâta satisfacţie…

Ea îi aruncă o privire aprigă.

El plesni din degete.

— Aşa! Exact aşa! Oh, scumpo – ochii tăi sunt asemenea unor dansatoare de operă ce zâmbesc în spatele evantaielor mari, cu pene. Sfioşi. Doritori.

Sophia simţi că ia foc.

El zâmbi şi se rezemă de spătar.

— Nu am nevoie să ştiu culoarea părului tău ca să văd că e catifelat şi strălucitor ca mătasea. Nu am nevoie să ştiu dacă e galben, portocaliu sau roşu ca să petrec ore întregi întrebându-mă cum l-aş simţi pe pielea mea.

Îşi deschise cartea la pagina marcată şi continuă:

— Ca să nu mai vorbim de buzele tale, scumpo. Dacă aş încerca să descopăr nuanţa lor precisă de roşu, roz sau violet, nu m-aş mai putea concentra la nimic altceva.

Gray dădu pagina şi cei doi rămaseră în tăcere.

Sophia se uita în gol la pânza sa. Inima îi bătea cu putere. O picătură de transpiraţie se prelinse pe ceafa ei, printre omoplaţi, şi simţi o dorinţă fierbinte, nerăbdătoare care o apăsa în despicătura dintre coapse.

Afurisitul. Ştia că îl teroriza cu poveştile ei. Aşa că stătea acolo, aparent plictisit, făcând dragoste cu ea cu vorbele lui sâcâitoare, lipsite de culoare, într-o încercare ostentativă de a o tulbura. De parcă ar fi jucat un joc de

cărţi, iar el tocmai ce ridicase miza.

Sophia zâmbi. Câştiga mereu la cărţi.

— Vorbeşti prosti, zise ea, pe un ton calm.

El ridică din sprâncene.

— Nimeni nu are buze violete.

— Nu?

Ea puse paleta deoparte şi îşi împreună mâinile pe masă.

— Nasul tău are o formă distinctivă.

— Chiar aşa? rânji el.

— Da. Veni mai aproape de el, împingându-şi sânii în palmele împreunate. El fură o privire, dar se întoarse repede spre ochii ei. Umflătura aceea mică… E o provocare pentru mine.

— Da?

Gray îşi aplecă capul, continuând să citească. Sophia îl privi lung, aşteptând una… două… trei clipe înainte ca el să ridice mâna să îşi atingă nasul. Un progres satisfăcător. Categoric reuşise să îl tulbure.

— Odată, în timpul unei lecţii cu Gervais, îl pictam pe Michelangelo al lui David, dintr-o carte. Doar că nu am putut surprinde deloc muşchii antebraţului.

— Iarăşi el? oftă el plictisit, dând pagina.

— Gervais s-a ridicat – Sophia se depărtă de masă şi se ridică în picioare – şi-a aruncat haina şi şi-a sumecat mâneca până la cot. Puse palma pe masă, chiar în faţa lui Gray. Mi-a luat mâna şi mi-a purtat degetele pe fiecare muşchi şi tendon al braţului său.

În timp ce vorbea, Sophia urmări tendoanele încheieturii sale cu mâna liberă. Când ea ajunse cu degetele în adâncitura cotului, îl auzi respirând mai greu. Dumnezeule! Şi mai mult progres.

— Şi după ce l-am atins, continuă ea, am ştiut exact cum să schiţez muşchii aceia.

Gray închise cartea cu zgomot, o aruncă deoparte şi o privi cu înverşunare. Intensitatea întunecată din ochii lui îi opri inima. Încetişor, îi atinse uşor chipul cu palma.

— Da… Nu te mişca.

El închise ochii, lăsând-o să-i atingă nasul. Cu mişcări leneşe, ea îi pipăi cu vârful degetelor umflătura neregulată, bronzată. El începu să respire şi mai greu. În cele din urmă, ea rupse contactul, în timp ce el rămase cu ochii închişi.

Ea îi mângâie cu degetele sprânceana stângă, desenând o linie dreaptă între tâmplă şi pomeţi. Pielea lui era mai catifelată decât s-ar fi aşteptat, şi ciudat de răcoroasă la atingere. Îşi continuă atingerile spre barba şi maxilarul lui, întinzându-şi palma ca să simtă cum îi râcâia pielea sensibilă de pe palme.

El trase adânc aer în piept, aproape gemând, dar rămase cu ochii închişi. Perfect nemişcat.

Sophia simţi dorinţa înflăcărată care îi curgea prin vene. Dorinţă, amestecată cu entuziasmul îmbătător al puterii. Îi trasă conturul sprâncenei, urmărind curba delicată, vulnerabilă a pleoapelor lui. Genele lui, lungi şi curbate, de copil, începură să tremure la atingerea ei, iar ea se înduioşa. Urmări circumferinţa chipului său, plimbându-şi vârful degetului spre despicătura bărbiei lui, urcând spre cicatricea subţire din colţul gurii. El respiră greu, iar Sophia simţi cum căldura respiraţiei lui o înfierbântă. Îmbărbătată, îi mângâie cu degetul buza de jos.

El îi înşfăcă repede mâna, lipind-o de obrazul lui. O privi cu jale, cu părul ciufulit şi răsuflarea întretăiată.

Oh, da. Reuşise să îl tulbure de-a dreptul.

— Gray.

Se apropie de el, simţind cum rochia asudată se lipea de coapsele sale.

El se încordă.

— Nu face asta. Nu vreau să te rănesc.

— Nu sunt o fată nevinovată, Gray. Ştiu ce vrei. Nu vezi că şi eu vreau acelaşi lucru? Se aplecă să îi şoptească la ureche. Pot să-ţi arăt culori. Culori la care nu ai visat niciodată. Albastrul din ochii mei…

Suflă uşor pe gâtul lui şi privi tendonul care se încordă. Strălucirea aurie a părului meu…

Apucă o şuviţă de păr şi îi mângâie obrazul.

— Scumpo…

Sophia pluti în jurul lui, apropiindu-şi şi mai tare buzele de gura lui.

— Aş putea să-ţi arăt ce gust are rozul trandafiriu perfect, bogat.

— Am făgăduit că n-am să te curtez, şopti el.

— Chiar aşa? Foarte bine, pentru că nu mai am răbdare să fiu curtată. Cred că mi-ar face plăcere să fiu eu cea care-şi asumă acest rol.

— Scumpo, crede-mă, nu merit. Şi dacă… închise ochii şi îi deschise din nou. Dacă las să se întâmple asta, n-am să te merit niciodată. Mi-am dat cuvântul şi, pentru prima oară în viaţa mea, vreau să-l respect. Sunt un netrebnic, după muncă şi caracter, nu sunt persoana potrivită pentru o fată ca tine.

— O fată ca mine? Deja sunt compromisă.

— Compromisă? Pentru că ai cunoscut plăcerea? Nu e nimic compromis la tine. Eşti tânără, frumoasă şi plină de vise. Eşti minunată, îi mângâie chipul. Perfectă.

Simţi lacrimi în colţul ochilor. Ce cuvinte dulci! Cât şi-ar fi dorit să le merite!

Îi prinse între degete o şuviţă de păr.

— Profesorul aceasta, care a încercat să te compromită, în mod evident e un amator. Dar, scumpo… spre ruşinea mea, eu am avut parte de mult exerciţiu. Încerc să devin un bărbat respectabil. Un om mai bun.

— Încerci să fii cineva care nu eşti. Iar asta te distruge. Îşi lipi mâna de obrazul lui, prinzându-i chipul între palme. Chiar ai faţa unui netrebnic.

— Înseamnă că mă vezi aşa cum sunt în realitate.

— Dar ce-mi spui despre bărbatul din interiorul tău? Eşti mult mai mult decât atât, ştiu asta. O simt. Ai o pasiune pentru viaţă. Atâta putere… îşi strecură mâinile pe sub cămaşă, atingându-i umărul tonificat. Şi inima asta. Degetele ei alunecară pe pieptul lui, mângâindu-i marginea cicatricei.

El tresări. Oftă şi se eliberă din strânsoarea ei.

— Scumpo, eu… oftă din nou şi se schimbă la faţă. Nu pot.

— Înţeleg.

Sophia se îndepărtă, acceptând înfrângerea.

— Îmi pare rău, zise el, trecându-şi degetele prin părul ei. Nici nu ştii cât de rău îmi pare.

— Chiar ar trebui să-ţi pară rău. Apucă cu mâinile braţele scaunului lui şi se aplecă asupra lui. Dacă şi-ar fi aplecat capul, şi-ar fi odihnit frunte pe perna doritoare a sânilor ei. El părea perfect conştient de lucru acesta. Foarte., foarte… rău.

Sophia se întoarse la scaunul ei cu un mers jucăuş, sperând să ascundă felul în care încă îi tremurau coapsele şi cum o înţepa inima.

— Prea bine, spuse ea, ridicându-şi paleta şi pregătindu-şi pensula. Am să-mi termin pictura. Poţi să continui să citeşti.

Îşi păstră atenţia asupra pânzei din faţa sa. Totuşi, observă cu coada ochiului că Gray nu ridică cartea de pe masă. Îi auzea respiraţia sacadată. Chiar şi în cabina aceea înflăcărată simţea căldura lui masculină care ardea prin rochia ei de muselină şi prin cămaşa de corp.

Sarcina de a părea neafectată de această dorinţă răvăşitoare se dovedi a fi una incredibil de dificilă. După câteva minute, începu să o doară braţul care stătuse prea încordat. Sophia lăsă paleta şi pensula pe masă şi începu să îşi palpeze locul în care gâtul ei se întâlnea cu umărul, masând muşchiul încordat. Firele de păr pe de gât erau umede de sudoare.

— Atinge-te.

Sophia înlemni. Simţi că i se opreşte inima. Cu siguranţă că nu auzise ce…

— M-ai auzit bine. Îşi trase scaunul mai aproape de ea. Am promis că n-am să te ating. Aşa că atinge-te tu pentru mine.

Pulsul ei tresări la viaţă, iar ritmul intens al inimii sale bătea în mişcări leneşe, viguroase în vârful coapselor sale. Sophia închise ochii. Sugestia lui era şocantă,

excitantă, de neînchipuit. Era ceva imposibil. Trebuia să se gândească la un răspuns. O remarcă usturătoare prin care să arunce apă rece pentru focul lui. Şi al ei. Trebuia să domolească pasiunea sălbatică care curgea prin venele sale.

Dar nu era apă rece. Ci numai dorinţă înfierbântată, lichidă care îi bătea în tâmple, care se prelingea printre sânii ei. Începuse acest joc de inducere în eroare. Nu putea să se dea bătută acum, dacă ar fi pierdut jocul, asta ar fi însemnat să-l piardă pe el.

De parcă s-ar fi mişcat la propria lor cerere, degetele ei se mutară de la umăr, alunecând spre marginea dantelată a decolteului ei.

— Da. Simţi şoapta aceea pe pielea ei, ca o mângâiere. Da. Atinge-i pentru mine.

Sfârcurile ei prinseră imediat viaţă, întărindu-se sub cămaşa ei de corp. Ezită, fără să deschidă ochii. Respiră adânc, ridicându-şi sânii pe sub degete, cu fiecare răsuflare.

— Da, scumpo. Atinge-i. Suntem pe corabia asta de douăzeci şi cinci de zile. De douăzeci şi patru de nopţi visez să strâng aceşti sâni în palmele mele. Tânjesc să îi mângâi, să îi simt tari, rotunzi şi delicaţi printre degetele mele. Dumnezeule, sunt atât de moi, nu-i aşa, scumpo? La fel la mâinile şi încheieturile tale, la fel ca buzele tale. Eşti catifelată, catifelată ca petalele de trandafiri.

Vocea lui o cutremură, fiecare cuvânt îi arunca hori pe şira spinării. Sophia îşi muşcă buza de jos ca să nu tremure. Îşi răsuci degetele în jurul materialului rochiei şi a cămăşii, trăgându-le peste umăr, tot mai jos, până ce materialul se întinse la maxim. Îşi strecură degetele pe sub material şi îşi ridică sânul, eliberându-şi sfera umedă, plină din corset. Aerul cald îi înveli sfârcul. Ea se înfioră, imaginându-şi că era răsuflarea lui.

El rămase tăcut o veşnicie. Sophia rămase cu ochii închişi, îndurând o moarte înceată, tăcută de dezgolire şi ruşine. Ce naiba făcea, de ce îşi dezbrăca sânii în faţa acestui bărbat? Cu atâta depravare, cu atâta neruşinare. El

ştia prea bine că avea să i se supună. O încurajase numai de dragul de a o tachina. Ca să recâştige controlul. Dacă Sophia şi-ar fi deschis ochii, l-ar fi găsit rânjind la ea. Bătându-şi joc de ea.

— Dumnezeule, şopti el în cele din urmă. Eşti atât de frumoasă. Perfectă. Catifelată, dulce, delicată, plină. Şi scumpă, oh, atât de scumpă. Simt de parcă te-aş gusta. Atinge-ţi sfârcul.

Şocată de propriile atingeri, Sophia îşi prinse sfârcul întărit între vârful degetelor. O lumină albă răbufni prin întunericul din spatele pleoapelor.

— Da, gâfâi el. Din nou.

Ea se supune.

— Din nou. Dumnezeule, cât aş vrea să te ling! Vreau să te ating cu limba mea din nou, şi din nou, şi să te prind în gura mea şi să sug tare. Trage de el, iubito. Da, aşa. Vreau să mă pierd în sânii tăi plini şi să te ţin în braţe, să-ţi sug sfârcurile până te aud gâfâind.

Sophia îşi frecă sfârcul între degete, imaginându-şi palmele lui puternice, sălbatice în jurul ei. El o atingea cu buzele lui, alintând-o cu limba. Respiraţia ei se transformă într-un suspin lung, tăcut.

— Da, mai tare. Vreau să te aud gâfâind. Lasă-mă să te ascult, încă gâfâind, Sophia îşi prinse celălalt sân prin materialul rochiei, mângâind sfârcul încordat, ascuns.

— Vreau să te ating. Vreau să te ating. Vreau să văd, să mângâi fiecare părticică din trupul tău perfect, frumos. Sânii tăi. Buricul. Spatele genunchiului. Fiecare deget. Vreau să te gust. Să ling pudra aia pe care o foloseşti pe pielea ta. Vreau să ştiu fiecare secret, fiecare părticică ascunsă. Vreau să aflu cum se face că miroşi ca un trandafir în mijlocul oceanului.

Ea îşi linse uşor buzele cu limba. El gemu.

— Oh, scumpo. Habar n-ai ce-mi faci. Te doresc.

Sophiei îi veni în minte că poate şi el se atingea. Gândul acela poate că ar fi trebuit s-o şocheze. În schimb, o excită şi mai tare. Alunecă pe scaun, depărtându-şi uşor picioarele. Simţea o dorinţă arzătoare între coapse. Era

udă de sudoare şi dorinţă.

— Ridică-ţi fusta, auzi comanda seducătoare. Lasă-mă să te văd. Trebuie să te văd.

Pierdută pe culmile pasiunii, Sophia depăşise orice raţionament, orice ruşine. Mâinile îi alunecară de la sâni spre coapse. Îşi înfipse degetele în muselina subţire şi ridică puţin rochia, dezvelindu-şi gleznele. Apoi gambele.

— Mai mult. Mai sus.

Ea îl ascultă, ridicând rochia până la genunchi, mângâindu-şi coapsa sensibilă.

— Oh, Dumnezeule! Cum se poate? Fără dres, fără jartieră. Fără lenjerie? Te rog, spune-mi că n-ai nici lenjerie.

Sophia îşi arcui uşor spatele, lăsând capul să cadă pe spate. Mai ridică puţin rochia ca să dezvăluie coapsa interioară catifelată.

El gâfâi pătimaş.

— N-ai nici lenjerie. Nu te mai duc niciodată în Anglia. Aşa te vreau, mereu. Aici, în căldura tropicală – fără jupă, fără dres, fără lenjerie. Gata pentru mine în orice clipă. Nu-i aşa că eşti pregătită pentru mine, scumpo? Eşti atât de fierbinte, atât de umedă. Dumnezeule, ce n-aş da să te gust! Eşti delicioasă, chiar şi de aici.

Sophia simţi că îi bătea inima atât de tare, că ar fi putut exploda. Era ameţită, năucită de căldură. Deschise buzele. Gemea. Se simţea neruşinată, senzuală, încrezătoare şi feminină cum nu se mai simţise niciodată în viaţa ei.

— Atinge-te. Auzi un ton de disperare în glasul lui care devenise mai aspru şi mai poruncitor. Ştii unde, ştiu că ştii. Atinge-te pentru mine.

Vocea lui făcuse din ea o sclavă, nu i se putea împotrivi, chiar dacă ar fi vrut să o facă. Dar nu voia. Voia să asculte fiecare poruncă. Voia să rămână mereu aici, în ceaţa aceasta tropicală, arzătoare de dorinţă şi să îl lase să facă orice ar fi vrut el. Degetele ei înaintară printre firele ude care se adunau la intersecţia coapselor sale,

despărţind cutele catifelate ale sexului ei, întâmpinând carnea umflată, sensibilă.

— Oh, da, scumpo. Atinge-te pentru mine. Vreau să te ating acolo. Vreau să fiu în tine, să te simt încordându-te în jurul meu. Vreau să te aud gemând. Sub mine. Peste mine. Vreau să te am din toate poziţiile şi apoi să inventăm altele noi. Atinge-te pentru mine. Imaginează-ţi că eu sunt cel care te atinge acolo. Că sunt în tine.

Extazul o lovi ca un val puternic. Îşi arcui spatele, scoţând gemete de excitare. Tresări iar şi iar în braţele plăcerii, până ce căzu inertă, tremurând din toate încheieturile.

O pace binecuvântată puse mai întâi stăpânire peste ea.

Urmată de conştientizarea situaţiei.

Şi apoi de ruşine.

Oh, Dumnezeule! Ce făcuse? Cu mâini tremurătoare, îşi trase rochia peste genunchi. Îşi duse o mână la pieptul încă dezgolit, iar cu cealaltă îşi acoperi privirea, refuzând să deschidă ochii. Însă fără succes. Lacrimile începură să curgă printre genele speriate.

— Oh, nu, scumpo. Nu, şopti el cu tandreţe, însă sunetul vocii sale nu făcu altceva decât să-i amintească cu tristeţe că el era încă acolo.

Chiar o văzuse. Lacrimile îi curgeau pe obraz.

— Nu, scumpo, nu plânge, îi şopti el la ureche. Te gândeşti… făcu o pauză. Te gândeşti la el?

Ea dădu din cap că nu.

— Şi atunci, de ce plângi? Doar nu eşti ruşinată.

Sophia suspină în tăcere.

— Oh, scumpo. Te rog, nu mai plânge. Nu plânge, sau am să încep şi eu să plâng cu tine. Eşti cea mai frumoasă, cea mai minunată fiinţă pe care am întâlnit-o vreodată, îmi vine să plâng numai când te privesc, zise el, mângâindu-i părul. Să nu-ţi fie niciodată ruşine, nu faţă de mine.

O luă de mâna care îi acoperea chipul. Ea rămase cu ochii închişi în timp ce el îi sărută vârful degetelor, unul câte unul, după care îi întoarse mâna ca să îi sărute cu

tandreţe palma.

Sophia deschise ochii. Lumina din tavan o orbi, printre lacrimi. Clipi de câteva ori şi îşi trase nasul. Nu se mai simţise niciodată atât de vulnerabilă. Deghizarea apăsătoare pe care o purtase de-a lungul întregii călătorii – de-a lungul întregii vieţi, s-ar fi părut – fusese dată la o parte. Gata cu înşelăciunea, gata cu fanteziile. Asta era în realitate: o neruşinată obosită, o fată singuratică cu o mână la pieptul dezgolit şi cealaltă lipită de buzele lui.

Se destăinuise în faţa lui, din toate punctele de vedere. Cum nu o mai făcuse faţă de nimeni altcineva. Îşi împărtăşiseră mai multe adevăruri în ultimele zece minute decât în oricare altă conversaţie, iar el rămăsese în continuare alături de ea, liniştind-o. Oare buzele lui ar fi mângâiat-o cu vorba la fel de duioase, cu sărutări la fel de dulci dacă ar fi ştiut adevărul?

Gray îi sărută din nou palma.

— Nu plânge, scumpo. Aş muri înainte să ţi se întâmple ceva. Nu aş suporta să ştiu că plângi din cauza mea. Îi lipi palma de barba obrazului său. Sophia simţi cum îi sărută tâmplele. Scumpo, îi şopti el la ureche. Eşti în siguranţă cu mine. Întotdeauna.

Sophia îşi întoarse uşor capul, până ce îi întâlni privirea. Ochii lui – de un albastru azuriu, atât de pătrunzători. Îi mângâie obrazul cu vârful degetelor.

— Oh, Gray.

Capitolul 17

Când Sophia îi rosti numele, Gray simţi ca şi cum l-ar fi străfulgerat. Ca şi cum un pumnal ascuţit trecuse prin coastele sale, până în inimă.

Şi, ca orice altă rană subită, îl luă pe nepregătite. Îl răni. Îl trimise într-o stare de şoc.

Ce se întâmplase? El citea; ea picta. Se certaseră pe seama pigmenţilor, discutaseră despre culori. O tachinase

până se înroşise la faţă, iar ea îl tachinase la rândul ei. Îi atinsese chipul. Oh, cum îl atinsese. Şi brusc devenise martor la cel mai erotic episod din viaţa lui. Luând în calcul mai multe episoade erotice pe care plătise bani grei să le vadă.

Îi spusese atâtea lucruri. Fantezii sălbatice, depravate pe care nu le spusese cu voce tare nici unei alte femei fără să o plătească bine înainte. Poate chiar lucruri pe care nu le mai spusese niciodată. Iar ea îl ascultase, făcuse întocmai. De bunăvoie. Cu abandon senzual şi o încredere atât de dulce, că îi făcuse inima să tresară. El spusese orice îi venise în minte, doar ca să nu se oprească. Ca să o aducă pe culmile plăcerii, ca să o vadă extaziată.

Fusese bine. Foarte bine.

Dar apoi începuse să plângă, iar el continuase să vorbească. Ar fi spus orice, i-ar fi promis orice, doar ca să o liniştească. Privi lung în ochii ei roşii, plânşi, dându-şi brusc seama cât de aproape fusese să o facă – să îi promită orice iar gândul acela îi aduse fiori reci pe şira spinării. Ea îi mângâie chipul cu degetele ei atât, atât de delicate şi chiar simţise cum îi tremurau picioarele. Îi tremurau picioarele, la naiba!

Gray nu avea nici cea mai vagă idee ce era la mijloc, dar ştia că nu era ceva de bine. Deloc.

Ea rămase cu buzele ţuguiate, umflate de pasiune, buze care implorau să fie sărutate, lung, dulce şi intens. Vintrele lui încă ardeau la amintirea gemetelor ei erotice, a felului în care îşi arcuise spatele.

Oh, Gray, spusese ea. Oh, Gray, chiar aşa. Adică, oh, Gray, ce naiba a fost în capul tău şi ce naiba ai de gând să faci acum?

El reacţionă ca un laş. Îşi îndepărtă privirea.

— Am crezut că pictezi un portret. Portretul meu.

Ea întoarse capul, urmărindu-i privirea spre şevalet. Un peisaj maritim împodobea pânza mică. Nori gri de furtună şi o mare violentă, îngheţată. Şi spre centru, un vas micuţ care călărea un val înalt.

— Pe tine te pictez.

— Cum, se presupune că sunt în barca aia mică? întrebă el, uşurat să glumească.

Sentimentul de uşurare nu dură mult.

— Nu, răspunse ea uşor, îndreptându-şi din nou privirea spre el. Eu sunt micuţa barcă. Tu eşti furtuna. Şi oceanul. Tu eşti… Gray, tu eşti totul.

Acela fu momentul în care lucrurile trecură de la „foarte rău” la „groaznic”.

— Nu pot să-mi asum meritul compoziţiei. Este inspirat de un tablou pe care l-am văzut cândva, într-o galerie de pe Queen Anne Street. Realizată de un anumit domn Turner.

— Turner. Presupun că nu sunteţi rude, nu?

— Nu. Ea îşi îndreptă din nou atenţia asupra picturii. Când am văzut-o atunci, atât de cutezătoare şi sălbatică printre portrete şi tablouri cu natură moartă… Am simţit furia vijeliei în venele mele. În clipa aceea am ştiut că există ceva în interiorul meu – o pasiune prea puternică, prea mare ca să fie constrânsă într-o sală de pictură. La început am încercat să o neg, apoi am încercat să fug de ea… după care te-am cunoscut pe tine şi am înţeles că şi tu simţi aceeaşi pasiune.

Nu spune că nu-i adevărat, Gray. Nu fugi de ea, nu mă lăsa singură.

Ea se ridică, continuând să-i mângâie obrazul. Îi apucă cealaltă mână şi o duse la sânul ei gol. Oh, Dumnezeule. Era la fel de plăcută la atingere pe cât şi-o imaginase. Chiar mai plăcută. Iar mâna lui o cuprinse. Începu să tremure.

— Atinge-mă, Gray. Se apropie de el, până ce buzele ei se opriră la un centimetru de ale lui. Sărută-mă.

Poate că pumnalul acela reuşise să-i ferească inima pentru că afurisita aia continua să bată cu putere în pieptul lui. Şi ah, simţi răsuflarea ei dulce amestecându-se cu a lui. Buzele ei erau atât de aproape, atât de doritoare.

Atât de periculoase.

Panică – acela era motivul pentru care îi tremurau genunchii, iar inima îi bătea cu putere, iar buzele lui

tânjeau nebuneşte. Trebuia să fie panică. Pentru că ceva îi spunea lui Gray că o putea vedea aproape dezbrăcată, răsucindu-şi degetele de la picioare când ajungea la extaz, şi chiar să îi strângă sânul minunat în palmă – dar cumva, dacă ar fi sărutat-o pe buze, avea să fie pierdut.

— Te rog, şopti ea. Sărută-mă.

— Nu pot. Pentru a doua oară în decursul unei zile, îi dezlipi mâna de pe obraz. Pentru prima – şi, bănui el cu o certitudine dezarmantă, şi ultima – oară, îşi retrase mâna de pe sânul ei. Pur şi simplu nu pot.

Durerea din ochii ei îl devasta.

— Atunci presupun că ar fi mai bine să pleci.

Clopoţelul zdrăngăni în tăcerea profundă, continuă. O alarmă care bătea la unison cu inima lui Gray. Oare întregul vas ştia de pericolul în care se afla?

Însă pe măsură ce începu să îşi vină în simţiri, îşi dădu seama că tunetul leneş din urechile lui nu era pulsul său. Era un tunet adevărat. Iar răsuflarea lui grea fu acoperită de vuietul unui vânt îndepărtat. Corabia se legăna periculos, şi o mică cutiuţă cu pigment alunecă pe masă înainte să cadă pe podea.

— Toată lumea! Toată lumea!

Gray sări de pe scaun, privind prin gura de ventilaţie.

— Scumpo…

— Înţeleg, domnule Grayson, spuse ea cu o voce slabă. Du-te. Pleacă, te rog.

Şi aruncând o ultimă privire în ochii aceia trişti… Plecă, cu voia lui Dumnezeu.

Gray ieşi pe scara de tambuchi într-o scenă surprinzător de asemănătoare cu tabloul domnişoarei Turner. *Aphrodite* se lupta cu valurile mării, iar o adunătură de nori plumburii începuse să se ivească la orizont.

Pe când se îndrepta spre cârmă, stropi de apă ţâşniră pe cămaşa lui, reamintindu-i că îşi lăsase haina sub punte. O urmă de regret puse stăpânire asupra lui. Dar nu pentru haina pe care o lăsase acolo. Ci pentru orice fărâmă de curaj şi decenţă. Pentru inima sa, aşa veştejită şi

întunecată cum era.

Şi pentru ea.

Deasupra lui, câţiva marinari strângeau cu dibăcie vela principală. Gray îi invidie. De asta avea şi el nevoie: să muncească. Trebuia să muncească din greu până avea să îşi simtă degetele amorţite şi să orbească de oboseală. Trebuie să o scoată din mintea şi din corpul său.

Îl văzu pe Joss la cârmă.

— S-ar părea că s-a întors vântul.

— Da, răspunse Joss. Şi nu numai. Nu-mi plac norii ăia.

Se auzi un tunet în depărtare.

— Şi nici tunetele astea, adăugă Gray.

Joss ridică ocheanul la ochiul drept, închizându-l pe el stâng.

— Am zărit o corabie venind din direcţia aceea. Am dat ordin să ancorăm aici, să vedem ce ne pot spune despre furtună. Poate tocmai ce au trecut prin ea.

— Sau poate au ocolit-o.

Joss coborî ocheanul cu o privire enigmatică.

— În orice caz, ce cauţi tu aici?

— Ai spus să vină toată lumea.

— Mă refeream la echipaj. Tu eşti pasager.

— Poate că nu fac parte din echipaj, dar pot să ajut şi, dacă n-am s-o fac, am să înnebunesc.

Joss observă gulerul desfăcut al lui Gray, acolo unde ar fi trebuit să fie lavaliera.

— Te-a dat peste cap, nu-i aşa?

— Habar n-ai tu, bolborosi Gray.

— Oh, ba am.

Gray ignoră tonul arogant al fratelui său.

— La naiba, Joss, dă-mi ceva de lucru. Trimite-mă să strâng velele, pune-mă să pompez fundul de cală… Nu mă interesează, doar dă-mi ceva de lucru.

— Dacă insişti, răspunse Joss, ridicând din sprâncene. Ridică ocheanul la ochi şi începu din nou să scaneze orizontul. Atunci, întăreşte bocaportul.

Gray aruncă un mulţumesc după umăr, coborî în

dunetă şi porni la treabă, trăgând muşamaua de bocaport peste spiral, întărindu-le cu plăci groase. În timp ce lucra, mişcările vasului se intensificară, încetinindu-i progresul. Păstră pentru la urmă gaura de aerisire de deasupra cabinei doamnelor, rezistând cu greu tentaţiei de a se uita printre gratii. În schimb, acoperi mai întâi un capăt, după care blocă întregul spiral cu o lovitură puternică.

— Ahoi! Ahoi! se auzi glasul lui Wiggins la proră, întâmpinând corabia care se apropia de ei, cu velele ei albe, umflate care contrastau puternic cu cerul plumburiu.

Gray se grăbi spre scară, întinzând mâna în gaura neagră, încercând să apuce mânerul ca să închidă bocaportul.

Dar ceva – sau cineva – îl trase înapoi.

*

Când închisese capacul de spiral, lumina din cabină se stinsese. Sophia simţise întunericul subit, sufocant, chiar dacă rămăsese cu ochii închişi, cu mâinile la ochi, ca să oprească şiroiul de lacrimi.

Ce se întâmplase?

Se ridicase cu picioarele tremurânde, întinzându-şi rochia peste picioare şi aranjându-şi corsetul în întuneric. Începu uşor să traverseze camera până ce ajunse la uşa cabinei şi o deschise. Zări o rază de lumina în întuneric – dinspre scara de tambuchi a bocaportului. Se apropie de scări, ajungând la prima treaptă. Totuşi, când întinse mâna să apuce balustrada, apucă ceva cald, dur şi puternic.

Un braţ.

— Scumpo, spuse vocea o palmă lată îi prinse încheietura.

Vocea lui. Mâna lui.

Aproape că începu din nou să plângă. El era în continuare acolo. Într-un atac absurd, sentimental de tristeţe, se pregătise sufleteşte să nu-l mai vadă niciodată.

— Ce faci? întrebă el şi îi zări chipul în întuneric. Întoarce-te în cabina ta.

Ah, normal că era în continuare acolo. Simpla lui prezenţă nu însemna nimic, îşi spuse ea cu asprime. Doar nu aveam cum să părăsească corabia. Dacă ar fi ştiut cum, tu siguranţă că ar fi făcut-o deja.

Chiar şi aşa, nu avea curajul să îl lase să plece.

Se apucă de braţul lui, târându-se pe scări, chiar dacă treptele se legănau violent sub picioarele ei.

— Ce se întâmplă?

Câteva şuviţe de păr i se desfăcură pe chip în briza sărată şi se folosi de mana liberă ca să-şi dea părul după ureche. Fără să îi dea drumul cu mâna cealaltă.

— Vine furtuna, răspunse el, cu chipul încordat Părul lui cu atârna pe frunte, în şuviţe ude.

— Trebuie să rămâi aici.

— Dar nu are cum să fie ceva rău, protestă ea, aranjându-şi din nou părul. Nici măcar nu plouă.

El o apucă de bărbie şi o privi intens. Pentru o clipă magică, Sophia crezu că avea să o sărute. Se înşelase.

— Uite, spuse el, întorcându-i capul spre proră.

— Oh. De abia dacă se auzi vorbind în vântul acela puternic. Cerul se umpluse cu nori ameninţători, plumburii. Dacă Sophia nu ar fi îndurat ore întregi de lecţii de geografie ca să ştie mai bine, ar fi crezut că navigaseră până la capătul pământului şi că aveau să cadă de pe hartă într-un gol infinit.

El îi întoarse din nou privirea spre el. Pericolul din ochii lui nu era cu nimic mai puţin ameninţător decât cel de pe cer. Nu îl văzuse niciodată atât de sfidător.

— Mergi în cabină, acum. Şi rămâi acolo.

— Vii cu mine?

— Nu.

— Ahoi!

Strigătele le atraseră atenţia spre tribord, unde o corabie înaltă îşi strângea vela principală ca să oprească să vorbească cu *Aphrodite.* Reuşi cu greu să desluşească numele vasului, printre stropii de apă: *Kestrel.*

Vântul se înteţi, vuind prin capelaj. Suprafaţa oceanului erupse în o mie de valuri înalte, asemenea unui

monstru al mării care îşi arăta ameninţător şirul de dinţi.

— Pleacă! strigă Gray, împingând-o spre bocaport.

Cerul izbucni într-o mare de alb, în timp ce tunetul făcu să se zgâlţâie puntea sub picioarele lor. Pentru o clipă înspăimântătoare, nesfârşită, lumea întreagă fu înghiţită de întuneric. Nu se zărea nimic, nu se auzea nimic, numai mirosul puternic de sulf şi un şoc profund.

Gray o apucă brusc de încheietură, trăgând-o la pieptul lui, ducându-şi braţul în jurul mijlocului ei, obligând-o să coboare treptele. Sophia se adăposti între scândurile din lemn de sub picioarele ei şi fortăreaţa umană de căldură şi putere care o acoperea. Protejând-o. Îşi mişcă uşor braţele şi picioare, să verifice dacă erau încă acolo. Da, picioarele erau îndoite ciudat la burtă. Un braţ era prins sub ea; cu cealaltă mână se ţinea în continuare cu disperare de mâneca lui. Lăsă să-i alunece degetele tremurătoare spre încheietura lui, simţind cu plăcere pulsul lui puternic printre degetele ei. Inima ei bătea disperată între coaste. Auzi mai multe zgomote înăbuşite – strigătele bărbaţilor, lemnul care scârţâia. Însă singurele sunete care contau pentru Sophia erau aceste ritmuri îngemănate: inima lui, inima ei.

După câteva clipe, greutatea care o ţinea încolţită la podea se retrase uşor, iar el o ajută să se ridice.

— Poţi să te ţii pe picioare?

Ea dădu din cap că da, întinzându-şi genunchii, sprijinindu-şi spatele de pieptul lui.

— Ăsta… reuşi ea să rostească. Ăsta a fost un fulger? Şi ne-a lovit corabia?

— Da. Şi nu, răspunse el, fără să-i dea drumul. A lovit-o pe a lor.

Ea întinse gâtul ca să-i privească chipul. Era palid şi încordat, privind lung spre balustrada corăbiei. Sophia îi urmări privirea.

La început abia dacă observă, sclipirea roşiatică din vârful catargului principal al vasului *Kestrel.* Corabia era încă la o oarecare distanţă, iar Sophia se chinui să distingă imaginea. Dar era acolo. Gray o eliberă puţin din

strânsoare, iar ea făcu un pas în faţă. Luminiţa păru să dispară o clipă, după care licări uşor şi începu din nou să strălucească, asemenea unui tăciune într-un foc care începuse să se stingă.

Doar că focul acesta nu părea să se stingă.

Căpitanul apăru în dreapta lui Gray. Împreună, cei doi bărbaţi priviră lung spre strălucirea roşiatică.

— Gray, ai văzut…

— Da.

O mare de flăcări ţâşni în vârful catargului. Sophia simţi cum trupul lui Gray înlemni. Focul cuprinse un colac de frânghie, începând să înainteze spre marginea vasului.

— La naiba, de ce nu trag alarma? întrebă căpitanul. Unde este echipajul?

— După un asemenea fulger… răspunse Gray cu o voce ştearsă. Probabil că cei mai mulţi au murit. Sau au rămas cel puţin şocaţi şi schilodiţi.

Un nou val legănă corabia, iar Sophia se adăposti din nou la pieptul lui. Bărbia lui îi mângâie creştetul capului. Se mulau atât de bine unul în celălalt. Încă din ziua aceea în care o ajutase să urce la bordul corăbiei, căzuse din nou şi din nou în îmbrăţişarea lui. În ochii ei, adevăratul era unul simplu. Braţele lui îşi aveau rostul în jurul ei. De ce nu-i făcea loc şi în inima lui?

Ea îşi întoarse uşor capul, odihnindu-şi fruntea pe umărul lui.

— Gray, şopti ea.

El se încordă şi se retrase. Dar nu îi dădu drumul.

Căpitanul îşi duse mâna la gură.

— Coborâţi bărcile! strigă el către oamenii lui de la proră. Deschide-ţi vela principală contra vântului!

— Pleci? întrebă Gray.

— Ce altceva ai vrea să fac? întrebă căpitanul. Nu avem de unde să ştim în ce direcţie se va prăbuşi catargul. Nu putem risca ca *Aphrodite* să ia foc. Am să cobor bărcile. Dacă există supravieţuitori, vor putea să părăsească puntea.

— Nu şi dacă sunt răniţi sau închişi în cală.

— Şi ce ai vrea să fac, Gray?

Răspunsul lui fu scurt, dar ferm.

— Să urcăm pe corabie.

— Poftim?

Sophia se eliberă din strânsoarea lui ca să-l privească.

— Poftim? Expresia căpitanului împărtăşea aceeaşi stare alarmată. Vrei să urci pe o corabie în flăcări? Gray, ai înnebunit?

— Te porţi de parcă n-am mai făcut asta niciodată. Asta era meseria noastră, prădam corăbii în flăcări. Catargul acela e un fitil. Întreaga corabie o să ia foc dacă nu-l tăiem înainte ca flăcările să ajungă pe punte. Îl bătu pe umăr pe fratele său, cu zâmbetul pe buze. Hai, Joss. O să fie ca pe vremuri.

— Pe vremuri, orice foc pe care îl înfruntam era rezultatul propriului nostru tun. Ştii prea bine că un fulger poate să arunce flăcări peste tot. Chiar şi acum, poate că deja a luat cala foc. Dacă găsim pe undeva un butoi cu praf de puşcă, o ladă cu rom… în orice clipă poate avea loc o explozie.

— În cazul aceasta, ar trebui să ne grăbim, nu? Gray ţâşni pe punte, strigându-le marinarilor: Strângeţi vela! Opriţi-vă!

Echipajul îi dădu imediat ascultare, iar *Aphrodite* acostă, bord la bord cu cealaltă corabie. Sophia privi cu groază flăcările care cuprinseseră verga de rândunică. Vela luă foc de parcă ar fi fost o bucată de hârtie.

— Avem voluntari? întrebă Gray, apucând un colac de frânghie. Cine vrea să vină cu mine? Cei care nu au neveste sau copii.

Levi apăru brusc la dreapta lui, puternic şi tăcut ca de obicei. El şi Gray încuviinţară tacit din cap.

— Şi eu, zise O’Shea care sări de la proră şi ateriză pe punte cu graţia unei feline. Ca-n vremurile vechi, nu-i aşa, Gray?

— Vezi? spuse Gray, aruncându-i o privire amuzată fratelui său.

Pe măsură ce distanţa dintre corăbii se îngustă, cei trei bărbaţi îşi testară frânghiile.

— Vin şi eu, spuse Davy, apropiindu-se de balustradă.

— Nu! ţipă Sophia. Gray, nu poţi să-l laşi să plece.

— Mai bine eu decât altcineva, răspunse băiatul, îndreptându-şi spatele şi sumecându-şi mânecile tunicii. Nu am nevastă, nici copii, domnule.

— N-ai, zise Gray. Prea bine.

Cei patru bărbaţi apucară frânghiile şi se căţărară pe balustradă, pregătiţi să sară peste marea învolburată, pe puntea corăbiei în flăcări. Pe chipul lui Gray nu se citi nicio urmă de nelinişte, ci numai concentrare maximă şi determinare intensă. În schimb, Sophia era cuprinsă de teamă. Ridică privirea. Flăcările ajunseseră la arborele mare. Panica o amorţi, iar vântul puternic părea să treacă chiar prin ea, şuierând printre coastele ei, înfiorându-i sufletul. Îi veniră în minte cuvintele căpitanului. Că sunt flăcări peste tot… Un butoi cu praf de puşcă, o ladă cu rom şi…

Şi el avea să piară.

— Gray!

O rafală de vânt purtă suspinul ei teribil până pe mare.

Căpitanul făcu un pas în faţă, apucând un colac de frânghie.

— Dacă eşti hotărât că vrei să faci prostia asta, vin cu tine.

— Nu, răspunse Gray cu o privire stoică. Cei fără nevastă şi copii.

O privi pe Sophia cu coada ochiului. Dacă văzuse ruga disperată din ochii ei, nu o lăsă să-şi dea seama. Ea tresări, înţelegând mesajul acelei priviri nepăsătoare. Orice ar fi reprezentat ea pentru el, era ceva mai puţin important decât o soţie. Şi nu avea să-i permită niciodată să devină mai mult de atât. Nu era suficient de valoroasă pentru el ca să aleagă viaţa.

„Nu te vreau”.

Ceva în sinea ei se rupse şi se prăbuşi. Sophia îşi

duse mâinile la piept, de parcă ar fi încercat să ţină piesele la un loc.

Gray se întoarse spre fratele lui.

— Îndepărtează-te de îndată ce am ajuns la bordul navei, m-ai înţeles? Îţi facem noi semn când suntem gata.

Apucă colacul de frânghie, iar muşchii puternici ai braţelor şi ai spatelui se îndreptară pe cusăturile cămăşii sale ude.

— *Aphrodite* îţi aparţine, Joss. Ai grijă de ea.

— Aşa am să fac, răspunse fratele său aruncându-i o privire cu subînţeles. Şi am să mă îngrijesc şi de corabie.

Capitolul 18

Cizmele lui Gray aterizară cu zgomot pe puntea vasului *Kestrel.* După ce toţi cei trei bărbaţi ajunseră pe punte, el începu să dea ordine. Vântul puternic îl obligă să ţipe.

— O'Shea, preia cârma. Ţine corabia dreaptă, îndreptată înspre furtună. Dacă nu o să cadă într-o parte înainte să apucăm măcar să ne aventurăm prin fum.

Irlandezul încuviinţă şi fugi spre cârmă.

— Găseşte două topoare şi începe să tai catargul, îi spuse el lui Levi. Vin şi eu cu tine.

Bărbaţii se împrăştiară, Gray îşi ridică privirea spre cerul întunecat, brăzdat de o flacără aprinsă. Focul arsese deja jumătate din catarg. Cu vântul acesta nenorocit, era o chestiune de câteva minute înainte ca focul să ajungă pe punte. Nu era timp de pierdut.

— Am să dărâm eu catargul cu Levi, spuse Davy. Sunt puternic.

— Nu, răspunse Gray, aruncând o privire în jurul lui. Unde naiba erau topoarele alea? Vreau să cutreieri vasul. Vezi dacă a luat foc şi cala. Caută răniţi sau oameni prinşi sub dărâmături. Dacă găseşti ceva inflamabil – alcool, praf de puşcă, medicamente le arunci imediat în mare, m-ai

înţeles?

Băiatul încuviinţă din cap, cu chipul palid, dar hotărât.

— Da, căpitane, răspunse Davy cu un ton uşor nesigur în voce, iar Gray simţi o urmă de vinovăţie. Ar fi trebuit să insiste ca băiatul să rămână la bordul lui *Aphrodite.*

— Nu sunt eu căpitanul, strigă Gray.

— La bordul acestui vas, eşti.

Davy se grăbi spre bocaport.

Gray se îndreptă spre arborele de la pupă, căutându-l cu privirea pe Levi. Cizmele lui păşiră pe ceva metalic. Îşi coborî privirea. Cuie. Îndoite, lipite între ele, câteva ieşite din ţăndări la baza arborelui. Dumnezeule, auzise de astfel de fulgere – un curent suficient de puternic încât să smulgă cuiele din arbore dar nu văzuse niciodată aşa ceva, în toţi anii lui pe mare. Spera să nu mai întâlnească aşa ceva.

O bucată de metal cu o formă ciudată ateriză la picioarele lui, încă fumegând. Gray lovi cu piciorul metalul.

— Ce naiba o mai fi şi asta?

— Cred că era clopotul.

Gray ridică repede privirea şi zări doi marinari murdari.

— Cum să vă ajutăm? întrebă cel mai scund dintre ei, masându-şi umărul de parcă l-ar fi durut.

— Sunteţi răniţi? întrebă Gray, examinând bărbaţii din cap până-n picioare.

Hainele zdrenţuroase atârnau pe trupurile lor slabe, iar palmele le erau mânjite cu smoală şi funingine. Simţi un miros apăsător de păr ars.

Marinarii încuviinţară.

— Speriaţi, atâta tot, răspunse cel înalt. Ceilalţi nu au fost la fel de norocoşi.

Acesta făcu semn cu capul spre o adunătură neînsufleţită de zdrenţe pe partea cealaltă a punţii. Din fericire, chipul marinarului mort era ascuns, însă mâna lui arsă încă era agăţată de capelaj.

Gray înghiţi cu greu, forţându-se să nu vomite.

— Unde este căpitanul? întrebă el. Şi unde naiba aţi pus topoarele alea?

— Nu ştiu unde e căpitanul, răspunse unul dintre marinari. Probabil beat în cabina lui. Aş vrea să cred că afurisitul ăla a murit, dar n-avem noi norocul ăsta.

— Cât despre topoare…

Marinarul mai înalt făcu semn spre balustradă, iar Gray îi urmări privirea. Văzu un şir de mânere de lemn. Totuşi, lamele topoarelor erau împrăştiate pe punte. Ţâşniseră din mânere, încă fumegau, pe jumătate topite… şi complet nefolositoare.

Gray scăpă o înjurătură. Levi ieşi din bucătărie cu un fel de satâr de carne într-o mână şi cu un cuţit în cealaltă. Ar fi fost amuzant dacă nu ar fi fost atât de tragic. Chiar aveau de gând să doboare catargul cu un satâr?

Fără niciun cuvânt, Levi îi întinse cuţitul şi începu să atace catargul cu satârul. Da, se părea că exact acest lucru aveau să încerce să facă.

Gray fugi spre capelaj, folosindu-se de cuţit ca să taie frânghiile care legau arborele de corabie. Dacă printr-un miracol Levi ar fi reuşit să taie catargul, acesta nu s-ar fi putut prăbuşi fără să fie desprins de capelaj. Cei doi marinari îşi scoaseră cuţitele din buzunare şi începură să-l ajute. În ciuda stropilor de apă de mare şi a vântului, trupul lui Gray se încălzi repede din cauza efortului. Sudoarea începu să îi curgă pe frunte, şi se şterse cu mâneca. În cele din urmă renunţă la mişcarea de tăiere continuă în favoarea unor lovituri puternice cu cuţitul.

— Câţi marinari sunteţi? îi întrebă el pe cei doi, începând să taie o nouă frânghie. Morţi. *Poc.* Vii.

— Suntem unsprezece. Cinci în castelul de la proră. Nu ştiu dacă au scăpat. Sunt doi morţi aici, pe punte. Mai sunt câţiva răniţi, dar sunt încă în viaţă. Până acum.

— Ce aveţi în cală?

Lovitura lui ateriză prost, lovind balustrada. Durerea îl împunse în cot.

— Rom! Davy se grăbea spre ei, cu un mic butoi cu

praf de puşcă.

Gray se opri cu cuţitul în aer, îndreptându-şi privirea asupra băiatului. Citi teama din ochii lui. Au rom, Gray. Cala e plină ochi şi…

Davy se împiedică de un colac de frânghie, scăpând butoiul. Gray îl privi rostogolindu-se spre dunetă, lăsând în urma lui o fâşie lungă de praf. Perfect. Absolut minunat.

Gray aruncă din nou cuţitul, iar frica începu să se cuibărească în sufletul lui.

— E foc sub punte?

— N-am văzut să fie. Dar am găsit mai mulţi bărbaţi răniţi. Unul dintre ei… Pieptul lui Davy se convulsiona, de parcă ar fi fost gata să vomite. Unul dintre ei e foarte ars.

— Aveţi bărci? îi întrebă Gray pe marinari.

— Doar una.

Un val de căldură năvăli peste ei. Vela principală luase foc, arzând precum o frunză uscată. Gray examină tăietura subţire din catarg.

În ciuda forţei lui Levi, de-abia dacă reuşise să cresteze trunchiul de pin. Ar fi durat prea mult. Flăcările aveau să-i ajungă din urmă. Focul ar fi năpădit puntea, ar fi aprins praful de puşcă, s-ar fi împrăştiat până în cala plină de rom, iar întregul vas avea să explodeze ca o grenadă a lui Bonaparte.

La naiba!

Levi continua să lovească catargul cu satârul mic, în timp ce ceilalţi bărbaţi pur şi simplu se holbau la Gray. Davy se tot foia, aşteptând în mod clar instrucţiuni.

— Căpitane?

În clipa aceea, lucrurile deveniră clare pentru Davy. Gray ştia că acum devenise cu adevărat căpitanul acelei corăbii uitate de lume. Venise la bordul acestui vas şi preluase comanda, şi acum trebuia să rămână căpitan până la final. Ştia că putea salva o parte dintre bărbaţi, dar nu pe toţi. În situaţia de faţă, ar fi fost norocoşi să coboare barca înainte ca romul să explodeze, cu atât mai puţin să-i aducă pe cei răniţi din cală. Şi ştia că nu îi putea lăsa pe cei răniţi în urmă şi să trăiască cu vina aceea. Ceea ce

însemna că nu avea să trăiască. Nu avea să se mai întoarcă vreodată la bordul lui *Aphrodite.* Nu avea să se mai întoarcă la afacerea lui, la familia lui.

Şi nici la ea.

Urma să moară. Astăzi.

Dumnezeule!

Îşi trecu degetele prin păr, le trase de pe frunte şi luă satârul lui Levi.

— Coboară barca. Dă alarma că abandonăm corabia. O bucată de catarg ars căzu pe punte la picioarele lui şi făcu un pas în spate. Grăbeşte-te!

Bărbaţii se grăbiră să coboare barca din etravă, iar Gray îşi ridică privirea spre catargul care continua să ardă. Arborele dansa în flăcări asemenea unui muc de lumânare gigant. Îşi încleştă pumnul şi lovi coloana încăpăţânată de lemn, reuşind doar să-şi zgârie mâna şi să capete o durere groaznică.

— Cazi, la naiba! Se rezemă de catarg şi începu să împingă, ştiind prea bine că era un efort inutil. Scrâşni din dinţi, îşi înfipse picioarele în punte şi împinse din nou. Cazi!

Nimic.

O voce necunoscută răzbi prin furtună.

— Abandonaţi corabia! Toată lumea, abandonaţi corabia! Spre barcă!

Câţiva marinari începură să se târască prin bocaportul castelului de la proră, făcându-şi drum spre etravă. Dacă cumva observară un nebun bărbos care încerca să doboare catargul cu mâinile goale, nu se opriră să se holbeze.

— Nu mai ţipaţi!

Strigătul posac, apatic îi atrase atenţia lui Gray spre etravă. Observă un bărbat înalt şi deşirat, îmbrăcat într-o haină neagră, care ieşise din cabina căpitanului, frecându-se la ochi. Rămase cu gura căscată, clipind în neştire, cu o expresie de şoc şi mahmureală.

Căpitanul ridică privirea spre flăcările apăsătoare şi urlă.

— Ce naiba…?

Gray rămase înmărmurit. Oare omul acesta chiar dormise pe toată perioada groazei? Pierduse cel puţin doi membri ai echipajului, iar corabia sa era pe punctul de a deveni un infern, iar acest comandant de doi bani avea tupeul să batjocorească alarma care îl trezise din zăcut?

Puntea trosni, iar căpitanul beat se agăţă de ce apucă. La următoarea mişcare bruscă a vasului, vomită tot pe cizmele sale.

Gray se grăbi spre cârmă şi îşi duse mâinile la gură.

— O'Shea!

Irlandezul îi întâlni privirea printre cârmă.

Gray îi făcu semn către ofiţerul beat.

— Du-l în barcă. Şi rămâi acolo. Spune-i lui Levi să se pregătească şi el de plecare. Acum.

— Şi tu ce ai de gând să faci, Gray?

— Am să înot până la corabie. Hai, pleacă!

— Am înţeles!

O'Shea îl apucă pe căpitan de mânecă, târându-l spre barcă. Dispărură amândoi peste balustrade vasului, iar Gray văzu frânghiile care ţineau barca legată deşirându-se.

Plecaseră.

Gray se prăbuşi lângă catarg, simţind flăcările de deasupra pârlindu-i uşor părul. Avea să moară acolo, singur, lăsând în urma lui un şir de aşteptări nerealizate şi promisiuni încălcate. Moştenirea lui avea să dispară mai repede decât valurile lăsate în urma unui delfin.

Auzi ceva crăpând deasupra lui şi mai multe scântei îl acoperiră. Încercând să se ferească, Gray îşi acoperi chipul în palme. Poate că ar fi reuşit să înoate până la corabie, îşi zise el. Încă erau mai mulţi răniţi în cală – oare câţi? Patru? Cinci? Nu mai avea cum să-i salveze.

Dar se putea salva pe sine însuşi. Putea să înoate înapoi la ea. Ar fi fost în stare să înoate o veşnicie ca să ajungă înapoi la ea.

Dar ar mai fi putut oare să trăiască ştiind că abandonase cinci bărbaţi în braţele morţii în timp ce el înotase spre siguranţă?

Îi veni în minte imaginea iubitei sale.

Gray decise că poate ar fi reuşit să trăiască şi aşa.

Spatele îi alunecă uşor pe catarg şi se aşeză pe punte, încercând cu disperare să se descalţe de cizme.

Flăcările coborâseră şi mai jos. Deasupra lui, catranul începu să sfârâie, iar frânghiile începură să se aprindă în flăcări, picurând pe punte ca o ploaie neagră, sulfuroasă. Oare aşa arăta iadul? Căldura flăcărilor îl năpădi.

În clipa aceea, o voce familiară îi îngheţă sângele în vene.

— Ce mai facem, căpitane?

Nu era posibil. Gray ridică privirea, înjură şi începu să tuşească. Ba da. Era Davy.

— Ce naiba cauţi aici? Trebuia să pleci cu barca!

— N-am plecat, răspunse băiatul. M-am gândit că încă mai ai nevoie de mine.

Gray scăpă o nouă înjurătură. Dădu cu piciorul în catarg. Apoi cu pumnul. Făcu un pas în spate, îşi pregăti umărul şi împinse cu toată puterea, timp în care continua să înjure.

Davy îl privi lung şi se scărpină la ceafă.

— Nu cred c-o să meargă.

— Ai dreptate, nu merge. La naiba! urlă Gray. Nu-ţi dai seama c-o să murim?

— Nu există nicio altă modalitate prin care să doborâm catargul?

— Am doborât zeci de catarge. Dar din propria mea corabie, cu…

Gray îşi pierdu vocea, iar speranţa încolţi în sufletul lui. Era o adevărată nebunie. Dar mai bine nebun decât mort. Privi spre proră, rugându-se cu disperare în timp ce cerceta puntea în lung şi-n lat. În cele din urmă, privirea lui găsi ceea ce căuta.

Un tun, prins de balustradă.

Ţâşni spre el, cu băiatul în urma lui.

— Davy, ştii cum să tragi cu tunul?

— Nu, căpitane.

După ce tăie frânghiile cu cuţitul, Gray întoarse tunul la o sută optzeci de grade şi îl îndreptă spre centrul punţii superioare.

— O să înveţi acum. Pune degetul mare aici – îi arătă spre gaura din vârf şi aşteptă până ce Davy făcu întocmai – şi nu-i da drumul până nu-ţi spun eu.

Gray apucă butoiul pe care Davy îl scăpase mai devreme şi îl deschise cu cuţitul, vărsând o bună parte din conţinut în tun. Nu avea timp pentru măsurători exacte. Mai bine să greşească din exces de zel.

Şi acum ghiulelele.

— O să mergem pe două lovituri, îi explică el lui Davy. Avem o singură încercare.

Gray voi să apuce cheia de lanţ depozitată în spargevalul de pe punte, dar îşi retrase repede mâna. Lanţul încă frigea. Mai rău decât atât. Gray simţi că i se opreşte inima când lovi uşor cu piciorul instrumentele.

Toate se lipiseră între ele. O adunătură de metale. Lui Gray îi ieşi pe gură fiecare înjurătură pe care o auzise, citise, rostise sau inventase vreodată. Nu intra în panică, îşi spuse el, când Davy tresări. Poţi să pui orice într-un tun. Orice e făcut din metal, de preferat rotund.

Vântul şuieră prin velele cuprinse de flăcări. Corabia se clătină brusc; puntea trosni. Iar rămăşiţele arse ale clopotului vasului se rostogoliră până la picioarele lui Gray, ca răspuns la toate rugile lui.

Folosindu-se de manşetele cămăşii ca să nu se ardă, aruncă adunătură de metal în gura tunului.

Gray îi făcu semn lui Davy să ia degetul din gaură.

— Acum, mai avem nevoie de un fitil… şi de o scânteie.

— De astea nu ducem lipsă. Gluma lui Davy îl umplu pe Gray cu determinare. Nu avea de gând să-l lase pe băiat să moară. Marinari cu simţ al umorului şi curaj nu se găseau pe toate drumurile. Ghemuindu-se în spatele tunului, îl îndreptă spre baza catargului, chiar sub flăcările împrăştiate.

Dacă ar fi ratat – şi chiar şi dacă ar fi reuşit să

lovească ţinta odată cu această bubuitură întreaga corabie ar fi putut ajunge foc şi pulbere. Era un risc disperat, pentru o situaţie disperată.

— Dă-te la o parte, îi porunci el lui Davy. Şi acoperă-ţi urechile.

Gray se chinui să smulgă o aşchie arsă de lemn din punte. Dădu foc fitilului, îşi duse mâinile la ureche şi se adăposti.

Bum.

Ghiuleaua ţâşni din tun. Un nor de fum şi praf de puşcă îi acoperi de îndată. Mici aşchii de lemn săriră din toate părţile, înţepându-l prin cămaşă, direct în piele. Orbit, înfrânt, sufocat şi afumat, Gray aşteptă până ce unul dintre simţurile lui reacţionă, ca să afle dacă supravieţuise sau nu.

Praful de puşcă se risipi uşor, iar prin fumul înecător, Gray zări catargul. Sfărâmat într-o parte, dar încă în picioare. Încă în flăcări. Flăcări chiar mai puternice.

— Cazi, la naiba! strigă Gray, sărind în picioare.

Vântul se înteţi şi auzi un zgomot înfiorător. Încet, anevoios, catargul se rupse la bază şi se prăbuşi greoi în mare, iar frânghiile smulse ţâşniră în urma lui ca nişte ţipari.

— Dumnezeule mare, zise Gray, căzând în genunchi.

În clipa aceea – de parcă însuşi Cel de Sus l-ar fi auzit şi hotărâse să îi înece sufletul blasfemator şi gata – cerurile se deschiseră, iar ploaia începu să cadă peste ei.

Apa acoperi puntea în valuri, răpăind asupra lor, în timp se stăteau ghemuiţi lângă tun. Clipe întregi rămaseră cuibăriţi acolo, absorbind apa asemenea unor bureţi. Membrele lui Gray erau amorţite de soc.

În cele din urmă, Davy se aşeză în patru labe şi începu să se scuture ca un câine ud, adăugând un jet orizontal de apă revărsării verticale.

— Mulţumesc lui Dumnezeu.

Rânjetul lui băieţesc sparse gheaţa din sufletul lui Gray.

Acesta începu să râdă. Ce altceva să facă? Ar fi

trebuit să moară.

Dar avea să trăiască. Era de plâns sau de râs şi deja era îmbibat de atâta apă cât să umple un butoi.

— Nu te culca pe ureche. Încă n-am terminat. Îl apucă pe Davy se braţ şi îl ridică în picioare. Adu toţi bărbaţii care se mai ţin pe picioare şi formaţi un şir. Vasul e încă în primejdie. Poate că mai sunt şi alte focuri aprinse. Trebuie să scoatem romul din cală şi să-l aruncăm în mare. Şi apoi o să ne îngrijim de cei răniţi.

Davy se opri în drum spre bocaport.

— Dacă tot aruncăm romul în mare… Am putea să bem puţin înainte? Mi-ar prinde bine o gură.

— Şi mie, răspunse Gray râzând.

*

După câteva ceasuri, Gray păşi cu picioarele tremurânde la bordul lui *Aphrodite.*

Joss se grăbi spre el.

— Câţi morţi?

— Doi. Şi alţi doi grav răniţi. Gray îşi dădu părul ud de pe faţă.

Cred că e mai bine să trimitem barca lungă după ei. Nu pare să fie foc în cală, dar ştii la fel de bine ca mine că s-ar putea să fie. Uneori focul izbucneşte şi după câteva ore. Am aruncat orice era inflamabil, pentru siguranţă.

— Şi ploaia asta ajută, spuse Joss, ridicând privirea spre cer.

— Da. Extenuat, Gray se sprijini de capelaj şi îşi şterse fruntea cu braţul. Ceilalţi sunt bine? întrebă el pe un ton care se voia calm.

Joss încuviinţă.

— E în cabina ei, Gray. Cred că ar fi mai bine să mergi la ea.

— Nu cred că vrea asta.

După felul în care o părăsise mai devreme, se aştepta să fie mai liniştită fără el.

— A fost groaznic de îngrijorată, Gray. Eu i-am

poruncit să meargă în cabina ei. Chiar şi aşa, m-a ascultat numai după ce a văzut că ploaia începuse să oprească flăcările. S-ar simţi uşurată să vadă că eşti în siguranţă.

— I-a fost teamă pentru tânărul Davy.

Cu toate acestea, nu putu să stingă scânteia de speranţă care se aprinsese în sufletul său. Şi nu se putea ţine la distanţă. Îl lovi uşor cu pumnul pe Joss în braţ, după care coborî treptele spre cârmă şi deschise uşa de la bocaport.

Coborî încet în cabina întunecată. Chiar dacă era încă ziuă, norii de furtună acoperiseră soarele. Gray clipi în întuneric, încercând să distingă formele. Şi apoi o văzu, ghemuită lângă fereastra dinspre etravă.

— Gray.

El dădu din cap că da. Apoi, dându-şi seama că probabil nu zărise gestul lui în întuneric, îşi drese glasul şi rosti:

— Sunt eu.

— Eşti… eşti bine?

— Da.

Ochii lui începură să se obişnuiască cu penumbra, şi desluşi forma umerilor săi, braţele încrucişate la pântece. Avea părul desfăcut, în valuri până la talie.

— Şi Levi şi O'Shea? întrebă ea cu o voce tremurătoare. Şi Davy?

— Suntem cu toţii în siguranţă. Am stins focul. S-a terminat.

Ea nu spuse nimic. Gray rămase şi el tăcut. „Du-te la ea", auzi o voce rugătoare în mintea lui „Ia-o în braţe. Cere-i iertare. Spune ceva; promite-i orice".

Dumnezeule, ce laş! Ce-i drept, fusese prea nerăbdător să urce la bordul unui vas în flăcări şi să-şi rişte propria viaţă în după-amiaza aceea. Pentru că era mai uşor să treacă prin foc decât să se afle faţă-n faţă cu această guvernantă şi cu multitudinea de sentimente pe care reuşea să le trezească în el.

Tăcerea îl batjocorea. Era pe picior de plecare când, brusc, ea sări în braţe lui, apucându-l de după gât.

— Oh, Gray! Mi-a fost atât de teamă. Dar ştiam că ai să te întorci la mine. Trebuia să te întorci la mine.

— Bineînţeles.

Gray rămase şocat şi inert când ea se aruncă la gâtul său, suspinând în braţele lui. Rămase cu braţele pe lângă corp.

— Gray, suspină ea. Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti bine.

Afecţiunea ei îl copleşi, la fel şi dulceaţa ei, lacrimile sale. Chiar şi după tot ce-i spusese, după tot ce făcuse – încă o interesa dacă trăia sau nu. Era duios. De neconceput. Minunat. Dacă ar fi ştiut că asta avea să-i fie recompensa, ar fi sărit de la bordul navei acum multe săptămâni.

În cele din urmă, trase adânc aer în piept şi o luă în braţele lui, strângând-o la piept.

— Gata, scumpo, îi mângâie părul cu o mână tremurătoare. Şuviţele ude se deprinseră printre degetele lui ca nişte funde. Nu mai plânge. E totul în regulă. S-a terminat.

Ea îşi trase nasul şi ridică privirea spre el. El încă încerca să o liniştească, mângâindu-i părul, iar când văzu chipul acela perfect la doar câţiva centimetri de el – îl luă pe nepregătite. Frumuseţea ei îl lovi ca un trăsnet.

Ea îi mângâie gâtul, aducându-i chipul mai aproape de ea. Gray închise ochii în timp ce ea îi sărută duios bărbia. Apoi gâtul. Şi colţul gurii. Îşi lipi obrazul de obrazul lui, iar el simţi lacrimile calde amestecându-se cu picăturile reci de ploaie.

Îi tresări inima. După felul deplorabil în care se purtase faţă de ea, faptul că ea îl îmbrăţişă astfel, sărutându-l cu atâta duioşie – era cel mai onest act de curaj la care fusese vreodată martor. Îi oferea inima ei, perfect conştientă de faptul că el ar putea-o răni. Şi, ticălos egoist cum era, Gray pierduse orice putere să o mai respingă.

Poate că… poate că nu mai era nevoie să o facă. Tocmai ce salvase o corabie, smulgându-i catargul,

distrugându-i marfa – aceleaşi acţiuni pe care le făcuse de atâtea ori în trecut, din lăcomie. Însă de data aceasta avusese cu totul alte motive. Nu intenţionase să ia, ci să protejeze.

La fel cum strânsese multe – mult prea multe – femei în braţele sale, cu cele mai necinstite intenţii. Dar acum era ceva diferit. Atât de diferit. Dacă putea cuceri o corabie cu onoare… poate că şi aici era loc de onoare. Nu intenţionase să ia, ci să protejeze. Să preţuiască.

Să iubească.

Ea suspină din nou la obrazul lui, iar el se trase uşor.

— Gata, iubita mea, şopti el, dându-i părul după urechi. Îi prinse chipul între palme şi o sărută uşor pe buze. S-a terminat.

Şi chiar aşa şi era. Se terminase. Focul se stinsese, toţi bărbaţii erau în viaţă. Iar ea era aici, în braţele lui, şi se potrivea de parcă fusese făcută pentru îmbrăţişarea lui. Săptămâni întregi de dorinţă pătimaşă ajunseseră în cele din urmă la final. La fel şi toţi anii de deşertăciune. Totul se terminase.

Iar Gray… Gray era terminat. Pierdut. Complet pierdut în cea mai dulce şi mai tandră îmbrăţişare, fără cale de întoarcere. Îi cuprinse chipul între palme, alinând-o cu sărutări duioase. O sărută tandru, încet, ca şi cum ar fi fost prima oară când învăţa despre sărutări – şi aşa şi era. Nu învăţa cum să sărute, ci de ce să sărute. Nu ca să încerce să fie convingător, nu ca un preludiu pentru ale activităţi.

Ci doar ca să descopere gustul ei, delicat, proaspăt şi deosebit de dulce. Ca să-i spună lucruri pe care nu îndrăznea să le exprime în cuvinte. Ca să îi spună lucruri pentru care nu găsea cuvintele potrivite.

O sărută numai de dragul de a o săruta, pentru că, în clipa aceea, acel sărut îi aducea cea mai intensă plăcere.

Îi mângâie cu buzele obrajii, fruntea, pleoapele, părul, alintând-o cu cuvinte frumoase în toate limbile pe care le ştia. Apoi, cu ochii închişi, îşi lipi fruntea de fruntea ei şi aşteptă. Lăsând alegerea în mâinile ei.

Ea oftă şi se topi în braţele lui, lipindu-şi trupul de al lui. Sânii ei se frecară de pieptul lui, incredibil de fierbinţi şi delicaţi. Dorinţa îl năpădi. Şi, brusc, Gray se găsi din nou în mijlocul unui adevărat infern.

Se ridică pe vârfuri, sărutându-l pătimaş. O patimă pe care şi el o împărtăşea. Energia disperată care îi alimentase lupta împotriva flăcărilor ţâşni din nou în trupul lui. Gray o simţi în oase şi în sânge. Şi acum o revărsă în sărutul dăruit acestei femei, cuprinzând-o în braţele lui, strângând-o la piept. Frecându-i pântecele moale de sexul lui excitat.

Buzele ei se deschiseră uşor, iar el acceptă cu nerăbdare invitaţia. Limbile lor se împleticiră, se gustară, se tachinară, oferind şi dăruind. În cele din urmă, Gray se dezlipi de ea, lăsând o mână să alunece spre posteriorul ei, în timp ce Sophia îşi duse degetele prin părul lui.

— Îmi pare atât de rău, spuse el printre sărutări. Pentru tot ce ţi-am spus în noaptea aceea. Pentru că am plecat de lângă tine mai devreme. Nu am vrut să…

— Ştiu, şopti ea, încolăcindu-şi un picior în jurul şoldului său, sărind în braţele lui. Îi sărută urechea. Ştiu. Dar să nu mă mai părăseşti niciodată.

— Niciodată. Cuvântul veni ca o promisiune, ca o rugă, şi Dumnezeu îi era martor că nu o rostise în deşert. Niciodată, repetă el, privind-o în ochii ei strălucitori. Şi pecetlui jurământul cu o sărut intens, pasional, disperat şi sincer. Oh, Dumnezeule, şopti el când buzele lor se despărţiră.

Ea îl sărută din nou, plimbându-şi degetele calde, subţiri, pe sub gulerul cămăşii ca să mângâie pielea lui înfiorată. El îşi îngropa chipul la gâtul ei, adulmecând mirosul ei special. Uitase că trandafirii miroseau mai frumos după ploaie. Îi sărută gâtul, mergând cu ea în braţe spre pat.

— Vreau să facem dragoste, Gray.

Nici nu era nevoie să-i mai ceară asta. Amândoi ştiau ce urma să se întâmple. Însă Gray simţi semnificaţia cuvintelor sale. Poate că se mai culcase cu doamne şi târfe

în lumea largă, însă pentru prima oară în viaţa lui, avea să facă dragoste cu o femeie. Şi nu cu orice femeie. Cu femeia sa.

Iar gândul aceasta care ar fi trebuit să fie de neconceput, atât de înspăimântător – spre surprinderea lui Gray, îl excită teribil. Se aruncară în patul îngust, iar ea începu să îi tragă cămaşa din pantaloni. El se ridică în genunchi şi se dezbrăcă nerăbdător.

El îi desluşi rochia în întuneric.

La naiba! Cea în dungi.

Gray o întoarse pe toate părţile, uitându-se după şnururi, clame sau alte instrumente ridicole gândite de diavol ca să contrarieze bărbaţii.

Ea dădu din cap că nu.

— Data viitoare. Se foi sub el, ridicându-şi rochia până la talie. Dansul erotic al şoldurilor sale îl înnebuni cu pasiune. Data viitoare o să o luăm încetişor. O să facem tot ce mi-ai spus în dimineaţa asta, şi altele. Gemu când el îi apucă sânul prin muselina udă. Degetele ei se agăţară de cordonul pantalonilor lui, iar ea îl întâmpină cu o privire îndrăzneaţă, seducătoare. Dar acum te vreau cu disperare, Gray.

Cu un suspin lung, se aplecă să îi sugă sfârcul excitat prin straturile de haine. Ea gemu şi se arcui sub el, desfăcându-i nasturii de la pantaloni, apoi îi băgă uşor mâna în pantaloni şi mângâie vârful întărit al erecţiei lui.

Oh, Dumnezeule! Şi el o voia cu disperare. O voia acum şi mai târziu, şi poate chiar şi pentru a treia oară în noaptea aceea. Şi mâine, şi poimâine, şi pentru tot restul zilelor sale. Gray pulsa de dorinţă, înfiorându-se la atingerea ei, iar când ea îl prinse între degete, amândoi gâfâiră.

Ea îl mângâie uşor, atât de dulce că îi veni să plângă de bucurie.

El o mângâie mai sus de coapsă şi descoperi că era fierbinte, udă, frecându-se de palma lui. Data viitoare, îşi făgădui el. Data viitoare avea şi o atingă fără grabă, să o deguste, să descopere reacţiile ei, să îi urmărească

frumuseţea care înflorea în culmea plăcerii.

Dar acum o voia cu disperare, în acest moment, nici măcar o secundă mai târziu. Acum era acum. Gray îi dădu mâna la o parte, se poziţionă la intrarea fierbinte, udă şi împinse.

Ea ţipă, înfigându-şi atât de tare degetele în braţul lui că se abţinu cu greu să nu ţipe şi el.

Oh, Dumnezeule! Era atât de strâmtă. Prea strâmtă. Câteva lacrimi începură să curgă pe obrajii ei, chiar dacă încerca să pară curajoasă. Iar Gray înţelese în cele din urmă duioşia aceea subtilă, greu de descris în cuvinte care făcea veşnic parte din firea ei, pe sub pudra şi apa de trandafiri.

Era inocentă.

Micuţa sirenă era virgină.

— De ce… Simţi că i se taie respiraţia, încercând să-şi păstreze controlul. Oh, scumpo, ar fi trebuit să-mi spui adevărul.

— Ţi-l spun acum. Înghiţi greu, mângâindu-i chipul. Tu eşti singurul, Gray. Acum şi pentru totdeauna. Numai tu.

— Dar…

Ea îl reduse la tăcere ducându-i degetul la gură, după care lăsă mâna să-i alunece spre bărbia lui, până la piept.

— Nimeni altcineva. Doar tu.

Gray scutură din cap. Nu reuşea să înţeleagă. Dar, la naiba, dacă voia să înţeleagă. Cuvintele ei erau un fel de miracol, la fel şi coapsele care se legănau în jurul şoldurilor lui, şi părul ei deşirat pe pat ca o aureolă strălucitoare în jurul capului său. O bucurie intensă, primară îi umplu inima, ştiind că era a lui, doar a lui.

El era cel care o iniţia; el era cel care îi provoca plăcere, îşi mută greutatea corpului pe mâini şi o pătrunse din nou. Amândoi tresăriră.

El era cel care îi cauza durere.

— Scumpo, nu suport să ştiu că te rănesc.

— Nu mă răneşti, şopti ea prin buzele tremurătoare. Sincer, deja se simte mai bine.

Ştia că minţea. Îşi undui coapsele, vrând să se retragă, dar ea îl prinse între coapse.

— Nu, gâfâi ea, încolăcindu-şi trupul în jurul lui. Nu mă părăsi. Mi-ai promis.

El gemu, simţind cum îl trase din nou în ea. Încleştându-şi dinţii ca să se controleze, o pătrunse uşor. Ea făcu ochii mari, dar continuă să îl încurajeze.

— Da, gemu ea când el se îngropă în trupul ei, devenind complet, perfect uniţi.

Senzaţia îmbrăţişării ei, a atingerii ei – nu visase niciodată aşa ceva. Închise ochi şi se legănă din nou încetişor. În faţă, în spate, îşi împinse uşor şoldurile, frecându-se de ea. Până ce o auzi din nou, de data aceasta cu un suspin erotic.

— Oh, da.

Gray se abţinu din toate puterile să nu îşi piardă controlul şi să o pătrundă cu înflăcărare. Dar ea avusese încredere în el să facă dragoste, nu să se grăbească.

Avusese încredere în el să fie singurul. Acum şi pentru totdeauna. Aşa că îşi continuă legănatul încet, duios. Simţind cum îi mângâia trupul cu fiecare mişcare.

Ea închise ochii şi îşi arcui spatele.

— Oh, Gray, gemu ea, arcuindu-se în mişcările lui gentile cu lovituri mici din şolduri.

El se aplecă să îi sărute din nou sânul, lingând sfârcul dulce prin materialul aspru, ud.

Ea îl prinse de umeri. Gray încremeni, gâfâind deasupra ei. Îşi încleştă pumnii în aşternutul patului, încercând să-şi păstreze controlul.

— Eşti bine? întrebă el.

— Da.

— Eşti sigură?

— Da, sunt sigură, răspunse ea, pe un ton jucăuş. Începu să îi mângâie umerii. Degetele îi alunecară pe pieptul lui şi îi strânse uşor sfârcurile între vârful degetelor.

Gray gemu puternic.

— Nu pot… vocea lui se pierdu în timp ce ea îşi ridică

uşor capul şi îi sărută pieptul. Când îi mângâie gâtul cu limba, simţi să nu se mai putea abţine. Opreşte-te, scumpo. Vreau să te simţi bine.

— Mă simt bine. Îl muşcă uşor de gât. Eşti minunat. Îşi lăsă capul să cadă pe pernă şi îi întâlni privirea. Nu mă mai doare.

De data aceasta o crezu. Trebuia să o creadă pentru că nu se mai putea controla, nu mai avea nimic de pierdut. O pătrunse cu putere, din ce în ce mai adânc. Iar când o auzi suspinând, când se agăţă de gâtul lui, ştiu că era de plăcere, nu de durere. Trupul ei se convulsionă jurul lui, trăgându-l spre o eliberare în valuri de dorinţă arzătoare, pură. Apoi îi prinse chipul între palme şi îl întâmpină cu un singur sărut dulce.

Şi tocmai sărutul acela îl aduse la final. Cu un suspin intens pe buzele ei, el se înfioră şi se prăbuşi, umplând-o cu pasiunea lui. Cele din urmă clipe de plăcere încă ţâşneau în el, şi deja o voia din nou. Din nou, acum, mereu, doar pe ea.

Îşi mută greutatea corpului peste ea, ţinând-o în braţe. Răsuflarea lui aspră, întretăiată nu o lăsă să vorbească, dar nu mai aveau nevoie de vorbe. Nu existau cuvinte pentru fericirea sublimă, plutitoare care îi inunda trupul şi inima. Doar sărutări. Sărutări pătimaşe, duioase, leneşe, una după alta.

De-abia după câteva clipe Gray îşi îndreptă atenţia de la gustul minunat al buzelor sale moi, generoase la obiectul bizar, unghiular care îl înţepa în stomac.

Se rezemă în cot şi îşi strecură mâna pe lângă şoldul ei, traversând Tropicul glorios în care erau chiar şi acum uniţi, până mai sus de stomacul ei, în despicătura dintre coaste. Apucă între degete, printre haine, o punguţă mică, legată de pieptul ei cu o legătură lată. Se încruntă, pipăind obiectul, încercând să-i desluşească forma.

Bani, îşi dădu el seama. Erau bani. Apucă punguţa în mână, testându-i mărimea. La naiba! Erau mulţi bani.

— Gray, lasă-mă să-ţi explic.

Capitolul 19

— Aştept.

Sophia tresări când auzi tonul vocii sale. Cu siguranţă nu putea fi supărat. Nu după plăcerea pe care o resimţiseră, după conexiunea pe care încă o împărtăşeau.

— Gray, şopti ea, întingându-şi gâtul să-l sărute oriunde ar fi putut: pe pieptul tare, pe umerii puternici care o încadrau.

Ar fi vrut să îi mulţumească, să îl binecuvânteze pentru darul pe care i-l oferise. Atâta tandreţe, atâta plăcere.

Mama ei, sora sa, prietenele căsătorite – în săptămânile de dinaintea căsătoriei sale, nu dusese lipsă de femei care să o avertizeze pe Sophia că prima experienţă în patul conjugal avea să fie dureroasă, neplăcută şi scurtă, din fericire. Doamnele nu păreau să se poată pună de acord dacă activitatea avea să se îmbunătăţească odată cu trecerea timpului, însă profeţia unei nopţi a nunţii neplăcute era una universală.

Niciuna dintre ele, îşi spuse ea, cu un zâmbet ascuns, nu îl cunoscuse pe Gray. Forţa din trupul lui puternic, pasiunea pe care reuşise să o trezească în ea, temperate cu atâta răbdare, cu tandreţea aceea înnăscută pe care o ascundea atât de bine de restul lumii. Fusese şi durere, da. Însă durerea fusese înlocuită de o plăcere imensă, intensă şi copleşitoare, mai presus de orice altceva şi-ar fi putut imagina vreodată.

Iar Sophia avea o imaginaţie bogată.

Pasiunea încă ardea pe sub pielea ei, pe buze, între coapse. Se strânse în jurul lui, încercând să păstreze momentul acela pentru totdeauna. Plimbându-şi degetele pe gâtul lui, încercă să îl aducă spre ea ca să-l sărute.

El se împotrivi.

— Aştept, repetă el. Explică-mi.

Îi strânse părul de pe faţă.

— Promit că am să-ţi povestesc tot. Dar acum… te rog, ia-mă în braţe.

El scăpă o înjurătură, ca şi cum vocea lui aspră i-ar fi încleştat goliciunea.

— Nici măcar nu ştiu pe cine îmbrăţişez.

Îi dădu brusc drumul, iar Sophia icni când se retrase din corpul ei. Parcă o duruse mai mult decât atunci când o pătrunsese. El se dădu la o parte, lăsând-o dezvelită. Umedă de ploaie, sudoare şi lacrimi. Rece.

— Bineînţeles că ştii cine sunt, şopti ea.

Nimeni nu o mai făcuse niciodată să se simtă atât de plină de viaţă. Îi era teamă că nimeni altcineva nu ar fi reuşit.

El se aşeză în şezut, întorcându-se cu spatele, lăsându-şi capul să cadă în palme. Sophia se aşeză pe o parte şi întinse mâna spre el, vrând să îl mângâie pe spate. Atinse cu vârful degetelor un obiect ascuţit şi tresări.

— Oh, Gray. Ai aşchii înfipte în spate.

— Am? Ei bine, tu ai o mică avere ascunsă între sâni.

Sophia voi să se ridice, să vină mai aproape.

— Serios, Gray. Sigur te doare. Lasă-mă să…

— Lasă-mă, zise el, îndepărtându-se. Sophia îşi luă mâna şi o lăsă să cadă pe pat. El continuă: Numele tău nu este Jane Turner, nu-i aşa?

— Numele Turner este… împrumutat. Dar mă cheamă Jane. Spunea adevărul, chiar dacă era cel de-al doilea nume. Aici nu minţise. Brusc, părea foarte important să minimalizeze numărul neadevărurilor.

— Nu erai compromisă.

— Ba da.

Poate că până astăzi fusese virgină, însă reputaţia ei cu siguranţă era pătată.

— Nu mă minţi. Îi aruncă o privire rece, avea ochii plini de furie. Erai virgină.

Sophia nu înţelegea de unde atâta mânie. Da, îl minţise, dar nu ar fi trebuit să fie fericit că era primul ei bărbat? Singurul, dacă avea să-i respecte dorinţa? Da,

dar…

— Atunci înseamnă că nu era compromisă. Dar eşti acum, datorită mie. Începu din nou să înjure. M-ai minţit. Ştiai prea bine că nu voiam să-ţi fur inocenţa, aşa că m-ai păcălit. Dumnezeule, cât poţi să fii de convingătoare!

Cuvintele lui o înfiorară. Sophia îşi trase rochia peste coapse, acoperindu-şi picioarele tremurătoare.

— Gray, nu e vorba despre asta. Trebuie să-mi dai voie să-ţi explic.

— Nici măcar nu eşti guvernantă, nu-i aşa?

— Nu, şopti ea, muşcându-şi buzele.

— Bineînţeles că nu. Nicio femeie cu o asemenea avere – arătă cu degetul spre sânii ei şi spre banii ascunşi acolo – nu are nevoie de un loc de muncă. Câţi bani ai acolo? Două sute de lire? Trei sute?

— Aproape şase.

— Să fiu al naibii. Îşi trecu degetele prin păr, după care se prinse de marginea patului. Nimeni nu are atâţia bani prin afaceri cinstite. Ce eşti? Un hoţ? Un fugar? Un fel de şarlatan?

Toate variantele de mai sus. Sophia îşi strânse pătura în jurul ei, de parcă aceasta ar fi putut să o protejeze împotriva cuvintelor lui furioase. Ştia prea bine că ea provocase încurcătura aceea, dar nu se gândise niciodată că avea să îi fie atât de greu să lămurească situaţia. Odată ce o îmbrăţişase, îşi imaginase că avea să îmbrăţişeze adevărul cu aceeaşi uşurinţă. Se aşteptase chiar că avea să fie amuzat odată ce avea să audă întreaga poveste. Dar acum… vădita lui nemulţumire sugera cu totul altceva. Frica încolţi pe neaşteptate în sufletul ei.

— Mai contează? întrebă ea, cu o voce mai puţin convingătoare decât şi-ar fi dorit. După tot ce am împărtăşit împreună?

Întinse piciorul spre el până ce coapsa sa îi atinse vârful degetelor.

— După tot ce am împărtăşit împreună? spuse el, retrăgându-şi mâna. Ce ai împărtăşit tu cu mine, în afară de minciuni?

Cum să spună aşa ceva? Împărtăşise totul cu el. Spiritul său artistic, cele mai secrete fantezii. Dumnezeule, se atinsese în faţa lui. Acum îi oferise şi virtutea sa, într-un moment de pasiune şi tandreţe mai intens decât orice altceva mai trăise până atunci. Iar el respingea acest dar, de parcă nu ar fi însemnat nimic. O respingea pe ea însăşi.

— Dumnezeule! Trăgându-şi pantalonii până în talie, el se ridică în picioare şi o privi în ochi. Expresia de pe chipul lui nu era tocmai repulsie, cât un şoc imens. Ţi-am povestit lucruri. Despre mine, despre familia mea. Ţi-am povestit lucruri pe care nu le-am mai împărtăşit cu nimeni altcineva. Şi acum descopăr că tu eşti o străină pentru mine.

Începu din nou să înjure.

— Chiar trebuie să înjuri atâta?

— Da, chiar da. La naiba, am crezut că am terminat să mă culc cu femei anonime.

Acum Sophia era cea care începuse să se enerveze.

— Înţeleg. Şi acum presupun că ai de gând să continui?

El înlemni, cu mâna întinsă spre cămaşă. Sophia îl privi lung. El refuză să îi întâlnească privirea. În cele din urmă, îşi trase cămaşa peste cap, o băgă în pantaloni cu mişcări de furie controlată.

— Ai dreptate, spuse el cu răceală în glas, încheinduşi nasturii de la pantaloni. Şi după tot ce am făcut… nu mai contează.

— Ce nu mai contează? întrebă Sophia cu un nod în gât. Adevărul? Sau eu nu mai contez pentru tine?

Gray îi aruncă o privire de gheaţă, când era deja în drum spre scară.

— Cum poţi să mă întrebi aşa ceva?

Cum poţi tu să fii atât de crud? Un suspin înăbuşi întrebarea. Îşi duse braţele la piept, încercând să nu plângă.

— Scumpo. Scrâşnetul din glasul lui o făcu să ridice din nou privirea. El nu se feri şi o privi lung. În clipa de faţă, acolo sus sunt morţi şi răniţi, o corabie avariată care

are nevoie de reparaţii. În clipa aceasta, asta contează. Rămâi aici. Am să mă întorc, spuse el, urcând treptele. Discutăm despre asta mai târziu.

Şi plecă.

Sophia se prăbuşi din nou pe pat, ghemuindu-se uşor. Discutăm despre asta mai târziu? Cât de îngrozitor. Cât de definitiv. Nu voia să discute despre asta. Voia să fie consolată. Voia să fie ţinută în braţe.

Voia să simtă ceva ce nu mai simţise de mult, ceva ce nici măcar nu mai reuşea să-şi amintească cum se numea – şi, cu toate acestea, îndrăznea să-şi imagineze că o merita.

Voia să fie iubită.

*

Nu se mai întorsese în noaptea aceea. Singurii ei vizitatori fură Gabriel, care ignoră politicos chipul ei mâhnit, plâns când îi adusese ceaiul şi biscuiţii de seară, şi Stubb, care îi mută cuferele în cabina căpitanului. Evident, cabinele doamnelor fuseseră transformate într-un spital improvizat pentru răniţii de pe *Kestrel*.

Voci necunoscute şi activităţi în miez de noapte întrerupseseră obişnuita simfonie nocturnă a corăbiei *Aphrodite* – clopote, scârţâitul lemnului şi vuietul brizei. Cuibărită în mijlocul patului, Sophia aţipi de câteva ori, încordându-şi urechile să audă orice ecou al vocii lui de bariton sau scârţâitul balamalelor de la uşa bocaportului. Dacă Gray avea să vină, voia să fie trează. Dar în zadar rămase de veghe, iar extenuarea puse în cele din urmă stăpânire asupra ei în primele ore ale dimineţii.

Când se deşteptă, se crăpase bine de ziuă. Sophia sări în pat, inima îi bătea cu putere. Chiar deasupra ei se auzea o ceartă, în apropiere de cârma vasului. Chiar şi prin uşa de la bocaport închisă, desluşi nu numai vocea lui Gray, ci şi pe cea a căpitanului, şi accentul puternic al lui O’Shea. Alături de alte voci nefamiliare. Chiar dacă nu vorbea cu ea, tonul din vocea lui Gray era la fel de aspru şi neiertător ca un clopot într-o dimineaţă de iarnă – aşa cum

îl auzise ultima oară.

Se ridică din pat şi se apropie de oglinjoara rotundă de pe peretele cabinei, dându-şi seama cu stupoare că nu se mai uitase în oglindă de când plecase din Anglia. Reflecţia din oglindă era una foarte diferită.

Pielea ei era cu o nuanţă sau două mai închisă – nu mai era ca de porţelan – şi puţin pistruiată de la soare. Unele curbe se aspriseră la colţuri; trăsăturile sale prindeau mai multe umbre. Când îşi miji privirea, observă câteva riduri fine în colţul ochilor, iar când îşi relaxă expresia, acestea aveau neobrăzarea de a dăinui. Era încă o femeie frumoasă, îşi spuse Sophia, fără modestie falsă sau exagerată. Însă reflecţia din oglindă nu-i mai aparţinea unei debutante răsfăţate.

Devenise o femeie. O femeie compromisă, adevărat, singură pe lume, responsabilă pentru propriile alegeri. Trebuia să se adune, să fie puternică. Nu mai plânge, îşi spuse ea, frecându-se la ochi. Gray nu avea cum să o ignore pe vecie. Într-un final avea să vină la ea, probabil ca să arunce cu alte acuzaţii furioase. Iar ea nu avea să înceapă să plângă sau să ofere scuze. Şi cu siguranţă nu avea să implore iertare.

Însă avea să arate bine.

Se spălă pe faţă şi îşi dădu cu apă rece pe sub ochi ca să diminueze umflăturile. Căută în cufăr după peria de păr şi pudra. Cel puţin părul ei, care se mai asprise în ultimele trei săptămâni de la sarea din aer, fusese spălat de furtuna de ieri. Acum că se uscase, cădea pe umerii ei în valuri aurii.

Îşi spălase rochia de muselină cu câteva zile înainte, aşa că era pe cât de curată se putea. Totuşi, când băgă mâna în cufăr ca să ia rochia, degetele ei atinseră ceva la fundul bagajului. Lăsă deoparte materialul aspru, până ce degetele ei alunecară pe mătasea fină. Fu tentată să scoată rochia, să se îmbrace cu materialul elegant şi să îşi înfăşoare trupul în eleganţă, cum nu o mai făcuse de săptămâni întregi.

Nu căzu pradă tentaţiei şi luă rochia de muselină.

Rochia aceea de mătase era cea mai frumoasă rochie pe care o avea şi nu era încă sigură că Gray merita ce era mai bun. Nu era nici măcar convinsă că şi-ar fi dorit-o.

Pudrată şi îmbrăcată, cu părul frumos pieptănat şi aranjat într-un coc în vârful capului, Sophia aruncă o ultimă privire în oglindă şi îşi ciupi obrajii, după care urcă treptele. Vocile furioase se auzeau din ce în ce mai tare.

Lăsă uşa întredeschisă. Suficient cât să distingă cuvintele violente care erau aruncate fără milă şi cât să arunce o privire pe punte. Recunoscu de îndată cizmele elegante ale lui Gray, acoperit cu funingine după incendiu. Stătea lângă balustradă, în apropiere de etrava vasului. Soarele strălucea cu putere în dimineaţa aceea; bărbaţii aruncau umbre lungi pe punte.

O voce dură, nefamiliară o atacă de undeva din apropiere de cârma vasului.

„Ţi-am spus deja, netrebnicule, ai să-mi plăteşti tot romul. În bani sau în bunuri, nu mă interesează.

— Căpitane Mallory, răspunse Gray. Spun „căpitan” fără prea multă convingere, pentru că, în ceea ce mă priveşte, nu eşti nicidecum unul… Nu am nici cea mai mică intenţie să te despăgubesc pentru pierderea încărcăturii. Acestea fiind spuse, sunt gata să-ţi accept mulţumirile.

— Mulţumiri? Pentru ce?

— Pentru ce? interveni şi O’Shea. Pentru că v-am salvat mormanul ăla de corabie şi fundul tău fără valoare. Îmbibat în rom, de-aia.

— Ba să te duci dracu’, răspunse vocea aspră. Mallory, presupuse ea. Cum să urci la bordul unui vas şi să arunci o cală întreagă de băutură în mare? Nişte hoţomani, asta sunteţi.

— Oh, deci acum suntem hoţomani? întrebă Gray. Ar fi trebuit să te las să-ţi explodeze corabia aia în nas, afurisitule. Hoţi, auzi la el.

— Şi atunci, dacă sunteţi atât de cumsecade şi miloşi, cum se face că mă ţineţi legat de parcă aş fi un porc?

Sophia întinse gâtul şi mai deschise puţin uşa. De partea cealaltă a punţii, zări o pereche de cizme rupte,

legate cu o frânghie.

— Te-am legat azi-noapte pentru că erai beat criţă şi făceai pe nebunul, răspunse Gray. Şi nici acum n-o să-ţi dăm drumul pentru că eşti treaz şi tot faci pe nebunul.

Cizmele legate se târâră pe punte, spre Gray.

— Desfă frânghiile astea, escrocule, şi te bat de nu te vezi.

O'Shea răspunse într-un limbaj colorat, dar căpitanul Grayson îl întrerupse repede.

— Căpitane Mallory, zise el, apropiindu-se uşor de el cu cizmele lui frumos lăcuite, interpunându-se între Mallory şi Gray. Înţeleg că eşti preocupat de faptul că ţi-ai pierdut încărcătura. Dar sunt sigur că dumneata şi investitorii dumitale vă puteţi recupera pierderea prin cererea de asigurare. Cu siguranţă nu ai pornit la drum fără o asigurare în caz de incendiu.

— Joss, răspunse Gray cu un râs ironic, pun pariu cu tine că romul ăla nu era trecut pe niciun conosament şi pe nicio asigurare. Nu vezi că e un pungaş? Probabil nu e legat de niciun port. Care era destinaţia finală, Mallory? Poate vreun golf secret de pe coasta Cornwall? Corabia aia era supraîncărcată şi cu un echipaj mic şi ar fi fost o minune dacă aţi fi ajuns mai departe de Portugalia. Cât despre rom, fă o plângere la Curtea Viceamiralului după ce vii după noi în Tortola. M-aş bucura.

— Nu vin nicăieri după voi.

Sophia auzi tonul batjocoritor din glasul lui Mallory.

— Şi ce ai de gând să faci? întrebă căpitanul Grayson. Corabia dumitale de-abia dacă mai pluteşte. Ai mai mulţi oameni răniţi care au nevoie disperată de un doctor, iar Tortola este cel mai apropiat port. Poţi alege să scufunzi corabia *Kestrel* şi să veniţi toţi la bordul lui *Aphrodite.* Dar asta înseamnă să renunţi la cererea de despăgubire pentru încărcătură.

Cineva scuipă, zgomotos, cu patos.

— Nu vin nicăieri după voi, repetă Mallory. Nu acostez în niciun port şi să fiu al naibii dacă vă las pe voi, netrebnicilor, să-mi scufundaţi vasul. Am să-mi repar

corabia şi am să plec mai departe. După ce-mi primesc compensaţia, bineînţeles.

— Eşti nebun? urlă O'Shea. N-ai să ajungi nici măcar până la Tropic. Îţi lipseşte un catarg şi cel puţin patru oameni. Beţiv ordinar, mormăi el.

— Îţi spun eu de ce nu vrea beţivul ăsta ordinar să acosteze în Tortola, zise Gray. Ştie că am dreptul la încărcătură pentru că i-am salvat corabia aia mizerabilă. Dacă îndrăzneşte să mă acuze de ceva, o să câştig tot. Chiar dacă n-a mai rămas nicio picătură de rom, ce-a mai rămas din *Kestrel* ar ajunge la mine. Nu-i aşa, Mallory?

Acesta nu răspunse. Dar îşi foi picioarele. Sophia urcă încă o treaptă şi mai deschise uşa cu câţiva centimetri.

— Da, ştia că vasul lui e ca şi al meu, zise Gray, apropiindu-se pas cu pas de Mallory. Şi sunt în stare să i-l iau.

— Nu ai îndrăzni, răspunse Mallory nervos, scuipându-l şi lăsând să-i scape câteva înjurături care o îngroziră pe Sophia.

— Gray, începu Joss, nu cred că poţi pur şi simplu…

— Oh, pot să te asigur că nu mi-ar fi greu deloc. La fel cum nu mi-a fost greu nici când am prădat alte şaizeci de corăbii. Ce mi-ai sugerat să fac, Joss? Doar n-am salvat găleata aia inutilă de lemn doar ca s-o privesc cum se scufundă sau cum dispare la orizont. Cei răniţi au nevoie de un doctor, iar *Kestrel* are nevoie de un catarg aşa cum se cuvine. O să duc vasul în Tortola.

Oare avea de gând să părăsească corabia asta? Sophia împinse uşa şi mai sus, vrând să vadă mai mult din el.

Pantalonii şi cămaşa îi atârnau pe corp. Se vedea din poziţia corpului că era extenuat. Chiar şi din ascunzătoarea ei putea să constate că expresia îi era serioasă. I se tăie răsuflarea. Doar nu avea să o părăsească din nou. Nici măcar nu discutase serios cu ea.

— Nemernicule! zbieră Mallory.

De data aceasta îl scuipă pe Gray drept în faţă.

Gray se şterse cu mâneca de la cămaşă. Cei doi se priviră lung, în timp ce tensiunea dintre ei creştea, se înfierbânta. În tăcerea aceea încordată, Sophia îi auzi trosnindu-şi degetele.

Apoi, brusc, Gray dădu înapoi. Aşa cum obişnuia să o facă, fură avantajul printr-un zâmbet leneş, indiferent. „Dacă nu-mi pasă de tine”, spunea privirea aceea, „n-ai cum să mă răneşti.

Sophia ajunsese să urască privirea aceea.

— Mallory, începu el pe un ton care se voia a fi conciliator, chiar te rog, hai să mergem pe varianta cea mai simplă. Ar fi păcat să ne certăm, spuse el, pe un ton ceva mai înfipt. Nu-mi place să mă cert.

Se întoarse cu faţa spre Joss.

— Trimite câţiva bărbaţi în putere la bordul vasului *Kestrel,* ca să înceapă să lucreze la un catarg improvizat şi să aranjeze velele. Tu mergi cu răniţii în port, iar noi venim în urma voastră, după cum om putea. Ne întâlnim în Road Town.

— Nu! Sophia azvârli uşa bocaportului şi păşi în grabă pe punte, acaparând protestele lui Mallory. Gray, doar n-ai să mă părăseşti din nou. N-am de gând să te las să pleci.

O studie din cap până-n picioare cu o expresie dură şi impenetrabilă pe chip.

— Ce naiba cauţi aici?

— Ce caut eu aici? Ce… îşi pierdu vocea când observă privirile lascive pe care i le arunca Mallory. Sophia îşi duse mâinile la piept, dezgustată. Era mai tânăr decât ar fi crezut după vocea lui şi mai slab. Dar respingător, în orice caz.

— Măi să fie, chicoti el, privind-o cu ochii lui mici, deasupra nasului cârn. Dacă ea rămâne aici, s-ar putea să nu mai protestez. N-aş refuza aşa o curvă.

Sophia se întoarse spre Gray, rumenă în obraji. Spre groaza ei, îi văzu buzele arcuindu-se uşor, aproape zâmbind. La naiba cu el, aproape că şi râdea în timp ce se apropia cu paşi mărunţi de Mallory.

Asta era acum şi impresia lui despre ea? Că era o curvă? O nouă cucerire? Era ca şi cum s-ar fi aflat din nou în taverna aceea mizeră din cheile Gravesend, când îl confundase cu un gentleman – iar el se uitase la ea ca la o pradă uşoară.

— Domnule Mallory, spuse el, pe tonul lui obişnuit de arogant. Aş vrea să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai oferit o scuză să fac asta.

Gray îşi adună toate forţele şi îi dădu un pumn în faţă. Pumnul îl lovi pe Mallory din plin, în maxilar, dându-l cu capul de balustradă. Înainte ca Sophia să-şi tragă suflul, Gray îl lovi din nou, de data aceasta direct în stomac. Mallory începu să se vaite, ghemuindu-se la pământ.

— Ţi-am zis, nu-mi place violenţa, spuse Gray, scuturându-şi mâna, stând deasupra corpului îndurerat al lui Mallory. Dar la nevoie…

Sophia simţi cum i se înmoaie genunchii. Se ţinu de uşa bocaportului. Începu să plângă, chiar dacă nu ştia exact de ce sau pentru cine plângea.

— Du-l în celulă, zise Gray, fără să-şi ia ochii de la Mallory.

— Nu pot, zise O'Shea. Deja l-am băgat pe Brackett în celulă şi nu e loc pentru amândoi.

— Nu pot să-l iau pe netrebnicul ăsta cu mine pe *Kestrel.* Cunoaşte prea bine vasul, ar putea să-i influenţeze cumva pe membrii echipajului. Am să-l iau pe Brackett cu mine, zise Gray, întorcându-se spre fratele său.

Acesta încuviinţă.

— O să ai nevoie şi de câţiva marinari buni, răspunse el, făcând semn spre O'Shea.

— Sigur, zâmbi voinicul irlandez.

— În cazul aceasta, tu eşti ofiţerul meu secund, zise Gray. Se frecă la ceafă în timp ce-l încercui pe bărbatul care încă se văita. O să am nevoie de Bailey pentru vele şi tâmplărie. Şi de Davy, dacă eşti de acord. Bucătarul lor a murit în incendiu, aşa că o să am nevoie de cineva care să se ocupe de provizii şi care să împartă pâine din când în

când.

— Atunci ar fi mai bine să iei şi câteva capre, zise Joss. Stubb nu mai are când să le mulgă, are grijă de răniţi.

Gray încuviinţă.

Sophia îşi înăbuşi un suspin. Îl văzu gata să părăsească corabia, făcând planuri despre marinarii pe care urma să-i ia cu el, despre Davy, capre şi chiar şi odiosul acela de domn Brackett… în tot acest timp, ignorând-o complet. Nici măcar nu se uitase în direcţia ei după insultele lui Mallory.

Ea îşi trase nasul, ştergându-şi lacrimile cu podul palmei. Eşti o proastă, se certă ea. Nu-şi jurase chiar acum câteva clipe că nu avea să plângă?

— Mergi în cabina ta. Cu siguranţă că i se adresase ei, chiar dacă nu se uitase la ea în timp ce vorbi. Strânge-ţi lucrurile.

Căpitanul îi aruncă Sophiei o privire îngrijorată, după care îi vorbi fratelui său pe un ton solemn.

— Gray, nu cred că e o idee prea bună. E mult mai în siguranţă la bordul lui *Aphrodite.*

— Ştiu, răspunse Gray. Dar nu pot să plec fără ea.

Nu era nici pe departe o declaraţie tandră sau romantică. Auzi ranchiuna din vorbele sale grele. Care o dărâmă.

— Eşti sigur? întrebă Joss.

— Nu pot să plec fără ea, repetă acesta. Ironia îşi făcu loc pe chipul lui, ca o umbră neaşteptată. Mi-am dat cuvântul.

Sophia făcu un pas spre el.

— Gray…

— Mergi în cabina ta, spuse el, întâlnindu-i în cele din urmă privirea rece, poruncitoare. Şi rămâi acolo.

Nu avea cum să se împotrivească în faţa acelei priviri, în faţa tonului vocii sale. Cu mâinile tremurătoare şi cu gândurile împrăştiate, Sophia se duse în cabina ei.

Şi rămase acolo.

Capitolul 20

De-abia pe la jumătatea cartului 4–6, uşa cabinei se deschise cu zgomot, iar Sophia sări de pe scaun. Încheieturile ei amorţite protestară din cauza mişcării bruşte, simţind durerea până în oase. Aşteptase pe scaunul acela ore întregi.

— Ţi-ai strâns lucrurile? întrebă Gray, în loc de salut. Se sprijini de pragul uşii, uitându-se spre cele două cufere, care erau împachetate şi închise. Sophia observă că deja le cântărea din priviri. Făcu un pas în faţă, trăgând adânc aer în piept. Cred că o să-l trimit pe Levi după ele.

Încă avea pe chip urme de funingine şi sânge uscat; şi cearcăne adânci sub ochi. Încă era îmbrăcat cu aceeaşi cămaşă şi pantaloni murdari, dar şi o haină curată, bine croită. Oare chiar trecuse numai o zi de când îi ceruse permisiunea să se dezbrace de ea? Da. Te deranjează, întrebase el, dacă îmi dau jos haina? Ce întrebare absurdă părea acum, după tot ce se întâmplase între ei. Un râs spumos izbucni în sinea ei, dar nu-l lăsă să erupă.

Din dimineaţa aceea, îi trecuseră prin minte atâtea lucruri pe care ar fi vrut să i le spună. Le restrânsese la doar câteva posibilităţi, în funcţie de starea lui de spirit în momentul reuniunii. O replică tăioasă, o rugă aprinsă, scuzele de rigoare şi apărarea sa indignată… toate se topiră ca nişte fulgi de zăpadă pe buzele ei.

— Oh, Gray, zise ea. Îmi imaginez cât eşti de obosit.

— Da, oftă el, privindu-şi cizmele. Chiar sunt.

Îşi ridică privirea spre ea, iar ochii îi străluciră cu vulnerabilitatea aceea pe care era deja prea obosit ca să o mascheze. Ar fi vrut să îl îmbrăţişeze. Iar tristeţea de pe chipul lui îi spuse că şi el ar fi vrut să fie îmbrăţişat. Mândria – şi două cufere cu haine – era tot ce-i despărţea.

El îşi îndreptă spatele şi apucă cufărul mai mic.

— Hai să mergem. O să se întunece în curând.

Barca echipajului *Kestrel* fusese înălţată lângă

balustrada lui *Aphrodite.* Era o ambarcaţiune mică, cu două scânduri drept bănci şi cu o singură pereche de vâsle, destul de asemănătoare cu micuţa barcă care o adusese şi pe ea la bordul lui *Aphrodite.* Odată ce Sophia şi cuferele sale se instalară comod în barcă, căpitanul Grayson veni să îşi ia rămas-bun. Ea îi întinse mâna, iar el i-o sărută cu o scurtă plecăciune. Gestul acela o surprinse. Sophia îl considerase dintotdeauna rezervat şi aşezat în comparaţie cu Gray. Dar se părea că cei doi fraţi aveau în comun şi o anumită doză de charismă, pe lângă urechile tatălui lor.

— Aţi fost întotdeauna foarte amabil cu mine. Vă mulţumesc.

— Nu eşti obligată să pleci. Dacă ai prefera să rămâi aici, eşti invitata mea.

Gray apăru în spatele fratelui său. Îi aruncă o privire cu subînţeles Sophiei.

— Mulţumesc, căpitane, spuse ea. Apreciez, însă Gray îmi va purta de grijă.

— Sunt sigur de asta, răspunse el, zâmbind. În cazul aceasta, ne vedem în Tortola.

Făcu o nouă plecăciune şi îi făcu loc lui Gray să urce în barcă.

Cei doi bărbaţi îşi atinseră în treacăt umerii, ceea ce probabil trecea drept o îmbrăţişare suficient de masculină, îşi spuse Sophia. Cât de recunoscătoare se simţi că era femeie.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Sophia, în timp ce barca cobora uşor în mare.

Stăteau faţă-n faţă, fiecare pe banca lui.

— Sunt deja la bordul vasului *Kestrel.*

— Chiar şi caprele?

— Da, răspunse el, deloc amuzat.

Câţiva stropi de apă o atinseră atunci când barca lovi uşor suprafaţa apei. Gray strigă ultimele instrucţiuni către bărbaţii rămaşi pe punte, după care eliberă barca şi începură să plutească lin pe valurile mării.

Gray apucă vâslele.

— Trebuie să vorbim. Între patru ochi. Şi s-ar putea să nu am timp de discuţii odată ce ajungem la *Kestrel.* Am să fiu ocupat.

— Atunci, aş vrea să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru căpitanul Mallory.

— Vrei să spui pentru că l-am lovit? Dădu din cap, privind în zare.

— Nu-mi mulţumi. Aveam chef să bat pe cineva. El a fost la îndemână.

— Oh, răspunse Sophia, privind în direcţia opusă.

Simţi din nou lacrimi în ochi, spre supărarea sa.

— Dumnezeule, zise el, trăgând tare de vâsle. Nu-mi place să mă bat. Uite ce ai făcut din mine. Asta trebuia să fie călătoria în care să devin un bărbat respectabil. Şi în schimb, dau pumni în stânga şi-n dreapta, atac corăbii, deflorez virgine…

Sophia tresări la auzul tonului său aspru, îşi trase nasul şi se foi pe bancă. Brusc, dădu drumul vâslelor şi trase haina de pe el.

— De ce facem asta?

În ciuda sentimentelor sale rănite, Sophia apucă mâneca cămăşii, ajutându-l să se dezbrace.

— Mi-e mai uşor să vâslesc fără haină pe mine, răspunse el.

— Gray. Aşteptă până ce el îl întâlni privirea. Ştii că nu la asta mă refeream.

El împături haina şi i-o întinse.

— Poftim.

— Ce să fac cu asta? întrebă ea, uitându-se la grămăjoara de lână.

— Aşează-te pe ea, răspunse el, aruncând-o uşor în braţele ei. Probabil că… te jeneză, spuse el, aruncând o privire fugară spre poala ei.

Sophia se înroşi puternic. Într-adevăr, avea mici dureri, iar barca de lemn se simţea îngrozitor pe sub fusta ei subţire, însă gestul lui atotştiutor o răni în mândria sa. Îşi încrucişă braţele la piept şi privi lung spre haina lui.

— Poate că eram virgină, Gray, dar nu sunt proastă. Ştiam că avea să mă doară şi am vrut oricum. Ridică privirea. Ştiam că aveai să mă răneşti.

— Chiar aşa? întrebă el cu o privire de piatră. Dădu haina deoparte şi apucă din nou vâslele. Spune-mi, întrebă el, vâslind sălbatic, te-ai gândit oare vreo clipă la cei pe care i-ai rănit tu?

Sophia nu spuse nimic. Era o tăcere profundă, în afară de zgomotul vâslelor care loveau valurile. Soarele era un tăciune portocaliu care se retrăgea la orizont, topindu-se printre norii cenuşii, vărgaţi. Trase adânc aer în piept, lăsând aerul sărat al oceanului săi umple plămânii – o schimbare binevenită faţă de mirosul stătut din corabie.

Îl privi lung pe bărbatul din faţa ei. Pe iubitul său. Umerii lui puternici vibrau pe sub cămaşă în timp ce manevra vâslele. Demonstraţia aceea de putere şi agilitate, într-un ritm alert… îi trezi amintiri despre noaptea lor de pasiune.

Într-o altă lume, în alte circumstanţe, ar fi putut fi un cuplu la început de drum. Vâslind pe un lac liniştit, mângâiaţi de razele soarelui. De la distanţă, erau întruchiparea romantismului.

Însă realitatea era plină de confuzie, resentimente şi durere. Oare îi părea cu adevărat rău că îl minţise? Sophia rămase pe gânduri. Probabil că nu. După cum i-o spusese chiar el, nu ar fi făcut niciodată dragoste cu ea dacă i-ar fi spus adevărul. Iar Sophia nu regreta nicio clipă plăcerea aceea nemăsurată; şi nici faptul că o împărtăşise alături de el. Se uită spre bărbatul chipeş, puternic, charismatic, pasional şi ostenit care stătea aşezat în faţa ei. Aşa egoist şi păcătos cum era, nu ar fi regretat niciodată că acum era legat de ea – că la bine şi la greu, nu plecase fără ea.

Cu toate acestea, Sophia regreta un singur lucru.

— Gray, zise ea, îmi pare rău că te-am rănit.

El tresări şi zgâlţâi uşor vâslele.

— N-am nevoie de scuzele tale. Nu despre mine vreau să vorbim.

— Şi atunci despre cine?

— Despre Davy, bineînţeles. O să convieţuim cu toţii pe corabia asta o săptămână, poate chiar mai mult, iar sărmanul băiat a suferit deja destul din cauza noastră. Să-l laşi în pace, m-ai înţeles? Nu mai flirta cu el, nu-l mai desena. N-o să fie uşor pentru el, ştiind de ce te-am luat cu mine.

— Davy ştie? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— Bineînţeles că ştie. Toată lumea ştie. Nu există secrete la bordul unui vas, nu ţi-am spus deja? Mă rog, există evident şi excepţii, zise el, privind-o cu coada ochiului.

— Ţi-am spus deja, îmi pare rău, spuse ea, muşcându-şi buzele. Ce altceva să mai fac?

El o privi lung, multă vreme. Sophia rezistă cu greu impulsului de a-şi feri privirea. Oare vorbea serios? Ar fi avut oare curaj să-i răspundă?

— Nimic, răspunse el, într-un final. Ţi-am spus deja, nu mai contează. Orice ai fi făcut, oricine ai fi… atât timp cât există posibilitatea să fii însărcinată cu copilul meu, n-am de gând să te scap din ochi.

Sophia rămase şocată. Bineînţeles, se gândise la posibilitatea că ar putea fi însărcinată – cum altfel? Dar să-l audă spunând acest lucru cu voce tare era cu totul altceva.

— Aşadar, acesta este singurul motiv pentru care m-ai luat cu tine? Pentru că e posibil să fi rămas însărcinată?

El încuviinţă.

— Când ţi-a venit ultima oară menstruaţia?

Sophia roşi, jenată. Nu mai vorbise niciodată cu un bărbat despre astfel de lucruri.

— Chiar înainte să plecăm din Anglia.

— Atunci înseamnă că o să aflăm curând. Mişcarea circulară a vâslelor încetini, iar el îi aruncă o privire arzătoare. Dacă eşti însărcinată, te avertizez – o să te căsătoreşti cu mine. N-am să-ţi permit să fugi în lume şi să-mi creşti copilul Dumnezeu ştie unde.

Sophia rămase cu gura căscată. Nu ar fi putut să o rănească mai tare nici dacă ar fi înfipt cuţitul în ea. Dacă

era însărcinată, avea să o oblige să se căsătorească cu el? Pentru că altfel avea să „fugă în lume”? Şi dacă nu era însărcinată, ce avea să se întâmple atunci? Avea să o arunce peste bord? Îşi încleştă maxilarul şi pumnii încercând să găsească cuvinte care să exprime furia din sufletul ei. Ar fi vrut să-şi picteze sentimentele, cu pete de violet şi umbre violente de roşu şi negru.

În cele din urmă spuse:

— Nimeni n-o să mă oblige să mă mărit. Am mai fugit o dată de un astfel de destin şi pot s-o fac din nou. Îmi pot creşte singură copilul dacă se ajunge la asta, spuse ea, arătând spre punguţa de la piept. Şi ce te-ar interesa pe tine, cu trecutul tău legendar? Probabil că ai şi alţi fii nelegitimi, împrăştiaţi pe patru continente.

— Nu am. Tatăl meu a adus suficienţi copii din flori pe lumea asta şi nu mi-am dorit niciodată să-i urmez exemplul. Aşa că am fost întotdeauna atent.

— Ah, da. Atenţie şi intestine de oaie, nu?

— Exact. Până ieri. Întoarse vâsla cu putere, întorcând barca pe măsură ce se apropiau de *Kestrel.* Ieri a fost prima oară când am făcut greşeala asta.

— Am înţeles, răspunse ea cu amărăciune. Cât mă bucur să aud asta. Mă bucur că am fost prima pentru tine dintr-un anumit punct de vedere, chiar dacă a fost pur şi simplu vorba de o greşeală.

El oftă, exasperat. Cineva de la pupă le aruncă o frânghie. Gray o prinse şi începu să lege barca.

— Ieri a fost o premieră pentru mine din mai multe puncte de vedere. M-am lăsat… purtat de val. Nu m-am gândit la consecinţe.

— Nu te-ai gândit la consecinţe.

Inima ei se prăbuşea mai repede decât o ancoră. Dumnezeule, chiar putea să fie atât de crud?

El îi întâlni privirea şi nu se feri. Ea se simţi examinată, întoarsă pe toate părţile. De parcă, dacă s-ar fi uitat suficient de intens, ar fi avut capacitatea de a citi răspunsul întrebărilor sale în ochii ei.

— Nu. Nu m-am gândit. Bănuiesc că… zise el,

încercând să îşi dreagă glasul. Bănuiesc să sperăm.

Ea simţi că i se strânge inima. Întinse braţul şi încercă să îl ia de mână.

— Şi acum, Gray? Încă mai speri?

O a doua frânghie căzu de la pupă. El se întinse după ea, oprind contactul vizual. Dădu din cap şi spuse:

— Acum nici măcar nu mai ştiu ce să cred despre tine.

— Înţeleg.

Sophia îşi aduse genunchii la piept şi se ghemui, îngropându-şi chipul în palme.

— Scumpo, spuse el cu un oftat. O atinse uşor, pe braţ. Ridică privirea spre el, încercând să îşi potolească lacrimile. Speră tu pentru amândoi, dacă vrei. Acum sunt pur şi simplu mult prea obosit.

Barca începu să urce, ceea ce o făcu pe Sophia să tresară uşor. Degetele lui se prinseră protector în jurul încheieturii ei. Îmbrăţişarea dură numai o clipă, după care îi dădu drumul.

Odată ce barca ajunse la nivelul punţii, Sophia se căţără peste balustrada vasului *Kestrel.* Zgomotul înăbuşit al pantofilor ei îi anunţă prezenţa pe punte. O'Shea şi ceilalţi bărbaţi se întoarseră cu faţa spre ea, iar unii dintre ei o salutară cu vorbe sau cu mişcări scurte din cap. Ea dădu capul pe spate, uitându-se spre catargul improvizat – un pol subţire plantat în baza care mai rămăsese din catargul ars, retezat. Barca arăta de parcă ar fi fost un tufiş tăiat de trandafiri, cu ramuri subţiri, verzi care creşteau din vechile rădăcini.

Îl văzu pe Davy la câţiva paşi de dunetă, analizând cu atenţie noul catarg şi noile frânghii. Nu se întoarse spre ea.

— Davy, strigă Gray din spatele ei.

— Da, căpitane, răspunse tânărul, fără să ridice privirea.

— Înţeleg că ţi-ai atârnat hamacul în cală.

— Da, zise el, aruncându-le o privire fugară.

— La prima ocazie să faci bine să-l muţi în castelul de

la probă. Gray trecu în faţa Sophiei îndreptându-se spre băiat. Pe vasul aceasta, eşti marinar. Mă aştept să lucrezi din greu, la fel ca ceilalţi marinari şi să dormi cot la cot cu ei. M-ai înţeles?

— Da, căpitane, răspunse el, înroşindu-se.

Încuviinţă repede din cap şi se duse sub punte. Dar nu înainte de a-i arunca Sophiei o privire îndurerată care îi frânse inima. Aceasta ar fi trebuit să fie o ocazie deosebită pentru el, promovarea lui la castelul de la proră; o zi de sărbătoare şi mândrie. Şi, din cauza ei, totul se ruinase.

Davy nu era primul tânăr căruia îi frânsese inima. Aşa cum nici Gray nu era primul bărbat pe care îl rănise. Fusese dintotdeauna o fată egoistă; nu se minţea singură. Dar era pentru prima oară când era obligată să fie martoră la consecinţele acţiunilor sale. Nu avea cum să fugă de pe corabia aceea, aşa cum fugise de la nunta sa. La fel de bine cum nu-şi putea distrage atenţia cu accesorii noi, cu expoziţii sau cu invitaţia la petrecerea organizată de ducesa de Aldonbury miercurea viitoare. Avea un loc de onoare la micuţa tragedie pe care o pusese singură în joc, iar în viaţa reală nu existau pauze între acte.

Sophie trebui să recunoască că se făcea dreptate.

— Tu… spuse Gray, punându-i mâna pe spate, îndreptând-o spre cabina căpitanului, vei rămâne aici.

Sophia aruncă o privire în jurul cabinei. Patul era băgat într-un colţ, iar un rând de sertare ocupau peretele învecinat. În centrul încăperii erau o masă şi scaunul căpitanului. O ferestruică dădea spre pupă. Semăna cu cabina de la bordul lui *Aphrodite,* poate doar puţin mai îngrămădită.

— Am făcut curat şi am aerisit pentru venirea ta, continuă Gray, pe un ton neutru. Aşternuturile sunt curate, le-am adus de pe *Aphrodite.*

— Mulţumesc, răspunse ea, îndreptându-se spre centrul încăperii. Drăguţ din partea ta.

— O să trimit pe cineva să-ţi aducă cuferele. Ai să rămâi aici, ne-am înţeles?

Ea dădu din cap că da.

— Să nu umbli haihui pe aici. Şi să ţii uşa închisă.

— Ar trebui să-mi fie teamă?

— Nu. Brackett e legat sub punte; n-o să te deranjeze. Echipajul *Kestrel* pare mulţumit de noua situaţie. Totuşi, nu-i cunosc pe aceşti bărbaţi. Şi nu pot avea încredere în cei pe care nu-i cunosc, adăugă el, aruncându-i o privire cu subînţeles pe când dădu să plece.

— Stai, zise ea. El se opri în pragul uşii. Tu unde ai să dormi?

— Când am s-o fac, ceea ce nu cred că o să se întâmple des, o să dorm în cabina ofiţerului secund, chiar acolo. Şi făcu semn spre o uşă micuţă, chiar lângă intrarea spre cabina ei. Dar chiar dacă sunt pe punte sau sub punte, sunt mereu prin preajmă.

— Să o iau drept o promisiune? Sau o ameninţare?

Porni agale spre el, cu mâinile în şold, într-o atitudine sfidătoare. El o cercetă din cap până-n picioare, cu o furie arzătoare. Ea observă umerii lui încordaţi, felul în care i se tăiase respiraţia.

Chiar şi aşa extenuat şi rănit, în continuare o dorea. Preţ de o clipă, Sophia simţi că o fărâmă de speranţă încolţi în sufletul ei. Cât pentru amândoi.

Dar în clipa următoare el o sfărâmă. Făcu un pas în spate. Ridică indiferent din umeri şi îi aruncă un zâmbet leneş. Dacă nu-mi pasă de tine, părea să spună privirea aceea, n-ai cum să mă răneşti.

— Crezi ce vrei.

— Oh, nu. Nu încerca mişcarea asta cu mine.

Cu degetele tremurătoare începu să se dezbrace de rochie.

— Ce naiba crezi că faci? Crezi că e suficient să-ţi ridici fusta şi să…

— Nu te entuziasma. Se dezbrăcă până la corsaj şi începu să îşi desfacă şireturile. Nu vreau altceva decât să mă revanşez. Nu vreau să datorez nimic. Rămase în cămaşa de corp şi începu să scoată câteva monede din punguţa ascunsă între sâni. Una, două, trei, patru, cinci…

— Poftim, zise ea, aruncând banii pe masă. Şase lire

şi – mai scoase o coroană – zece şilingi. Mai trebuie să-mi dai doi şilingi.

El îi întinse palmele goale.

— Ei bine, îmi pare rău, dar n-am bani la mine. Ai încredere că am să-ţi dau restul mai târziu.

— Nu am încredere în tine. Nici măcar când vine vorba de doi şilingi.

El o privi furios, după care se întoarse pe vârfuri şi ieşi din cabină, trântind uşa după el. Sophia rămase şocată, întrebându-se dacă ar fi avut curaj să plece după el, pe jumătate dezbrăcată. Înainte să apuce şi o facă, el intră din nou val-vârtej.

— Poftim. Şi aruncă două monede pe masă. Doi şilingi. Şi – scoase cealaltă mână de la spate – cele două coli de hârtie. Nici eu nu vreau să-ţi rămân dator. Cele două bucăţi de hârtie plutiră în aer când le dădu drumul. Una căzu pe podea.

Sophia scoase o bancnotă din sân şi o aruncă pe grămăjoara de bani. Spre disperarea ei, aceasta nu făcu niciun zgomot şi niciun efect dramatic. Dar ridică ea vocea, ca să compenseze.

— Du-te să-ţi cumperi nişte cizme noi. Să te ia naiba!

— Şi dacă tot reglăm conturile, îmi datorezi mai bine de douăzeci de nopţi de somn tulburat.

— Oh, nu, răspunse ea, cu înverşunare. Din punctul ăsta de vedere deja suntem chit.

Se opri, privindu-l lung, cugetând cât de departe să mai meargă.

Foarte departe.

— Mi-ai furat inocenţa, spuse ea pe un ton rece – şi complet nedrept, pentru că ştiau amândoi prea bine că se oferise de plăcere.

— Da, şi mi-aş dori şi eu înapoi sentimentele rănite, dar n-are rost să visăm la prostii, nu?

Avea dreptate.

— Presupun că suntem chit acum.

— Presupun că da.

— Nu-ţi mai datorez nimic?

— Nimic, răspunse el cu o privire de gheaţă.

Ba da, ar fi vrut ea să strige. Încă îşi datorez adevărul, dar tu nu dai doi bani pe el. Nu-ţi pasă suficient de mult de mine cât să vrei să ştii.

Dar el nu întrebă nimic. Dădu să plece.

— Stai, zise el. Încă ceva.

Inima Sophiei o luă la goană când îl văzu scoţând din buzunar o bucată albă de material.

— Poftim, spuse el, aruncând-o alene pe grămăjoara de monede, bancnote şi hârtie. M-am săturat s-o tot car după mine.

Şi apoi plecă, lăsând-o pe Sophia pe jumătate dezgolită, cu braţele la piept, privind lung în urma lui.

O batistă de dantelă, brodată cu un frumos S.H.

Capitolul 21

Gray părăsi cabina şi plecă la muncă. Munci zile întregi. Munci până nu mai fu în stare să gândească, să simtă. Viaţa lui devenise nisipul dintr-o clepsidră, clinchetul unui clopoţel – măsurători ale timpului, prea scurte ca să se gândească cu teamă la viitor sau cu regret la trecut. Era pur şi simplu un prezent permanent. Se concentra pe sarcina de moment: velele care trebuiau strânse, braţul de vergă care încetinise. Corabia *Kestrel* care plutea pe valurile mării.

În tot acest timp, un curent înşelător îi chinuia inima. Indignare, tulburare, teamă. Incertitudinea, în cele mai sinistre forme ale ei. Voinţa de sine era singura care reuşea să-l ţină pe linia de plutire. O simplă urmă de incertitudine era suficientă cât să îi şterbească autoritatea într-o manieră irevocabilă.

Dar cu strategiile lui cu tot, o simplă clipă în prezenţa ei era suficientă cât să îi dejoace complet planurile – într-o manieră irevocabilă, se temea el. Cânt auzi clinchetul clopoţelului, Gray era distrus.

— Ce cauţi aici?

Cuvintele acelea ţâşniră din gura lui ca nişte gloanţe. Ea tresări speriată. Dar, Dumnezeule, el era cel care se simţea sub asediu.

Ce naiba căuta ea în bucătărie? Locul ei nu era acolo. Locul ei era în cabina căpitanului, acolo unde rămăsese izolată în ultimele trei zile. Ca să nu fie nevoit să-i vadă chipul fermecător sau să-i simtă mireasma îmbătătoare şi nici să simtă cum îl înţepa inima de fiecare dată când se afla în preajma ei.

— Servesc cina, zise ea, întinzându-i o farfurie adâncă de lemn plină cu supă aburindă. Mănânci mereu aşa târziu?

Gray se holbă în farfurie. Şi apoi la ea. Trebuia să fie o greşeală.

Pentru că era flămând, iar ea arăta… delicios.

Bucătăria era aburindă şi înfierbântată, ca orice altă bucătărie. Ea era rumenă în obraji şi pe gât. Îşi strânsese părul la spate, dar câteva şuviţe atârnau liber. Observă câteva picături de sudoare pe pieptul ei şi sânii care păreau două grămăjoare de cocă crescută. Pielea îi strălucea, iar ochii… Dumnezeule, ochii îi luceau puternic. Buzele pline erau curbate într-un zâmbet mulţumit de sine, ca de felină.

Avea înfăţişarea, aerul – şi chiar mireasma – unei femei recent iubite, complet satisfăcute. Iar Gray simţi că ia foc. Toate dorinţele pe care le înăbuşise în ultimele trei zile erupseră la suprafaţă. Simţi pasiunea care îi ardea în vene, dorinţa care creştea în vintre.

O ura, o ura pentru puterea pe care o avea asupra lui. Tocmai din acest motiv ar fi trebuit să rămână la locul ei, departe de ochii lui.

— Ce faci? mormăi el. N-ai ce să cauţi aici.

— Dau o mână de ajutor, răspunse ea, iar zâmbetul începu să piară de pe chipul ei.

Într-o clipă îşi coborî privirea şi lăsă farfuria pe masă.

Gray se sprijini de uşă, masându-şi tâmplele. La naiba, reuşea întotdeauna să-i şteargă zâmbetul de pe

chip, să stingă strălucirea din ochii ei. Dar avea nevoie ca ea să rămână în cabina ei. Nu suporta să o privească, să fie în preajma ei, să se gândească la ea şi, în acelaşi timp, să păstreze şi corabia *Kestrel* de linia de plutire. Niciun bărbat viguros nu ar fi putut.

— Întoarce-te în cabina ta.

— Nu, zise ea, încrucişându-şi braţele la piept. Am să înnebunesc dacă mai stau o zi în cabina aia, de una singură, fără nimic de făcut.

— Ei bine, îmi pare rău să nu suntem suficient de amuzanţi pentru tine, dar nu suntem pe o croazieră de plăcere. Găseşte o altă modalitate prin care să te relaxezi. Nu ai altceva cu care să-ţi omori timpul? întrebă el, exasperat. Citeşte o carte.

— Am o singură carte la mine şi deja am citit-o.

— Nu-mi spune că e Biblia.

— Nu, răspunse ea, străduindu-se să nu zâmbească.

El ridică privirea în tavan, oftând nerăbdător.

— O singură carte, mormăi el. Ce fel de femeie traversează oceanul cu o singură carte?

— Sigur nu o guvernantă, i-o întoarse ea.

Gray refuză să se lase prins în capcană, alegând să nu răspundă. De abia dacă reuşi să-şi păstreze cumpătul, cu furia aceea care îi curgea prin vene. Îl durea. Rămase cu privirea pe o scândură rupta din tavan, încercând să păstreze o expresie indiferentă.

Cât de prost fusese să se încreadă în ea. Să creadă că se schimbase ceva esenţial în sinea lui, că putea să savureze mai multe decât o plăcere trecătoare cu o femeie. Că acest bujor perfect, delicat, care îi ştia toate aventurile şi păcatele, i se oferise fără nicio ezitare. Undeva în sinea lui, într-un teritoriu neumblat al sufletului său, construise o lume întreagă din acel moment în care ea venise la el doritoare, încrezătoare. Oferindu-i trupul, dar şi sufletul său.

Cum să nu… Nici măcar nu-i spusese cum o cheamă.

— Ai de gând să mai vorbeşti vreodată cu mine? întrebă ea. Nu vrei să mă întrebi nimic?

— Ba da. Ţi-a venit menstruaţia?

— Nu. Încă nu.

— Atunci n-avem ce discuta.

— Încă nu, repetă ea cu subînţeles.

Ce-i drept, Gray nu era sigur câte răspunsuri şi-ar fi dorit, dacă era sau nu însărcinată cu copilul lui. Ştia că prefera tăcerea în locul minciunii. Nu-l interesa absolut deloc cine era ea şi ce făcuse. Dacă avusese sau nu amanţi înaintea lui, dacă avea şase şilingi sau şase mii de lire. Conta că îl minţise. Chiar şi în timp ce era în braţele ei, cu buzele lipite peste trupul ei inocent, virgin – întotdeauna avusese ceva de ascuns.

În ceasurile acelea negre, singuratice din ultimele trei nopţi, gândul acela îl înnebunise; oare cât văzuse cu adevărat din firea ei? El îşi deschisese sufletul în faţa ei, iar ea îl minţise de la bun început. În toate zilele acela la bordul lui *Aphrodite,* oare zâmbetele ei fuseseră sincere? Cât din sufletul ei împărtăşise cu el în toate acele discuţii? Când o ţinuse în braţe, când o mângâiase, când o pătrunsese – oare reuşise măcar atunci să ajungă într-un punct în care minciunile lăsau loc femeii adevărate?

Gray nici măcar nu mai voia să întrebe. Pentru că ştia deja care era singurul răspuns care conta. În ce măsură îi aparţinea? Nu întru totul.

Aşadar, nu suficient.

— Schiţează, răbufni el. Îşi drese glasul şi continuă: Du-te în cabina ta şi desenează sau pictează. Asta obişnuia să te menţină ocupată.

— Am încercat. Nu pot.

— De ce? Nu mai ai hârtie?

— NU mai am inspiraţie. Cred… Cred că mi-am pierdut pasiunea. Ridică din umeri şi se întoarse spre plită, amestecând alene în mâncare. Gray, poţi să rămâi supărat pe mine dacă vrei. Ai tot dreptul să te simţi rănit. Poţi să mă jigneşti dacă vrei, să-mi doreşti tot răul din lume. Dar trebuie să mă laşi să fac asta. Vreau să ajut.

— Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Ba ai. Se opri din amestecat, ameninţându-l cu

polonicul. Ai opt bărbaţi la bordul acestui vas, care lucrează cât doisprezece. Aud tot din cabina mea. Crezi că nu ştiu că munceşti din greu? Că de-abia dacă te odihneşti?

Tonul dur din vocea ei se pierdu şi dădu polonicul deoparte, după care îşi şterse fruntea cu podul palmei.

— Dacă mă ocup eu de bucătărie, Davy e liber să preia un schimb. Iar dacă el face asta, tu vei putea să te odihneşti mai bine.

Gray o privi în tăcere. Dădu uşor din cap.

— Scumpo…

— Nu, îl repezi ea. Nu-mi spune aşa dacă nu o simţi.

— Şi cum ai vrea să-ţi spun? Domnişoară „Turner”? Jane?

— Poţi să-mi spui Bucătăreasa, spuse ea, şi îşi suflă câteva şuviţe care îi cădeau pe faţă. Dacă aş şti cum să întind velele sau cum să fac noduri, în clipa asta m-ai fugări de pe catarg. Nu ştiu să fac munca unui marinar, dar pot să fac asta. Am petrecut fiecare dimineaţă cu Gabriel de când am pornit cu *Aphrodite* din Anglia şi ştiu cum să bat o bucată sărată de porc.

— Nu pot să te las să faci munca de jos.

— Doar nu credeai că am să rămân liniştită în camera mea citind sau desenând în timp ce tu te speteşti muncind. Apucă o lingură mai mică atârnată pe perete şi i-o întinse pe un ton hotărât. Ţi-am făcut de mâncare şi ar fi mai bine să mănânci.

El acceptă lingura. Ori în mână ori peste cap.

Sophie îi întinse şi un scaun.

— Hai, aşează-te.

Gray se lăsă păgubaş. Chiar avea nevoie de odihnă şi ar fi fost un avantaj să îl aibă pe Davy pe punte. Iar stomacul îi reaminti zgomotos că de-abia dacă mâncase în ultimele zile. O evitase încă de când puseseră piciorul pe corabia aceea, dar ea intuise cumva lucrurile acestea – oboseala lui, foamea. Şi mai intuise încă ceva. De trei zile nu făcuse altceva decât să dea ordine şi avea nevoie de cineva care să îl pună la respect. Dacă ar fi fost să aleagă

între a mânca şi a lucra, datoria lui de căpitan îi spunea că munca venea pe primul plan. Dar ea nu-l lăsase să aleagă, aşa că se aşeză şi începu să mănânce.

Totuşi, nu putea să o lase să scape atât de uşor.

— Dacă tu eşti bucătăreasa, spuse el în timp ce înfuleca, înseamnă că eu sunt căpitanul tău. Şi nu-ţi permit să-mi vorbeşti aşa.

— Nu eşti îmbrăcat ca un căpitan.

Gray se uită la tunica simplă şi la pantalonii largi legaţi în talie cu o bucată de frânghie. Veşmintele unui marinar de rând, împrumutate de la un marinar mort. La bordul vasului *Kestrel* nu îşi permitea luxul hainelor elegante. Avea puţini oameni, aşa că trebuia să fie peste tot – sus pe catarg, jos în cală.

— Nu te întrista. Ţi se potrivesc, spuse ea, aruncând o privire fugară spre umerii lui, după care îşi coborî ochii. Dar văd că ai păstrat cizmele acelea oribile.

— Nu mă mai deranjează, răspunse el pe un ton indiferent, luând o înghiţitură de supă.

— Iar eu speram că le-ai păstrat din raţionamente sentimentale.

Puse sticla cu băutură pe masă, chiar înainte ca el să se gândească că îi era sete. Gray o apucă, dând din cap. O gură sănătoasă de apă cu rom îi alimentă supărarea. Îşi permisese să devină atât de transparent în faţa ei, în timp ce ea era o enigmă. Talentele ei nu se potriveau deloc – îi plăcea să schiţeze, să picteze, să mintă, să seducă, să înşele… Şi acum demonstra că ştia să pregătească o supă destul de gustoasă? Aproape că îşi pierdu orice nădejde că ar fi putut să ajungă vreodată să o înţeleagă.

Poate că acest lucru nu avea să se întâmple niciodată. Însă un alt gând era cel care îl făcu să mănânce în grabă, din disperarea de a pune distanţă între ei. Poate că el nu avea să o înţeleagă niciodată, îşi spuse Gray, dar era periculos de aproape să se obişnuiască cu acest alt sentiment.

Că cineva îl înţelegea.

*

— Ţine-o nemişcată, atât. Nu te apleca aşa de aproape, s-ar putea să te lovească. Şi acum apucă hotărât de… de…

Sophia începuse să se îndoiască de isteţimea planului ei. Îşi drese glasul şi vorbi pe un ton normal, degajat.

— De ţâţă?

— Ah, da.

Din fericire, căpriţa colorată în maro şi alb dintre ei o împiedică să vadă chipul lui Davy, însă aproape că auzi jena din vocea lui.

— Trebuie să o tragi de ţâţă, zise el şovăitor. Aşa.

Sophia îşi coborî privirea sub capră, acolo unde degetele lui Davy prinseseră o ţâţă noduroasă. Ea se retrase cu grijă, de partea ei.

La prima atingere a ugerului plin cu lapte animalul se foi nervos. Sophia îşi retrase repede mâna.

— N-o lăsa să te sperie, domnişoară Turner. Nu trebuie să stai cu teamă în preajma unei capre.

Sophia începu să râdă.

— Oh, dar te asigur că mi-e teamă. Eu nu am curajul tău, domnule Linnet.

Remarca ei fu urmată de o tăcere apăsătoare. Davy nu spuse nimic. La naiba. Sophia se pedepsi singură trăgându-şi tare şorţul. Nu fusese frumos din partea ei. Era suficient de jenant că îl rugase să o înveţe cum să mulgă capra; era îngrozitor de insensibil să mai şi flirteze cu el. Acestea fiind spuse, trebuia să înveţe cum să se descurce. Fiecare oră pe care Davy o pierdea mulgând capra era o oră mai puţin de lucru de punte.

Mânată de dorinţa de a-şi termina lecţia cât mai repede, îşi făcu curaj şi apucă cealaltă ţâţă între degetul mare şi arătător.

— Aşa?

— Da, domnişoară. Şi acum trebuie să strângi cu degetele pe rând, unul câte unul…

Îi făcu o demonstraţie şi un şuvoi de lapte alunecă

zgomotos în găleată.

Sophia îi imită mişcarea. Nu se întâmplă nimic. Încercă din nou, dar nu făcu altceva decât să enerveze şi mai tare animalul.

— Încearcă din nou, mai repede de data asta.

Ea încercă din nou, trăgând mai tare. Nimic. Capra începu să behăie, iritată de nepriceperea ei.

— Nu răsuci. Trebuie să apeşi cu fiecare deget, pe rând. Vezi?

Şi aruncă alte şuvoaie de lapte în găleată.

Sophia trase adânc aer în piept şi începu din nou, încercând din greu să imite mişcările lui Davy. Când un mic şuvoi de lapte ţâşni din ţâţă, nu îşi putu înăbuşi un mic strigăt de bucurie. De fapt, dacă nu i-ar fi fost teamă că ar fi speriat capra, ar fi dansat de bucurie. Încercă din nou, cu mai multe încredere. Şi ţâşni un nou şuvoi de lapte.

— Foarte bine, zise Davy, după ce reuşise să strângă suficient lapte gălbui de la capră cât să acopere fundul găleţii.

El continuă să mulgă cealaltă ţâţă şi începură să lucreze într-un ritm simplu, contrapunctic.

— Obişnuiai să faci asta des acasă? întrebă ea, sperând că ar fi fost mai simplu să vorbească decât să rămână în tăcere.

— Destul de des. În fiecare zi, când eram copil.

Sophia zâmbi în sinea ei. E adevărat, nu mai era un copil.

— Şi cine se ocupă de ele cât eşti plecat?

— Presupun că surorile mele.

— Surori? Sunt mai mici sau mai mari?

— Eu sunt fiul mijlociu. Cea mare s-a căsătorit deja. Până am s-o văd eu din nou presupun că o să aibă un ţânc al ei, spuse el ridicând tonul, de parcă simpla idee l-ar fi deranjat.

— Nu ţi-ar plăcea să fii unchi? Gândeşte-te numai la poveştile exotice şi la tinichelele pe care le vei aduce cu tine acasă. Vei fi un adevărat erou. Copiii vor mişuna în jurul tău ca nişte albinuţe. Iar fetele vor fi înnebunite după

tine, zise ea sfioasă.

Băiatul rămase din nou tăcut. Supărată pe ea însăşi, Sophia trase tare de ţâţa caprei şi ratã la mustaţă o lovitură. Se părea că îşi pierduse abilitatea de a conversa fără flirt, asta dacă îşi dezvoltase vreodată talentul acesta. Care era mai exact raţionamentul ei?

Că niciun bărbat nu ar putea rezista fără cuvintele ei măgulitoare? Sau că nu ar avea niciun motiv pentru care să o simpatizeze fără această măgulire?

— Atât timp cât aduc bani acasă nu cred că mă vor da afară, răspunse Davy în cele din urmă.

Sophia lăsa micile şuvoaie de lapte să umple tăcerea. În cele din urmă, întrebă cu sfială:

— Nu eşti fericit pentru ea, pentru sora care s-a căsătorit?

— Nu văd de ce ar conta ce cred eu.

— Dar e sora ta. E importantă pentru tine.

Davy se opri cu mâna pe ţâţă.

— Bărbatul cu care s-a măritat e prea bătrân pentru ea. Tata a fost cel care a aranjat căsătoria. Cred că… Trase un nou şuvoi de lapte. Cred că tata îi era dator.

— Înţeleg.

Consternarea ei probabil că era evidentă. Davy continuă, în defensivă:

— Dar n-a obligat-o nimeni. Nu s-a căsătorit împotriva voinţei sale.

— Nu. Nu, bineînţeles că nu. Doar cu inima strânsă. Chiar înţeleg. Asta este destinul unei femei, uneori. La urma urmei, aproape că fusese chiar destinul ei. Crezi cumva că se poartă urât cu ea?

— Nu cred. N-ar fi lăsat-o tata să plece.

— Asta e bine.

— Da. Scurse ultimele picături de lapte din ţâţa caprei, după care îi dădu drumul. Chiar şi aşa, nu am fost de acord. Nu-mi place că s-a căsătorit cu un bărbat pe care nu l-a ales ea însăşi.

Sophia continuă să mulgă capra pe partea ei, intrând într-un ritm hipnotic.

— Bineînţeles că nu eşti de acord. Este sora ta. Dacă ţii la ea, vrei să ştii că-i este bine. Dacă o iubeşti, vrei să ştii că e iubită.

Şi-ar fi dorit să fi fost şi ea la fel de norocoasă, să fi avut un frate care să îi poarte de grijă.

— Da, zise el cu o voce nesigură şi apoi tăcu. După câteva minute bune spuse: Căpitanul e un om bun.

Sophia înlemni.

— Căpitanul?

— Gray. E un om bun, domnişoară Turner. O să se poarte frumos cu dumneata.

Dumnezeule, băiatul îi dădea binecuvântarea lui. Sophia nu ştia ce să răspundă. Probabil că i-ai fi rănit mândria dacă i-ar fi spus că îl considera fratele iubitor pe care nu îl avusese vreodată. În mod cert nu îi putea spune adevărul despre situaţia dintre ea şi Gray. Nu voia să ştirbească încrederea băiatului în intenţiile onorabile ale căpitanului. Din contră, ar fi vrut să le împărtăşească.

Se depărtă puţin de capră şi îşi şterse mâna pe rochie.

— Cred că e goală.

— Eşti sigură?

Davy puse mâna sub capră şi masă uşor ugerul. Apoi apucă ţâţa care era mai aproape de Sophia şi trase de ea. Ţâşni un nou şuvoi de lapte peste marginea găleţii, direct pe pantofii ei.

— Ai grijă! zise Sophia, ferindu-şi picioarele, râzând.

Davy dădu capul într-o parte şi strânse din nou ţâţa, stropind-o pe Sophia pe frunte şi pe piept. Sophia se grăbi să se ridice în picioare, scuipând laptele din gură şi ştergându-se pe faţă.

— Davy Linnet, îl certă ea, postându-se ameninţător peste tânăr şi capră. Eşti un şarlatan.

— Chiar aşa? întrebă el, aruncându-i un rânjet poznaş, inocent. Ridică din umeri, îşi coborî privirea şi goli ultimele picături de lapte în găleată. Ei bine, te-ai înroşit.

Sophia încercă să pară îmbufnată şi să-şi strângă braţele la piept, dar nu reuşi să se abţină să nu râdă.

— Să nu spui că nu ai învăţat nimic de la mine, Davy. Poate că mi-ai arătat tu cum să mulg o capră, dar eu te-am învăţat să flirtezi.

— Un schimb avantajos, aş spune.

Băiatul se ridică şi apucă capra de după gât.

— Poate că da. Dar ai grijă să nu confunzi cele două talente. Ţine-ţi caprele departe de fete.

— Asta e simplu, spuse el, cu o licărire neastâmpărată în ochi. Caprele nu roşesc.

*

— La naiba!

Gray se enervă din cauza cernelii împrăştiate pe pantaloni şi pe vârful cizmelor. Tocmai din acest motiv un căpitan trebuia să aibă cabina lui. Era imposibil să ţii un jurnal de bord util în cabina ofiţerului secund, în semiîntuneric, pe această suprafaţă de scris precară care stătea să cadă din perete şi care era prea îngustă ca să găzduiască jurnalul şi călimara în acelaşi timp. Şi, concluzionă el uitându-se la călimara acum goală, era de-a dreptul imposibil să ţii un jurnal fără avantajul reprezentat de cerneală.

Deschise uşa camerei sale şi intră în cabina căpitanului, ştiind că era goală. La ora asta era în bucătărie, pregătind cina. Puse jurnalul şi peniţa pe masă, şi începu să caute prin sertare o nouă călimară cu cerneală. Nu găsi niciuna.

— Pe dracu’.

Privirea îi căzu pe cuierele ei, depozitate frumos într-un colţ. Cu siguranţă avea la ea cerneală, probabil chiar cerneală de calitate. Fără să stea pe gânduri, se apropie de cufere şi apucă încheietoarea bagajului mai mic. Îl deschise.

I se păru un gest intim, relevator. De parcă ar fi dezbrăcat-o de haine. Şi descoperi atâtea comori. Coli de hârtie, împachetate frumos în pânză uleiată şi legată cu noduri bine gândite – noduri care l-ar fi făcut invidios pe

orice marinar. Câteva pensule care miroseau uşor a terebentină. Şi rânduri peste rânduri de sticluţe mici cu cerneală şi cutiuţe cu pigmenţi. Bineînţeles, Gray nu rămase prea impresionat de paleta cromatică. Mai degrabă fu înduioşat să vadă grija şi precizia cu care fuseseră împachetate. Cufărul acela fusese ordonat cu delicateţe, frumuseţe şi migală. Toate calităţile pe care le admira la ea erau prezentate în faţa ochilor săi, fără voalul unor minciuni care să îl inducă în eroare.

Examina cu atenţie conţinutul cufărului. Atinse fiecare articol, plimbându-şi degetele de la un obiect la altul. Nu îndrăzni să ia ceva în mână.

Până ce o carte micuţă, cu copertă de piele pitită într-un colţ îi atrase atenţia. O prinse uşor între degete şi citi titlul: *Memoriile unei lăptărese desfrânate.* Ropotele sale de râs făcură să se zdruncine toate sticluţele. Aşadar, aceasta era cartea pe care o alesese pentru călătoria sa? Un roman pornografic?

Gray studie cu atenţie cartea. Coperta era pătată, iar paginile umflate – de parcă întregul volum fusese scăpat în apă şi apoi uscat. Când o deschise, văzu o prefaţă elaborată, care înfăţişa o lăptăreasă durdulie care purta o pălărie de paie, o jupă voluminoasă şi un zâmbet atotştiutor. Răsfoind paginile, îşi dădu repede seama că mărimea cărţii se datora numeroaselor ilustraţii adiţionale în cerneală.

Îi recunoscu imediat stilul caracteristic şi atenţia la detalii. Răsfoi câteva pagini, analizând micile ilustraţii întruchipând-o pe lăptăreasă şi pe domnul ei într-un fel de flirt: un sărut pe mână, o şoaptă la ureche. Pe la jumătatea cărţii, uşuratica lăptăreasă avea deja jupa ridicată până la urechi, iar ilustraţiile dezvăluiau o serie de poziţii destul de similare, în diferite locaţii. Nu doar în lăptărie, dar şi în trăsură, în cămară, în podul cu fân plin de lumânărele şi presărat cu… petale de trandafiri?

Să fiu al naibii.

Gray descoperea cu stupoare adevărata sursă o isprăvilor legendare ale marelui pictor francez. Totuşi,

aspectul care îl nelinişti din ce în ce mai tare era că pe măsură ce se apropia de finalul cărţii observă schimbări în înfăţişarea domnului. De la o ilustraţie la alta, eroul nostru părea din ce în ce mai înalt, mai lat în umeri, iar părul scurt îi crescu câţiva centimetri în decursul a două pagini.

Cu fiecare pagină Gray începea să se recunoască din ce în ce mai mult pe sine însuşi.

Într-adevăr. Îl folosise drept model pentru aceste ilustraţii obscene. Îl schiţase în secret; şi nu o dată, ci de mai multe ori. Iar în tot acest timp, pe el îl rosese invidia pentru fiecare coală de hârtie cu schiţa unui alt marinar. Sentimentele lui trecură prin mai multe stadii – uluire, măgulire şi (mai ales datorită unui scenariu inventiv într-o livadă) excitare incontestabilă.

Dar în timp ce studia un nud al acestei întruchipări a sinelui său într-o fantezie aventurieră, un sentiment complet nou îl copleşi. Se simţi folosit.

Ea reuşise să îi schiţeze trupul cu o acurateţe uimitoare, având în vedere faptul că îl desenase înainte de a avea ocazia de a-l vedea în realitate dezbrăcat. Bineînţeles, asemănarea nu era una perfectă. Imaginaţia ei virgină era destul de generoasă în unele privinţe şi oarecum limitată în alte aspecte, remarcă el, amuzat. Dar îl desenase gol în paginile acestei cărţi fără ştiinţa sau consimţământul său. Dumnezeule, îi desenase chiar şi cicatricele. Totul de dragul unei fantezii erotice adolescentine.

Iar acum începuse să se enerveze.

La început dăduse paginile cu vârful degetelor, de teamă să nu le mâzgălească sau să le rupă. Acum lăsă deoparte orice grijă şi răsfoi, restul cărţii în grabă. Până ce ajunse la ultima pagină şi înlemni.

Îi văzu pe cei doi. El şi ea, complet îmbrăcaţi, fără să fie angrenaţi în vreun fel de activităţi fizice – totuşi, era o atmosferă intimă, cum nu mai văzuse niciodată. La care nu visase niciodată. Stăteau sub o salcie, iar el stătea cu capul în poala ei. Se ţineau de mână, cu palmele; pe pieptul lui. Ea îşi odihnea cealaltă mână pe fruntea lui. Cerul se

întindea deasupra lor, iar norii pluteau fără griji.

Focul pasiunii din interiorul său se domoli, urcând din vintre în trunchi, arzându-i intestinele. Apoi se agăţă de inima lui şi îl strânse, până începu să-l doară. Cumva, desenul acela era cel mai uluitor dintre toate. Atât de naiv, atât de ridicol. Măcar scenariile obscene erau plauzibile, chiar dacă fizic improbabile pe alocuri. Dar acest episod era imposibil. Pentru ea, el nu fusese altceva decât o fantezie.

În clipa aceea Gray se întrebă ce alte secrete mai sălăşluiau în acele cufere. Dacă s-ar fi apucat să îi caute prin lucruri, poate că ar fi reuşit să descopere răspunsul tuturor întrebărilor sale. Poate chiar răspunsul unor întrebări la care nici măcar nu se gândise. Chiar şi aşa, închise geamantanul şi încuietoarea cu degetele tremurătoare.

Deja pătimise prea mult cu fanteziile ei.

Venise momentul să o aducă faţă-n faţă cu realitatea.

Capitolul 22

Realitatea o lovi pe Sophia din plin. De fapt, o pusese la pământ, lăsându-i vânătăi de mărimea şi forma copitelor de capră. Realitatea durea peste tot, în muşchi despre care nici măcar nu ştia că existau.

Prima ei zi în calitate de bucătăreasa corăbiei fusese una de poveste, amuzantă. Aflase cu bucurie plăcerea de a se simţi competentă şi utilă. Fiecare foc, fiecare cartof curăţat, fiecare şuvoi de lapte în găleată reprezentau o mică victorie. Acum câteva zile fusese gata să se dea bătută. Munca fizică nu avea nici cel mai mic caracter romantic şi era prea puţin satisfăcătoare, aşa cum nici pâinea tare ca piatra de-abia dacă le potolea foamea la bordul vasului – redundantă şi care implica un efort considerabil.

Odată ce avea să intre în posesiunea moştenirii sale,

nu mai avea de gând să fiarbă o oală cu apă sau să aibă vreodată grijă de vreo capră. Cu puţină chibzuinţă, averea sa avea să îi permită să angajeze servitori pentru tot restul vieţii. Totuşi, pe parcursul acestei călătorii îi era predestinat să muncească din greu şi să rabde de foame. Şi dacă era un lucru pe care Sophia să îl urască mai mult decât o viaţă fără servitori, era una în care să nu aibă ce mânca.

Munca fizică i se potrivea lui Gray. Îşi asumase repede şi cu uşurinţă rolul de căpitan al vasului *Kestrel.* Asumarea unei poziţii de autoritate îi venea foarte natural.

În ciuda a tot ce se întâmplase între ei, în ciuda supărărilor şi a durerii – undeva în sinea lui, îl văzu mai mulţumit decât fusese vreodată. Îi plăcea să fie la conducere, să fie sus, pe punte, la treabă, decât să piardă vremea prin cabine – iar Sophia se bucura să îl vadă acolo în elementul său, trăind aşa cum ar fi trebuit să o facă.

Pentru că îl iubea atât de mult, încât o durea. Voia să îl vadă fericit, chiar dacă asta ar fi însemnat că nu avea să fie împreună. Iar dacă s-ar fi întâmplat să nu îl mai vadă niciodată odată ce aveau să ajungă în port, avea să păstreze această imagine a lui pentru totdeauna: acel Gray care colinda la bordul corăbiei *Kestrel,* încrezător, energic, charismatic, coordonând mişcările pânzelor şi ale catargului la fel de natural de parcă şi-ar fi întins degetele de la mână.

Cât despre sine însăşi, spera să uite cât mai curând imaginea actuală.

Cărând o găleată de lapte adunat cu greu, deschise uşa de la cămară ca să ia biscuiţi şi carne pentru masa de seară. Spaţiul acela încărcat era prost luminat. Dădu tare cu piciorul în podeaua de lemn: o dată, de două ori, de trei ori. După care numără până la zece şi încercă să ignore zgomotul şobolanilor care mişunau prin întuneric. Dumnezeule, dacă ar vedea-o mama ei acum. Nu erau suficiente întăritoare în Bath şi Brighton care să contracareze atacul de panică pe care i l-ar fi provocat acea imagine.

Odată ce zgomotul şobolanilor se mai domoli, intră în cămară şi depozită găleata cu lapte pe o lada mai înaltă.

Cineva îi puse mâna pe umăr.

Găleata cu lapte se clătină şi câţiva stropi de lapte îi pătară rochia. Scoase un ţipăt de teamă când simţi un braţ care o cuprinse în jurul taliei. Spatele ei se lovi de un perete de căldură şi muşchi.

— Asta vrei?

Auzi o şoaptă pătimaşă la ureche.

— Gray. Aproape că leşină de uşurare. El o ţinea lipiţi de el cu o mână, iar cu cealaltă începu să îi mângâie şoldurile. Gray, ce naiba faci? Am vărsat laptele din cauza ta, afurisitule.

— Nu o să fie irosit.

Îşi odihni bărbia pe umărul ei şi începu să îi elibereze degetele de pe mânerul găleţii. Îi îndoi cotul şi îi ridică degetele la buzele lui, lingându-le unul câte unul. Limba lui alintă fiecare deget şi pielea delicată dintre ele, făcând o să se înfioare de plăcere.

— Nu asta vrei? Îi prinse degetele între degetele sale, strângând-o tare până începu să o doară. Să fiu amantul tău visat, care te pândeşte din umbră în grajduri, în depozit, în cămară? Amantul care rămâne în aşteptarea lăptăresei neruşinate?

Sophia înlemni. Dumnezeule, văzuse cartea! O sărută pe gât, iar ea simţi cum i se taie răsuflare.

— Nu aveai niciun drept şi-mi verifici cartea, reuşi ea cu greu să rostească.

— Iar tu nu aveai niciun drept să mă incluzi în paginile cărţii. Ea simţi furia din glasul lui. Încă ţinându-se de mână, el îi pipăi uşor sânul. Dar să nu ne mai gândim le ce-i drept şi ce nu-i, scumpo. Nu când e mult mai interesant să faci ceva interzis.

Îşi întinse palma. Împingându-i propriile degete în sânul frumos. Simţi sfera cărnoasă încălzindu-se în palma ei, iar sfârcul începu să se întărească.

— Gray, spuse ea pe un ton dojenitor, foindu-se în strânsoarea lui.

O trase şi mai tare de talie, împingându-i spatele în şoldurile lui. Simţi sexul lui excitat pulsând în spatele ei, înfierbântat şi doritor. Slabele ei încercări de a se împotrivi eşuară. Doar asta aşteptase de câteva zile, nu? Tânjise după atingerea lui, sperase să o prindă în braţele sale. Visase ca trupul lui puternic să o prindă din nou în strânsoarea sa. Cu delicateţe, cu durere – conta prea puţin natura gestului. El era tot ce conta. Căldura lui… atingerea lui… gura lui…

— Te gândeşti la mine când eşti noaptea în pat? continuă să îi maseze sânul cu degetele, frecându-i palma de sfârcul doritor. Îţi imaginezi cum îţi dezmierd trupul cu mâinile acestea aspre?

Îi duse palma la celălalt sân, apucându-l nerăbdător. Îşi plimbă buzele pe gâtul, pe urechea ei, sugându-i locul dulce, sensibil. Ea simţi fiori în ceafă. Se simţi cuprinsă de un val de excitare, care îi umplu întregul corp, adunându-se între coapse. Închise ochii şi văzu valuri roşii de pasiune care pulsau în ea de fiecare dată când limba lui îi alinta urechea.

După care el o muşcă de ureche, iar ea simţi o explozie de galben. Scoase un mic suspin, de plăcere, de durere.

— Ţi-e dor de mine aici? întrebă el şi îi trase mâna mai jos, atingând-o între picioare. Printre straturile de rochie şi jupă îi împinse palma în colina ei. Ea se frecă de el, gemând uşor. Aşa-i că ţi-e dor? Degetul lui arătător împinse degetul ei în cutele moi ale sexului ei. Nu-i aşa? întrebă el din nou, sărutându-i urechea.

— Da, răspunse ea cu inima la gură şi cu răsuflarea tăiată.

— Ţi-ai imaginat cum ar fi să vin noaptea în patul tău? Te-ai gândit toată ziua la asta? La cum ar fi să te prind şi să te aplec pe o masă, să-ţi ridic fusta până la talie?

Îi luă mâna de pe fustă şi i-o împinse pe lada din faţa ei, ţinând-o strâns, nelăsând-o să se mişte. Lemnul crăpat îi zgârie palma. Îi eliberă talia şi îi apucă faldurile rochiei

cu cealaltă mână, ridicându-le cu pricepere sus, tot mai sus. Nu mai purtase dresuri sau lenjerie de când traversaseră Tropicul, iar atingerea fină a materialului pe spatele genunchilor o înfioră de plăcere.

Se aplecă spre ea şi o împinse, despărţindu-i picioarele cu coapsa. Simţi un fior de aer rece între coapse în timp ce el îşi desfăcu pantalonii, după care simţi sexul lui tare atingându-i uşor despicătura. El se împinse mai în faţă, frecându-se uşor de cutele umede, umflate ale sexului ei, prelungind contactul într-o mângâiere dulce, tulburătoare, nesfârşită. Scoase un suspin de uşurare atunci când vârful lui pătrunse în cele din urmă în partea cea mai sensibilă a trupului ei.

Îi ridică fusta şi mai sus, departe de picioare.

— Uită-te, îi porunci el, împingând-o uşor cu bărbia în piept. Uită-te.

Ea se supuse, privind cum vârful rozaliu, tare al sexului lui se ivea uşor prin mănunchiul de fire de păr. Când Sophia îl văzu cum îi pătrundea trupul, se simţi mai excitată ca oricând.

— Asta voiai, nu? Să te uiţi la ea, să o atingi, să o simţi alunecând în tine. Să îţi satisfaci toate curiozităţile tale adolescentine despre trupul unui bărbat şi felul în care se potriveşte cu al tău. Să trăieşti în carne şi oase toate acele fantezii din cartea aia a ta. Asta ai vrut de la bun început, nu? Se retrase, frecându-şi sexul de pielea ei moale până ce Sophia tresări de plăcere. Şi o pătrunse din nou. Nu-i aşa?

— Da, gâfâi ea uşor. Şi apoi mai tare: Da.

— Ei bine, gemu el uşor, am şi eu câteva fantezii ale mele, îi şopti el la ureche.

Când auzi cuvintele acelea, un val de dorinţă o năvăli. Şi îi şopti:

— Spune-mi.

*

Gray simţi cum îi bătea inima cu putere, la unison cu

pulsaţia din vintre. La naiba, dar era atât de înfierbântată, atât de udă. O trase din nou spre el, iar fricţiunea trupurilor lor produse un sunet lichid care era incredibil de erotic.

Avusese în plan să se oprească aici. De fapt, plănuise să o facă mai devreme. Intenţionase să o facă să recunoască că tot ce voia de la el era plăcere, o şansă de a-şi explora fanteziile neruşinate. După care planul era ca el să plece, să îi transmită să îşi găsească alt bărbat pe care să îl mintă şi de care să îşi bată joc.

Dar uitase cât de minunată era atingerea ei. Corpul ei.

— Spune-mi, repetă ea, gâfâind. Când îl văzu ezitând, îi spuse: Arată-mi!

Iar el ştiu în clipa aceea că nu mai avea puterea să o refuze. Asta îşi dorea, îşi spuse el. Voia să cunoască pasiunea şi plăcerea. De ce să o refuze, de ce să se refuze pe sine însuşi?

Îi eliberă mâna de pe ladă. Ea rămase acolo, cu pieptul aplecat. El o apucă de şolduri, trăgând-o hotărât spre el, după care mâinile îi alunecară uşor spre bustul ei, numărând fiecare coastă subţire, fiecare dungă îngustă de pe rochia aceea blestemată, impenetrabilă de muselină, fără nasturi, fără copci, fără şireturi.

— Fanteziile mele, spuse el prinzându-şi degetele arătătoare de marginea din spate a rochiei ei, încep aici.

Trase de material şi îl rupse până la talie cu o singură mişcare. Muselina dungată alunecă uşor, dezvelindu-i corsetul şi o cămaşă de corp. Într-o clipită îi desfăcu şnurul. Îi rupse cămaşa fără nicio dificultate, astfel încât îi dezgoli spatele elegant, cu culmi graţioase şi o piele catifelată, minunată. Îşi plimbă degetele pe întinderea aceea fină, privind-o cum se înfiora la atingerea lui.

— Şi continuă aici, spuse el, mutându-şi mâinile pe sub marginile rupte ale rochiei, în jurul bustului. O dezbrăcă de veşminte şi îi prinse sânii goi în palme.

O auzi gemând de plăcere când în cuprinse sferele

între degete. Le strânse puternic, strângându-i sfârcurile tare între degete, în timp ce îi săruta gâtul.

Ea se frecă în faţă şi în spate de el, mângâindu-şi căldura umedă, doritoare de erecţia lui pătimaşă.

— Şi apoi?

El îi prinse din nou sfârcurile între degete. Ea începu să tremure când el îşi plimbă limba pe gâtul ei şi pe spate, între omoplaţi. Oh, cât era de minunată, sărată şi dulce în acelaşi timp.

— Şi apoi îmi gemi numele.

— Gray, zise ea rugătoare.

Vintrele lui răspunseră cu o zvâcnire.

— Spune-mi tu ce vrei.

— Te vreau pe tine.

— Pe mine şi pe nimeni altcineva.

— Doar pe tine, Gray. Doar pe tine.

Lăsă palmele să-i arunce de pe sânii ei spre şolduri şi o ridică uşor, poziţionându-se la intrarea ei.

— Spune-mi…

Se opri, izbit de idioţenia pe care fusese pe punctul de a o rosti: Spune-mi că mă iubeşti. Ce gând stupid. Nu era vorba de iubire pentru ea, era o simplă fantezie şi o imaginaţie desfrânată. O ocazie de a şi satisface pofta carnală şi curiozitatea. Avusese şi el cândva douăzeci de ani. Ştia prea bine cum era să fugă în căutarea plăcerii şi nu o confundase niciodată cu iubirea. Nu se gândise niciodată la iubire.

Până acum.

Ea se legănă uşor, lăsându-l să o penetreze. Se simţi cuprins de o fericire minunată, mistuitoare. Auzi gemetele ei dulci şi înfierbântate, strângându-se atât de tare de el încât, preţ de o clipă, aproape că ajunse să creadă că nu avea să-i dea niciodată drumul.

O apucă strâns de şolduri, trăgând-o mai aproape de el, până ce fură pe deplin uniţi. Dumnezeule, simţea cum se pierdea în ea şi era prea târziu ca să mai dea înapoi. Nu mai avea nicio scăpare.

Decât să primească plăcerea pe care ea i-o oferea şi

să i-o ofere şi ei, să o facă să se simtă atât de bine încât să îşi amintească clipa aceea pentru tot restul vieţii, chiar dacă nu avea să-şi petreacă viaţa împreună.

O pătrunse cu atingeri intense, hotărâte care nu aveau nici început, nici sfârşit, dar care creşteau de la o clipă la alta – sigur, constant, necontenit. Îşi mută o mână mai jos şi îi apucă sexul între degete, o deschise uşor şi mângâie miezul sensibil ascuns acolo.

O auzi gemând. Gâfâind. Se arcui în mişcările lui, primindu-l tot mai adânc. Şi simţi curând micile zvâcniri din coapsele ei şi din muşchii intimi care îl anunţau că era aproape de extaz. Goni spre el alături de ea, iar gemetele lor se uniră şi urcară amândoi pe culmile plăcerii.

Şi apoi o ţinu în braţe, atât cât îndrăzni să o facă.

— Da, spuse el într-un final, retrăgându-se din trupul ei. Ai primit exact ce ţi-ai dorit, spuse el cu o nuanţă de amărăciune în vocea care tremura de plăcere. Amândoi am primit.

— Chiar aşa?

Se întoarse cu faţa spre el, iar el simţi că i se opreşte inima în piept. Era periculos de frumoasă. Femeia acea avea să îl ducă la pierzanie. Ea îi mângâie părul de pe frunte, iar el tresări la atingerea ei tandră.

— Gray, dacă mi-ai găsit cartea, atunci cu siguranţă ştii că genul acesta de… întâlnire… nu e tot ce-mi doresc. Vreau mult mai mult. Te vreau pe tine.

El închise ochii şi îi veni în minte ilustraţia cu ei doi tolăniţi sub o salcie. Dădu din cap, încercând să o uite.

— Visezi la o fantezie născută în imaginaţia unei fete. Îţi doreşti un vis care nu are cum să devină realitate.

Culoarea din obrajii ei se duse uşor.

— Presupun că ai dreptate. Visul acela nu are cum să devină realitate dacă tu nu-l împărtăşeşti.

— Nu e vorba…

— Dar am vorbit destul despre visele mele. Îi mângâie uşor buzele cu degetul, apoi bărbia. Tu ce-ţi doreşti, Gray?

— Vreau să nu mă mai minţi, spuse el, apucând-o de

umeri. Vreau să termini cu poveştile sălbatice şi cu fanteziile secrete. Vreau să-mi spui tot. Cine eşti, de unde vii, încotro mergi. Tot.

Ceva se înduioşă în ochii aceia sinceri, minunaţi.

— Îmi pare rău că te-am minţit, că te-am rănit. Dar nu înţelegi că eram disperată? Mă tot ţineai la distanţă, iar eu ţineam prea mult la tine. Şi asta nici nu se compară cu tot ce simt acum, spuse ea, luându-i chipul între palme. Gray, te…

— Nu vreau să aud asta. Vreau să-mi spui adevărul, fără scuze.

Ea oftă şi îi dădu drumul.

— Nu e adevărat. Nimeni nu vrea să ştie adevărul meu. Toţi vor ambalajul drăguţ în care vin împachetată. Dacă chiar ai vrea să ştii adevărul, m-ai asculta. Sentimentele mele pentru tine fac parte din mine, la fel ca numele meu sau ca locul în care m-am născut. Dar tu nu vrei să le asculţi. Tot timpul fugi de mine.

El rămase blocat, neştiind ce să spună.

— Şi tocmai tu să mă acuzi de necinste – tu care mi-ai spus că în ochii tăi valorez doar şase lire şi opt şilingi? Tu care mi-ai poruncit să mă duc în camera mea şi să-i mulţumesc Celui de Sus că nu mă vrei? Habar n-ai cât de tare m-au rănit minciunile tale.

Dumnezeule!

— Scumpo, dacă aş putea să şterg acele cuvinte…

— Dar nu poţi s-o faci. Trebuie să înveţi să trăieşti cu ele, la fel ca mine. Îşi duse mâinile la spate, aranjându-şi şi legându-şi corsetul. Ştii ce cred eu? întrebă ea, privindu-l lung. Lăsând minciunile la o parte – te-ai bucurat că ai fost primul bărbat din viaţa mea. Cred că ai fost de-a dreptul încântat să descoperi că eram virgină. Mă îndoiesc că ai crezut vreodată că nu aş fi. De-abia când ai găsit banii te-ai supărat, zise ea, împungându-l cu degetul în piept. Ştiu prea bine la ce sperai în ziua aceea. Sperai că virgina ta pură şi inocentă apăruse în calea ta ca să-şi desfacă picioarele şi să-ţi răscumpere păcatele cu virtutea ei mistică. Ei bine, Gray, surpriză. Nu sunt perfectă. Am şi eu

păcatele mele şi nu am timp să te salvez şi pe tine.

Din nou îl lăsă fără glas. Devenea din ce în ce mai pricepută la asta. Legându-şi cordonul la pantaloni, Gray scoase un oftat uluit. Era atât de greu să te lupţi cu adevărul.

— Scumpo…

Îşi prinse faldurile rochiei cu o mână şi apucă găleata cu lapte în cealaltă.

— Da, am şi eu visele mele, Gray. Vise frumoase. Şi, da, am şi vise desfrânate. Dar am şi o inimă. Iar tu ţi-ai băgat coada în toate şi eşti liber să mă ignori sau să fugi de mine, dar nu-mi poţi impune să-mi ţin sentimentele ascunse.

Făcu o pauză şi începu să-l analizeze. După care se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz. Lui Gray i se păru un gest compătimitor, dar nu îndrăzni să îl desconsidere.

— Ştiu ce vrei, Gray. Ştiu ce-ţi doreşti cu adevărat să auzi. Când eşti pregătit să asculţi ce am de spus, anunţă-mă.

Gray simţi urma sărutului ei pe obraz, mult timp după ce ea plecă.

*

— Ceva nu-i în ordine, spuse Gray, ridicând privirea. Acolo, la catarg.

Marinarul de pe *Kestrel* ridică felinarul şi privi în întuneric.

— Unde? Eu nu văd nimic. Se întoarse şi se uită la Gray. Mie mi se pare că e totul în regulă.

— S-a slăbit o frânghie, răspunse Gray, exasperat. Dă-mi cavila ta; mă ocup eu.

Marinarul nu se împotrivi, dar îi întinse cavila nu foarte convins.

— Dumneata eşti căpitanul.

Gray începu să urce pe arborele trinchet, trecând cu grijă de vela de trinchet şi de vela mare. Odată ajuns la arboret, se opri să se odihnească. Nu era nimic în neregulă

nici cu frânghia, nici cu velele. O ştiuse de dinainte să înceapă căţărarea. Dar era ceva în neregulă cu el însuşi, şi avea nevoie de timp şi spaţiu de gândire.

Aerul rece al nopţii îl lovi din plin, cuibărindu-se prin tunica lui, împrospătându-l. Era aproape la fel de plăcut ca o baie.

Întrebarea ei din după-amiaza aceea îl bântuia. Ce-şi dorea cu adevărat? Era ciudat că un adevărat libertin că el nu mai cugetase de mult la întrebarea aceea. În ultimii doi ani se dedicase trup şi suflet afacerii sale. Ţelurile lui era clare. Îşi dorea ca Joss să-i devină partener; voia ca Bel să se bucure de debutul ei în Londra; şi voia să asigure bunăstarea familiei sale. Dar ce-şi dorea pentru el însuşi? De ani întregi nu-şi mai permisese să viseze la fantezia unui final fericit – de când era un tânăr de vârsta lui Davy. Fericirea, îşi spuse el, era pentru alţii: pentru acei bărbaţi care duceau o viaţă onorabilă, care îşi ţineau promisiunile, care făceau avere din bani cinstiţi. Pentru genul de bărbaţi care meritau un final fericit. Gray culegea plăcerea de unde o găsea, după care trecea mai departe. Era o adevărată nebunie şi chiar un pericol ca un ticălos ca el să viseze la o fericire de durata

Doar că acum ea visa la acea fericire în numele lui. Pentru ei doi Aşa naivă cum era, chiar credea că putea să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi. Nici vorbele lui dure şi nici confesiunile întunecate nu reuşiseră să o convingă de altceva.

Uimitor. Găsise, în sfârşit, o fată pe care nu avea cum să o dezamăgească.

Şi, plutind în întuneric, legănat de valurile mării şi învelit de stele, Gray decise să încerce un experiment. Închise ochii şi îndrăzni să viseze.

Îşi dorea pe cineva cu care să-şi împartă viaţa. Cu care să împartă poverile, reuşitele, casa şi patul. Dorinţa aceea îl lovi din plin, aproape că îl făcu să cadă de pe catarg. De parcă exista în sinea lui un izvor de dorinţă, adânc, fără margini, pe care îl ţinuse închis ani de zile, de teamă să nu cadă în el şi să înece. Iar acum îl inundă,

pulsând în venele sale.

Îşi dorea… îşi dorea atât de multe lucruri. Plăceri simple. Să îi cumpere o duzină de rochii de muselină ca să o înlocuiască pe cea pe care o rupsese astăzi. Să o hrănească cu fructe suculente şi brânzeturi fine şi cu friptură. Să îşi odihnească capul în poala ei şi să-i simtă degetele prin păr, să stea să asculte toate poveştile şi visele ei fantastice. Să îi împărtăşească gândurile fără cuvinte. Să doarmă cu ea, să fie în ea, să îi simtă trupul oricât de des şi-aş fi dorit-o ea. Şi un copil… Dumnezeule, cât de mult îşi dorea un copil. Se luptase cu dorinţa aceea de mai bine de un an, de când îşi legănase nepoţelul în braţe. Era atât de irezistibil, atât de egoist impulsul acela de a crea o nouă viaţă. Un copil l-ar fi iubit şi l-ar fi admirat, orice s-ar fi întâmplat. Un copil i-ar fi acceptat dragostea. Un copil i-ar fi unit pentru totdeauna.

Cumva, toate gândurile duceau la ea. O voia pe ea.

Aceasta era călătoria în care plănuise să devină un bărbat respectabil. Crezuse să pierduse şansa aceasta în clipa în care îi furase virtutea, şi apoi când aflase că îl minţise, când descoperise punguţa cu bani la sânul ei. Zădărnicia tuturor poverilor sale arsese un gol negru în sufletul lui. Dar poate că exact de asta avea nevoie: o lovitură în inima lui de piatră în urma căreia rămăsese acest gol pe care doar ea îl putea umple. Poate că, într-un final, ceea ce-şi dorea şi ceea ce i se potrivea erau unul şi acelaşi lucru.

Nu mai rămânea altceva de făcut decât să o convingă şi pe ea. Ei bine, experienţa era de partea lui. Ştia câte ceva despre cuceriri.

Gray petrecu o oră acolo, sus pe catarg, bucurându-se de întuneric, adunându-şi curaj din bătaia vântului. Când auzi în cele din urmă clinchetul clopoţelului, ştiu că reprezenta mai mult decât un schimb de tură.

Avea de gând să îşi schimbe viaţa.

Capitolul 23

Sophia se trezi speriată. În lumina slabă din cabină zări silueta unui bărbat la picioarele patului. Era înalt – atât de înalt încât umbra lui se întindea în sus pe perete, pătrunzând printre crăpăturile din tavan, precum cerneala. Nu avea cum să fie altcineva în afară de Gray. Se întrebă oare de când stătea acolo.

Se ridică uşor, sprijinindu-se în coate.

— Ce vrei, Gray?

— Te vreau pe tine.

Sophia simţi cum se înfierbântă. Rămase acolo, în aşteptarea lui, fără să ştie ce să spună, cum să se mişte, cum să respire. Zgomotele slabe ale valurilor care se loveau uşor de corabie şi ale velelor care se foiau în briza mării deveniră un muget asurzitor.

El se aplecă în faţă, sprijinindu-şi mâinile de o parte şi de cealaltă a picioarelor ei. Patul scârţâi sub greutatea lui. Sophia se întinse pe pat, suspinând uşor.

El se urcă în patul ei, îndreptându-se spre ea în mâini şi în genunchi, până ce o prinse sub el. Mirosul lui fierbinte şi masculin o excită. Tunica atârna pe el, iar când se târî deasupra ei, materialul îi mângâie uşor stomacul şi apoi sânii. Sfârcurile ei se întăriră într-o secundă.

Îi prinse bărbia între degete, mângâindu-i gâtul. Pulsul ei bătea cu putere în palma lui. Chiar dacă chipul lui era la doar câţiva centimetri deasupra ei, de-abia dacă îi putea desluşi trăsăturile. Lumina lunii îi lumina nasul, buzele, dinţii. El trase aer în piept, iar Sophia ar fi putut să jure că îi inhalase aerul din plămâni.

Era peste tot în jurul ei – puterea lui, căldura lui, respiraţia cu iz de rom. Nu putea face altceva decât să se uite lung la el, cu ochii mari, încercând să-l citească în întuneric. Începu să-i tremure buzele.

El le linişti cu buzele lui. Un sărut scurt, tandru care

o topi. Şi acum tremura din toate încheieturile.

Ţinând-o în continuare de bărbie, opri sărutul. O briză, trecătoare, rece precum satinul trecu printre buzele lor, dar fu repede urmat de şoapta lui fierbinte, doritoare.

— Te vreau pe tine.

De data aceasta gura lui îi zdrobi buzele, cu insistenţă, cu patimă. Se întinse peste ea, iar Sophia descoperi încântată că trupul ei îl acceptă instinctiv. Îşi deschise buzele ca să îi primească limba, sânii ei se lipiră de pieptul lui, iar coapsele ei se strânseră în jurul şoldurilor lui când el îi depărtă picioarele. Şi, oh, Dumnezeule – când şoldurile lui îi deschiseră larg coapsele şi simţi sexul lui excitat apăsând o printre straturile de haine – era deja udă şi pregătită pentru el.

Pentru că şi ea îl dorea.

El îşi presă şoldurile în ea, iar ea suspină la sărutarea lui. Nu era nimic mai minunat decât felul în care trupul lui puternic era gata să se contopească cu al ei. Ştiind că ea îl adusese în starea aceea, că reuşise să trezească în el o nevoie atât de disperată că nimic – nici mândria, nici banii, nici minciunile – nu mai avea cum să-l ţină departe de ea.

El se retrase brusc, ridicându-se în genunchi. Se dezbrăcă de cămaşă, ca o velă care licărea în lumina lunii şi dispărea uşor în întuneric. Începu să se desfacă la pantaloni. În timp ce desfăcea nodul cordonului, atinse uşor cu mâna colina ei, iar Sophia scoase un suspin excitat. Când el îşi deschise cordonul, ea îşi îndoi genunchii şi prinse cu degetele de la picioare marginea pantalonilor. El se aplecă uşor peste ea, iar ea îi trase pantalonii pe şolduri, savurând atingerea muşchilor încordaţi şi a părului subţire care îi gâdilă tălpile. Îi simţi erecţia eliberată, frecându-se de coapsa ei. Gemură împreună de plăcere.

Şi aceea fu ultima mângâiere lină. Acum se mişcau mai repede – ca să profite de moment, de plăcere, de ocazie, înainte ca totul să dispară în negura nopţii. El îşi dădu pantalonii jos şi se luptară împreună cu cămaşa ei, trăgând-o până la sânii ei, până peste cap.

— Gray, şopti ea, căutându-l prin întuneric.

— Te doresc. El îşi îngropă faţa în părul ei şi se scufundară în perne. Dumnezeule, cât de mult te doresc. Vreau să te sărut. Îşi lipi buzele de urechea ei, de gâtul ei, de baza gâtului. Să te ating. Palmele lui, pline de bătături, se plimbară pe sânii şi pe şoldurile ei, cercetând-o cu lăcomie. Să te ling.

Sophia tresări la auzul acelor cuvinte, iar în clipa în care limba lui înfierbântată îi atinse pielea, suspină. Îi linse pielea înfiorată, până ajunse la claviculă.

— Vreau să te sug, şopti el pe pielea ei, alunecând uşor pe trupul ei, sărutându-i sfârcul. Ea îşi arcui spatele, gâfâindu-i numele. La început îl trase mai uşor, ţinând bobocul întărit între buzele lui, în timp ce limba îi alinta uşor vârful. Sophia tresări la fiecare atingere înfierbântată. Şi apoi începu să sugă mai tare, apucându-i sfârcul între dinţi, iar plăcerea se îmbină cu durerea. Sophia îşi duse degetele prin părul lui, înfigându-şi unghiile în el – fără să ştie dacă ar fi vrut să-l dea la o parte sau să-l ţină acolo pe vecie.

El îi eliberă sfârcul, iar pielea lui aspră se frecă de sânul ei. Deschise ochii şi îl văzu cum o privea intens, analizând-o în întuneric, de parcă i-ar fi numărat respiraţia neregulată. În ochii lui albaştri se reflecta lumina lunii. În tot acest timp, degetele lui se jucau cu celălalt sfârc, strângându-l şi frecându-l până ce Sophia îşi muşcă buzele.

— Scumpo, spuse el, cu o voce apăsată. Vreau să te gust. Lasă-mă să te gust.

Se prinse cu braţele de genunchii ei şi se aruncă între coapsele ei. Sophia gemu când el îşi ridică umerii, împingându-i genunchii în şolduri, desfăcându-i larg picioarele. Închise ochii de groază. Nu se simţise niciodată atât de goală, atât de expusă. Rămase recunoscătoare întunericului care o acoperea.

Însă întunericul nu îl opri pe Gray. Gura lui se duse direct spre ea.

Sophia tresări atunci când limba lui începu să îi dezmierde despicătura sexului.

— Şşt! Respiraţia lui îi mângâie cele mai intime locuri. Ai încredere în mine.

Sophia trase adânc aer în piept, încercând să se relaxeze.

— Da.

El îşi aplecă din nou capul, descoperindu-i trupul cu gura, căutând nucleul tuturor plăcerilor. Cum se făcea că o explorare atât de tandră, atât de duioasă putea să trezească senzaţii atât de intense? Îşi înfipse degetele în şoldurile ei, ţinând-o aproape de el în timp ce buzele şi limba îi alintau cel mai sensibil loc. Iar când o pătrunse cu limba, ea scoase un ţipăt.

Orgasmul explodă în interiorul ei, valuri după valuri de plăcere tresărind din nucleu. Şi chiar şi după ce înfiorarea se domoli, el îşi continuă eforturile, lingându-i şi sugându-i uşor carnea umflată.

— Gray, gemu ea, trăgându-l de păr. Gray, te rog.

El îşi luă mâinile de pe picioarele ei şi o sărută tot mai sus, până ce ajunse la pântecele ei.

— Te doresc, zise el, depărtându-i din nou genunchii. Vreau să ştiu că nu-ţi vei desface niciodată picioarele pentru un alt bărbat.

Îşi cuibări şoldurile între coapsele ei şi o pătrunse uşor, un centimetru. Sophia suspină şi întinse mâinile spre el.

El o luă de mână, prinzându-i degetele între degetele sale. Îşi îndoi braţele când el se întinse spre ea, împingându-i mâinile în pernă.

— Vreau să ştiu că niciun alt bărbat nu se va bucura niciodată de asta.

O pătrunse încă puţin.

Nu era suficient. Sophia se lipi de el, încolăcindu-şi picioarele în jurul lui.

— Gray. Oh, Dumnezeule! Mai mult.

Se împinse cu putere în ea, strângându-i degetele în palmă.

— Vreau să ştiu că eşti a mea. Se retrase şi o pătrunse din nou, cu patimă. A mea. Şi din nou. A mea.

Trupul Sophiei se înfierbântă în năvala lui tandră, chiar dacă o înţepa inima. Tânjea să îl îmbrăţişeze, să îl aducă mai aproape de ea.

Să îi şoptească promisiuni la ureche şi să îl ţină în braţele ei până ce avea să înţeleagă că ea era a lui, şi că el era al ei. Dar el îi ţinea mâinile într-o strânsoare groaznică, în timp ce o pătrundea din nou şi din nou.

Câteva picături de sudoare alunecară de pe fruntea lui, pe sânii şi pe gâtul ei. Patul scârţâia la fiecare mişcare, iar ea gemea odată cu el.

— Te vreau, şopti el cu răsuflarea tăiată; fiecare şoaptă era însoţită de o nouă pătrundere. Vreau să fii… a mea. Acum. Pentru totdeauna.

— Da. Ea îi strânse şoldurile între coapsele ei, îmbrăţişându-l cum altfel nu putea. Pentru totdeauna.

— Vreau să te umplu. Vreau să ai copilul meu, zise el, legănându-se tot mai repede, închizând ochii.

— Gray, gâfâi ea, simţind un val de plăcere când el îşi mişcă şoldurile.

Acum, pelvisul lui se lovea de el ei, aducând-o pe culmile cele mai înalte ale plăcerii cu fiecare atingere adâncă. Ea gemu tot mai tare, plutind din ce în ce mai sus.

— Te vreau, gâfâi el, încleştându-şi degetele în palma ei. Vreau adevărul.

Înlemni. Timpul se opri, pe marginea unul abis.

— Vreau adevărul, repetă el, împingându-se din nou în ea.

După care se opri, complet pătruns în ea, umplând-o cu sexul lui, presând tare în pântecul ei. Îi dădu drumul la mâini şi se întinse peste ea, îngropându-şi chipul la pieptul ei.

— Dumnezeule, scumpo, nu înţelegi? Te vreau pe tine. În întregime. Vreau să te cunosc, la interior şi la exterior. Vreau ca şi tu să mă cunoşti pe mine. Asta nu se va schimba niciodată, ţi-o jur. Poţi să-mi spui orice. Sunt pregătit să te ascult.

Ea îi prinse chipul cu mâini tremurătoare.

— Te iubesc.

— Nu la asta… Se răci în braţele ei şi începu să se retragă. Sophia îşi arcui trupul şi îl trase mai aproape de el. Oh, Dumnezeule, gemu el, pătrunzând-o din nou. Ştii că nu la asta mă refeream.

— Nu? Îşi plimbă degetele prin părul lui şi îi sărută urechea. Gray, ăsta e adevărul. Te iubesc.

Muşchii gâtului se întăriră sub degetele ei. Palmele îi alunecară spre fundul ei, şi îi ridică şoldurile. Oh, acum era atât de adânc în ea, atât de tare. Ritmul mişcărilor lui se înteţi, iar ea nu se mai putea împotrivi în braţele pasiunii.

Răsuflarea lui îi ardea în ureche.

— Spune-mi din nou. Spune-mi adevărul.

— Te iubesc.

Şi acum tot mai tare. Mai intens. Cu disperare. Şi ea era tot mai aproape.

— Spune-mi mai multe, porunci el, înfigându-şi dinţii în umărul ei.

— Şi tu mă iubeşti.

Îi sărută buzele, iar adevărul înflori acolo – în acel sărut, în uniunea lor, în plăcerea nemaipomenită care îi cuprinsese pe amândoi şi în explozia călduroasă care îi invadă pântecele.

Se prăbuşiră împreună, uzi de sudoare, cu răsuflarea întretăiată. Rămase câteva clipe în tăcere, după care începu din nou, sărutând-o uşor pe gât, masându-i sânii în palma lui aspră.

— Eşti atât de frumoasă, şopti el în părul ei.

Ea încercă fără succes să îşi stăpânească râsul de copilă.

— Gray, e întuneric beznă. Nici măcar nu mă vezi.

— Chiar şi în întuneric, şopti el pe pielea ei. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, chiar şi în întuneric.

De data aceasta, Sophia încercă să-şi stăpânească lacrimile. Pierduse şi bătălia aceasta.

— Îţi promit că n-am să te părăsesc niciodată, şopti el. Ţi-am mai spus-o şi o repet. Nu-mi pasă ce ai făcut în

trecut, pentru că viitorul tău e cu mine. Dacă n-am să-ţi aflu niciodată numele nu contează. Intenţionez să ţi-l dau pe al meu.

Ea se rezemă în cot şi îi mângâie părul de pe frunte. Zâmbetul lui era o licărire de alb în întuneric.

— Poţi să fii „Doamna Grayson” pentru restul lumii, dar pentru mine… pentru mine vei rămâne întotdeauna „scumpa”. Nu cred că ţi-aş putea spune altfel.

Sophia nu răspunse imediat. Oare chiar spunea ce credea ea că îi spune?

— Eşti sigur? Încă s-ar putea să-mi vină menstruaţia.

— Sunt sigur. Nu am fost niciodată mai sigur de ceva.

— Am crezut că nu eşti genul de bărbat care să se căsătorească.

— Nu eram. Mai bine, că altfel poate eram acum cu o soţie oarecare, decât aici cu tine. Mâna îi alunecă uşor spre stomacul ei. S-ar putea să fii însărcinată cu copilul meu. Vreau un copil al nostru. Vreau o viaţă cu tine.

— Gray…

— Şşt, şopti el, ducându-i degetul la buze. Nu spune nimic, decât dacă spui da.

*

Tăcerea era îngrozitoare, întunericul palpabil.

Gray rămase cu degetul la buzele ei, brusc îi era teamă să se mişte. Dacă îi dădea drumul, iar ea nu ar fi spus da…

O sămânţă de îndoială încolţi în mintea lui, iar panica urmă. Cum de ajunsese să ţină atât de mult la femeia aceasta, în doar câteva săptămâni? Cum de ajunsese să ţină atât de mult la orice? Şi cum de îndrăznea să creadă că o merita, că merita atâta fericire?

Buzele ei tremurară la atingerea lui; sau poate că degetele lui tremurau la atingerea buzelor ei. Se simţea de parcă o adevărată greutate atârna în echilibru pe inima lui. O şoaptă, un suflu din partea ei ar fi putut să o

rostogolească. Şi să îl dărâme.

Ea înghiţi în sec şi sub degetele lui simţi cum buzele ei se subţiară, se despărţiră. O linie subţire de alb apăru în întuneric. Zâmbea.

Nu spera, îşi imploră el inima suferindă. Femeile zâmbesc şi de regret.

Încet, îşi lăsă degetele să alunece de pe buzele ei, eliberând-o. Lumea se cufundă în tăcere. Se simţi asemenea unui ocnaş care îşi aştepta sentinţă, sperând în mod absurd la o condamnare pe viaţă.

— Da, şopti ea.

— Da?

Nu era îndeajuns să o audă o singură dată.

Linia de alb se lăţi, ca o semilună.

— Da.

El o prinse de umeri.

— Da, spuse el din nou.

Nu era îndeajuns nici să o audă de două ori.

Ea îl îmbrăţişă, încolăcindu-şi picioarele în jurul şoldurilor lui şi braţele pe lângă gât. Era încă în ea, iar ea îl strânse mai tare şi acolo. Se simţi din nou excitat şi începu din nou să se întărească în îmbrăţişarea ei fierbinte.

Îşi întinse gâtul şi îl sărută.

— Da, şopti ea printre buzele lui, din nou şi din nou printre adulmecări flămânde. Da, Gray. Da. Îşi odihni din nou capul pe pernă. Te iubesc.

Şi, într-o clipă, era din nou excitat. Dumnezeule, nu avea să se sature niciodată de femeia aceea. Femeia lui. Şi minunea făcea că nici ea nu se săturase de el. Pelvisul ei se legănă sub el, transmiţându-i fiori de plăcere cu fiecare mişcare senzuală. Ea îl mângâie pe spate, cu atingerea ei uşoară şi răcoroasă.

— Scumpo. Îşi mută mâinile sub ea, mângâind-o acolo unde corpurile lor se uneau. Îţi promit c-o să am grijă de tine. Am să te fac fericită.

Se rugă să îi spună adevărul.

— Mmmm, gemu ea. Oh, da.

O dată, de două ori, de douăzeci de ori. Gray nu se sătura să audă acel cuvânt. O iubi încet, necontenit, până ce o auzi gâfâind şi gemând cuvintele „da”, „Gray” şi „Dumnezeule” atât de des încât începură să i se pară jurăminte sacre.

Apoi o privi cum adormi ghemuită lângă el, până ce lumina dimineţii îi desenă goliciunea în pete vesele, strălucitoare de lumină, îşi dădu seama că făcuse dragoste cu ea de patru ori, dar că acum era pentru prima oară când chiar avusese ocazia de a-i privi trupul. Era pe cât de minunată şi-o imaginase, dacă nu chiar mai frumoasă. Se simţi puţin vinovat că o certase pentru că îi desenase goliciunea, când el petrecuse fiecare noapte din ultimele săptămâni imaginându-şi cum arăta trupul ei dezbrăcat. Singura diferenţă era că el nu îşi pusese fanteziile pe hârtie.

Numai un pictor renascentist ar fi putut să-i transpună frumuseţea.

Părul ei se întindea pe pernă şi pe braţul lui întins, o infinitate de fire ale celei mai fine mătăsi. Când urma să se trezească îşi promise că avea să i-l pieptene până avea să strălucească. Îi admiră sfera catifelată a areolei sale, relaxată în somn. După care suflă uşor spre ea, până ce se schimbă într-un roz închis. Privirea lui coborî mai jos până la buricul care se înălţa şi cobora la fiecare răsuflare, ca un dop de plută micuţ care plutea pe abdomenul ei puţin mai rotund. Observă din semn din naştere de formă neregulată pe şoldul ei, ca o pată de vin în zăpadă.

Îl atinse cu degetul, iar ea tresări.

— Nu te uita la el, şopti ea, frecându-se la ochi. Ştiu că e oribil.

— Oribil? În ciuda expresiei triste de pe chipul ei, nu se putu abţine să nu râdă. Scumpo, îţi spun cu mâna pe inimă că nu e absolut nimic oribil la tine.

— Profesorul meu de pictură nu ar fi de acord cu tine.

Simţi cum un val de invidie amară puse stăpânire asupra lui.

— Ştii, francezul ăla al tău ar face bine să nu apară niciodată în calea mea.

— Oh, nu, se grăbi ea să spună. Nu Gervais. Niciodată. Profesorul meu de desen era un îngâmfat bătrân şi chel, pe nume domnul Turklethwaite.

Uluirea lui Gray era evidentă.

— Nu a existat niciodată niciun Gervais, continuă ea. Vreau să spun, ştii deja că nu am fost cu niciun alt bărbat, dar este important să înţelegi… Niciun alt bărbat nu şi-a făcut loc în inima mea. Îi sărută fruntea, apoi buzele. Te iubesc pe tine, numai pe tine.

Dumnezeule! Cât era de curajoasă. Arunca cuvintele acelea de parcă ar fi fost pene în bătaia vântului. Dar bănuia oare cum se prăbuşeau pe pieptul lui ca nişte ghiulele, detonând adânc în inima lui?

Încercând din nou să rămână stăpân pe sine, o întrebă întâmplător.

— Şi cu ce ocazie a reuşit acest alt profesor de pictură să-ţi vadă semnul din naştere?

— Niciodată, răspunse ea, râzând. Dar am pictat odată ceva asemănător, într-un portret al lui Venus. I-am spus că mi se părea că îi dă un aer de realitate. Oh, cum m-a mai certat. O lady care pictează, mi-a zis el – îi aruncă lui Gray o privire sâcâitoare. Ştii, nu se referea niciodată la o femeie ca la un „artist”.

— Înţeleg.

— O lady care pictează, spunea el, trebuie să privească arta ca orice altă reuşită de bun-gust. Scopul ei e acela de a încânta; ţelul ei e să creeze un exemplu de rafinament. Nu se cuvenea ca o lady adevărată să picteze o imperfecţiune, obişnuia el să zică, aşa cum nu se cuvenea nici să cânte o notă falsă într-o sonetă. Frumuseţea nu este reală, dar realitatea nu este frumoasă.

Gray dădu nemulţumit din cap.

— Incredibil. Cred că am ajuns să-l dispreţuiesc pe adevăratul tău profesor de pictură chiar mai mult decât l-am urât pe cel imaginar. Nu aş fi crezut că era posibil aşa ceva.

Ea se ridică în coate, brusc tulburată.

— Gray, cum e posibil să vrei să te căsătoreşti cu mine? Sunt atât de multe lucruri pe care încă nu le cunoşti. Unele dintre ele sunt chiar îngrozitoare.

— Ştiu că eşti a mea. Vrând să o liniştească, o luă de mână. Îmi voi ţine toate promisiunile pe care ţi le-am făcut la bordul lui *Aphrodite.* Eşti în siguranţă alături de mine şi n-am să te părăsesc niciodată. Am venit aici cu intenţii onorabile când am făcut dragoste. Scumpo, m-aş fi căsătorit cu tine chiar atunci, fără să ştiu mai multe despre tine decât ştiu acum. Poate că nu-ţi cunosc trecutul, dar cred că ştiu ce se ascunde în inima ta.

— Mai bine decât oricine altcineva.

Un surâs îi înflori pe buze, iar el o sărută. La început îi alintă uşor buza de sus, după care se delectă cu buza de jos mai cărnoasă.

— Şi ai încredere în mine? Poţi să-mi spui orice. Ştii asta, nu?

— Da, cu siguranţă. Şi am să-ţi povestesc totul. Totuşi, citi o urmă de îndoială în ochii ei, iar ea îşi muşcă buzele. Pe parcurs.

Reţinerea ei îl răni, dar Gray se forţă să pară răbdător. Dacă ar fi continuat să o preseze, poate că ar fi obţinut răspunsuri, dar nu i-ar fi câştigat încrederea. Iar el voia să le dobândească pe amândouă.

— Prea bine. Pe parcurs.

Ea începu să se joace cu degetele prin părul lui.

— E mult de povestit, atâta tot. Nu aş şti de unde să încep.

— În regulă. Atunci să începem cu ce e mai important. Eşti liberă să te căsătoreşti cu mine?

Răsuflă uşor, într-un efort inutil de a-şi ţine suflul.

— Bineînţeles. Dacă ne referim la vârsta mea.

— Spune-mi când e ziua ta de naştere.

— 1 februarie, răspunse ea, zâmbind.

— Va fi ziua nunţii noastre. Trasă conturul semnului ei din naştere pe şold. Mi-ar conveni ca ziua ta de naştere să coincidă cu aniversarea noastră. Am mai multe şanse să

mi le amintesc pe amândouă.

— Te-aş ruga să nu mă mai atingi acolo.

— Da? De ce?

— Pentru că e urât. Nu-mi place deloc.

El aplecă privirea, mirat.

— Mie îmi place foarte tare. Îmi reaminteşte că eşti imperfect de perfectă şi că eşti doar a mea. Se ridică uşor şi se aplecă să-i sărute semnul ca să-i dovedească adevărul. Îmi place să ştiu că nimeni altcineva nu l-a mai văzut.

— Niciun alt bărbat, vrei să spui. El o sărută din nou acolo, de data aceasta trasând marginile cu limba. Ea se foi şi începu să râdă. Când eram mică şi îmi făceam baie, obişnuiam să frec tare pielea acolo. Dădaca mea îmi spunea că Dumnezeu le dă copiilor semne din naştere ca să nu se piardă. Buzele i se curbară într-un surâs dulce-amărui. Şi, iată-mă acum, plutesc pe ocean de cealaltă parte a lumii. Ce ironie, nu?

— De fapt, cred că e providenţă, spuse el, şi o îmbrăţişă de mijloc. Eşti aici, iar eu te-am găsit. Şi fac tot ce-mi stă în puteri să nu pierd ce-i al meu.

Îi sărută din nou şoldul, după care lăsă gura să-i alunece spre centru, cuibărindu-se între coapsele ei.

— Gray, protestă ea într-o şoaptă de plăcere. E târziu. Trebuie să ne trezim.

— Te asigur că eu m-am trezit deja.

— Am de lucru. Se foi în strânsoarea lui. Bărbaţii trebuie să servească micul dejun.

— Vor trebui să aştepte până ce căpitanul îl savurează pe al lui.

— Gray! Scoase un suspin de şoc şi apoi un altul de plăcere. Eşti un mare ticălos.

El se aşeză în genunchi şi îi ridică şoldurile, pătrunzând-o cu un geamăt intens.

— Scumpo, şopti el în timp ce ea începu să se mişte la unison cu el, asta îţi şi place la mine.

Capitolul 24

Micul dejun fu servit cu întârziere. Cu destul de multă întârziere, dar cu zâmbetul de buze. Şi pentru că marinarii îşi începuseră deja treaba, Sophia îşi asumă responsabilitatea de a-i servi masa domnului Brackett.

Cu o farfurie de biscuiţi şi cu o cană de ceai în braţe, începu să coboare scara lungă şi îngustă care traversa cabinele şi cala, până ajunse chiar în centrul vasului.

— Domnule Brackett?

Se opri la capătul treptelor, nesigură în ce direcţie să o apuce.

— Să fie oare domnişoara Turner?

Vocea lui prea politicoasă se auzi de undeva din stânga. Sophia simţi o urmă de nelinişte în sufletul ei, dar se strădui să-şi păstreze cumpătul. Era legat, îşi aminti ea. Ar fi fost nebun să încerce să îi facă ceva.

— Ţi-am adus micul dejun. Se îndreptă în direcţia vocii lui, fără grabă, pentru ca ochii ei să se obişnuiască cu lumina slabă din celulă. Îl găsi în cele din urmă, ghemuit şi legat în fundul calei. Arăta destul de bine, poate doar puţin nespălat. Trăsăturile aspre ale chipului sau păreau chiar mai supte şi începuse să-i crească barba.

— Domnişoară Turner, zise el, plescăind. Ai venit la bordul acestei corăbii ca o guvernantă respectabilă şi uită-te acum la tine. *Grayson* te-a făcut servitoarea lui, spuse el privind-o cu interes. Şi târfa lui.

Sophia se înroşi la faţă. Începu să-i tremure mâinile, iar biscuiţii tari se clătinau pe farfurie.

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre el. Nu meriţi nici măcar să-i cureţi noroiul de pe cizme. Este un bărbat mai bun decât ai putea să fii tu vreodată şi, mai mult decât atât, e un om mai bun decât mine. Te-a găzduit şi te-a hrănit chiar şi după tot ce le-ai făcut lui Quinn şi lui Davy. Eu te-aş fi aruncat rechinilor. Acum mă mulţumesc

să le dau şobolanilor mâncarea ta. Azvârli farfuria cu tot cu biscuiţi în cel mai îndepărtat colţ din cală. La revedere, domnule Brackett. Sophia urcă treptele agitată şi se împiedică când urcă pe punte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gray, prinzând-o în braţele sale. Îi cercetă chipul şi mâinile. Ce ai păţit?

Ea dădu din cap, ştergându-se la ochi.

— Domnul Brackett este un bărbat îngrozitor, nesuferit.

— Te-a lovit? Am să-l omor.

— Nu, te rog. O să mă transformi într-o mincinoasă, spuse ea, abţinându-se să nu râdă în hohote.

Gray o apucă de braţ şi o îndemnă să se aşeze.

— Nu s-a întâmplat nimic, insistă ea, înduioşată de prezenţa şi de puterea lui. Nu m-a rănit. Ne-am… certat, atâta tot.

— Să nu mai mergi niciodată acolo. M-ai înţeles?

— Crede-mă, mai bine să moară de foame decât să mă mai aventurez vreodată în celula aceea.

— Sunt tentat să îl las să moară de foame. Dar, din nefericire, n-o să mai fim pe mare atât de mult.

— Suntem aproape de Tortola? îl întrebă ea. Nu era sfârşitul, îşi aminti ea. Era doar începutul. Avea să urmeze alte călătorii, oceane şi continente de explorat.

— Vom ajunge într-o zi sau două. O ajută să se ridice în picioare şi merseră împreună spre balustradă. Uite.

Un şir de peşti se luaseră la întrecere cu *Kestrel,* o rafală de suliţe argintii care şerpuiau prin spuma mării. Îi zări imediat prin apele limpezi. Marea tropicală părea albastră ca un safir de la distanţă, dar era foarte limpede de aproape. Spre uimirea Sophiei, câţiva peşti săriră din apă şi plutiră uşor în aer cu aripioarele lor, după care dispărură din nou în valurile mării.

— Peşti zburători. E un semn clar că suntem aproape. Şi încă ceva, spuse el, făcând semne spre vârful catargului, acolo unde un pescăruş mare şi alt trona liniştit.

— O pasăre. Nu-mi vine să cred că a trecut o lună de când n-am mai văzut o pasăre, zise ea, întorcându-se spre

Gray. La fel de bine cum nu-mi vine să cred că a trecut o lună de când te-am cunoscut. Nu ştiu dacă a fost cea mai lungă lună din viaţa mea sau cea mai scurtă.

Sprâncenele lui se strânseră într-o încruntare exagerată.

— Nu ştiu care dintre aceste afirmaţii ar trebui să reprezinte un compliment.

— Niciuna, îl tachină ea, luându-l de braţ. Dacă aş vrea să-ţi fac un compliment, ţi-aş spune că a fost cea mai frumoasă lună din viaţa mea. Şi chiar aşa şi este.

Nu rostise niciodată cuvinte mai adevărate.

— Oh, bine spus. M-ai gâdilat orgoliul.

În ciuda aerului nonşalant, în ochii lui se citeau o adevărată emoţie. Erau foarte albaştri – o nuanţă bogată de albastru azur, senin, cuceritor şi nesfârşit. La fel ca marea.

Sophia zâmbi în sinea ei. Cum de nu observase ce era evident?

În tot acest timp încercase să îi desluşească culoarea ochilor. Erau veşnic schimbători, de la verde la albastru, la gri. Şi acum înţelese de ce. Reflectau întotdeauna culoare mării.

— Ştii că, dacă te mai uiţi aşa lung la mine, am să mă văd nevoit să te duc sub punte?

— Chiar mă uitam aşa lung? zise ea, dând din gene. Ştii, cât de curând am să merg până în cămară. Dar îţi spun de pe acum că asta e ultima rochie care mi-a mai rămas.

— Sirena mea, spuse el, şi o ciupi pe ascuns de şold. Nu, mă gândeam să te trimit în cabina ta, singură. Ai nevoie de odihnă.

Şi începu să meargă cu ea spre bocaport.

— Nu vii cu mine?

— Dacă vin cu tine, niciunul din noi nu se va odihni.

Un fior de plăcere ţâşni spre centrul ei. Urmat de un gând mai practic.

— Şi masa de prânz? N-o să se pregătească singură.

În clipa aceea, un peşte zburător la fel de lung ca

braţul ei ţâşni peste balustradă şi ateriză pe punte, la picioarele lor.

Gray privi peştele care se zbătea, după care ridică sprâncenele spre ea.

— Cred c-o să ne descurcăm noi cumva.

*

Câteva ore mai târziu Sophia se trezi singură în întuneric. Îşi căută papucii prin beznă şi îşi aruncă o pătură subţire pe umeri înainte să iasă pe punte.

O multitudine de stele o întâmpinară. O mulţime de luminiţe care dansau, clipeau şi străluceau vesele pe cer. De parcă un serafim neastâmpărat se tara pe podeaua raiului, bătând găuri cu un burghiu ca să lase lumina din ceruri să strălucească pe pământ.

Ea îl zări la cârmă. Stătea cu spatele la ea, privind spre pupa vasului, sprijinindu-se cu coatele pe balustradă. Ofiţerul de la cârma vasului făcu politicos abstracţie de ea când Sophia traversă puntea pe vârfuri, prin penumbra dată de lumina lămpii şi până în întunericul care îl acoperea pe Gray.

Încet, fără să facă zgomot, îşi lipi trupul de el, odihnindu-şi obrazul pe spatele lui. El îşi tensionă corpul la contactul iniţial, dar se relaxă într-o clipă. Ea îl prinse de după talie, iar el o luă de mână.

— Ar trebui să dormi, şopti el.

Glasul lui amplificat suna minunat, călătorind prin muşchii spatelui lui. Îl simţi, mai degrabă decât să-l audă. Îl simţi peste tot.

— Mi-era dor de tine. Şi pentru că-şi dorea să-l audă din nou vorbind, adăugă pe o voce sugestivă: Ţie nu-ţi era dor de mine?

— Ba da.

Gray îi trase mâna mai jos ca să-i arate fără urmă de îndoială cât de tare îi fusese for de ea. Sophia zâmbi. Degetele ei începu să exploreze, şi află că îi fusese foarte dor. Era un dor pătimaş.

El vorbi din nou, iar ea se lăsă cuprinsă de fiori de plăcere.

— Mâine acostăm. De dimineaţă, dacă ne ajută vântul.

Acum Sophia fu cea care se tensionă. El se întoarse cu faţa spre ea, strângând-o tare la pieptul lui.

— Nu se va schimba nimic între noi mâine. Îi aduse mâna la buze şi i-o sărută. În afară de asta, zise el, frecându-i degetele de barba lui. Primul lucru pe care am de gând să-l fac odată ce ajungem este să mă bărbieresc. Mă mănâncă, simt că înnebunesc.

Ea începu să râdă, mângâindu-i obrazul aspru.

— Şi atunci de ce nu te-ai bărbierit până acum?

— Simţi? spuse el, plimbându-i degetul peste cicatricea îngustă care îi aluneca pe bărbie. Asta se întâmplă când încerci să te bărbiereşti pe mare.

— Chiar aşa? Sophia făcu un pas în spate, încercând să-i desluşească trăsăturile în întuneric. Aşa te-ai ales cu cicatricea asta? Te-ai tăiat?

Şi nu se putu abţine să nu râdă.

— Mă bucur că rana mea vanitoasă te amuză atât de tare.

— Nu râd de tine. Râd de mine. Nu mi-am imaginat niciodată… că te-ai tăiat bărbierindu-te.

— Oh, da, râzi, chiar te rog. A fost o adevărată nebunie, zise el, privind în zare. Cred că s-a întâmplat în acest colţ de ocean, căci eram la o zi sau două distanţă de Tortola. Mă întorceam din Anglia, după moartea tatălui meu. Eram îngrijorat în privinţa surorii mele, Bel.

Era o copilă pe atunci. Nu ne mai văzuserăm de ani de zile, dar din clipa în care în a întâmpinat, am încercat să o liniştesc. Eram atât de doritor să par responsabil, capabil… Auzi zâmbetul fals din vocea lui. Cum nu eram nici pe departe aşa, am vrut măcar să arăt prezentabil. Mă bărbieream când s-a pornit furtuna. Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut – mi-am tăiat bărbia şi mi-am învineţit şi ochiul. În loc să fiu aranjat şi responsabil, am apărut de parcă aş fi fost prădat de piraţi.

— Sunt sigură că s-a bucurat oricum să te vadă. Sophia îşi odihni bărbia pe braţul lui. De-abia aştept s-o cunosc pe sora ta. Crezi că o să-i placă de mine?

— O să te îndrăgească, răspunse el şi îi topi inima. După care continuă pe un ton amuzat: Filantropia este pasiunea vieţii sale. La asta se pricepe cel mai bine Bel, se devotează celor mai pierdute suflete.

— În cazul acesta cu siguranţă se va lipi de mine.

— Aşa sper şi eu, zise el şi o strânse mai tare la pieptul lui, după care înlemni. Tocmai mi-am dat seama de ceva.

Ea îşi ridică privirea.

— Nu mai porţi punguţa, şopti el, plimbându-şi degetele în valea dintre sânii ei. Nu ai aruncat-o în mare, nu?

— E sub saltea, răspunse ea, zâmbind. Nu am vrut s-o mai simt între noi. Dar să zicem că aş fi aruncat-o în mare; ce s-ar fi întâmplat? Sper că nu te căsătoreşti cu mine pentru banii mei.

— Nu, zise el, amuzat. Şase sute de lire nu e o sumă mică… dar nu. Nu e suficient cât să convingă un bărbat ca mine. Dacă ar fi fost şase mii de lire, atunci poate că ai fi avut motive de îngrijorare.

— Şi dacă ar fi douăzeci de mii de lire? Atunci ar trebui să mă îngrijorez?

Sophia îşi odihni capul pe umărul lui. Ştia prea bine că glumea, că banii ei nu aveau nicio influenţă asupra sentimentelor lui. S-ar fi putut căsători pentru bani cu mulţi ani în urmă dacă şi-ar fi dorit să o facă. Totuşi, ezită să îi mărturisească amploarea averii sale. Nu oricine ar rămâne indiferent în faţa unei astfel de moşteniri.

Nu era nerăbdătoare nici să îi povestească despre Toby. Cum să îi spună că tocmai fusese logodită cu un alt bărbat atent şi răbdător pe care îl părăsise şi amăgise fără inimă? Îi era teamă că Gray şi-ar fi pierdut din nou încrederea în ea, iar Sophia nu ştia dacă ar fi putut rezista. Mai bine să aştepte până aveau să fie căsătoriţi. Atunci nu ar mai fi fost chip să se îndoiască de iubirea ei.

Închise ochii şi lăsă ca totul în jurul ei să dispară. Totul în afară de Gray. Degetele lui trasau cercuri mici, intime pe spatele ei, iar dorinţa îi năvăli trupul.

— Nu vrei să vii în cabină? întrebă ea.

O parte din el tresări la auzul invitaţiei, dar restul rămase în tăcere.

— Curând. Îi apucă uşor bărbia între degete şi o trase mai aproape. Acum vreau s-o sărut pe scumpa mea sub stele.

Rămase cu ochii deschişi când el îşi aplecă capul spre ea, adulmecând strălucirea argintie a pielii lui şi umbrele agitate pe care vântul le trăgea prin părul lui. Era atât de chipeş, chiar şi în întuneric.

Respiraţia lui îi mângâie mai întâi buzele, uşor, duios. Apoi, buzele lui şoptiră peste ale ei, doar cu o nuanţă mai apăsător decât un suflu. Îi linse uşor colţul gurii, umezindu-i buzele.

— Scumpo, şopti el.

Ea înghiţi cuvântul, simţindu-l cum aluneca din gât în pântece şi tot mai jos… tânjind după sărutarea lui.

Oh, dar îi plăcea să se joace cu ea. Cu o aroganţă răbdătoare şi cu o grijă devastatoare.

În loc să îi sărute buzele, îşi strecură mâna în spatele gâtului ei, dându-i capul pe spate. O umplu cu sărutări acolo, sclipiri înfierbântate care dansau pe pielea ei expusă. Ea îşi prinse degetele în cămaşa lui şi în muşchii lui încordaţi. Deasupra lor, mai multe constelaţii stranii se învârteau în noapte.

Buzele lui se opriră la urechea ei, şi în timp ce răsuflarea lui încălzea zona sensibilă, limba îi trasa conturul.

— Eşti a mea, îi şopti el la ureche. Iar lumea e a noastră. Nu există loc în lumea asta în care să nu fim împreună.

Limba lui se aventură în urechea ei, iar Sophia simţi cum i se înmoaie picioarele, iar singura soluţie era să cadă în braţele lui. Să se bizuie pe el pentru putere, echilibru şi chiar şi pentru următoarea răsuflare, pentru că – într-un

final – buzele lui îi dezmierdară gura.

Sophia închise ochii, iar de data aceasta stelele erau în interiorul ei. Constelaţii luminoase de dorinţă strălucitoare şi arzătoare, care îi năvăliseră chiar şi cele mai întunecate gânduri. Splendid. Limba lui marcă un ritm subtil, alene, iubindu-se graţios cu a ei. Ea îşi lipi trupul de el, cu sânii ei doritori şi rumeni. Se cuibări în îmbrăţişarea lui până ce sexul lui tare îşi găsi locul acolo unde era nevoie de el. Acolo unde trebuia să fie.

El gemu adânc, din gât. Ea savură zgomotul sălbatic, felul în care o atingea atât de suav, atât de senzual. Dar se opri o secundă să se bucure de aroma puterii înainte de a se arunca din nou, capitulând doritoare în nevoia periculoasă, imprevizibilă pe care ea însăşi o eliberase.

El îi dezmierdă trupul, mângâind-o şi ciupind-o peste tot unde S era înfierbântată. Mângâieri delicate, pişcături ascuţite, muşcături {sălbatice şi limba care o gâdila uşor. Ştia exact unde să le planteze, în ordinea care să-i provoace cea mai mare plăcere.

— Acum, gemu el, prinzând-o de şolduri. Acum mergem jos.

*

Lui Gray îi plăcea să meargă jos. Micul imbold de surpriză pe care I i-l dăduse când o sărutase pentru prima oară acolo, felul în care şoldurile ei zvâcniseră din instinct, iar căldura ei îi invadase gura. Cărţulia aceea indecentă a ei nu includea anumite lecţii absolut vitale în arta pasiunii, iar lui îi făcea deosebită plăcere să îi continue educaţia.

Şi apoi îşi purtă propria plăcere în ea.

Mai târziu, asudaţi şi satisfăcuţi, stăteau amândoi dezbrăcaţi în pat. Întinşi pe spate, de parcă ar fi plutit, pentru ca aerul rece al nopţii să îi răcorească. Oboseala aceea minunată îl aruncă în braţele somnului.

Gray se trezi după ceva timp, pe când Sophia aprindea o lumânare.

— Ştiu că am văzut una pe aici pe undeva…

Gary de-abia dacă avu energie să ridice capul. O zări, îmbrăcată în cămaşa de noapte, umblând prin sertare.

— Ce cauţi?

— Aha! exclamă ea triumfătoare, ţinând în mână un obiect ascuţit, lucios. Un brici, observă el. Am găsit şi o curea de ascuţit briciul şi o bucată de săpun pentru bărbierit. Mă duc să aduc nişte apă din bucătărie.

Înainte ca el să mai apuce să spună ceva, ea ieşi pe uşă, iar Gray îşi odihni din nou capul pe pernă. Probabil că aţipise, pentru că se trezi ca să o găsească deasupra lui, mutându-i capul spre marginea patului, mângâindu-i obrajii.

— Nu te mişca, şopti ea, ghidându-l cum să-şi arcuiască trupul ca să şi odihnească capul pe pieptul ei. Ai încredere în mine, nu-mi tremură deloc mana.

— Nici nu mă îndoiam de asta.

Ha îi întinse spuma parfumată pe mustaţă, iar aroma săpunului îi inundă mintea, trezindu-l uşor.

— De data aceasta o să arăţi splendid la întâlnirea cu sora ta. Ca un adevărat bărbat respectabil; său, cel puţin, ca unul aranjat.

El oftă în timp ce ea continuă să întindă spuma pe gât, cu atingeri uşoare.

— Foarte bine. O să am nevoie de toată splendoarea ca s-o conving cu toate că mă aştept ca prezenţa ta să aibă mai mult succes.

— Ce vrei s-o convingi să facă?

— Să vină cu noi, bineînţeles. Şi tăcu pentru că ea trecu cu iarna pe maxilarul lui, până pe obraji. Acum că mama ei şi Mara au murit... N-o pot lăsa să locuiesc singură acolo.

— Mara? întrebă ea, continuându-şi îndeletnicirea.

— Soţia lui Joss. A murit la naşterea copilului lor, anul trecut.

— Îngrozitor. Iar copilul a supravieţuit?

— Da. E un băieţel. Jacob. Bel are acum grijă de el.

După ce clăti lama, îi puse mâna pe obraz, rotindu-i capul în cealaltă direcţie. Şi din nou începu de la ureche

spre mijloc.

— Mi-aş fi dorit să-l fi cunoscut pe fratele meu înainte, continuă Gray. Înainte ca mama să moară era altfel. Lucrurile erau altfel între noi. Mai… frăţeşti.

— Durerea ne schimbă.

— Am învăţat-o pe pielea mea.

Îi dădu capul pe spate ca să ajungă la gâtul lui. El îşi relaxa respiraţia, încercând din greu să nu înghită în sec în timp ce ea lucra cu iarna lângă pulsul lui. Durerea ne schimbă. Cum altfel? Înţelese acum cât de nedrept fusese faţă de Joss, pentru că nu îi lăsase timp să îşi trăiască durerea, să se schimbe. De-abia acum reuşi să înţeleagă, când simpla idee de a o pierde pe femeia aceasta îi trimitea fiori reci pe şira spinării.

Închise ochii şi îi atinse mâna liberă.

— Hai să vorbim despre lucruri mai fericite.

— Prea bine, răspunse ea şi Gray simţi surâsul din glasul ei. Unde vrei să mergem în luna de miere? Mă duci în Italia ca să-i văd operele lui Botticelli?

— Te duc oriunde vrei tu. Oriunde sub cerul liber.

Ea îi sărută duios pleoapele. Şi apoi rămase în tăcere, lucrând spre centru bărbiei sale, clătind lama într-un lighean de pe marginea patului, după fiecare linie scurtă, precisă. Era concentrată, îşi spuse el, lucrând cu atenţie în jurul cicatricei. În cele din urmă lăsă briciul la o parte, aruncându-l în lighean, după care îi şterse chipul cu o cârpă.

— Nu te mişca. Degetele ei îi mângâiară chipul, verificând dacă ratase ceva. Îi urmări cicatricea subţire de la bărbie spre gură. Înţeleg că cicatricea aceasta ţi-ai făcut-o singur, din vanitate, dar – mâna îi alunecă spre cicatricea de pe piept – asta? Nu tot din vanitate, presupun.

El dădu din cap că nu, luând-o de mână.

— Asta e fost din prostie. Dar tot de unul singur m-am ales cu ea.

— Arată ca o arsură.

— Aşa e.

Tăcere. Inima lui bătea cu putere în palma ei.

— Nu e nevoie să-mi povesteşti, spuse ea în cele din urmă.

— Vreau s-o fac, răspunse el, surprins să afle că rostea adevărul.

Cum să se aştepte ca ea să-i dezvăluie secretele, dacă el nu era dispus să facă acelaşi lucru? Dar e o poveste lungă.

— Avem toată noaptea la dispoziţie. El îşi ridică capul şi o privi încruntat. Când am fost la bucătărie, i-am spus lui O'Shea că eşti bolnav, mărturisi ea, rânjind. N-or să ne deranjeze până nu acostăm.

El se roti pe o parte şi se sprijini în cot, fără să ştie dacă să o certe sau dacă să o sărute. Ea rezolvă prima dilema sărutându-l, cuibărindu-se în pat, lângă el.

— Trebuie să te odihneşti, şopti ea, aducându-i capul la umărul ei.

De-abia dacă ai dormit toată săptămâna, fie ai stat de pază, fie ai stat cu amanta ta.

— Nu eşti amanta mea, eşti viitoarea mea soţie.

— Nu suntem căsătoriţi încă. Şi nu-mi strica fantezia. Este ultima mea şansă să fiu amanta cuiva.

O bucurie sălbatică îi umplu inima. O prinse de după talie.

— Aşa e.

Gray o îmbrăţişă în tăcere, cugetând asupra poveştii pe care voia să i-o spună. Era o poveste pe care de-abia dacă o înţelegea, şi ştia că ar fi spus-o mai mult pentru binele lui decât pentru al ei.

— Probabil ţi-ai dat deja seama că mama lui Joss a fost amanta tatălui meu. Una dintre ele, vreau să spun. Era sclavă pe plantaţia noastră.

— Înţeleg, spuse ea, mângâindu-i părul.

— Încă de la bun început, tata ba recunoscut pe Joss drept fiul lui. Asta s-a întâmplat după moartea mamei mele şi înainte ca numărul copiilor lui ilegitimi să fie atât de mare încât să fie cu adevărat ineficient să-i recunoască pe toţi. Am fost crescuţi ca doi fraţi, pe timpul zilei. Ne jucam

împreună, mâneam împreună, învăţam împreună. Dar noaptea eu rămâneam acasă, iar Joss mergea la mama lui, pe plantaţie. Mi se pare atât de ciudat acum, zise el, încruntat, când îmi amintesc cât de mult îl invidiam. Se bucura de aceleaşi privilegii ca şi mine, fără nicio aşteptare. Mie mi se părea că Joss se simţea în largul lui oriunde. Mult mai târziu mi-am dat seama că nu era deloc aşa.

Gray făcu o pauză şi îşi trecu mâna peste chipul proaspăt bărbierit.

— Presupun că nu ar trebui să mă mire că ajunsese să îmi poarte pică. Dar aşa s-a întâmplat. Când tata a hotărât să mă trimită în Anglia, la universitate – nu-mi doream altceva decât să schimb locul cu Joss şi să rămân acasă. Iar el îşi dorea o şansă să plece. Ne certam tot timpul şi ne-am luat la pumni de mai multe ori.

— Dar aşa sunt fraţii, interveni ea. Eu şi sora mea ne certam tot timpul la vârsta aceea.

— Presupun că ai dreptate. În cele din urmă, altă ceartă ne-a despărţit. Într-o noapte, pe când se întorcea din oraş, Joss s-a luat la ceartă cu nişte beţivani. Ei au hotărât că era momentul să-l pună pe fratele meu la punct, aşa că l-au bătut şi l-au însemnat.

Sophia înlemni cu mâna în părul lui.

— L-au însemnat?

— Se întâmpla adesea cu sclavii, li se ardea însemnul stăpânului lor pe umăr. O practică respingătoare – nu că sclavia nu ar fi. Însemnatul nu se mai practică în Tortola de mai multe generaţii, însă atacatorii lui Joss au hotărât să reia tradiţia.

Gray simţi un val de greaţă la amintirea fratelui său care zăcuse inert pe un pat de spital zile la rând. Mirosul cărnii arse, în combinaţie cu putoarea unei infecţii, urmat de duhoarea dulce de laudanum care le acoperea pe toate. Nu avea de gând să împărtăşească cu ea aceste detalii ale poveştii.

— Dumnezeule, şopti ea, continuând să-i mângâie părul.

— Plecarea mea în Anglia era stabilită înainte ca el să îşi revină în totalitate. Am stat la căpătâiul lui şi i-am promis că, odată ce urma să am banii mei, intenţionam să mă întorc după el şi Bel, şi că toţi ne vom bucura de aceleaşi avantaje, de aceleaşi şanse. Că avea să împărţim totul.

— Şi asta l-a ajutat să se simtă mai bine?

— Mi-a zis să mă duc naibii. Nu uita că era sub medicaţie şi în dureri, dar tot m-a rănit. M-am îmbătat ca un prost, mi s-a făcut râu şi apoi m-am îmbătat din nou. Nu ştiam cum să-l conving şi să-mi reamintesc mie însumi că, în ciuda tuturor lucrurilor, eram fraţi.

Ea tresări şi îi mângâie cicatricea.

— Oh, Gray, ţi-ai făcut asta de unul singur.

— Nu subestima niciodată puterea alcoolului şi nostalgia unui adolescent. Am fost atât de prost. Nu am făcut nimic aşa cum trebuia. M-am marcat pe piept pentru că nu aş fi reuşit să-mi ard umărul. Nu am încălzit fierul cât ar fi trebuit şi, bineînţeles, că mâna îmi tremura ca o frunză. Îi dădu mâna la o parte şi trasă cu degetele pata estompată, de formă neregulată. Dumnezeule, cât m-a mai durut. M-a durut tot drumul spre Anglia. Sigur nu mă lăsa să uit. Nu mă lăsa să uit că nu ar fi trebuit să plec. M-am simţit atât de vinovat că îl părăsisem, nici măcar nu mi-am făcut curaj să merg la Oxford când am ajuns. Am rămas pe corabie mai bine de un an. Când am ajuns, într-un final, în Anglia, a fost şi mai rău. Am descoperit viaţa de care ar fi trebuit să se bucure familia tatălui meu. Un loc în societate, avere, poziţie socială, privilegii. Şi nu un exil biblic într-un ţinut al sclaviei şi al epidemiei. Voiam – tânjeam – să reclădesc averea pe care tatăl nostru o risipise. Nu aveam nici cea mai mică idee cum să plătesc pentru greşelile lui morale, cu atât mai puţin să le răscumpăr pe ale mele. Dar ştiam cum să fac profit şi exact asta am făcut. Voiam să le ofer fratelui şi surorii mele tot confortul şi siguranţa care le fuseseră refuzate.

Palma lui se încleştă deasupra inimii.

— Şi cum am procedat? Încălcând toate promisiunile

pe care le făcusem. L-am dat la o parte pe fratele meu, i-am furat averea, am vândut casa părintească de sub picioarele lui şi l-am târât cu mine pe mare.

— Ca să deveniţi piraţi corsari.

— E adevărat, ne-am bucurat de momente incredibile, spuse Gray, zâmbind. Parcă eram din nou doi băieţi, doar că înarmaţi cu arme pentru oameni mari: tunuri, cinism, furie. Franţa, Anglia şi America s-ar fi putut arunca în aer. Noi eram acolo să strângem resturile. Spre sfârşitul războiului am început să ne gândim la Grayson Brothers Shipping. Voiam să deschidem birouri în Anglia, să construim mai multe corăbii – şi să o aducem pe Bel în Anglia la şcoală şi pentru debutul în înalta societate. Planul era să fim parteneri egali.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Iubirea, aşa nepotrivită cum e ea. Joss s-a căsătorit cu Mara şi apoi Mara a murit. Dintr-odată, nu mai voia să deschidem afacerea. Mi-a cerut partea lui din câştiguri ca să cumpere pământ tocmai în Tortola, pământ pe care să-l doneze mai apoi.

— Să-l doneze? întrebă Sophia.

— A fost ideea lui Bel, o cooperativă de zahăr. La asta se ajunge când o fată are numai prieteni misionari. Membrii Societăţii Religioase a Prietenilor şi Metodiştii obişnuiau să cumpere plantaţii şi să le împartă în ferme mai mici, pentru ca sclavii eliberaţi să-şi câştige singuri traiul. Partea cu cooperativa a fost ideea lui Joss – împărţind costurile şi munca pentru prelucrarea zahărului, ar fi putut ajunge la un profit.

— Ce-i drept, nu pare o idee proastă.

— Nu, nu este. Pare o idee de-a dreptul pioasă. Dar în realitate… este un risc enorm. Iar viaţa de agricultor – muncă multă, sărăcie. Ei merită mai mult, spuse el, scăpând o înjurătură. După tot acest timp, după atâta muncă şi sacrificii – să ajungem de unde am plecam? Nu-l puteam lăsa să facă una ca asta. Am plecat.

— Şi ai luat şi banii.

— O să-mi mulţumească într-o bună zi. Moartea

Marei l-a făcut pe fratele meu prea precaut, asta e tot. Odată ce o să-şi amintească cum e să fii pe mare, o să-mi mulţumească. Se ridică în pat. Şi nu mă interesează dacă sora mea zice că e fericită îmbrăcată în zdrenţe, complotând cu misionarii. O să vină în Londra şi am să-i organizez cel mai extravagant debut care a existat vreodată şi o să se îmbrace cu mătase în toate culorile curcubeului. N-am petrecut ultimii zece ani minţind, înşelând şi furând pentru ca fratele şi sora mea să continue să trăiască în exilul acela mizer în care ne-a aruncat tatăl nostru. La naiba, mi-am vândut sufletul pentru ei.

— Şşt, şopti ea şi se ridică lângă el, îmbrăţişându-l după umeri.

E bine.

— Ba nu e. Nu e deloc bine. Se pare că n-am făcut nimic bun toată viaţa mea.

— Atunci suntem amândoi în aceeaşi barcă, spuse ea, şi îl sărută după ureche. Dar cred că suntem potriviţi unul pentru celălalt, nu? Oamenii aşa ca noi… nu ştim cum să respectăm regulile. Dar facem ce ne cere inima. Şi eu am greşit faţă de alţii, dar este oare cu adevărat îngrozitor că nu regret nimic? Pentru că am ajuns să te cunosc.

El îi luă mâna şi i-o sărută.

— Eşti atât de tânără, nu ai de unde să ştii ce înseamnă cu adevărat regretul. Nu e vorba despre ce ai făcut, iubito, ci despre ce n-ai făcut.

Se lipi de ea, odihnindu-se în căldura minunată a sânilor ei.

— Vom merge în Italia, scumpo, îţi promit. Şi în Egipt şi India, dacă vrei. Dar trebuie să aşteptăm până mergem cu Bel în Anglia. Am pus deoparte zestre pentru ea, suficient cât să contracareze originile noastre. E adevărat, ne tragem dintr-un neam de aristocraţi, iar mama ei a fost cea de-a doua soţie a tatălui meu, aşa că Bel nu e ilegitimă. Mătuşa mea a fost de acord să ne ajute să o introducem în societate. Şi dacă nu e îndeajuns că eşti nepoata bogată a unei ducese ca să întorci privirile spre tine, mai e şi faptul că e cea de-a doua cea mai frumoasă femeie din lume.

Eliberându-se din îmbrăţişarea ei, Gray se întoarse să o privească. Complimentul lui păru să o fi lăsat nedumerită.

— Mătuşa ta e ducesă? întrebă ea, cu ochi mari. Cine e?

— Oh, nu e o ducesă regală. Camille Marie Augusta Glaston D'Hiver, Domnia Sa, ducesa de Aldonbury. Te iert dacă nu ai auzit niciodată de ea. Se aplecă să-i sărute gâtul. Cu sau fără talent, a venit timpul să respect regulile. Am să merg la Londra şi am să intru în jocul lor, am să iau parte la baluri şi petreceri, am să organizez şi eu câteva. Am să mă îmbrac din cap până-n picioare cu toate veşmintele de ultima modă, chiar dacă nu mi se potrivesc.

— Şi eu?

— Oh, faţă de tine am să fiu incredibil de loial, răspunse el, lovind-o uşor cu degetul peste nas. Nu-ţi face griji, scumpo. Le vom spune tuturor că eşti fiica unui colonist din Indiile de Vest. Presupun că nu-ţi va fi greu să-ţi intri în rol.

Ea nu îi răspunse cu un alt zâmbet.

— Dar, Gray… Dacă ţi-aş spune că nu vreau să mă întorc în Londra, că nu vreau să intru în jocul lor?

— Atunci am să reuşesc eu să te conving cumva, răspunse el cu un zâmbet ştrengăresc şi se aplecă să o sărute.

Ea îi puse mâna pe piept, oprindu-l.

— Şi dacă ţi-aş spune că nu pot să mă întorc?

— Bineînţeles că poţi. Îi duse degetul la buze şi nu o mai lăsă să vorbească. Şi o vei face, de dragul meu. Pentru că te rog eu să o faci. Odată ce Bel se instalează în Londra, iar Joss încheie parteneriatul, lumea va fi a noastră. Dar trebuie să mă ocup de asta mai întâi, dacă nu… îi mângâie uşor obrazul. Dacă nu, totul va fi în van.

Ea îl privi lung.

— Nu va fi în van, Gray. Ai făcut-o pentru ei. Şi orice s-ar întâmpla sunt sigură că ei ştiu asta.

— Mi aş dori să fiu la fel de sigur ca tine.

— Ascultă-mă pe mine, zise ea, mângâindu-i obrazul,

privindu-l cu ochii ei înlăcrimaţi. Sunt sigură că ştiu deja cât de mult îi iubeşti.

Preţ de o clipă, crezu că avea să înceapă să plângă. Preţ de o clipă, îi fu incredibil de teamă să constate că, dacă ea avea să plângă, el urma să i se alăture.

Dar ea dădu din cap, iar un zâmbet atotştiutor balansă privirea usturătoare. Apoi se aşeză veselă în poala lui şi îi împinse umerii pe spate.

— Şi acum, zise ea într-o şoaptă doritoare, ajutându-l să se întindă pe pat. Lasă-mă să-ţi arăt cât de mult te iubesc.

Capitolul 25

Răsăritul era nemilos.

Sophia privi cum primele raze ale dimineţii începură să se prelingă pe iubitul ei, furându-l uşor, uşor din braţele ei. Era aşezată pe scaunul căpitanului, cu picioarele ghemuite sub rochie, privindu-l pe Gray în timp ce dormea. El stătea tolănit pe pat, cu cearşafurile întortocheate în jurul corpului, cu un braţ pe ochi. Dormise în aceeaşi poziţie toată noaptea, după ce făcuseră dragoste.

Când sămânţa lui o pătrunsese, ea se rugă din tot sufletul ca aceasta să încolţească. Dacă ar fi rămas însărcinată, nu ar mai fi avut de ales. Nu îl putea părăsi dacă era însărcinată cu copilul lui; ştia că nici el nu ar fi părăsit-o. Chiar dacă ar fi fost nevoit să-şi schimbe planurile în Londra, bucuria unui copil i-ar fi domolit dezamăgirea.

Viaţa avea să scrie un alt sfârşit pentru ei, diferit de cel pe care şi-l imaginaseră ei înşişi, dar poate că avea să fie unul fericit.

Aşa că spera să rămână însărcinată.

Îl ţinu în ea până ce simţi că sforăitul tăcut îi umfla pieptul sub al ei. Îl lăsă mai apoi să se odihnească, iar ea merse uşor să se spele. Iar în clipa aceea începu să

sângereze.

După o oră de lacrimi şi suspine în tăcere, Sophia se cuibări pe scaun şi căzu pe gânduri.

Ce să facă? Cum să îi spună lui Gray adevărul? Poate să înceapă cu povestea aceea amuzantă a funcţionarului îmbujorat de la bancă, despre cum îl fermecase să îi dea cinci sute de lire din contul ei. Încă credea că acest episod avea să-l amuze copios.

Dar atunci ar fi trebuit să-i povestească de unde făcuse rost de restul o sută. Că îi câştigase la cărţi şi că o bună parte venea chiar de la masa ducesei de Aldonbury. Oare să îi mărturisească lui Gray că fusese colegă de şcoală cu verişorii lui? Că fusese invitată în casa lor de mai multe ori? Domnia sa probabil că aflase deja povestea dezgustătoare, cu toate că inventată, a fugii sale. Ea, la fel ca toate celelalte doamne respectabile, avea să o înlăture pe Sophia din grupul de cunoscuţi, era o necesitate socială.

Sophia nu avea cum să se prefacă, să intre în rolul fiicei unui colonist din Indiile de Vest. Chiar şi dacă s-ar fi împăcat cumva cu scenariul acela – şi nu era sigură că ar fi fost în stare să o facă, nici măcar pentru Gray dacă s-ar fi întors vreodată în Londra, ar fi fost o proscrisă. Dezonoarea ei ar fi lovit în toţi cei din jurul ei.

Ştia că trebuia să îi spui adevărul lui Gray. Dar odată ce avea să o facă, el ar fi fost acela însărcinat cu toate deciziile. Poate că ar fi insistat oricum să se căsătorească cu ea, prejudiciind astfel viitorul surorii sale şi respectabilitatea deja îndoielnică a familiei sale – toate lucrurile pentru care muncise din greu, pentru care sacrificase atât de mult.

Oh… poate că avea să o părăsească.

Sophia îşi îngropă chipul în palme. Cum să îi spună adevărul? Cum să îi mărturisească că fusese atât de schimbătoare, atât de necinstită şi ticăloasă şi, cu toate acestea, să încerce să îl convingă că îl iubeşte? Cum să îl oblige să ia o astfel de decizie, între iubirea pentru familie şi promisiunea pe care o făcuse faţă de ea?

Cum ar fi suportat dacă i-ar fi ales pe ei?

Ce ironie. Ar fi trebuit să dea dovadă de curaj şi să le ţină piept părinţilor săi, să îl roage pe Toby să rupă logodna în loc să fugă. Cu siguranţă ar fi ieşit un scandal de proporţii, dar poate că prietenii mai vechi nu ar fi rupt legătura cu ea. Şi poate că, anul viitor, ar fi fost invitată la un bal, un debut impresionant şi ar fi întâlnit privirea unui gentleman înalt, cu umeri laţi, cu un rânjet ştrengăresc pe chip şi o cicatrice interesantă pe bărbie.

Poate că ar fi invitat-o la dans.

Razele soarelui poposiră acum pe cicatricea lui, rât şi pe cea mai mare de pe piept. Îi invidia cicatricele acelea, dovezi de necontestat de iubire. Una faţă de fratele său, cealaltă faţă de sora lui. Sophia ar fi vrut să-l însemneze şi ea, dintr-un instinct primitiv. Chiar dacă nu vedea, chiar dacă poate nu ştia, în inima ei, el avea să fie întotdeauna al ei.

Îşi căută cu grijă prin bagaj călimara cu cerneală şi o pensulă mi cuţă. Când se aşeză lângă el pe pat, el tresări… dar nu se trezi. În schimb, se răsuci pe partea cealaltă, mai departe de ea. Perfect.

Din fericire, Sophia era iute de mână şi îndemânatică. Iar Gray era extenuat şi dormea dus. Lucră repede, pe ascuns, creându-şi însemnul. Când se dădu pe spate să îşi admire opera, din păcate temporară, auzi mai mulţi paşi pe punte şi pe cineva strigând:

— Pământ!

*

— Uite-o acolo pe *Aphrodite,* spuse Gray, ghemuit lângă ea în barcă, în timp ce un marinar vâslea spre Road Town. Gray insistase, bineînţeles, ca ea şi cuferele sale să fie primele care părăsesc corabia. Nu avea de gând să o părăsească.

Îi făcu semn spre corabia sa, care acostase de partea cealaltă a portului.

— Probabil că au ajuns deja de câteva zile şi ne

aşteaptă. Nu m-ar mira să o văd pe Bel pe docuri.

— Sper să nu fie acolo, spuse ea, iar el îi aruncă o privire încruntată.

— De ce? întrebă el. Am crezut că eşti nerăbdătoare că o cunoşti.

— Chiar sunt, minţi Sophia. Doar că nu mă simt pregătită, îmbrăcată aşa. Aş vrea să fac o primă impresie mai bună.

Gray arăta minunat în dimineaţa aceea, îmbrăcat într-o cămaşă albă, pantaloni gri şi o haină albastru regal care de-abia dacă îi cuprindea umerii masivi. Probabil că păstrase aceste haine special pentru această ocazie, întoarcerea lui triumfătoare. Sophia se simţi ştearsă şi banală la braţul lui, îmbrăcată cu rochia ei în dungi, ruptă. Şi ea avea o rochie splendidă pe care ar fi putut să o poarte. Însă rochia de mătase rămăsese împachetată la fundul cufărului. Dacă chiar avea de gând să o facă – să îi spună lui Gray întregul adevăr şi să îi lase opţiunea de a o părăsi ei bine, nu ar fi fost corect să arate atât de frumos.

— Să te prezint drept Jane? întrebă el, pe un ton amuzat. Nici măcar nu pot să mă gândesc la tine ca la o Jane. Nu ţi se potriveşte deloc acest nume.

Sophia îşi strânse pumnii. El îi oferea ocazia ideală. De ce să nu-i spună acum?

— Asta pentru că nu e numele meu.

Gray îşi încleştă maxilarul, iar degetele lui nu-i mai mângâiară mâna. Într-o clipită, un zid de gheaţă se clădise între ei.

Sophia se căzni să vorbească.

— Este cel de-al doilea nume. Ştii, eu… eu… Simţi cum o părăseşte curajul. Familia mea mi-a spus mereu pe cel de-al doilea nume.

Expresia lui încruntată se topi într-un rânjet.

— Iată un alt lucru pe care îl avem în comun.

Şi o luă de după talie, aducând-o mai aproape de el.

Furioasă pe propria laşitate, Sophia se lipi de el. Simplul gând… de a-i spune adevărul, de a-l privi încercând să decidă între ea şi planurile sale… Se simţi de

parcă panglica bonetei o tăia la gât, nu o lăsa să respire. Disperarea puse stăpânire pe ea, îndemnând-o să fugă.

Dar nu erau în Londra. Tortola era atât de mică, atât de pustie, atât de necunoscută pentru ea şi atât de familiară pentru Gray. Zări din barcă aşezările din Road Town înălţându-se din port, ca într-un amfiteatru, toate clădirile mai înalte aglomerate în apropierea malului. Oamenii mişunau pe docuri, mai toţi în nuanţe de maro şi abanos. Cum ar fi reuşit un intrus ca ea, cu pielea albă ca zăpada să dispară în marea aceea de oameni? Încotro s-o apuce dacă el ar fi părăsit-o?

La familia Waltham. Avea această legătură. Poate că nu plecaseră încă. Le-ar fi putut spune că e prietenă cu Lucy. Chiar mai bine, ar fi putut pretinde că era Lucy. La urma urmei, încă avea scrisoarea.

Vocea lui de bariton îi mângâie urechea.

— N-avea grijă. Eşti foarte frumoasă. Sunt atât de mândru de tine, cred că o să-mi explodeze haina.

— E foarte frumos aici, spus ea, încercând să schimbe subiectul.

— Presupun că da, pentru un nou-venit. Pentru mine e acasă.

Sophia nu îşi imagina că ar fi putut vreodată să rămână indiferentă în faţa unui astfel de peisaj, chiar şi după câteva decenii. Insula aceea bogată, verde, decorată cu nisip albicios, pe un fundal de cer azuriu… i-ar fi luat o mulţime de încercări să pună cu acurateţe pe hârtie culorile acelea minunate.

— Da, uite-o acolo, zise Gray, pe când se apropiau de docuri. Sigur s-a mai înălţat de când am văzut-o ultima oară.

Îi dădu drumul la mână, îşi duse palmele la gură şi strigă: „Bel!”

O zări pe tânăra care aştepta pe docuri. Purta o bonetă, dar îşi acoperi ochii cu mâna. La chemarea lui Gray duse mâna la inimă, iar cu cealaltă îi răspunse la salut.

De la distanţa aceea, Sophia nu putu să observe dacă

domnişoara Grayson avea urechile tatălui ei, însă tenul ei era mult mai diferit de cel al fraţilor săi. Avea o piele măslinie şi părul negru ca abanosul, atât de negru încât reflecta nuanţa albăstruie a cerului.

Dumnezeule, îşi spuse Sophia după ce acostară. Domnişoara Grayson era o adevărată frumuseţe. O frumuseţe exotică, medievală, de operă – genul de frumuseţe care radia din interior. Genul de frumuseţe care ar fi inspirat orice bărbat să compună ode şi să declare războaie şi care ar fi inspirat vorbe nemiloase din partea doamnelor în saloane. Nu era de mirare că Gray era dispus să facă orice pentru ea.

Cum să se compare Sophia cu o minunăţie ca ea? La naiba! Ar fi trebuit să se îmbrace cu rochia de mătase.

Tânăra se grăbi să-i întâmpine la capătul docurilor. Întâmpinarea fără suflu întrerupse orice introducere.

— Oh, mulţumesc lui Dumnezeu, spuse ea, încercând să-şi tragă suflul. Slavă Domnului că ai ajuns. Vin după tine. Deja l-au luat pe Joss cu ei, spus ea, agitată. Dumnezeule, au zis că-l spânzură.

Doamne, chiar spusese că vor…

— Să-l spânzure? Gray o ajută de Sophia să coboare din barcă şi poposiră pe docuri. O prinse pe sora lui de umeri. Bel, calmează-te. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Domnişoara Grayson încercă să îşi găsească cuvintele.

— De îndată ce Joss a acostat cu *Aphrodite,* bărbatul acela îngrozitor… celălalt căpitan…

— Mallory, adăugă Gray nerăbdător.

— Da, el. S-a dus la tribunalul maritim şi v-a acuzat că l-aţi atacat, că i-aţi luat corabia cu forţa. L-au trimis pe Joss la închisoare şi acum vin după tine. Aruncă o privire după umăr. Trei bărbaţi incredibil de masivi se îndreptau spre el. Sunteţi amândoi acuzaţi de piraterie.

Sophia simţi că leşină când auzi cuvântul acela. Puntea docurilor se clătină sub picioarele ei. Acum că era cu picioarele pe pământ – sau pe scânduri de lemn cum de se simţea de parcă era încă pe mare;

Gray nu părea deloc îngrijorat.

— Mă aşteptam la asta. Mallory e cel mai mare netrebnic, Bel. Am să lămuresc imediat situaţia, ai să vezi, spuse el, şi îi zâmbi Sophiei. Şi apoi am să-ţi fac cunoştinţă cu cineva.

Sophia şi domnişoara Grayson de-abia dacă avură timp să schimbe câteva privi confuze înainte ca cei trei bărbaţi să îi prindă din urmă.

— Jenkins. Gray îl întâmpină pe bărbatul din faţa lui cu o mişcare scurtă din cap. Sophia recunoscu o postură de autoritate încrezătoare. Întotdeauna o plăcere.

— Bine ai revenit, Gray. Şi eu mă bucur să te văd, răspunse bărbatul.

Aruncă o privire către colegii săi şi apoi spre Gray.

— Cu ce te pot ajuta? Sora mea mi-a spus că s-a produs o neînţelegere în legătură cu corabia *Kestrel.*

— Aşa s-ar părea, zise Jenkins. Gray, mi-e teamă că am să te rog să vii cu noi. Am primit ordin să te ţinem prizonier până ce judecătorul te va chema la interogatoriu ca să decidă de ce eşti acuzat.

— N-am să fiu acuzat de nimic, spuse Gray, râzând. Dar am să vin, de îndată ce mă ocup de pasagerii şi de echipajul meu.

Bărbaţii păreau stingheriţi.

— Trebuie să vii acum cu noi, Gray.

Le făcu semn celor doi bărbaţi, iar aceştia făcură un pas în faţă, cu o pereche de lanţuri.

Gray făcu un pas în spate.

— Vă asigur că nu e nevoie de cătuşe. Sunt un patriot, spuse el, privindu-i pe cei trei soldaţi. Am adus mai mult de şaizeci de corăbii în portul acesta şi le-am oferit pe toate Coroanei Britanice. Burton o ştie prea bine.

— Burton nu mai e de opt luni. Noul judecător – îl cheamă Fitzhugh – ei bine, el vrea să te ducem la secţie încătuşat. Îi place să se dea în spectacol, spuse Jenkins, agitat. Nu vom închide cătuşele. Dar vino de bunăvoie, Gray. Hai să nu facem scandal.

Gray scăpă o înjurătură, dar nu se împotrivi. Rămase

câţiva paşi în spate şi întinse mâinile. Jenkins îi supraveghe pe cei doi soldaţi care îi puseră cătuşele de metal.

Sophia o luă de braţ pe domnişoara Grayson.

— O să fie bine, şopti ea, mai mult pentru sine însăşi decât pentru fată. Nu a greşit cu nimic.

— Ştiu, spuse tânăra. Dolly reuşeşte mereu să iasă din belele.

— Cine e Dolly?

— Cum adică? Fratele meu.

Sophia o privi nedumerită. Oare mai exista un al treilea frate Grayson cu urechi pătrăţoase?

— Probabil că tu îi spui Gray, continuă tânăra, zâmbindu-i. Aşa îi spune lumea.

Dolly era Gray? Oh, Doamne. Nici nu era de mirare să sora sa era singura care avea voie să îi spună pe numele de botez.

Soldaţii începură acum să îi pună lanţurile şi la picioare, încercând să potrivească cătuşele în jurul gleznelor lui Gray.

— Am crezut că îl cheamă Benedict, şopti Sophia.

— Oh, da, dar ăsta era numele tatălui nostru. Mereu i s-a spus pe cel de-al doilea nume, Adolphus. Dolly. Înţeleg că îl cunoşti destul de bine pe fratele meu, spuse ea întorcându-se să o privească. Îmi cer scuze, încă nu am făcut cunoştinţă, continuă ea, făcând o scurtă plecăciune. Numele meu este Isabel Grayson. Erai pasager pe *Kestrel?*

— Nu, am plecat din Anglia la bordul lui *Aphrodite.* Joss nu ţi-a povestit nimic despre mine?

Domnişoara Grayson dădu din cap că nu.

— Nu am avut timp să stăm de vorbă. Însă dacă Dolly zice că o să fim prietene, presupun că… O prinse brusc de mână. Trebuie să fii una dintre prietenele domnului Wilson, de la Liga Misionarilor din Indiile de Vest. Îmi pare tare bine de cunoştinţă. Avem atât de multe planuri pentru cooperativa de zahăr. Şi putem să te ducem să vorbeşti cu judecătorul. Chiar dacă n-o să-l creadă pe Dolly, cu siguranţă nu va putea să discrediteze mărturia unui

misionar.

Misionar? Sophia nu îşi putea aduna gândurile. Dintre toate presupunerile care mai de care mai ridicole… oh, de-ar fi fost adevărat. Atunci poate că i-ar fi fost de ajutor lui Gray. Dar cu ce obraz să-şi permită ea, o femeie mânjită, o mincinoasă şi o hoaţă să intre în sala de judecată ca să-i ia apărare? Ar fi făcut mai mult rău decât bine.

Oh, Dumnezeule. Îi era mai bine fără ea.

În cele din urmă, soldaţii îşi terminară treaba. Văzându-l pe fratele ei în lanţuri, domnişoara Grayson începu să plângă.

— Bine, Jenkins, spuse Gray, pe un ton amar. M-ai încătuşat. Vin de bunăvoie. Dar sper să mă laşi un minut să-mi iau la revedere.

Jenkins le făcu un semn din priviri celor doi soldaţi, iar aceştia făcură câţiva paşi înapoi.

Gray se întoarse spre sora lui.

— Bel, şopti el, am o batistă în buzunarul de la piept. Ia-o. Ea făcu întocmai şi se şterse la ochi. El îi zâmbi cu căldură. Aşa îl întâmpini pe fratele tău risipitor? Intenţionasem să mă întorc acasă ca un negustor cinstit, spuse el, privind spre Sophia. Şi, mai mult decât atât, ca un bărbat de familie. În schimb, stau aici în faţa ta ca un pirat în lanţuri.

Începu să râdă, dar Sophia ar fi vrut să plângă. Din nou, cele mai bune intenţii frăţeşti ale sale fuseseră întortocheate şi dejucate de soartă. Văzu pe chipul lui cât era de îndurerat. Gândul că ar putea-o pune pe domnişoara Grayson într-o lumină proastă era cauza durerii sale…

— Chiar şi aşa, o tachina el pe sora lui, mă aşteptam la o sărutare din partea ta.

Domnişoara Grayson îl întâmpină cu un zâmbet şi se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz.

— Aşa-i mai bine. Nu-ţi face griji. Am să lămuresc imediat situaţia, zise el, privind-o când pe una, când pe cealaltă. Între timp, ar trebui să vă cunoaşteţi mai bine.

Îşi zdrăngăni lanţurile, dând ochii peste cap. Şi apoi făcu câţiva paşi în faţă, îndreptându-se spre cei trei bărbaţi.

Sophia simţi cum o ia ameţeala, iar pământul părea să îi fugă de sub picioare. Se simţea de parcă avea să leşine. Iar dacă Gray era încătuşat ca un infractor, cine avea să o prindă?

Închise ochii. Dacă ar fi fugit acum… nu ar fi prins-o.

Trebuia să plece. Dacă ar fi fost un om mai bun, un om cinstit, poate că ar fi adunat suficient curaj să îi spună adevărul şi să-şi accepte soarta. Poate că ar fi reuşit chiar să-l şi ajute. Dar dacă ar fi fost cu adevărat un om bun, nu ar fi ajuns niciodată în situaţia aceea. Nu ştia cum să-şi schimbe culorile, aşa cum niciun peşte nu ar fi ştiut cum să-şi schimbe solzii speciali.

Dar ştia cum să mintă. Ştia cum să fugă.

Exista o singură cale prin care să-l elibereze pe Gray.

Fugi spre el.

— Gray, şopti ea, prinzându-l de încheietura legată.

— Stai liniştită, scumpo, spuse el într-o şoaptă numai de ea înţeleasă. Îi cunosc. Le-am umplut buzunarele în toţi aceşti ani. N-o să mă spânzure. Am să lămuresc situaţia.

— Sunt sigură de asta, zise ea, aţinându-se să nu vomite. Dar… n-am să fiu aici după ce te eliberează.

Merita măcar atâta lucru să audă din gura ei. Aşa cum şi Toby ar fi meritat acelaşi lucru. Gray avea dreptate. Nu regreta ce făcuse, ci ce nu făcuse.

— Ce vrei să spui? întrebă el, furios.

— Trebuie să plec.

El o privi cu ochi mari, uluiţi.

— Mi-a venit menstruaţia, şopti ea. Nu sunt însărcinată.

— Scumpo, ştii deja că nu ăsta e motivul pentru care…

— Nu, nu e ăsta motivul. Nu plec din cauza asta.

El o privi din nou furios.

— Ce naiba încerci să-mi spui?

Fii puternică, îşi spuse ea. Spune-i tot; nu-i da

speranţe false.

— Trebuie să plec. Gray, te rog nu îngreuna şi mai mult situaţia. Nu înţelegi.

El o prinse cu forţă de încheietură, ca într-o cătuşă.

— Normal că nu înţeleg. Şi să nu crezi că te las să pleci cu una, cu două. M-ai minţit când ai acceptat să te căsătoreşti cu mine? Când mi-ai spus că… zise el, într-o şoaptă. Când mi-ai spus că mă iubeşti?

— Nu mai contează dacă te iubesc sau nu.

— Ba contează, înjură el.

Ea încercă pe furiş să se elibereze din strânsoarea lui. Continuă să îi vorbească pe o voce joasă.

— Gray, nu putem fi împreună. Pur şi simplu nu se poate. Se eliberă într-un final din strânsoarea lui şi dădu să plece, cu privirea în pământ. El voi să se apropie de ea, iar lanţurile îl opriră.

— Uită-te la mine, la naiba, mormăi el.

Ea ridică privirea.

— Gray…

— Dacă pleci, am să vin după tine. Şi am să te găsesc. Am cea mai rapidă corabie de pe mare şi o încăpăţânare fără margini. Nu pierd ce-i al meu, zise el cu o privire înflăcărată. Am să te găsesc.

— Te rog, şopti ea, disperată. Nu încerca. N-ai să mă găseşti. Nici măcar nu ştii cum mă cheamă.

El tresări. Dumnezeule, îl lovise unde îl durea mai tare.

Soldaţii îl apucară de braţe. Gray încercă să se elibereze.

— La naiba, n-am terminat.

— Îmi pare rău, Gray, spuse Jenkins. Trebuie să mergem. Sora ta poate să vină la închisoare să te viziteze. Nu ştiu ce să spun despre iubita ta.

— N-am să vin, răspunse Sophia. Şi nu sunt iubita lui.

El tresări puternic, de parcă ar fi aruncat apă de mare pe o rană deschisă.

— Du-te cu ei, Gray, şopti ea, cu lacrimi în ochi. Nu-i lăsa să te ia de lanţuri. Nu vrei să te vadă Bel aşa.

— Ia aminte de la domnişoara, Gray.

Bărbaţii îl traseră câţiva paşi, iar Gray îşi târî picioarele. Ezită, cu o expresie plină de furie în ochi.

— Nu am terminat discuţia. Am să te găsesc.

După care se întoarse cu spatele şi plecă cu ei.

Oh, Gray. Am terminat înainte să începem.

Domnişoara Grayson se apropie de ea, suspinând în batista fratelui său. Îl priviră amândouă cum se îndepărta. Oamenii le făceau loc să treacă în timp ce soldaţii îl ghidară pe o stradă îngustă şi dispărură din raza lor vizuală.

Gata, se terminase. Nu avea să-l mai vadă niciodată. Simţi că durerea aceea o rupea în două.

— Vrei să vii cu mine, domnişoară…? întrebă domnişoara Grayson. Îmi pare atât de rău, nici măcar nu-ţi ştiu numele.

Sophia se întoarse spre tânără. Ironia îi juca din nou feste. Hathaway, Turner, Waltham… îşi putea însuşi orice identitate, să îşi ia orice nume.

Orice nume, mai puţin cel pe care şi-l dorea cu adevărat.

Doamna Sophia Grayson.

Capitolul 26

— Joss. Ce dracu’ se întâmplă aici? întrebă Gray când intră în celula întunecată.

Soldatul îi scosese cătuşele şi plecă, trăgând poarta în urma lui, închizând încuietoarea masivă.

Fratele lui se ridică în picioare ca să-l întâmpine.

— În mod evident, suntem piraţi.

— Presupun că de asta ne acuză Mallory.

— Da. Joss se gemui pe vine, sprijinindu-se de perete. Ticălosul ăla s-a dus la tribunal imediat ce am acostat. Ar fi trebuit să-l ţin în celulă până ajungeai şi tu.

— De ce nu ai făcut-o?

— Ţipa şi scuipa întruna. Era al naibii de enervant, spuse el, ştergându-şi faţa cu mâneca. Oricum, nu cred că o să-l bage cineva în seamă. Reputaţia ta e de aur în zona asta, la propriu.

— Poate pe vremuri. Dar acum nu mai e aşa.

— Odată ce îi explici judecătorului versiunea noastră, o să ne elibereze.

— Normal. Şi ar fi bine să se grăbească. Avea de gând să-l părăsească, nu? Dar nu avea unde să fugă, pe insula asta sau de pe insula asta, până ca el să plece în căutarea ei. Câteva ore întârziere, chiar şi câteva zile – dar avea să o prindă din urmă. Şi după ce avea să o găsească, de data aceasta urma să-şi primească răspunsurile.

Gray îşi încolăci braţele în jurul barelor de metal.

— Ce le-a povestit Mallory? Ştii cumva?

— Că i-am atacat vasul fără niciun motiv, că i-am distrus marfa. Că i-am dărâmat catargul cu tunul, continuă el, ridicând din sprâncene.

— Nemernicul, zise Gray, încleştându-şi pumnul în jurul barei de metal. De ce nu l-am lăsat să se scufunde cu barca lui cu tot?

— Ah, presupun că-ţi plăcea prea mult s-o faci pe eroul. Voiai s-o impresionezi pe domnişoară. Apropo, ce mai face încântătoarea domnişoară Tuner?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, oftă Gray.

— Dumnezeule, ce-ai mai făcut de data asta?

— Am cerut-o în căsătorie.

— Şi? întrebă Joss surprins.

— Şi… Gray apucă barele cu mâinile şi făcu un pas în spate. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Tot aşa cum nu voia să se gândească la asta, dar nu avea cum să se abţină. Ce o speriase? Cu tot cu vorbele ei curajoase, Gray era sigur că citise teamă în ochii ei. Oare se hotărâse să fugă pentru că îl văzuse încătuşat? Poate că avea şi ea motivele ei pentru care să fugă de arest.

— Nu o cheamă Jane Turner, spuse el cu amărăciune. Nici măcar nu e guvernantă. E un fel de hoaţă duplicitară care umblă cu şase sute de lire la piept.

— Am crezut că nu vrei să vorbeşti despre asta.

Gray îi aruncă o privire aprigă fratelui său. De-abia atunci observă petele de pe chipul lui Joss şi vânătaia de sub ochiul stâng.

— Nu, hai să vorbim despre altceva. Ce cât timp eşti aici?

— De două zile.

— Gardianul ţi-a făcut asta? întrebă Gray arătând spre ochiul său.

Joss ridică indiferent din umeri.

Gray începu să înjure.

— Care dintre ei ţi-a făcut asta? O să plătească cu preţul vieţii, ţi-o jur.

— Calmează-te, Gray. Şi, pentru numele lui Dumnezeul, nu te apuca să-ţi dai una în ochi doar ca să fim egali.

— Nu e amuzant, Joss, spuse Gray, aruncându-i o privire rece.

— Oh, ba da, e amuzant. Bucură-te de glumele mele când spun una. Nu e nimic, Gray. Am trecut eu prin mai rele. Chiar tu m-ai bătut mai tare de atât. Şi mă aşteptam la asta, dacă tot am fost acuzat de piraterie.

— Piraterie, îngână Gray. Ce glumă proastă. Aceasta trebuia să fie călătoria în care devenise în cele din urmă un bărbat onorabil, dar ce se alesese de el? Părăsit de iubită şi întemniţat. Nicio faptă bună nu rămâne nerăsplătită.

Câteva ore mai târziu, gardianul traversă din nou coridorul.

— Aveţi o vizită, domnilor. O tânără încântătoare.

O fărâmă iraţională de speranţă încolţi în pieptul lui Gray. „S-a întors”, îi spuse o voce în capul lui. „Nu te-a părăsit”.

Se auziră câţiva paşi uşori pe podeaua de piatră şi cineva se ivi din întuneric. Bineînţeles. Era Bel.

— Joss. Dolly.

Ea se prinse cu mâinile de bare, iar cei doi i se alăturară de partea cealaltă.

— Ce face Jacob? întrebă Joss cu o voce slabă. Ce face fiul meu?

— E bine, Joss. Un pic mai înalt faţă de ultima oară când l-ai văzut şi de două ori mai năzdrăvan. Un adevărat bărbat Grayson. Întrebă de tatăl lui, zise ea, cu lacrimi în ochi. Am vorbit cu domnul Wilson, prietenul meu, continuă Bel. Cred că ţi-l aminteşti, Joss. A lucrat ca avocat în Londra înainte să-şi dedice viaţa operelor de caritate. Aruncă o privire spre gardian şi îşi coborî vocea. S-a interesat despre voi. Mi-a spus că… Mi-a spus că situaţia nu e prea bună.

— Ce vrei să spui? întrebă Joss. Sunt sigur că odată ce aude mărturia lui Gray nu vom fi acuzaţi de nimic.

— Asta e problema, zise Bel. E cuvântul lui Mallory împotriva cuvântului lui.

— Şi al meu, spuse Joss. Şi al tuturor marinarilor de pe *Aphrodite* şi *Kestrel.*

— Doar că nu toţi marinarii spun acelaşi lucru. Cineva, un ofiţer care a ajuns azi, e de partea lui Mallory.

— Brackett, răbufni Gray. Nenorocitul ăla.

— Cât despre ceilalţi marinari, domnul Wilson spune că e posibil ca mărturiile lor să nu fie luate în calcul pentru că s-ar putea ca şi ei să fie puşi sub acuzaţie.

— Sub ce fel de acuzaţii? întrebă Joss.

— Piraterie, pentru membrii echipajului lui *Aphrodite.* Răzvrătire, pentru marinarii de pe *Kestrel.*

Gray începu să înjure. Nu, situaţia nu era deloc una îmbucurătoare.

— Bun, atunci să mituim judecătorul. Fiecare om are preţul său.

— Nu, se împotrivi Bel.

— Bel, nu e momentul să facem pe martirii. Suntem ameninţaţi cu spânzurătoarea.

— Vreau să spun că nu se poate, continuă ea. Domnul Wilson îl cunoaşte pe acest domn Fitzhugh. Se pare că e foarte ambiţios, dornic să îşi facă o reputaţie şi să obţină un post mai bun. Aşa că vă va pune sub acuzaţie chiar şi fără dovezi substanţiale. Vrea să te dea drept exemplu,

Gray.

— De ce ar face una ca asta? întrebă Joss, întorcându-se spre Gray.

Gray îşi încleşta maxilarul. Ştia exact de ce.

— Nu toţi piraţii corsari au renunţat la a mai prăda corăbii odată ce războiul a luat sfârşit. Unii dintre ei şi-au continuat îndeletnicirile, chiar şi fără aviz. Acum sunt piraţi, nu au nicio responsabilitate faţă de Coroană. Asta reprezintă o problemă pentru negustorii cinstiţi. Aşa ca mine, adăugă el, ironic.

Fratele său începu să înţeleagă.

— Şi cea mai bună soluţie ca să-i descurajeze pe corsari să devină piraţi…

— Este să îl captureze pe cel mai de succes corsar. Şi să-l spânzure. Gray se întoarse cu spatele şi se îndepărta de uşă. Acest Fitzhugh intenţionează să-şi clădească cariera pe spinarea mea. La naiba.

— Dolly, te rog să nu mai înjuri, se auzi glasul plăpând al lui Bel. Avem nevoie de Dumnezeu de partea noastră.

— Nimeni altcineva nu pare să fie cu noi, adăugă Joss.

— Mâine va avea loc un fel de audiere, zise Bel. Judecătorul va auzi toate mărturiile şi va decide dacă are suficiente dovezi cât să convoace curtea de piraterie.

— Curtea de piraterie? repetă Joss.

— Da, spuse Gray, dacă vrea să ne pună sub acuzaţie, trebuie să convoace reprezentanţii guvernatorului, până în Antigua. Nu e deloc un proces simplu. Dar n-o s-o facă dacă nu e sigur că vom fi spânzuraţi.

— Înţeleg, spuse Joss. S-ar părea că multe depind de ziua de mâine.

— Totul depinde de ziua de mâine. Dacă nu reuşesc să scap mâine, ea o să fie deja prea departe. Şi s-ar putea să o pierd cu adevărat. La naiba!

Bel întinse mâna spre el printre bare. Gray acceptă confortul degetelor ei subţiri, ca de copil încleştate pe mâna lui.

— Domnul Wilson va încerca să intervină în numele vostru, spuse ea. Noi, restul, ne vom ruga.

Gray îi strânse degetele în palmă.

— Aşa să faci. Dacă Bel era cea care se ruga, poate că Dumnezeu ar fi ascultat-o. Ce face domnişoara Turner? întrebă Gray fără să se poată abţine.

— Cine? întrebă Bel, confuză. Nu cunosc nicio domnişoară Turner.

— Domnişoara de pe docuri, Bel. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu ştiu, şopti ea, cu o privire pierdută. Mi-a spus că o aştepta cineva acolo şi apoi domnul Wilson a venit după mine, iar…

— Iar ea a plecat, continuă Gray, lipindu-şi fruntea de bare.

Dumnezeule! Chiar plecase. Chiar îl părăsise. Până în clipa aceea nu ar fi crezut-o în stare de asta.

Cu siguranţă făcuse ceva greşit. Poate că ar fi trebuit să insiste să îi afle secretele. Poate că nu ar fi trebuit să-i destăinuie toate secretele sale. Sau poate că… Dumnezeule, poate că îşi bătuse joc de el în tot acest timp.

— Îmi pare rău, spuse Bel. Cred că a vrut să plece.

*

— Nu pot să cred că l-am minţit, zise domnişoara Grayson, deschizând obloanele care dădeau spre plantaţia verde, savurând briza sărată. Nu l-am minţit niciodată pe fratele meu.

Sophia rămase pe marginea patului, abătută. De parcă toate minciunile ei nu ar fi fost suficient de îngrozitoare, acum o corupsese şi pe sora lui Gray.

— Îmi pare rău că te-am rugat să faci asta, spuse ea. Dar e pentru binele lui. Dacă judecătorul m-ar chema să depun mărturie, s-ar putea să nu-mi creadă povestea mâine.

— Dar cum să nu creadă un judecător adevărul?

Într-adevăr, cum? Minciunile lui Sophie ajunseseră să

fie atât de multe, că nici măcar ea nu reuşea să mai facă lumină printre ele. Dar în clipa în care domnişoara Grayson o confundase pe Sophia cu un misionar, îi oferise cea mai bună variantă atât de a-l ajuta pe Gray, cât şi de a fugi în lume. Încă o zi de minciuni – în acel rol, cel mai complicat de până acum – şi avea să fie liberă.

Domnişoara Grayson se aşeză pe pat, lângă ea.

— Presupun că e mai bine aşa, pe termen lung. Dar expresia de pe chipul lui Gray când i-am spus că ai plecat… Era…

— Furios, presupun.

— Nu, răspunse domnişoara Grayson, surprinsă. Nu a fost deloc furios, doar… dezamăgit, aş spune. S-a schimbat la faţă. Ştiu că s-a împotrivit cooperativei de zahăr, dar văd că acum e încântat de idee, zise ea, zâmbindu-i Sophiei. Cred că eşti o influenţă pozitivă, domnişoară Turner.

Sophia preferă să schimbe subiectul.

— Sper că nu e dormitorul tău, nu? Nu aş vrea să îţi fac şi mai multe probleme, ai fost atât de amabilă.

Gray nu exagerase când îi vorbise despre bunătatea surorii sale. Într-adevăr, Sophia o privi pe Bel ca pe o sfântă. În timp ce Bel îşi vizitase fraţii la închisoare, Sophia fusese răsfăţată cu nenumărate mici miracole: o baie în apă limpede, frumos mirositoare, caldă; un ospăţ cu fructe tropicale, pâine pufoasă şi carne nesărată; o rochie proaspăt spălată; un pat moale, cu aşternuturi curate în camera aceasta luminoasă, aerisită. Dacă Gray ar fi fost alături de ea, Sophia s-ar fi simţit că în paradis.

— Nu, nu este dormitorul meu, răspunse Bel. A fost camera mamei mele, dar n-a mai stat nimeni aici de ani de zile.

— Mama ta a murit de mult? Din poveştile lui Gray, Sophia înţelesese că mama lui Bel murise recent.

— Acum un an. Dar am mutat-o din camera asta acum câţiva ani, când s-a îmbolnăvit. Bel deschise o uşă între ferestre şi îi făcu semn Sophiei să se apropie. Vino să vezi.

Sophia păşi pe uşă şi intră într-o galerie pavată cu

piatră, încadrată de coloane greceşti. După balustradă, o vale bogată, verde se întindea în spatele casei, adevărate coline împodobite cu natură. În depărtare, doi munţi stâncoşi încadrau un ocean albastru.

— E atât de frumos, şopti ea. Se vede până la port.

— Da, e o privelişte minunată. Nu e foarte uşor să transporţi bu nuri până în vârf de munte, dar nu mă pot plânge în faţa unui peisaj atât de grandios.

— De ce ai mutat-o pe mama ta în altă cameră? întrebă ea. Tind să cred că aşa o priveliţte poate să vindece orice boală.

— Poate, unele. Doar că, în cazul mamei mele, riscul era prea mare, spuse ea, cu un surâs nostalgic. A avut o inflamaţie în creier când eram eu mică. A supravieţuit, dar chiar dacă s-a vindecat fizic, mintea ei nu a mai fost niciodată la fel. Tot restul vieţii a avut atacuri… imprevizibile. Pentru siguranţa ei, am mutat-o într-o cameră cu vedere spre munţi, la parter.

Sophia se aplecă peste balustradă şi examină stâncile calcaroase acoperite cu muşchi de jos. Erau destul de sus. Sărmana Bel îşi trăise copilăria cu teamă că mama ei s-ar putea arunca de la balcon. Dacă propria mamă ar fi fost aici, ar fi vrut să atârne draperii la ferestre. Sophia se simţi brusc recunoscătoare pentru copilăria ei plictisitoare, atent supravegheată.

— Pământul ăsta făcea parte din plantaţia tatălui meu. Acum doar casa ne aparţine.

— Te-ai supărat atunci când Gray a hotărât să vândă pământurile?

Bel se întoarse cu faţa spre ea.

— Dar de unde ştii? spuse Bel şi făcu ochii mari. Ah, pot să ghicesc. Fraţii mei se ceartă în continuare, nu? A făcut bine când a vândut plantaţia. Şi Joss ar fi făcut acelaşi lucru. Şi eu la fel dacă i s-ar permite unei femei să se ocupe de astfel de chestiuni.

Întunericul începuse să îmbrace valea purpurie în umbre. Sophia îşi strânse şalul împrumutat în jurul umerilor.

— Dar nu înţeleg. Atunci, dacă Gray şi Joss obişnuiau să se înţeleagă bine, de ce continuă să se certe acum, din cauza cooperativei de zahăr?

— De ce se tot ceartă bărbaţii? zise Bel îmi doresc să nu fi sugerat niciodată să ne folosim de banii pe de urma pirateriei. Fraţii mei s-au certat mult pe tema asta şi acum niciunul dintre ei nu vrea să lase de la el. E o adevărată sursă pentru certuri. Cooperativa oricum se va deschide, datorită misionarilor credincioşi aşa ca tine şi ca domnul Wilson.

Sophia îşi muşcă buzele. Şi ce avea să se întâmple când urma să afle că ea nu era o misionară credincioasă şi că cooperativa nu avea să se deschidă – oare Gray şi Joss ar fi continuat să se certe? Dar nu se putea gândi acum la asta.

— Eşti sigură că nu vrei să-l anunţăm pe domnul Wilson că ai ajuns?

— Nu, răspunse Sophia. Nu dacă el se îngrijeşte de cazul fraţilor tăi. Trebuie să fiu complet imparţială.

Asta era tot ce mai lipsea, ca acest biet domn Wilson să îi contrazică povestea – sau şi mai rău, să fie prins în mijlocul poveştii.

Bel îşi privi mâinile încleştate pe balustradă.

— Vrea să se căsătorească cu mine. Domnul Wilson.

Sophia se simţi uşor dezamăgită, în numele lui Gray.

— Bineînţeles, spuse ea, încercând să vorbească pe un ton amuzat, întrebându-se cum se făcea că această tânără nu îşi cunoştea adevărata frumuseţe şi influenţă pe care o avea asupra bărbaţilor. Oare nu ştia că s-ar fi putut căsători cu oricine şi-ar fi dorit ea? Ce bărbat nu şi-ar dori să se căsătorească cu tine?

— Dorinţa nu este o bază pentru căsătorie, răspunse Bel şi îşi încrucişă braţele la piept, jenată.

Ah. De fapt, chiar nu ştia.

— Tu ai vrea să te căsătoreşti cu domnul Wilson?

— Nu ştiu. E un om cald, cinstit şi împărtăşim pasiunea pentru operele de caritate. Am putea clădi o viaţă frumoasă împreună. Nu-l iubesc, dacă asta vrei să ştii. Dar

nu vreau să mă căsătoresc din dragoste.

— Meriţi să fii iubită, zise Sophia, luând-o de mână. Asta îşi doreşte Gray pentru tine. Nu eşti obligată să te căsătoreşti cu primul bărbat care îţi oferă companie şi o casă. Sunt sigură că fratele tău vrea să-ţi poarte de grijă. Îşi doreşte cu disperare să fii fericită.

Bel oftă.

— Vrea să mă ducă la Londra, să mă îmbrace în rochii de mătase, să mă acopere cu bijuterii şi să mă prezinte în faţa aristocraţiei – a celor care profită de pe urma nefericiţilor de pe insula asta. Cum să fiu fericită aşa?

Sophia rămase în tăcere, privind norii care se schimbau în nuanţe puternice de roz şi portocaliu în strălucirea apusului.

— Te înţeleg. Mai mult decât ai crede.

Bineînţeles, fugise din Anglia din acelaşi motiv pentru care Bel nu voia să plece de acasă. Niciuna din ele nu îşi dorea să fie etalată, să fie constrânsă într-o căsătorie pentru interesele altora. Dar Sophia înţelese acum că planurile lui Gray nu aveau nimic de-a face cu accesul în înalta societate, ci venea din iubirea pe care i-o purta surorii sale şi din dorinţa de a-i oferi cel mai bun trai. Era imposibil să nu se întrebe – oare tocmai asta îşi doriseră şi părinţii ei pentru ea? Oare uneltirile lor nechibzuite, parvenite se născuseră tot din dragoste?

Poate că da. Dar nu avea să ştie niciodată.

— Domnişoară Grayson, promite-mi ceva, te rog. După ziua de mâine, promite-mi că vei sta de vorbă cu Gray şi că îi vei spună că…

Sophia se opri. Ar fi vrut să-i zică: Spune-i sincer tot ce mi-ai spus mie acum, povesteşte-i despre planurile şi visele tale. Şi ascultă-l mai apoi, permite-i să-ţi explice ce vise are el pentru tine, pentru familia voastră.

Totuşi, Gray ar fi avut nevoie să audă un singur lucru – iar restul avea să se rezolve de la sine. Aceleaşi cuvinte care aproape că schimbaseră totul pentru ea.

— Spune-i că îl iubeşti, zise ea. Are nevoie să audă

asta.

— Bineînţeles că am să i-o spun.

— Trebuie să-mi promiţi.

— Promit, zâmbi Bel.

— Foarte bine, răspunse Sophia şi o strânse uşor de braţ pe Bel înainte să-i dea drumul. Foarte bine.

Pe măsură ce se întuneca, o cuprinse un sentiment de uşurare.

Această promisiune îi dădu speranţa că lucrurile aveau să se aşeze a doua zi. Atât timp cât Gray ştia că a avea iubirea necondiţionată a surorii sale.

În acel moment, Sophia trebuia să se ocupe de restul: să se asigure că el avea să trăiască.

*

Până la răsăritul soarelui, Gray ştia că era un om mort. Într-un fel sau altul.

Luase la pas întreaga celulă, cu mintea împrăştiată. Îl părăsise, o ştia prea bine. O simţea. Încă ar mai fi putut să plece în căutarea ei, avea la dispoziţie corăbii, marinari şi bani. Doar că cei morţi nu se bucurau de aceste resurse.

Ce să facă? Putea să-şi pledeze cazul, să se apere. Din punct de vedere moral şi legal, Gray ştia că dreptatea era de partea sa. Dar dacă Fitzhugh era hotărât să îl dea drept exemplu, faptele nu prea contau.

Soarta lui era deja pecetluită. Iar soarta lui Gray nu era doar a lui, ci şi a lui Bel, a lui Jacob, a lui Joss. Ar fi putut el oare să pună în joc viitorul întregii sale familii pentru o şansă la libertate, în speranţa slabă că avea s-o găsească?

Se ghemui la podea şi îl înghionti pe fratele său, ca să-l trezească.

— Joss. Joss.

Joss se întoarse spre el, frecându-se la ochi.

— Ce vrei, Gray?

— Vreau să mă asculţi. M-am gândit toată noaptea la seara trecută. Azi, la tribunal, vreau să mă laşi pe mine să

vorbesc.

— Am de ales? întrebă Joss, întinzându-se. Nu cred că niciunul din noi nu va avea prea multe şanse să vorbească. Să nu crezi că farmecul tău va reuşi să te scoată din situaţia asta.

— Nu am de gând să farmec pe nimeni. Încerc să salvez corabia ta. Vorbesc serios, Joss, să nu scoţi un cuvânt. Deja am întocmit actele în Anglia. Afacerea, vasele – dacă mor, totul îţi revine ţie în testament. Bel şi Jacob au bani în cont. Gray îşi sprijini capul de peretele de piatră şi îşi masă templele. Le-am pregătit odată cu actele pentru parteneriat. Speram să le semnezi anul acesta.

— Acum m-am trezit, spuse Joss. Despre ce naiba vorbeşti? Nu face pe martirul cu mine, Gray.

— Nu pot risca să murim amândoi, Joss. Nu înţelegi? Ce s-ar alege de Bel şi de Jacob? Gray se ridică în picioare şi luă din nou celula la pas, agitat. Unul dintre noi trebuie să iasă cu viaţă din povestea asta, de dragul lor. Am decis să pledez vinovat cu condiţia că tu vei fi lăsat în libertate, la fel şi echipajul. O să spun că te-ai împotrivit, dar că eu te-am constrâns să devii căpitanul corăbiei. În afară de asta… tu nu ai urcat niciodată la bordul vasului *Kestrel,* Joss. Nu au nicio dovadă împotriva ta. Aşa că ţine-ţi gura şi ascultă-mă!

— Adică vrei s-o fac pe prostul. Să joc rolul negroteiului ignorant care nu e în stare să gândească pentru el. Îşi trase genunchii la piept şi îşi odihni braţele pe ei. Asta vrei să fac, Gray?

— Nu, răspunse Gray, oprindu-se pe loc. Îl privi pe fratele său în ochi. Da, Joss. Asta vreau să faci.

Joss privi în gol câteva clipe. Şi apoi dădu uşor din cap.

— Nu.

— Ce vrei să spui? Nu poţi să spui că nu.

— Te asigur că pot s-o fac. Tocmai ce am făcut-o. Joss se ridică, scuturându-şi pantaloni. Dă-mi voie să-ţi arăt din nou. Nu.

— Preferi să fii spânzurat? Gray traversă celula mică

în doi paşi, ajungând faţă-n faţă cu fratele său. Joss, ai un copil care are nevoie de tine. O soră care are nevoie de tine. La naiba, eu sunt fratele tău – şi eu am nevoie de tine. Am nevoie de tine să ai grijă de ei.

— N-am să fac ce-mi ceri, Gray.

— La naiba. N-am crezut niciodată că eşti atât de egoist şi că ai sacrifica siguranţa propriului fiu de dragul mândriei.

— Îmi ceri să sacrific mai mult decât mândria. Demnitatea. Umanitatea mea, pentru numele lui Dumnezeu. Prefer ca Jacob să crească ca orfanul unui pirat, decât fiul unui sclav.

— Nu ai fost niciodată sclav.

— Ştii ce vreau să spun. Vreau ca fiul meu să-şi facă singur rostul lui în lume, prin propriile puteri şi curaj. Ce exemplu i-aş da dacă aş jura în faţa lui Dumnezeu şi în faţa Angliei că nu pot fi tras la răspundere pentru propriile acţiuni?

Gray se întoarse pe călcâie şi porni spre colţul cel mai îndepărtat al celulei. Se sprijini cu mâna de perete, frecându-se la ochi cu cealaltă mână, încercând să se concentreze.

La naiba cu tot. Cu Joss şi cu mândria lui încăpăţânată, prostească. Gray trebuie să-l convingă cumva. Nu putea permite să moară amândoi. Pur şi simplu nu putea lăsa să se întâmple una ca asta. Ideea că Bel şi Jacob ar fi putut rămâne singuri pe lume îl îngrozea. Joss îşi drese glasul.

— De ani de zile tot încerci să-mi spui cum să trăiesc, Gray. Dacă chiar simţi nevoia să faci sacrificiul suprem, fă-mi o favoare: măcar de data asta, lasă-mă să iau decizii pentru mine însumi.

Furia din glasul fratelui său îl lăsă pe Gray încordat.

— Ce vrei să spui?

— Nu m-ai întrebat niciodată ce vreau eu. Mi-ai vândut casa fără să spui nimic, iar prima oară m-ai obligat să vin cu tine pe mare. Ştiai că voiam să mă stabilesc aici… după ce s-a născut Jacob, dar tu m-ai târât din nou după

tine. Dacă tot am să mor, măcar lasă-mă să mor cu un strop de independenţă.

Acum Gray era cel furios.

— Îţi place să fii pe mare, Joss. Ştiu că-ţi place. Sau cel puţin îţi plăcea înainte ca Mara să moară şi să ia cu ea partea cea bună din tine. Îl observă pe fratele său tresărind când îi menţionă soţia. Dumnezeule! De mult nu mai tresărea la auzul unui nume. Aveam planuri. Urma să devenim parteneri. Tu eşti cel care a dat înapoi pentru că ai preferat să sapi în pământ ca să-i faci pe plac lui Bel în planul ei ridicol.

— Nu e un plan ridicol.

— Fii serios, o cooperativă de zahăr? pufni Gray. Într-un singur sezon o să daţi faliment. Şi cum o să-şi respecte atunci fiul tău tatăl, arendaşul? Cine o să te mai respecte atunci?

— Uite o întrebare mai bună. Cum se face că propriul meu frate nu mă respectă? Nu m-ai lăsat niciodată să iau propriile decizii.

— Asta pentru că iei decizii proaste!

Joss îl privi furios. Trase aer în piept şi continuă.

— Nu. Adevărul e că tu încerci să mă forţezi într-o viaţă pe care eu nu mi-o doresc, doar ca să-ţi linişteşti propria vină. Pentru că tu eşti fiu legitim, iar eu sunt un copil din flori. Pentru că tu eşti alb, iar eu sunt negru.

— La naiba, Joss. Este pentru că suntem fraţi. Nu mai încerca să pui toate probele noastre pe seama deosebirilor dintre noi. Eşti fratele meu mai mic şi e dreptul meu să am grijă de tine. Gray îşi duse mâinile la cap. Ne-am distrat toţi anii ăştia, fugărind după corăbii. Ne înţelegeam bine înainte ca Mara să moară. Aveam planuri. Tu ai hotărât să îţi vezi de viaţa ta şi ai dat vina pe mine. E chiar atât de îngrozitor că vreau un viitor mai bun pentru tine, pentru familia ta?

— Nu, nu este, oftă Joss.

— Şi atunci de ce eşti atât de supărat pe mine? Pentru că am plecat cu toţi banii noştri?

— Pentru că ai plecat, zise Joss, dintr-un colţ al

celulei. După ce a murit Mara am trăit într-un iad. Nici pentru Bel nu a fost uşor. Erau apropiate. Aşa că eu şi Bel nu muream de nerăbdare să fugim în Londra şi să ne părăsim casa în care am copilărit. Nu înţelegi? Sufeream. Aveam nevoie de tine, Gray. Eu aveam nevoie de tine. După tot ce ai zis cum că vrei un viitor mai bun pentru familia noastră… Ei bine, familia ta avea nevoie de un frate, iar tu ai plecat.

Gray îl privi lung, încercând să-şi găsească cuvintele.

— Ştiu că sufereai. Nu crezi că mă durea sufletul să te văd consumat de durere? Dar nu aveam ce să fac, decât să am grijă de averea noastră, să încerc să fac o casă pentru voi. Poate că n-am procedat cum ar fi trebuit, dar asta nu înseamnă că nu îmi pasă de voi.

— Ştiu, răspunse Joss. Ştiu.

— Chiar ştii? Gray aşteptă până ce fratele său îi întâlni privirea. Joss încercă din nou să-şi găsească cuvintele. Oricât de bătrâni am fi, vei rămâne mereu fratele meu mai mic. Atât timp cât am un cuvânt de spus, nu-i pot lăsa să te spânzure. Nu-mi cere să fac una ca asta.

— Şi e în regulă ca tu să-mi ceri mie să fac aşa ceva? Pentru că tu eşti singurul capabil de afecţiune frăţească, nu? Joss traversă celula şi se propti în faţa lui Gray. Orice s-ar întâmpla, nu e vina ta. Înţelegi? Puse mâna pe umărul lui Gray. Ştiu că ai încercat întotdeauna să faci tot ce ţine de tine, în felul tău nesuferit, arogant. Ai fost întotdeauna un frate bun, Gray. Şi un prieten pe măsură.

Gray scăpă o înjurătură, privi în gol şi apoi către fratele său.

— Te avertizez, Joss. Dacă nu-ţi iei mâna de pe mine… Va trebui să te îmbrăţişez.

Joss începu să râdă.

— După un asemenea discurs, aş fi chiar dezamăgit dacă n-ai face-o. Gray îl prinse pe fratele său într-o îmbrăţişare bărbătească. Joss îl bătu pe spate.

— Şi, oricum, ce tot vorbim atât despre moarte? întrebă Joss, cu ochii în lacrimi şi cu un zâmbet şiret. Am mai păcălit noi moartea. Eu cred că o să reuşim şi acum să

o scoatem la capăt. Poate că Wilson va găsi o soluţie. Sau poate că Bel ne va ajuta cu un miracol.

— Poate, oftă Gray şi alunecă cu spatele pe perete până ce se aşează în fund, cu picioarele întinse.

Joss i se alătură.

— Vorbesc serios, Gray. Să nu te mai aud vorbind de spânzurătoare şi de sacrificii supreme.

— Foarte bine, îi spuse Gray. N-o să mai vorbesc despre asta.

— Acordă-ţi o clipă de optimism. Ştii, nu suntem doar eu, Bel şi Jacob la mijloc. Tânăra ta domnişoară ar rămâne cu inima frântă dacă te-ar spânzura.

— Sunt o grămadă de tinere domnişoare pe lumea asta care ar rămâne cu inimile frânte dacă m-ar spânzura, zise Gray pe un ton sec. Dar cea la care ţin a plecat.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Oh, a plecat. Ştii, mi-a spus că mă iubeşte. Ce prost am fost că am crezut-o.

— E chiar atât de greu de crezut? întrebă Joss. Nu e ca şi cum ar fi singura în situaţia asta.

— Mai prost eşti tu, mormăi Gray. Îşi odihni din nou capul pe peretele de piatră şi se uită în gol pe singura fereastră a celulei. Câteva felii de cer senin îi făceau cu ochiul printre barele de metal ruginit. Îl durea ochii să se uite spre cer, însă disconfortul era preferabil întunericului. Să mă îndrăgostesc tocmai acum… după ce am reuşit toată viaţa să evit cu succes astfel de situaţii.

— Să le eviţi? Din contră, aş spune că ai pornit în cercetări pe tot globul.

Gray rămase o clipă pe gânduri. La naiba, nu-i plăcea deloc când Joss avea dreptate.

Mai bine că fugise. Ştia ce avea de făcut astăzi; i-ar fi fost şi mai greu cu ea acolo. Cu toate acestea, ca de obicei, regreta lucrurile pe care nu le făcuse. Cuvintele pe care nu le rostise.

— Nu i-am spus niciodată că o iubesc. Ce tâmpit sunt! Normal că a plecat. I-am spus-o în alte feluri, dar n-am folosit niciodată cuvintele astea.

— Îţi vine chiar atât de greu să le spui?

— Da. dar… nu ştiu. Nu ar trebui să-mi fie greu, spuse Gray. Ştii, băiatul acela de cincisprezece ani a avut curaj să spună de faţă cu întregul echipaj tot ce eu n-am reuşit să-i şoptesc nici măcar în întuneric. O să ajungă un ofiţer de valoare într-o bună zi, acest Davy Linnet. E mai curajos decât noi doi la un loc.

— Vorbeşte în numele tău, pufni Joss.

Gray începu să râdă în hohote. Dumnezeule, cât de dor avea să-i fie de Joss. Spera ca fratele său să îl ierte într-o bună zi pentru că avea să i trădeze încrederea o ultimă oară.

— Joss, zise Gray, încercând să-şi dreagă glasul. Te iubesc. Orice s-ar întâmpla, vreau să ştii asta.

Joss îl prinse de după umeri.

— Mă bucur că mi-ai spus-o. Dar ştiam deja – nu m-am îndoit niciodată de asta. Cred că şi ea ştie că o iubeşti. Şi vei avea ocazia să i-o spui.

Gray îşi masă tâmplele. Ce altceva să mai spună? Mai avea doar câteva zile pe lumea asta şi nicio speranţă de a o vedea. Dar trebuia să păstreze aparenţa optimismului, de dragul lui Joss.

— Să presupunem că aş reuşi s-o găsesc. Ce fac dacă îi spun c-o iubesc şi ea tot o să vrea să plece?

— N-aş şti ce să-ţi spun. În dragoste nu există garanţii. Ştiu foarte bine că dragostea e efemeră.

Gray tresări, ştiind că Joss se referea la Mara.

Joss rămase în tăcere câteva clipe, după care continuă cu vocea lui joasă.

— Poate că nu vei putea s-o ţii mereu lângă tine. Dar nu cred că vei regreta dacă încerci. Eu nu regret nimic.

Gray simţi lacrimi în colţul ochilor. Îşi îndepărtă repede privirea, căutând să răspundă cu ceva amuzant şi irelevant. Nu mai fu nevoit să o facă pentru că Joss vorbi din nou.

— Fata aia te iubeşte, Gray. O să scăpăm de aici şi atunci – pun pariu cu tine – o vei găsi pe Sophia aşteptându-te.

— Sophia? se grăbi Gray să întrebe. O cheamă Sophia?

— Aveam dreptate, răspunse Joss, râzând. Nu ştiai.

— Dar… Gray se scărpină la ceafă. Dar tu de unde ştii? De cât timp ştii cum o cheamă?

Joss ridică din umeri, degajat.

— De ieri, zise el şi începu să râdă când îl văzu pe Gray atât de uluit. De când ţi-ai dat jos pantalonii să urinezi. E scris pe fundul tău.

Capitolul 27

— Cei de pe corabia *Aphrodite* ne-au semnalat, aşa că am pornit spre ei. Ne-am strâns velele, pregătiţi să stăm de vorbă. Şi nenorociţii ăia ne-au prins în capcană. Înainte ca ofiţerul nostru să apuce să vorbească, individul ăla – Mallory făcu semne spre Gray în sala de judecată – ne-a aruncat în aer catargul. E suficient să vă uitaţi la corabia mea ca să vedeţi că nu mint.

Judecătorul Fitzhugh încuviinţă cu o mişcare scurtă din cap.

— Continuaţi.

Gray îşi încleştă dinţii. În ritmul ăsta nu mai avea nicio şansă să ajungă la spânzurătoare. Efortul supraomenesc de a-şi ţine gura în faţa tuturor acestor minciuni îngrozitoare – probabil că l-ar fi omorât mai repede de atât.

Dar trebuia să rămână stăpân pe situaţie. Nu mai avea niciun rost să se certe acum. Fie că ar fi atârnat la capătul unei frânghii sau că ar fi explodat de indignare, rezultatul era exact acelaşi. Totul se termina aici. Aici, în încăperea asta înăbuşitoare cu lambriuri vechi şi cu un aer dărăpănat. În aceeaşi încăpere în care primise recompense, clădindu-şi întreaga avere de la nefericiţii aceia de negustori care aveau neşansa să se intersecteze cu *Aphrodite*. Îşi vânduse sufletul în această curte. Era o

justiţie ciudată ca viaţa să i se sfârşească tot aici.

— Ei bine, el a urcat pe *Kestrel,* continuă Mallory, privindu-l lung pe Gray.

Sub masă, Gray îşi încleştă pumnii.

El şi oamenii lui. M-a legat, mi-a furat barca şi mi-a distrus încărcătura.

— Şi toate astea fără nicio provocare din partea dumitale, zise Fitzhugh, ridicând din sprâncene.

— Niciuna.

Gray îşi încleşta pumnii până îi trosniră oasele. Lângă el, marinarii de pe *Aphrodite* şi de pe *Kestrel* protestau zgomotos. El le aruncă o privire rece peste umăr, reducându-i la tăcere.

Lângă el, Joss îi făcu un semn domnului Wilson.

— Netrebnicul ăla. Întreabă-l despre furtună, şopti el. Despre foc.

Despre rom.

— Nu, îl opri Gray. O să înşire şi mai multe minciuni. Iar curtea asta nu vrea să audă adevărul. La fel cum nu-i interesa să afle adevărul nici când veneam cu corăbiile pe care le capturam. Judecătorii ăştia sunt interesaţi numai de recompensă.

— Dar nu e nicio recompensă la mijloc, spuse Joss.

— Oh, ba da. Doar că nu e vorba despre o corabie.

Judecătorul îşi termină interogatoriul şi se întoarse spre Gray.

— Domnule Grayson, te rog să te ridici în picioare.

— Joss, şopti Gray. Nu ar fi trebuit să te oblig să vii cu mine pe *Aphrodite.* E numai vina mea că ai ajuns aici şi am de gând să rezolv situaţia. Ia banii şi fă cu ei orice te face pe tine fericit. Vinde corăbiile, cultivă trestie-de-zahăr…

— Ce tot spui acolo? şopti Joss. Să nu faci vreo prostie, Gray.

— Domnule Grayson, repetă Fitzhugh nerăbdător. Ridică-te.

— Nu fac nicio prostie, se grăbi Gray să-i şoptească fratelui său. De data asta, fac ceea ce trebuie.

Se împinse în scaun şi se ridică în picioare, ajungând la acelaşi nivel cu bărbatul care stătea pe scaunul judecătoresc.

Fitzhugh nu era cu mult mai în vârstă decât Joss. Era un bărbat înalt, cu un aer bolnăvicios şi transpira din abundenţă pe sub peruca albă; nu părea deloc în largul lui în clima acea tropicală. Arăta ca un băieţaş îmbrăcat în haine de om mare – un băieţaş care mâncase ceva bătaie la şcoală. Probabil din dorinţa de a părea mai în vârstă sau poate mai înţelept, avea o expresie foarte încordată, de parcă ar fi fost o caricatură. Însă privirea din ochii lui Fitzhugh fu cea care îl amuză pe Gray. Anticipare, amestecată cu admiraţie. Fără îndoială că judecătorul auzise poveşti despre el; succesul lui Gray era o chestiune de mândrie locală.

Cu toate astea, Gray nu se aştepta ca urma de adoraţie din privirea lui Fitzhugh să cântărească în favoarea lui. Din contră, bănuia că asta avea să-l facă pe judecător chiar mai nerăbdător să îl pedepsească. El era varianta maritimă a bătăuşului de la şcoală, iar asta era şansa lui Fitzhugh să îl pună la pământ.

Şi ca să-l provoace şi mai tare, Gray fu primul care vorbi:

— Înţeleg că asta e o audiere informală. Curtea aceasta nu are nicio autoritate să ne acuze de piraterie.

Fitzhugh îşi miji ochii în spatele ochelarilor rotunzi cu rame din sârmă.

— Nu de una singură, domnule Grayson. Ci prin asociere cu guvernatorul.

— Care nu ar fi deloc încântat să vină tocmai din Antigua pentru un caz fără prea multe dovezi.

După câteva clipe de ezitare, Fitzhugh răspunse:

— Tocmai acesta este scopul audierii de astăzi, domnule Grayson. Să evaluăm dovezile.

Judecătorul se încruntă la el, iar Gray aproape că începu să râdă.

Cu tot cu acrobaţiile sale faciale, Fitzhugh îi cedase controlul discuţiei. Sala de judecată era la discreţia lui

Gray.

Acesta îşi relaxa corpul şi îşi permise să rânjească.

— Îmi pari cunoscut, domnule Fitzhugh. Poate ne-am întâlnit la Oxford?

Judecătorul tuşi, dregându-şi glasul.

— Mă îndoiesc sincer.

— Ah. Aşadar, nu ai studiat la Oxford. Cambridge?

— Edinburgh.

— Oh, Edinburgh. Presupun că acum că războiul a luat sfârşit, Amiralitatea şi-a mai scăzut standardele? întrebă Gray, studiindu-i reacţia. Şi totuşi, te cunosc de undeva. Ne-am întâlnit oare în oraş? Poate la White?

— Nu. Gura lui Fitzhugh deveni o linie subţire. Nu că ar avea vreo importanţă, dar sunt sigur că nu ne-am cunoscut niciodată, domnule Grayson.

— Deci, nu eşti membru al clubului White? Ce păcat. Probabil că te confund. Zări o picătură de sudoare alunecând pe sub peruca lui Fitzhugh. În orice caz, am fost în relaţii bune cu fiecare judecător care a lucrat aici în ultimii ani şi nu văd de ce treaba asta ar trebui să se schimbe acum. Cred că putem discuta ca între bărbaţi, având în vedere faptul că e o audiere informală.

— De fapt…

— Înţeleg că eşti într-o dilemă, domnule Fitzhugh. Pe vremuri, în sala asta de judecată circulau mulţi bani. Am trăit multe aventuri, în perioada războiului. Un judecător bun îşi clădea repede o reputaţie, ca să nu mai vorbim şi de avere. Dar acum… cu ce fel de cazuri te confrunţi? Creanţe de asigurare? E greu să îţi construieşti o reputaţie în astfel de circumstanţe. Sunt şanse mari ca superiorii tăi să te uite de tot. Poate că o să rămâi în postul acesta toată viaţa. Rânji când văzu expresia umilită de pe chipul lui Fitzhugh. Oh, nu dispera. Cu puţin noroc, poate că o să te îmbolnăveşti înainte să mori de plictiseală.

Hohote de râsete umplură întreaga sală de judecată. Judecătorul bătu cu ciocănelul până se făcu linişte.

— Domnule Grayson. Vă aflaţi aici sub acuzaţia de piraterie, o infracţiune pedepsită cu spânzurătoarea. Ar fi

bine să nu mai ţii discursuri şi să mă laşi pe mine să adresez întrebările.

— Dacă tot o să fiu spânzurat, ce rost mai are să fiu politicos?

După ce următoarele hohote de râs se domoliră, Gray îşi coborî vocea şi se apropie de masa judecătorului.

Acesta îl privi dispreţuitor. Foarte bine. Era nerăbdător să îl vadă pe Gray mort.

— Ştiu ce vrei, Fitzhugh. Şi fac ce vrei tu. Sunt gata să pledez vinovat pentru toate acuzaţiile. Poţi să-ţi clădeşti cariera pe mormântul meu, să-ţi ceri înaintarea în funcţie şi să te întorci în Anglia. Tot nu cred că te vor accepta la White. Dar întrebările şi acuzaţiile încep şi se termină cu mine. Ne-am înţeles?

— Vrei să pledezi vinovat. Pentru piraterie.

— O să mă dau şi în spectacol dacă vrei, ca lucrurile să pară mai interesante. În final, o să te alegi cu un om spânzurat. Însă doar cu unul. Odată ce îmi asum vinovăţia, o să termini audierea aceasta „informală” şi toţi ceilalţi vor fi liberi.

— Prea bine, zâmbi Fitzhugh.

— Vreau să-mi dai cuvântul tău de onoare. Şi dacă mă tragi pe sfoară, Domnul mi-e martor că o să te bântui din iad.

— Ai cuvântul meu. Eu îl am pe al tău?

— Cuvântul meu de gentleman, îi răspunse Gray cu un zâmbet. Se depărtă de masă şi se adresă sălii de judecată. Tot ce a declarat căpitanul Mallory este adevărat.

Toţi bărbaţii săriră în picioare, protestând. Fitzhugh bătu cu ciocănelul fără niciun rezultat, iar Gray readuse sala la tăcere.

Reuşi cu greu să ignore privirea de trădare din ochii lui Joss. Dar o ignoră.

— Le-am trimis un semnal prietenos celor de pe *Kestrel.* Am urcat pe corabie fără permisiune. Am preluat comanda vasului. Am tras în catarg cu tunul. Şi am distrus o bună parte din încărcătură. Gray numără fiecare ispravă

pe degete. Tot ce am spus e adevărat. Dacă toate aceste fapte fac din mine un pirat, atunci înseamnă că sunt pirat, rosti Gray peste o mare de proteste. Nici eu şi nici onorabilul domn Fitzhugh – aruncă o privire cu subînţeles către toţi cei din sala de judecată – nu vrem să auzim alte proteste. Ne-am înţeles?

Îi privi în ochi pe oamenii săi – O'Shea, Quinn, Levi, Stubb şi pe toţi ceilalţi, până şi pe Davy – până ce aceştia se supuseră. El rămase cu maxilarul încleştat, cu umerii drepţi şi cu o privire concentrată. Nici măcar nu clipi. Era uşor să fie curajos acum, când moartea era totuşi la câteva săptămâni distanţă. Avea suficient timp să tremure din toate încheieturile mai târziu. În singurătate.

Se întoarse din nou cu faţa spre judecător.

— Domnule Fitzhugh, ţi-ai găsit piratul. Cred că e momentul să încheiem aceste discuţii, nu?

— Da, păi… Fitzhugh tuşi. Domnule Grayson, luând în considerare declaraţia dumitale care e susţinută nu numai de căpitanul Mallory, dar şi de către ofiţerul tău, domnul Brackett, eşti acuzat de piraterie, o infracţiune împotriva Coroanei Regale. Urmează să fii judecat.

În încăpere se aşternu tăcerea. Nu se auzi nimic în afară de râsul meschin al lui Mallory.

— Grayson, am să dansez pe mormântul tău.

— Dacă el moare, mor şi eu cu el, spuse Joss, ridicându-se în picioare.

Gray îi aruncă o privire rece fratelui său.

— Joss, nu. Stai jos, la naiba. Gândeşte-te la sora ta. Gândeşte-te la fiul tău.

— Eu sunt căpitanul *Aphroditei,* se auzi glasul lui Joss în sala de judecată. Eu sunt responsabil de acţiunile pasagerilor şi ale echipajului. Dacă fratele meu este pirat, atunci şi eu sunt pirat.

Gray simţi că i se opreşte inima. Acum aveau să moară amândoi, el şi fratele lui cel prost.

Joss se îndreptă spre mijlocul încăperii, iar nasturii de alamă de pe uniforma de căpitan străluciră în lumina soarelui.

— Dar vreau un proces. Vreau să fiu auzit şi să se cerceteze toate dovezile. Jurnalele de bord, starea vaselor, mărturiile membrilor echipajului meu. Dacă vreţi să-l spânzuraţi pe fratele meu, va trebui să găsiţi un motiv să mă spânzuraţi şi pe mine.

— Cu drag, răspunse Fitzhugh, cu sprâncenele ridicate până la perucă.

— Şi pe mine.

Gray oftă la auzul acelui glas. Nici măcar nu era nevoie să se uite ca să ştie că Davy Linnet se ridicase în picioare. Băiatul acela prost de curajos.

— Dacă Gray e pirat, înseamnă că şi eu sunt pirat, zise Davy. Eu l-am ajutat să ţintească şi să dea cu tunul în catarg, ăsta e adevărul. Dacă el merge la spânzurătoare, merg şi eu.

Un alt scaun scârţâi pe podea şi un alt marinar se ridică în picioare.

— Vin şi eu.

Oh, Dumnezeule. Acum şi O'Shea?

— Eu am urcat la bordul corăbiei *Kestrel.* Am preluat cârma şi i-am ajutat pe ceilalţi să-l legăm pe nenorocitul ăla, zise irlandezul, făcând semne spre Mallory. Presupun că şi eu sunt pirat.

— Foarte bine, răspunse Fitzhugh, cu o strălucire nebună în ochi. Altcineva?

Levi se ridică de lângă fereastră. Umbra lui făcu întuneric în încăpere.

— Eu, spuse el.

— Levi, şi tu? răbufni Gray, ducându-şi mâinile la cap. În toţi cei şapte ani de când lucrezi pentru mine n-ai scos niciun cuvânt, şi de-abia acum te-ai hotărât să vorbeşti?

La naiba, acum se ridicară toţi în picioare. Cu pumnii încleştaţi, blestemându-l pe Mallory, apărându-l pe Gray, certându-se între ei despre cine merită titlul de cel mai sângeros pirat. Ar fi fost o dovadă înduioşătoare de loialitate, dacă nu urmau să moară cu toţii.

— Vedeţi? Gray recunoscu vocea lui Brackett. Sunt

toţi nişte nenorociţi care încalcă legea, după cum am spus eu!

Fitzhugh bătu cu ciocănelul de câteva ori, de parcă ar fi muncit de zor la o nouă masă.

— Linişte în sală! urlă el. Linişte! Ordine!

În cele din urmă se făcu linişte în agitaţia aceea de nedescris – nu chiar o pauză, cât mai degrabă un moment colectiv de respiro, pentru ca strigătele să izbucnească din nou. Judecătorul profită de acest moment, sări în picioare şi aruncă la nimereală cu ciocănelul în mulţime. În felul aceasta ciocănelul deveni mult mai util. Mallory scoase un ţipăt de durere în tot haosul acela şi toţi îşi îndreptară atenţia spre el.

— Toţi cei care au participat la capturarea ilegală a vasului *Kestrel* vor fi condamnaţi ca piraţi şi vor plăti cu preţul vieţii, zise el cu răsuflarea tăiată şi cu peruca într-o parte. Am să vă spânzur pe toţi, netrebnici ce sunteţi!

*

Acesta era semnalul pentru Sophia.

O strânse de mână pe domnişoara Grayson şi intră în sala de judecată şi strigă:

— Atunci şi eu merit să fiu spânzurată.

De data asta se lăsă o tăcere mormântală. Doar mătasea şi crinolina cutezară să foşnească în timp ce intra în sala de judecată. Dumnezeule, cât de mult îi lipsise asta. Să îşi facă intrarea.

Sophia îşi netezi rochia roz din mătase, înaintând cu grijă pe lângă mobilier. Cât era de fericită acum că vanitatea o împinsese să ocupe spaţiu în cufăr cu rochia ei. Frumuseţea exagerată era de ajutor în situaţii extreme, precum aceasta.

Simţi privirile bărbaţilor aţintite asupra ei în timp ce înainta prin mulţime, cu fruntea sus şi cu spatele drept. Fu tentată să le întoarcă privirile, să îi întâmpine pe fiecare dintre prietenii săi cu un zâmbet cald. Se abţinu totuşi, păstrându-şi îmbujorarea exersată, de debutantă, pentru

singurul bărbat care conta.

Bărbatul palid, cu perucă care se holba la ea cu gura căscată.

— Onorată instanţă, începu ea pe un ton duios, făcând o scurtă reverenţă.

— Dumneata… Dumneata cine eşti?

Sophia ştiu atunci că domnul Fitzhugh era persoana potrivită. Tânăr şi palid; destul de neatrăgător şi mai degrabă stângaci. Un bărbat cu prea puţină încredere în sine şi experienţă când venea vorba despre femei. Bărbaţii de genul lui erau uşor de înduplecat, uşor de amăgit.

Şi totuşi, scopul ei nu mai era acela de a amăgi. În acel moment avea să spună adevărul.

— Sunt domnişoara Sophia Jane Hathaway, din Kent. Şi, din câte înţeleg în urma acestei audieri, s-ar părea că sunt un pirat.

— Dumneata, domnişoară? Pirat?

Sophia se jucă cu dantela de la decolteu.

— Nu aţi spus că oricine a luat parte la capturarea vasului *Kestrel* va fi spânzurat ca pirat?

Judecătorul înghiţi în sec, după care încuviinţă cu o mişcare din cap.

Ea ridică mâna, mângâindu-şi pielea delicată a gâtului.

— Dumnezeule. Atunci va trebui să mă spânzuraţi şi pe mine. Poate şi execuţia mea nu vă va ajuta să avansaţi în carieră, aşa cum se întâmplă în cazul celorlalţi, dar e o consecinţă prea mică în căutarea justiţiei. Nu am dreptate, domnule judecător?

— Nu, răspunse el, dar încuviinţând în acelaşi timp din cap. Privirea lui se mută de la gât la ochii ei. De fapt… vreau să spun că…

Sophia îşi lăsă capul într-o parte şi îl privi nedumerită.

— Presupun că trebuie să mă interogaţi, nu-i aşa? Să depun mărturie?

— D-da.

Când tăcerea îi dădu de înţeles că nu avea să urmeze

nicio întrebare, ea spuse:

— Poate că ar trebui să încep cu începutul?

— Aşa ar fi cel mai bine, oftă judecătorul recunoscător.

— Prea bine.

Şi acum – de-abia acum – îşi permise să se uite spre Gray. Se străduise din toate puterile să nu privească în direcţia lui, chiar dacă prezenţa lui o atrăsese ca o forţă magnetică din clipa în care intrase în sală. Simţi exact unde era; ştia exact câte grade să-şi răsucească gâtul ca să îi întâlnească privirea.

Nu anticipase cât de greu avea să-i fie să se întoarcă la loc. Citi o mulţime de emoţii în ochii lui – întrebări şi acuzaţii, dar şi rugăminţi şi promisiuni –, iar acum simţi lacrimi în ochii ei.

„Gata. Ai toată viaţa înainte ca să plângi”.

Respirând adânc, Sophia îşi îndreptă din nou atenţia spre judecător.

— Domnul Grayson v-a spus adevărul, dar a omis unele detalii. Scoase o batistă brodată şi se şterse repede la ochi, după care o duse la piept. Sper să îmi permiteţi să vă spun adevărul.

„Doar că nu în întregime”.

— După cum v-am spus deja, numele meu este Sophia Jane Hathaway, chiar dacă bărbaţii din această încăpere mă cunosc *drept* Jane Turner. Tatăl meu, Elias Hathaway, este un gentleman bogat, dar care se trage dintr-o familie modestă. Am călătorit sub un nume fals pentru că am plecat din Anglia fără permisiunea lui. Şi fără ca el să ştie.

O urmă de vinovăţie încolţi în inima ei. Toată neliniştea prin care trebuia să treacă familia ei. Poate că deja o credeau moartă.

Fitzhugh o privi cu interes prin ochelarii săi.

— Aţi fugit de acasă?

Ea încuviinţă.

— Voiau să mă mărite. Cu un bărbat pe care nu-I iubeam.

Era clar din expresia judecătorului că nu era de

acord.

— Urma să vă căsătoriţi împotriva voinţei dumneavoastră. Aşa că – logic – aţi fugit de una sigură, cu ajutorul acestor tâlhari, în indiile de Vest. Îi aruncă o privire rece lui Gray. Poate că ar trebui să adaug şi acuzaţia de răpire.

— Oh, nu! Nu m-aţi înţeles, zise Sophia, muşcându-şi buzele.

De ce era mai complicat să spună adevărul decât să mintă? Nu *ştia* cum să explice cum ajunsese de la „Nu pot să mă căsătoresc cu Toby” la „Trebuie să iau o corabie spre Tortola”. La vremea respectivă, cumva, în disperarea ei, lucrurile păruseră mai clare. Acum vedea orice ar fi văzut o persoană normală: că ar fi trebuit pur şi simplu să rupă logodna.

Dar atunci, la fel ca şi acum, îi fusese mult mai greu să spună adevărul decât să mintă.

— Vă asigur, nici căpitanul şi nici domnul Grayson nu au ştiut adevărul despre identitatea mea. I-am făcut *să* creadă că sunt o guvernantă în drum spre un nou post.

Sophia mai făcu un pas spre masa judecătorului, puse o mână îmbrăcată cu mânuşă pe marginea biroului şi se apropie de el, ca să-i vorbească. Fitzhugh îşi aranjă peruca, vizibil tulburat şi în acelaşi timp flatat de apropierea ei. Foarte bine.

— Onorată instanţă, simt că sunteţi un bărbat cu principii, un bărbat ambiţios, spuse ea pe un ton respectuos. Cred că mă veţi înţelege când vă spun că eram în căutarea scopului meu în viaţă. Voiam să cunosc viaţa reală, să-mi găsesc adevărata pasiune.

— Şi aţi făcut-o? întrebă el. V-aţi găsit… pasiunea?

— Oh, da, răspunse ea fericită. Domnul Grayson mi-a arătat-o. În sala de judecată se auziră şuşoteli. Sophia îi aruncă o scurtă privire lui Gray. Nu mai văzu acuzaţii şi întrebări în ochii lui; o privea extrem de confuz. Cu chipul lui frumos. Dar, pentru ea, totul devenise clar.

Îşi dorise să trăiască viaţa aşa cum era ea în realitate – dar cum avea să o facă, dacă va continua să fugă de ea?

Asta era viaţa ei, a nimănui altcuiva. Era povestea ei, desenul ei.

— Domnule Fitzhugh, continuă ea, îmi permiteţi să vă povestesc despre capturarea vasului *Kestrel?* Am fost martoră la întreaga scenă de la bordul corăbiei *Aphrodite.* Când acesta încuviinţă din cap, Sophia spuse: A fost o furtună îngrozitoare în ziua aceea. Norii erau învolburaţi şi verzi ca marea, şi, în timp ce corăbiile se apropiau una de cealaltă, a început să fulgere. Un fulger a lovit catargul vasului *Kestrel,* care a izbucnit în flăcări. Fără să se gândească la propria siguranţă, domnul Grayson şi câţiva dintre cei mai curajoşi oameni ai lui au sărit în ajutorul celor de pe *Kestrel.* Nu au vrut altceva decât să îi ajute pe marinarii răniţi de pe *Kestrel* să dărâme catargul înainte ca focul să ajungă pe punte. Dar aveau prea puţin timp la dispoziţie, iar cu o încărcătură plină de rom, corabia avea să explodeze, cu siguranţă.

Domnul Fitzhugh îi asculta cu interes fiecare cuvânt, chiar dacă ochii lui păreau să fie axaţi pe decolteul ei.

— Şi...?

— Domnul Grayson i-a trimis pe toţi bărbaţii care se mai ţineau pe picioare pe o barcă, mai puţin pe domnul Linnet, spuse ea, căutând chipul tânăr al lui Davy prin mulţime. Iar împreună au doborât catargul folosind chiar tunul de pe *Kestrel,* stingând focul în apă.

— Incredibil, şopti judecătorul.

— Nu-i aşa? zâmbi cu mândrie. A fost cel mai nobil act de curaj pe care l-am văzut vreodată. Domnul Grayson a salvat multe vieţi în ziua aceea. Inclusiv viaţa căpitanului Mallory, care dă acum dovadă de o laşitate uluitoare acuzându-i pe aceşti oameni nevinovaţi de piraterie, decât să-şi piardă propria corabie salvată din furtună.

Sophia se aplecă şi mai aproape de el.

— Domnule Fitzhugh, ştiaţi că acest căpitan Mallory era dispus să le refuze îngrijirea medicală marinarilor săi răniţi când acest port era la doar câteva mile distanţă? Tocmai din acest motiv domnul Grayson a preluat controlul pe *Kestrel,* lăsându-şi propria corabie să o ia înainte cu

răniţii. Dacă acesta este un act de piraterie, atunci bărbatul acesta este cel mai onorabil pirat de pe faţa pământului. Şi, pentru că şi eu am făcut parte din echipajul care a preluat controlul vasului *Kestrel,* sunt mândră să mă declar şi eu pirat.

— Dumneata ai făcut parte din echipaj?

— Da, am fost bucătăreasă. Ştiţi, nu eram foarte mulţi. Sophia îşi dădu jos mănuşa, dezvăluindu-şi mâna cu piele aspră, plină de bătături. Onorată instanţă, eu sunt o femeie de familie bună. Nu am muncit niciodată cât am muncit în ultimele zile, dar am făcut-o cu drag, ca să-i ajut pe marinarii aceştia. Viaţa mea s-a schimbat în ziua cu furtuna. N-am să mai fiu niciodată aceeaşi.

„În mai multe feluri decât aţi bănui”, îşi spuse ea amuzată. Dar mărturia fusese una adevărată.

Se întoarse către Gray, care avea un zâmbet pierdut pe chip. Era plăcut să ştie că încă mai împărtăşeau ceva, chiar dacă era o simplă glumă între ei doi.

— Chiar şi acum, bărbatul acesta nevinovat e dispus să se sacrifice ca să-şi salveze fratele şi echipajul de la spânzurătoare. Curajul şi tăria de caracter ale domnului Grayson sunt un exemplu pentru mine, spuse ea, ştergându-se la ochi cu batista. Ar trebui să fie un exemplu pentru noi toţi.

„Oh, haide”, îşi zise Gray cu un zâmbet şiret. „Deja exagerezi”.

— Un exemplu… Fitzhugh repetă de parcă tocmai descoperea ceva. De onoare?

— Minte! Domnul Brackett păşi spre mijlocul încăperii, făcându-şi loc prin mulţime cu nasul lui ascuţit şi cu coatele nervoase. Este o mincinoasă şi o târfă. Ea şi Grayson sunt amanţi. Întreaga poveste este o minciună, născocită ca să îi salveze lui gâtul.

Sophia rămase cu răsuflarea tăiată. Nimeni nu spuse nimic.

„Te rog, nu mă întreba nimic”, îl imploră ea în tăcere pe judecător. Se simţea atât de bine ca, într-un final, să stea în faţa lui Gray, a oamenilor şi a lumii şi să spună

adevărul. Oare ar fi fost în stare să mintă acum, chiar dacă asta ar fi însemnat să-i salveze lui viaţa? „Te rog, nu mă întreba nimic”.

— Domnişoară Hathaway? Judecătorul îşi aranjă ochelarii şi o privi lung. Care este, mai exact, natura relaţiei dumitale cu domnul Grayson?

— Relaţia… noastră? Sophia se întoarse cu spatele, închise ochii, după care îi deschise din nou. Îmi pare rău, îi şopti ea lui Gray.

El dădu foarte încet din cap, cu o expresie încordată. Îşi ştersese toate sentimentele de pe chip, aşteptându-se la refuzul ei.

Trebuia să o spună; nu avea nicio soluţie.

— Îl iubesc.

Uimirea topi gheaţa din ochii lui. Curând, citi confirmarea din privirea lui. Confirmare şi iubire.

Simţi cum o înţeapă inima. În clipa asta, se iubeau, iar restul lumii nu mai conta.

— Îl iubesc, repetă ea, doar pentru că putea.

Pentru că era adevărul.

Acum adevărul ieşise la iveală, suspendat în umiditatea tăcută – sau cel puţin, o versiune a adevărului. Iar Sophia încă mai avea posibilitatea de a o nuanţă. Îşi adună gândurile şi profită de pauză.

— Aşa cum e datoria mea de creştină, onorată instanţă. Să spun că nu simt asta pentru el ar fi mai mult decât un neadevăr, ar fi un sacrilegiu.

Judecătorul îşi scărpină peruca.

— Nu, protestă Brackett. Vă zic că e o mincinoasă!

— Vă asigur că v-am spus numai adevărul. Ce motive aş avea să mint? întrebă ea, punându-şi mănuşa. E adevărat, am ajuns să ţin foarte mult la câţiva oameni din sala asta de judecată. Dar oricine ar insinua că am depus mărturie, spunând doar adevărul, în speranţa de a relua o relaţie cu domnul Grayson, de prietenie sau de alt fel, se înşală amarnic. Am toată stima pentru bărbatul acesta, domnule judecător. Îl admir foarte tare, iar exemplul lui de onestitate şi curaj au schimbat făgaşul vieţii mele. După

ziua de astăzi, nu mă aştept să-l mai văd vreodată.

Gray făcu un pas în faţă.

— Doar nu vrei să spui că…

Cu o privire, Sophia îl făcu să se oprească.

— Da, domnule Grayson, vreau să spun că misiunea mea aici a luat sfârşit.

El o privi lung, complet nedumerit. Adorabil de nedumerit.

— Când am plecat din Anglia, am hotărât să nu mă mărit niciodată, zise ea, adresându-se judecătorului, ci să-mi folosesc averea pentru opere de caritate. Ştiţi, am douăzeci de mii de lire – de fapt, o să primesc banii peste câteva zile, de îndată ce împlinesc vârsta majoratului. Ar fi trebuit să fie zestrea mea, dar în dimineaţa asta am hotărât că voi folosi banii aceştia pentru a cumpăra plantaţia Eleonora de la domnul George Waltham, ca să construim o cooperativă a zahărului pentru sclavii eliberaţi.

— O cooperativă? întrebară Gray şi Fitzhugh în acelaşi timp.

Gata, Gray şi Joss nu mai aveau motive de ceartă de acum înainte, nicio dispută veche de ani care să-i ţină despărţiţi. Puteau să o ia de la capăt, să se aşeze la o masă şi să discute pe seama viitorului cu mintea şi sufletul deschise. Era probabil prea târziu pentru Sophia şi familia ei, dar nu putea rata şansa de a-i ajuta pe ei.

— Domnul Wilson şi domnişoara Grayson vă pot oferi dovezi în acest sens, încheie ea, împăturindu-şi batista. Cât despre mine, mi-e teamă că acum trebuie să plec.

— Să pleci?

Din nou, Gray şi Fitzhugh întrebară la unison şi se uitară unul la celălalt, vizibil enervaţi.

— Acum că mi-am încheiat misiunea, trebuie să mă întorc în Anglia. Vedeţi dumneavoastră, am lăsat un depozit, cinci sute de lire. Restul tranzacţiei trebuie să fie încheiată la Londra. Şi… trebuie să mă întorc la familia mea, cu toate că nu ştiu cum mă vor întâmpina. După aventura aceasta, mă îndoiesc sincer că am să primesc

vreun semn chiar şi din partea prietenilor celor mai apropiaţi. Cu siguranţă, nu din partea rudelor domnului Grayson.

Trebuia să înţeleagă care era motivul pentru care pleca.

— Rudele domnului Grayson? întrebă judecătorul.

— Nu ştiaţi? Domnule judecător, vorbim despre nepotul unui duce. Obişnuiam să joc cărţi cu mătuşa lui, ducesa de Aldonbury, în fiecare a treia miercuri a lunii. Îi aruncă lui Gray o privire precaută. Fiica dumneaei, Lady Clementina Morton, mi-a fost colegă de şcoală. Am fost chiar norocoasă să fiu oaspete de onoare în casa lor, dar, cu siguranţă, nu voi mai avea această plăcere. Domnia sa este o femeie importantă în societate şi nu foarte iertătoare. Dacă aş fi genul de persoană ambiţioasă, domnule Fitzhugh, nu mi-aş dori să o necăjesc.

Judecătorul se făcu alb ca varul.

Sophia îşi făcu de lucru cu şnurul săculeţului.

— Da, în ochii societăţii sunt ruinată, chiar dacă am conştiinţa împăcată. Trebuie să mă întorc acasă, la mila familiei mele. Dacă mă vor alunga… zise ea, poate că am să devin guvernantă.

O cuprinse un sentiment de satisfacţie. Ieri, plănuise să mintă – să intre în această sală de judecată şi să se prefacă a fi o femeie cinstită, altruistă ca să-l ajute pe Gray. Acum îşi jucase tot – averea, reputaţia, viitorul – ca să spună adevărul. Şi nu doar ca să-i salveze viaţa lui Gray, dar ca să se salveze în propriii ochi. Chiar dacă o lume întreagă ar izgoni-o, nu-i păsa. Pentru prima oară în viaţa ei, Sophiei îi plăcea de sine însăşi.

Nu avea niciun regret.

Se întoarse, urmărindu-i cu privirea pentru ultima oară pe fiecare dintre prietenii ei.

— Plec de îndată spre Antigua, de unde înţeleg că pot lua o fregată britanică. Se opri cu privirea la Gray. Aşa că îmi iau rămas-bun.

Gray încuviinţă. Bineînţeles, acum că înţelegea în sfârşit totul – că trecutul ei avea să afecteze inevitabil

viitorul familiei sale trebuia să o lase să plece.

— Rămas-bun. Sau… I se adresă perfect nevinovată lui Fitzhugh: Presupun că nu vorbeaţi serios când aţi spun că ne veţi acuza pe toţi de piraterie, nu?

El clipi nedumerit.

Sophia zâmbi.

— Aşa credeam şi eu.

Capitolul 28

Fie că o luai prin parc sau că traversai oceanul, întoarcerea acasă părea întotdeauna mai scurtă decât plecarea. Sophia ar fi zis că *Polaris* traversase Tropicul în câteva ore, chiar dacă ştia că trecuseră câteva zile. O fanfară foarte mică încununase evenimentul –, marinarii cântară, se adunară câţiva şilingi într-o pălărie veche, în care contribuise şi ea din punguţa ei mai uşoară.

Poate că festivităţile simple se datorau numărului mic de pasageri de la bordul fregatei. Era însoţită doar de încărcătura mare a corăbiei şi de văduva unui colonist local, alături de cei doi băieţi ai săi. Cu toate astea, Sophia îşi spuse că probabil de vină era veşnicul ursuz căpitan Herring. Nu era un bărbat prietenos.

Nu, *Polaris* nu se compara cu *Aphrodite,* nici măcar cu *Kestrel.* Şi poate că Sophia ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru asta. Într-o atmosferă de camaraderie şi veselie, poate că melancolia ei ar fi atras atenţia cuiva. Dar acele câteva persoane care observară tendinţa ei de izolare şi ochii veşnic umezi nu făceau altceva decât să-i sugereze un remediu pentru răceală.

Bine ar fi fost să existe un remediu pentru o inimă frântă.

Într-o după-amiază frumoasă ca aceasta, petrecea mult timp privind marea. Nu mai avea hârtie sau pânză; plecase chiar şi fără micuţul cufăr cu acuarele şi pensule. Dar o liniştea să amestece pigmenţii în minte, încercând să

capteze culorile valurilor, veşnic schimbătoare: astăzi, o bază de albastru de Prusia, cu o nuanţă de verde cobalt. Aceeaşi nuanţă s-ar fi reflectat şi în ochii lui, dacă Grav ar fi fost cu ea. Aproape că şi-l putea imagina acolo.

Aproape.

Sophia scutură din cap, uluită. S-ar fi părut să reuşise într-un final să descopere limitele propriei imaginaţii bogate.

Cu toate astea, de fiecare dată când o corabie apărea la orizont, o speranţă ridicolă încolţea în sufletul ei. Privea peste valuri, nerăbdătoare să zărească forma vasului, modelul greementului. Orice corabie cu greement pătrăţos îi făcea să-i bată inima cu putere. Odată ce reuşea s-o examineze mai îndeaproape – sau odată ce corabia dispărea în zare – şi se dovedea că nu era *Aphrodite,* se certa singură pentru lacrimile prosteşti.

„Acum ştie adevărul”, îşi zise ea. „Înţelege totul. Şi te-a lăsat să pleci”.

Când o nouă corabie apăru în după-amiaza aceea, măcar chinul ei fu de scurtă durată. Odată ce o zări, observă că era vorba despre o corabie mică cu două catarge, iar velele mari, triunghiulare ieşeau din mare de parcă ar fi fost dinţii unui rechin. Pe măsură ce vasul se apropia de ei, panica se împrăştie în rândul echipajului.

— Nu-mi place, spuse ofiţerul secund. Felul în care vine după noi, parcă ne-ar urmări. Dacă vor să stăm de vorbă, de ce nu semnalizează?

— Ce culori sunt alea? întrebă căpitanul. E o corabie construită în Baltimore, sunt sigur. Dar s-ar putea să fie un vas corsar care navighează sub pavilion venezuelan.

— Nu reuşesc să desluşesc culorile, raportă ofiţerul, cercetând cu ocheanul. E bine armată, ia din plin valurile. Sigur nu are o încărcătură mare.

— Piraţi, decretă căpitanul, cu un potop de înjurături.

Nu unele foarte originale, dar, în orice caz, rostite cu convingere.

Sophia înaintă spre etravă, atrasă de imaginea velelor crestate care se apropiau în viteză de ei.

— Are avantajul vântului, căpitane. Ne prinde repede din urmă. Încă nu văd steagul, dar cred că reuşesc să desluşesc numele ambarcaţiunii. Stai… e mânată de vânt. Ah, spuse el, şi coborî ocheanul. Se numeşte *Sophia.*

Inima ei o luă la goană. Nu. Nu se putea. Cu siguranţă era una dintre coincidenţele crude ale vieţii.

— Să dau alarma, căpitane? Să pregătesc tunul?

— Nu! urlă Sophia.

Căpitanul şi ofiţerul se întoarseră cu faţa spre ea.

— Cred… cred că ştiu acest vas, domnule. I se adresă ofiţerului. Mi-aţi putea împrumuta ocheanul?

I-l luă din mână fără permisiune, după care îl potrivi la ochiul ei şi examină cu atenţie orizontul. Şi zări corabia. Privi prin lentilele înguste spre prora vasului. Studie velele, greementul, puntea. Vela triunghiulară îi bloca vederea, la naiba. Bun, strânseră velele, iar corabia se întoarse uşor. Aproape că reuşi să distingă silueta unui bărbat pe puntea superioară.

Ofiţerul rămase lângă ea, uşor iritat.

— Mă scuzaţi, domnişoară, dar…

— Levi! Zări un bărbat foarte înalt. Era incredibil de masiv, trebuia să fie Levi. Îndreptă ocheanul spre greement, căutând… căutând… Quinn. Nu era nicio urmă de îndoială. Avea nişte pumni enormi.

Un foc se auzi în zare, iar Sophia tresări.

— Nu, ţipă ea. Să nu trageţi în ei! Nu sunt piraţi. Se întoarse cu faţa spre ofiţer. Sunt… sunt un fel de piraţi. Dar vă promit că nu reprezintă niciun pericol pentru această corabie.

— A fost un semnal de foc, domnişoară. Să oprim să vorbim cu ei, domnule? îl întrebă secundul pe căpitan.

— Fie că vrem sau că nu vrem, ei par hotărâţi să vorbească cu noi, mormăi căpitanul. Hai, strânge velele.

Vasul se învârti într-o piruetă înceată, iar Sophia simţi că o ia ameţeala de nerăbdare. Oare chiar venise după ea? Era totuşi posibil ca Levi şi Quinn să se fi angajat pe un alt vas. Poate că Gray nici măcar nu era la bord. În ciuda tuturor eforturilor de a-şi păstra cumpătul, nu se

putu abţine să nu îşi ciupească obrajii şi să nu îşi aranjeze şuviţele rebele. De-ar fi avut timp să-şi schimbe şi rochia.

Ofiţerii se îndreptară spre proră, iar Sophia se grăbi după ei. Teuga era ticsită de marinari curioşi, care o împiedicau să vadă corabia care se apropia.

— Ahoi! strigă un marinar. Suntem fregata britanică *Polaris,* am plecat acum zece zile din Antigua şi suntem în drum spre Portsmouth.

— Ahoi! se auzi accentul puternic al lui O'Shea. Nu auzise niciodată o voce mai dulce. Suntem corabia *Sophia* şi nu aparţinem de o ţară anume la momentul acesta. Am plecat din Tortola acum zece zile şi suntem în drum spre… ei bine, spre voi. Căpitanul vă cere permisiunea de a urca la bord.

Gray. Trebuia să fie Gray.

Ofiţerii de pe *Polaris* schimbară câteva priviri preocupate.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Sophia îşi făcu loc prin mulţime până ce ajunse la balustradă, îşi duse mâinile la gură şi strigă: Aveţi permisiunea!

Un ropot de aplauze se auzi de la bordul corăbiei.

— Ea e! strigă o voce.

„Stubb", îşi spuse Sophia.

Oh, dar îi păsa prea puţin cine era pe cealaltă punte. Îi păsa numai de silueta puternică care plutea pe drumul de apă care despărţea cele două vase. Se întoarse spre centrul corăbiei, îşi făcu loc printre marinarii asudaţi care se îmbulziseră acolo, disperată să-l găsească. Se împiedică de un colac de frânghie şi…

Dar nu mai conta. Gray era acolo să o prindă.

Şi încă purta acele cizme ponosite de apa mării şi de foc. Fără îndoială, din motive sentimentale.

— Stai liniştită, şopti el, prinzând-o de coate, iar ea ridică privirea şi întâlni ochii lui verzi-albăstrui frumoşi. Te-am prins.

— Oh, Gray. Se aruncă în braţele lui, ţinându-l de după gât în timp ce el râdea şi se învârtea cu ea. Eşti aici.

— Sunt aici.

Şi iată-l acolo. La fel de puternic, de solid şi de chipeş. Sophia îşi îngropă faţa la pieptul lui, respirând sacadat. Dumnezeule, cât de dor îi fusese de el.

Se îndepărtă uşor, odihnindu-şi palmele pe pieptul lui, studiindu-i chipul.

— Nu pot să cred că ai venit după mine.

— Mie nu-mi vine să cred că ai plecat. O lăsă cu picioarele pe punte, iar palmele ei îi alunecară pe braţe. Am crezut că făcea parte din farsă. Nu te-aş fi lăsat niciodată să pleci.

Sophia scutură din cap.

— Nu am rostit niciun neadevăr în sala aceea de judecată. Nu am vrut să te mai mint, Gray. Chiar dacă nu putem să fim împreună… Pur şi simplu nu puteam să plec fără să-ţi spun adevărul.

— Cine zice că nu putem fi împreună? întrebă el încruntat.

— Sunt sigură că înţelegi. Sunt ruinată, asta e sigur. Tu ai muncit din greu ca să recâştigi locul familiei tale în societate, ai speranţe atât de mari pentru sora ta. Dacă te însori cu mine, toate acele planuri vor fi şi ele ruinate. Nu-ţi pot cere să faci una ca asta. Îşi coborî privirea şi vocea. Doar dacă… poate că aş putea rămâne amanta ta. Dacă ţinem totul în secret, poate că nu ar afecta-o cu nimic pe Bel. Asta e cea mai bună soluţie, acum că sunt o femeie ruinată.

El îi prinse bărbia între degete şi îi ridică faţa.

— Să nu mai spui niciodată aşa ceva despre tine, rosti el cu o voce aprigă şi cu o privire neînduplecată. Şi să nu mai spui niciodată că eşti amanta mea. O să fii soţia mea sau nimic altceva.

Ea îşi lăsă braţele să cadă pe lângă corp.

— Atunci bănuiesc că e nimic.

— Chiar crezi că te-aş urmări până în mijlocul oceanului pentru nimic? pufni Gray.

— Dar ce-o să se întâmple cu mătuşa ta, cu angajamentele voastre? Planurile pentru sora ta…

El scutură din cap.

— Singurele planuri de care este Bel interesată sunt acelea de a avea grijă de orfani bolnavi şi am asigurat-o că o să găsească suficienţi orfani în Londra. A acceptat să vină cu mine numai după ce i-am promis că n-o să-i fac niciun debut. Dacă e să se căsătorească vreodată, probabil va alege un misionar sau vreun biet invalid de război.

— A venit şi ea cu tine?

— Convinge-te singură.

Gray făcu semn spre puntea vasului.

Da, era acolo. Tânăra cu păr închis la culoare îi făcu cu mâna. Sophia îşi dădu brusc seama de câte perechi de ochi îi urmăreau, de pe ambele corăbii.

— Şi fratele tău? îşi drese ea glasul.

— Joss? O să vină cu *Aphrodite* în Anglia, de îndată ce termină de predat încărcătura. Şi apoi se gândeşte să studieze dreptul. Eu o să mă ocup de compania de transport maritim, iar Bel de operele ei de caritate. Vom fi împreună; asta e cel mai important, zise el zâmbind. Iar domnul Wilson a fost de acord să se ocupe de cooperativa ta de zahăr, dacă te întrebai cumva.

Speranţa încolţi în pieptul ei.

— Eşti sigur că vrei să te căsătoreşti cu mine? Sper că înţelegi că situaţia mea financiară s-a schimbat considerabil.

Gray începu să râdă.

— Uită-te la corabia aia. M-a costat o avere, chiar dacă am vândut şi vasul *Kestrel.* Dar era cea mai rapidă corabie pe care o aveau. O luă uşor de mână. Uită de bani, uită de societate. Uită de aşteptări. Noi nu avem talentul de a respecta regulile, ai uitat? Noi trebuie să facem ce ne spune inima. Tu m-ai învăţat asta. O strânse la piept, ducându-i mâinile la inimă. Dumnezeule, scumpo, nu ţi-ai dat seama? Mi-ai furat inima din prima zi în care ne-am cunoscut. Dacă fac ce-mi spune inima, ajung la tine. Şi o să te urmez până la capătul pământului dacă e nevoie. Îi aruncă o privire amuzată căpitanului. Deşi cred că bunul tău căpitan ar prefera să n-o fac. De fapt, cred că ar fi bucuros să ne cunune chiar azi, doar ca să scape de mine.

— Azi? Dar nu se poate.

— Oh, ba se poate, răspunse el încântat. O duse pe cealaltă parte a vasului, puţin mai departe de mulţimea curioasă. O luă în braţe şi îi şopti la ureche: La mulţi ani, iubito.

Sophia se topi în îmbrăţişarea lui. Chiar era ziua ei? Ziua pe care o aşteptase cu entuziasm de multe luni, iar ea uitase complet. Înainte ca Gray să apară la orizont, nu aşteptase cu nerăbdare nimic.

Dar acum era nerăbdătoare. Visa la căsătorie, la copii, la iubire şi la aventuri adevărate. Viaţa adevărată şi pasiune intensă. Şi toate cu bărbatul acesta.

— Oh, Gray.

— Te rog, spune da, şopti el. Sophia. Numele veni ca o mângâiere la urechea ei. Te iubesc.

O sărută pe obraz şi făcu un pas în spate.

— Am fost un mare prost că nu ţi-am spus mai devreme. Nici nu ştii cât de mult regret acest lucru. Dar te iubesc, Sophia Jane Hathaway. Te iubesc cum n-am mai iubit pe nimeni vreodată. Te iubesc atât de mult, încât cred că am să explodez. De fapt, cred că am să explodez dacă mai stau o secundă fără să te sărut, aşa că dacă ai de gând să spui da, aş aprecia dacă…

Sophia se aruncă în braţele lui şi îl sărută. Intens la început, ca să-l facă pe nebun să tacă; şi apoi mai încet, ca să-l savureze. Oh, cât de mult îi plăcea aroma lui, de pâine proaspăt scoasă din cuptor şi de rom. Caldă, îmbietoare şi mângâietoare, cu o urmă de picanterie şi pericol.

— Da, îi şopti ea în buze. Făcu un pas în spate şi îl privi drept în ochi. Da, vreau să fiu soţia ta.

— Astăzi? întrebă el, prinzând-o de după talie.

— Astăzi. Dar trebuie să mă laşi să-mi schimb rochia. Zâmbi şi îi mângâie obrazul. Te-ai şi bărbierit.

— În fiecare zi de când am plecat din Tortola, răspunse el cu un zâmbet amărât. Am câteva cicatrici drept dovadă.

— Foarte bine, spuse ea sărutându-l. Mă bucur. Nu mă interesează dacă societatea ne va izgoni pentru că

suntem piraţi, atât timp cât sunt cu tine.

— Oh, nu cred că vom fi izgoniţi. Cu siguranţă, nu suntem piraţi. După mărturia ta emoţionantă – spuse el, chicotind – Fitzhugh a decis să rezolve cum ştia mai bine o problemă greu de definit. Adică un pirat care nu putea fi spânzurat. Dacă nu putea avansa în carieră condamnându-mă pe mine, s-a gândit că poate ar avea o şansă dacă m-ar răsplăti. Mi-a acordat vasul *Kestrel* drept recompensă şi m-a recomandat guvernatorului pentru o medalie specială. Umblă vorba că m-ar ridica chiar la rang de cavaler, spuse el rânjind. Îţi vine să crezi? Eu, erou.

— Bineînţeles că îmi vine să cred, răspunse ea, luându-l de gât. Am ştiut-o dintotdeauna, chiar dacă ar trebui să-l blestem pe judecător cu tot cu „medalia” lui. De parcă ţi-ar trebui un nou motiv de aroganţă. Nu uita că oricum te-ar onora – gentleman sau ticălos, erou sau pirat –, eşti al meu.

— Aşa e. O sărută lung, cu patos. Pe care l-ai prefera în seara aceasta? Când auzi mârâitul seducător din glasul lui, fiorii pasiunii o năvăliră până în vârful picioarelor. Pe gentleman? Pe ticălos? Pe erou sau pe pirat?

Ea începu să râdă.

— Presupun că am să mă bucur de fiecare pe rând. Dar în noaptea asta, cred că o să fiu extrem de fericită să te numesc, pur şi simplu, soţul meu.

El îşi odihni fruntea pe a ei.

— Iubirea mea.

— Şi asta.

Epilog

Londra, cinci săptămâni mai târziu

Sophia nu se aşteptase să primească musafiri în acea zi. Ajunseseră fără prea multă zarvă în casa lui Gray din Londra în urmă cu câteva zile şi încă nu primise răspuns la

singurele două scrisori pe care le trimisese – una pentru mama ei şi cealaltă pentru sora ei. Era prea devreme ca să spere la un răspuns.

Cu toate astea, Tomkins era în pragul uşii, cu un bilet pe tăviţa de argint.

— Aveţi un musafir, doamnă. Lady Lucinda Trescott, contesa de Kendall.

— Chiar tu eşti! Lucy apăru din spatele servitorului, grăbindu-se să intre în salon. Am auzit că te-ai întors, dar nu îmi venea să cred până nu te vedeam în carne şi oase.

— Lady Kendall. Uluită, Sophia se ridică în picioare, la fel şi Bel. Dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu domnişoara Grayson, cumnata mea. De unde ai aflat că m-am întors?

— Chiar e cazul să fim atât de protocolare? Ar trebui să-ţi spun *Lady* Grayson? Lucy o salută pe Bel cu o mişcare politicoasă din cap, după care traversă camera şi o prinse pe Sophia într-o îmbrăţişare exuberantă. Jeremy a auzit despre ceremonia în onoarea soţului tău. Aşa am aflat că eşti aici. O măsură pe Sophia din cap până-n picioare. Spune-mi, unde ai fost?

— În vizită la verişorii tăi, bineînţeles. Atenţia Sophiei se îndreptă spre umflătura ciudată care le îngreuna îmbrăţişarea. Lucy, eşti însărcinată!

Lucy zâmbi, îi luă mâna Sophiei şi i-o puse pe burtă, punându-şi propria mână pe abdomenul plat al Sophiei.

— Iar tu nu eşti. Cel puţin, nu se vede.

„Nu, nu se vede”. Sophia zâmbi, păstrându-şi bănuielile pentru ea. Nu voia să rişte să îi crească speranţele lui Gray pentru alte câteva săptămâni, dar el trebuia să fie primul care afla. Era tentată să ţină secretul până ce aveau să ajungă în luna de miere din Italia, dar nu mai voia să aibă secrete faţă de el.

— Ei bine, spuse Lucy, bârfitorii vor fi dezamăgiţi.

Sophia tresări când veni vorba de bârfe.

— Lucy, nu ar trebui să fii aici. O contesă nu poate fi asociată cu un astfel de scandal.

— Scandal? Soţul tău o să primească rangul de cavaler. Vorbesc despre el de parcă ar fi Lancelot, Robin

Hood şi Lord Nelson, toate la un loc. O să fiţi invitaţi de onoare la fiecare dineu din Londra. Lucy îşi întinse gâtul, privind spre coridor. Şi unde e legendarul domn în carne şi oase?

— Gray? E la biroul companiei sale de transport maritim. Sophia îşi invită prietena să se aşeze. Dar chiar şi dacă o să primească medalia, cu siguranţă că n-o să fiu invitată la aceste serate. Sunt o femeie ruinată, nu-i urmă de îndoială.

— Pentru că ai rupt logodna?

— Pentru că am fugit cu francezul imaginar!

— Te referi la Gervais? întrebă Lucy râzând. Oh, nimeni nu ştie nimic despre asta. Părinţii tăi au spus că te-ai îmbolnăvit şi că te-au trimis pe coastă, să te refaci. Poate că au mai circulat şi câteva zvonuri cum că nu era vorba de aşa ceva, dar faptul că te-ai îndrăgostit nebuneşte de un căpitan erou întregeşte şi mai bine povestea. Te-ai îndrăgostit nebuneşte de el, nu?

Sophia încuviinţă din cap, incredibil de uluită. Oare să fie adevărat? Părinţii ei, sora ei, logodnicul abandonat, prietenii… reuşiseră cu toţii să păstreze secretul despre fuga ei?

— Oh, ştiam eu! zise Lucy, începând să bată din palme. Trebuie să-mi povesteşti tot.

— Poate altă dată, răspunse Sophia, făcând semn spre Bel.

— Înţeleg, spuse Lucy, întâlnindu-i privirea. E o poveste chiar atât de fascinantă? Ei bine, altă dată. O privi pe Sophia cu admiraţie. Dacă aşa arată o femeie ruinată, trebuie să-ţi mărturisesc că ţi se potriveşte. Arăţi foarte bine.

— Iar sarcina ţi se potriveşte de minune. Radiezi.

Lucy îşi flutură mâna, dar era adevărat. Chiar dacă înainte Sophia nu ar fi descris-o niciodată pe prietena ei ca pe o mare frumuseţe, acum descrierea i se potrivea de minune. Sarcina îi rotunjise trupul slăbuţ, iar părul ei castaniu strălucea.

Servitoarea intră cu o tavă cu ceai şi gustări.

— Isabel, vrei să serveşti tu ceaiul, te rog? întrebă Sophia.

— Sigur.

În timp ce tânăra îşi făcea de lucru cu ceşcuţele de ceai, Sophia îşi trase scaunul mai aproape de Lucy.

— Ce mai face Toby? şopti ea. Nu-mi vine să cred că nu a spus niciun cuvânt despre Gervais, când era perfect îndreptăţit să mă umilească de faţă cu toată lumea şi să ceară o recompensă. A fost groaznic de rănit când am plecat?

— Ce ai vrea să auzi? Că a suferit nespus după tine sau că te-a uitat deja? Lucy o luă de mână. A suferit, dar cred că mândria lui a fost mai lezată decât inima. În orice caz, e un om prea bun ca să te umilească sau ca să facă alte cereri. El şi Felix te-au căutat prin toată Anglia. Ştii, ne-ai dat emoţii.

Sophia se simţi copleşită de vinovăţie.

— Cred că mă urâţi cu toţii.

— Suntem recunoscători că te-ai întors cu bine, răspunse ea. Sunt sigură că şi familia ta se va bucura. Ce motive ar avea să se plângă? Au un titlu în familie acum, cum şi-au dorit dintotdeauna.

Bel le întrerupse şueta, cu câte o ceşcuţă de ceai în fiecare mână.

— Domnişoară Grayson, întrebă Lucy, acceptând ceaiul, să ne aşteptăm curând la debutul tău?

— Oh, nu, răspunse Bel, oferindu-i Sophiei ceaşca de ceai.

— Poate că ar trebui să te mai gândeşti. Sophia se entuziasmă, gândindu-se la toate variantele. Am considerat că nu ar fi prudent să organizăm o prezentare formală, îi spuse ea lui Lucy, având în vedere situaţia mea. Dar dacă scandalul este sub control… Bel ar putea alege pe oricine. Ar putea chiar să se mărite cu un lord, dacă asta e dorinţa ei.

— Dar nu vreau să mă căsătoresc cu un lord, protestă Bel.

— Nu, nu vrei asta, zise Lucy, luând o prăjitură. Nu e

deloc pe cât de amuzant ai crede. Oamenii au tot felul de aşteptări enervante.

Din clipa în care soţul meu a intrat în Camera Lorzilor, au apărut tot felul de evenimente. Primesc tot felul de invitaţii să mă alătur societăţii de caritate a nu ştiu cărei lady sau să cumpăr tichete pentru nu ştiu ce alte evenimente filantropice.

— Chiar aşa?

Bel îşi bău ceaiul, gânditoare.

— Jeremy îmi dă mai mulţi bani decât aş avea nevoie, aşa că susţin toate cauzele, fireşte. Dar e îngrozitor că toată lumea mă întreabă ce cred despre tot felul de cauze pretenţioase… de parcă aş şti ceva despre tarife sau flota maritimă. Încerc să zâmbesc şi să schimb subiectul, dar insistă să-mi ofere ridicol de multă influenţă, doar pentru că soţul meu a pus la punct câţiva membrii ai Parlamentului închişi la minte. Lucy gustă din prăjitură. Orice ar fi, nu te căsători cu un lord.

— Ce sfat interesant, spuse Bel, lăsând ceaşca pe masă.

— Glumim, îi spuse Sophia, luând-o pe Bel de mână. O să te căsătoreşti din dragoste. Fratele tău n-o să fie altfel de acord.

— Dacă aşa e, atunci mă îndoiesc că o să mă căsătoresc vreodată, zise Bel. Inima mea este deja plină cu dragoste pentru familia mea şi pasiune pentru slujirea lui Dumnezeu. Nu am loc pentru o dragoste romantică.

— Inima nu este sigurul organ care contează, spuse Lucy, aruncându-i Sophiei un surâs ştrengăresc.

Pe chipul lui Bel apăru o expresie de uimire inocentă. Sophia scutură din cap. Dacă existau limite pentru naivitatea lui Bel, încă nu le descoperise. Tânăra nu părea deloc conştientă de frumuseţea ei exotică şi de efectul pe care îl avea asupra bărbaţilor.

— Poate că aş accepta să mă căsătoresc, continuă Bel, dacă aş găsi un bărbat onorabil, cu principii, care are simţul dreptăţii şi care să împărtăşească pasiunea mea pentru filantropie…

— Sper să găseşti un astfel de bărbat, zise Sophia. Dar, Bel… într-o căsnicie fericită, doi oameni trebuie să împartă mai mult decât pasiunea pentru filantropie.

— Chiar aşa? întrebă Bel. Ce anume?

Lucy izbucni în râs, iar Sophia nu se putu abţine să nu râdă şi ea.

— Nu, vorbesc serios, insistă Bel, uitându-se de la una la alta. Spune-mi la ce te referi.

— Domnişoară Grayson, stai liniştită. Te vom ajuta noi să-ţi dezvolţi educaţia, spuse Lucy, uitându-se la Sophia. Mai ai cartea?

Sfârşit